

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

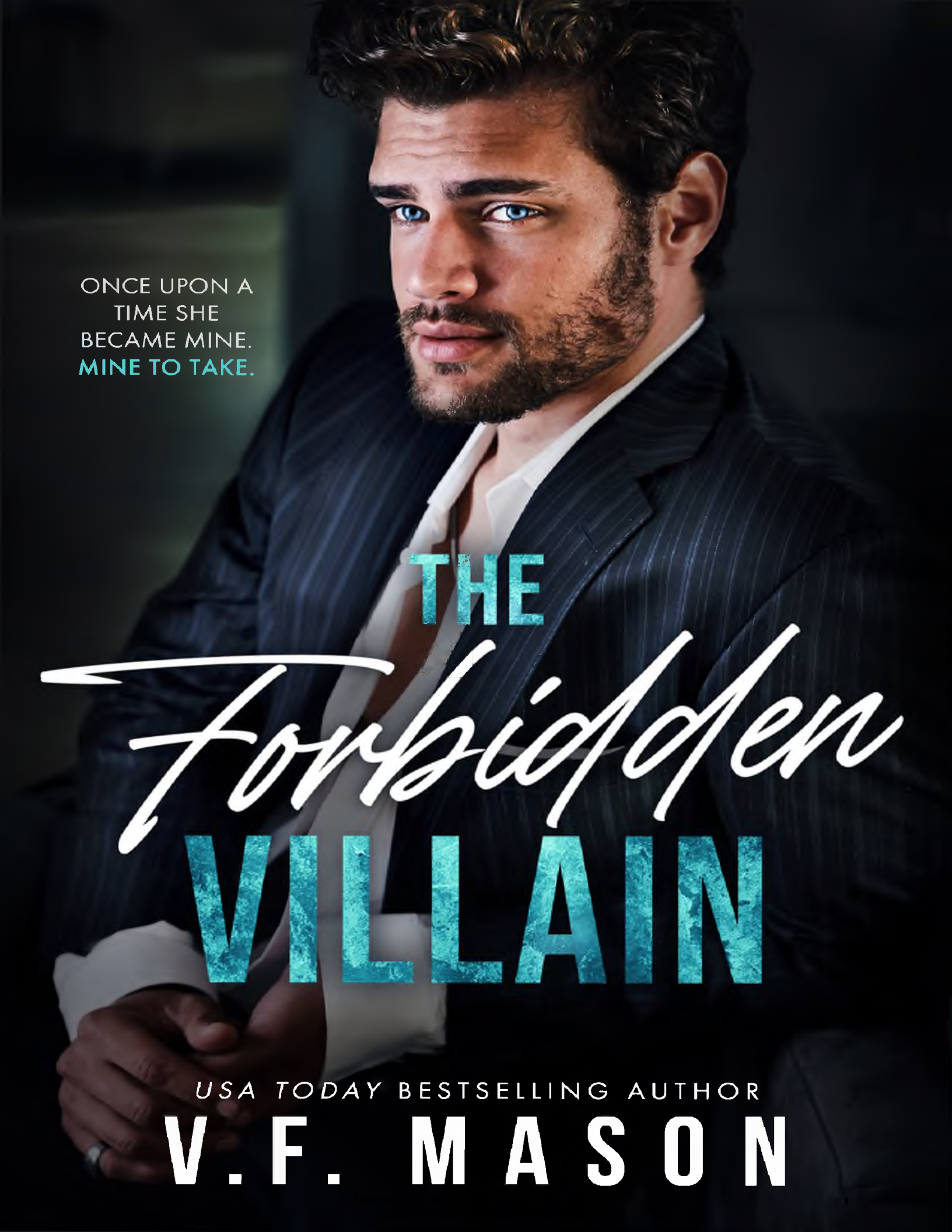
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONCE UPON A
TIME SHE
BECAME MINE.
MINE TO TAKE.

THE
Forbidden
VILLAIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
V.F. MASON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

YASAKLANMIŞ KÖTÜ ADAM

V. F. MASON

Telif hakkı © 2026 V. F. Mason Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik ya da mekanik yollarla çoğaltılamaz; kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapmak hariç.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Editörler: Jenny Sims ve Rumi Khan Kapak

Tasarımı: Hang Le

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Aşkın gücüne...

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

2. Bölüm

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

6. Bölüm

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Epilog

[Güzel ve Kötü Adam Alıntısı](#) —

[Teşekkürler](#)

[V. F. Mason'ın diğer
eserleri](#) [İletişim](#)

YAZARIN NOTU

The Forbidden Villain karanlık bir romantizm romanıdır.
Kitapta istismar, tecavüz ve açık şiddet sahneleri yer almaktadır.

BİRİNCİ BÖLÜM

*“İyi ve kötü, bakanın gözündedir.
En azından öyle derler.
Her halükarda... kötülük, tüm kötü alışkanlıklarım için çok
daha fazla yer sunuyor.
Ve benim gibi bir psikopat için mi?
Orası yeryüzündeki
cennettir.” O*

O

Takip etmek, takıntımızın nesnesine sahip olma konusundaki en derin arzumuzdan kaynaklanan bir sanat biçimidir.

Ruhlarımızı tüketen kötü, alçakça bir arzu ve uzun zaman önce karanlığa bulanmış olan çok azımız... gizlenen çağrıya cevap verir ve onun içinde gelişir, çünkü suçluluk ve vicdan bizim gibiler için yabancı kavramlardır.

Sonuçta, biz benciliz ve yolumuza çıkanlara karşı merhametimiz yok.

Kollarımı kavuşturup, birkaç metre ötedeki sahildeki kadına odaklanıyorum metre uzaktaki, ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını kumda kıvıran kadına odaklanıyorum. Derin bir nefes alıyor ve sarı elbisesini geriye doğru dalgalandıran esintiyi karşılarken dolgun dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor.

Eğer insanlık, ıstırap ve acının ardında gizlenmiş, kaos ve acıya sarılmış, herkesi kalıcı olarak deliye çevirecek güce sahip büyüleyici bir güzelliğin fiziksel bir temsili arıyorsa... ona bakmak zorunda kalırlardı.

Erkekleri felaketlerine sürüklemeye mahkum, kurtuluş vaat ederken lanetten başka bir şey getirmeyen muhteşem bir siren.

Çünkü güzelliği bir maske, bir silah olarak kullanabileceği bir illüzyon. Bunun yerine, bu maske, acıdan bir şekilde zevk alarak, kendisini bıçaklamasına izin verdiği bir bıçaktır ve bu, benim asla karşı koyamayacağım bir çekiciliktir.

O, içimdeki çürümüş ve iğrenç kısma sesleniyor; kan ve vahşete susamış, bunun getirdiği yıkımda gelişen ve zaman geçtikçe giderek daha da yüksek sesle çığlık atan zaman geçtikçe gittikçe yükselen kafamdaki çığlıkları uyuşturuyor.

Bununla birlikte, yasak olması gereken arzular içimde büyüyor ve bir şekilde bana özgürlük getiriyor.

Birisi uzun süre cehennemde yaşarsa ve bir melek, cennetten bir armağan gibi görünerek onun uçurumuna düşerse, dikkatli olmalı. Muhtemelen onlar için ölümcül olacak bir zehirdir.

Yaşlı bir çift ona yaklaşır, elinde bir kamera tutar ve kadın sorar: "Affedersin canım, lütfen bizim fotoğrafımızı çeker misin?"

İnce sırtından ağır dalgalar halinde dökülen uzun sarı saçları, onlara baktığında sallanır ve parlak güneşin altında parıldayan parlak güneşin altında parıldayan ipeksi ve pürüzsüzlüğüne dikkat çeker. Bu muhteşemlik, sadece berrak porselen tenini ve mükemmel oyulmuş profilini vurgular.

Antik Yunan'daki heykeltıraşlar, simetrisi onun karşı konulmaz güzelliğine cazibe kattığı için, ona poz vermesi için yalvarırlardı.

"Elbette," diye cevaplar, yumuşak ve davetkar sesi, içimde sürekli yaşayan her şeyi yutan öfkeden kurtulmayı vaat eden bir ninni gibidir. "Ne tür bir fotoğraf istiyorsunuz?"

Çift sevinçle gülümser, ancak kız tamamen onlara dönünce donakalırlar ve bir adım geri atarlar; kadın nefesini tutar, Lavender ise hareketsiz kalır.

Yüzünün bir tarafı kusursuzken, diğer tarafında, sanki biri bıçağını dayayıp yaraya tuz serpiştirmiş gibi, sağ yanağında derin bir yara izi var; sanki bu acıyı asla unutmaması için.

Boynunu bozan ve köprücük kemiğine kadar uzanan yanık izleri ve sarı kumaşın altında gizlenmiş birkaç iz daha var.

Vücudu, bir zamanlar bir delinin tuval olarak kullandığı acımasız bir sanat eseri.

Eğer cehenneme gidip onun ruhunu geri getirebilseydim, onu bir kez daha cezalandırıp öldürebilseydim, yapardım.

"Aman Tanrım," diye haykırır kadın, ve ihtiyatla, incinmişlikle Lavender'ın zümrüt yeşili gözlerini kaplıyor; o kadar canlı ki, saatlerce onlara bakıp durmak mümkün.

Onlara uyacak mükemmel rengi aramaya çalıştım, ama bulamadım; bu da onların sadece bana odaklanmasına olan ihtiyacımı daha da artırdı.

Çünkü gözleri benimkilerden kaçınmaya meyilli.

O ise bunu çabucak kayıtsızlıkla maskeliyor ve saçını çekerek yanağını kapatıyor, ağzına daha da geniş bir gülümseme zorluyor ki ben onu yok etmek istiyorum, öfke damarlarımda yavaşça dolaşırken, onu üzen her ne ya da kim olursa olsun ezmeye hazırım.

Çünkü onun yara izleri bana iğrenç gelmiyor, hayır.

Onlar içimdeki acımasız tarafı uyandırıyor, onlara dokunmak istiyorum.

Kusurların, en iğrenç yaratıkları çeken belirli bir şehvetli enerjisi vardır ve ne yazık ki, söz konusu yaratıkların kendilerini dizginledikleri bilinmiyor.

Ayrıca...

Zaten bunun neresi eğlenceli olur ki?

"Hala fotoğrafınızı çekmemi istiyor musunuz?" diye soruyor çifte, bu sefer ses tonu daha düşmanca, sırtını dikleştiriyor. O benim altımda kıvrılırken, dikkatim sadece benim zevkim için yaratılmış kıvrımlı vücuduna kayıyor

. Vücudu, bana ait olduğunu herkese gösterecek şekilde sahiplik izlerimle kaplanana kadar onu saatlerce işkence edeceğim.

"Hayır, sanırım biz bu kadar. Teşekkürler." Kadın kocasını yakalayıp zorla uzaklaştırırken, Lavender başını eğip yanağına dokunur ve gözleri biraz parlar. "En azından biraz makyaj yapabilirdi. İnsanları böyle korkutmak için Cadılar Bayramı değil ki." Kadın sessiz olmaya bile çalışmaz ve ben bu affedilmez hakaretin bedelini daha sonra ödeyebilsinler diye bu insanlarla ilgili her şeyi ezberliyorum.

Bana ait olana zarar veremezsin, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın çünkü benden başka hiç kimsenin onun ruhunu lekeleme hakkı yoktur.

Onun tek işkencecisi benim.

Lavender'ın elleri bir saniye yumruk olur, ama sonra gevşer; başını sallar, sandaletlerini almak için öne eğilir ve

kıyıya doğru ilerler, ıslak kuma çökene kadar, dalgalar ona çarptıkça suyun elbisesini ve bacaklarını ıslatmasına izin verir.

Kollarını dizlerinin etrafına doladı, çenesini dizlerinin üzerine dayadı ve yata bakarken tekrar iç geçirdi. Martılar

, kolay bir av bulma umuduyla sahilin üzerinde daireler çiziyor.

Ne kadar da aptallar. Kolay av diye bir şey yoktur; zira eğer kolaysa... neden onunla zamanını boşa harcayasın ki?

Gerçek bir avcı her zaman zorlu mücadeleleri sever. Ve tanrılar biliyor ki o benim.

Arka cebimden sigarayı çıkarıp ağzıma koydum ağzıma koyup çakmağı açtım, alevi kısaca süzdüm. Turuncu ve mavi renkler beni zihnimde oynayan sonsuz kaleydoskoplara çekiyor, her görüntü bir öncekinden daha korkunç. Çürümüş etin kokusunu neredeyse fiziksel olarak alabiliyorum.

Dumanı üflerken, çakmağı parmaklarımın arasında çevirip dumanın içinden Lavender'a bakıyorum ve onun şimdiye kadarki oldukça trajik varoluşunu merak ediyorum.

Etrafını saran aç, canavarca insanlar yüzünden çiçek açma şansı bulamayan bir çiçek, onu kötü niyetli eylemlerinin altında ezmek isteyenler, ama bir şekilde o galip geldi.

Bu acımasız ve affetmez dünyamızda masum bir varlık olarak kalmayı başardı.

Ve bu direnç, hem meraklı hem de acımasız olan, ona hayal edilemez şeyler yaşatıp bunlara ne kadar dayanabileceğini görmek isteyen tarafıma hitap ediyor.

Onun korkusuyla beslenen ve ona sahip olmak isteyen gerçek bir canavarla ne kadar iyi başa çıkabilir?

Onun hayatına en sevdiğim iki rengi, kırmızı ve siyahı sokmanın zamanı geldi.

Karanlığımın merhameti yoktur ve seni asla kaçamayacağın ya da kabullenemeyeceğin bir çamurla sonsuza dek lekeleyen kanla doludur.

Ancak onun başka seçeneği yok, çünkü kaderi o akşam yemeği partisinde gözlerimiz çarpıştığı anda onun adına belirlenmişti.

O benim olacak.

İstese de

istemese de.

İKİNCİ BÖLÜM

*“O kadar çok insan romantik bulsa da, orijinal Fransız masalı Güzel ve Çirkin’den
ama pek çok insan onu romantik buluyordu.*

*Belki de sonunda, mutlu son için canavarın prenze dönüşmesi gerektiği
içindir.*

*Ama bazılarımız... Böyle bir
ayrıcalığa sahip değiliz.*

*Çünkü hayatlarımızı mahveden kötülük tarafından sonsuza dek
lanetlenmeye mahkumuz.”*

Lavender

*New York, New York
Haftalar sonra*

Lavender

Ben kanepede oturmuş, psikoloji ve çarpık insan zihniyle ilgili kitaplarla dolu karşı duvara bakarken, ahşap saat sessiz ofiste yüksek sesle tik tak ediyor psikoloji ve çarpık insan zihni üzerine kitaplarla dolu duvara bakıyorum. Eskiden bir sonraki ilginç okumamı aramak için hepsini tek tek incelerdim.

Ancak, son birkaç ayda buraya o kadar çok geldim ki artık hiç çekici gelmiyorlar.

Aslında buraya gelmek, çevremdeki herkesi memnun etmek ve normal olabileceğime ikna etmek için kabul etmem gereken bir angarya.

Yani, normalmiş gibi davranmak, çünkü *normal* kelimesinin bir daha bana uymayacağını düşünüyorum.

Saatin ibreleri acı verecek kadar yavaş ilerliyor. Acaba yapmalı mıyım...

"Lavender." Yumuşak ama kararlı ses, zihnimi asla dinlenmeye izin vermeyen sonsuz düşüncelerimden beni geri çekiyor. Dinlenmek, tüm içimdeki şeytanlarla yüzleşmek anlamına geliyor ve, şey... bu bir seçenek değil.

Asla.

Herkes beni umutsuz bir vaka olarak görürken benimle çalışmayı kabul eden, dünyaca ünlü psikiyatristime bakıyorum.

Koyu saçları ve nazik kahverengi gözleri, soluk teninde canlı bir kontrast oluşturuyor.

Doktor Phoenix King.

"Evet?"

"Dün ne yaptınız?"

O not defterine bir şeyler yazarken, benden gözlerini ayırmadan kanepeye tırmanıp bacak bacak üstüne atıyorum. Bu kadının bir tür süper gücü var çünkü dikkatini her zaman bende tutmayı başarıyor.

"Hiçbir şey. Bütün gün dairemde tıklıp kaldım, müzik dinledim ve bir diziyi arka arkaya izledim."

Kulağa geldiği kadar acınası bir durum, bu da tüm bu konuşmayı daha da dayanılmaz hale getiriyor.

Bir başka kusursuz notun ardından bir soru geliyor. "Dizi ne hakkındaydı?"

"Ünlü bir seri katil. Daha çok altı bölümden oluşan bir belgesel dizisi ." Yüzünde hiçbir ifade yok, bu yüzden ayrıntılara giriyorum, ama bu, kendime saklamayı tercih ettiğim bir sır. İnsanlar pek çok şeyi tuhaf bulur, ama benim gibi bir kızın bu tür belgesellere ilgi duyması? Bu, boka batmışlığın yepyeni bir boyutu. "Çocuklara zarar veren adamları avlıyordu. Bir nevi kanunsuz." Sanırım bu kulağa daha da daha da kötü geldi, bu yüzden ekledim, "Sonunda onu yakaladılar, ama o süreçte on beş tecavüzcüyü öldürmeyi başardı." Sesimdeki neşeyi gizlemek zordu ve o bir not daha almadan önce gözlerinde bir anlık bir eğlence parladı. "Tüm soruşturma büyüleyiciydi."

"Ne açıdan?"

Yakındaki bir yastığı alıp ona sarıldım, onun sorusunu düşünürken tırnaklarımı yumuşacık yastığa geçirdim. "Polis onu yakalamak için o kadar

onu yakalamaya o kadar çaresizdi ki... bence büyük resmi görememişlerdi.”

“O da neydi?”

“O onlara yardım etti. Bir sürü çözülmemiş davaları vardı ve o hepsine adalet sağladı, ama bir şekilde onu en ağır cezayı hak eden bir kötü adam haline getirdiler.”

Kalbim, onun nasıl idam cezasına çarptırıldığını hatırladıkça hızlanıyor. “Bu haksızlık. O bir katil olarak öldü ve kimse onun yasını tutamadı çünkü ailesi yoktu. Oysa öldürdüğü tüm bu adamların, onlar için ağlayan ve iddialara ya da kanıtlara inanmadıklarını haykıran akrabaları vardı.” Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. “Algının ne kadar çarpıtılabileceği, biraz gerçeküstü.”

Bir not daha, ve kalemin kağıda sürtünme sesi sinirlerimi bozmaya başlıyor. “Ama o bir katildi, değil mi?”

Bunu duyunca öfke beni kaplıyor ve tırnaklarımı yastığa daha da derin batırıyorum. “O tecavüzcüleri öldürerek dünyaya bir iyilik yaptı. İçlerinden biri hayatı boyunca bir düzineden fazla çocuğu kaçırmıştı. Yine de dünya onu mükemmel bir aile babası ve

bir profesyonel olarak gördü. Küçük kasaba halkı ona hayrandı.

Bazen kanun, masumları korumak yerine kurnaz ve alçak insanları , masumları korumak yerine.” Boş bir kahkaha atıyorum. “Ben bilirim.”

Birkaç saniye birbirimize bakarak geçiyor ve o başını yana eğip kalemi kucağına bırakıyor. “İki şey aynı anda doğru olabilir.” Gözlerimi kırpıyorum. “O adamlar hak ettiklerini buldular, ama onları cezalandırmak kanunun göreviydi. Seri katil, adalet adına olsa bile bir suç işledi. Bir yanlış, diğerini doğru yapmaz.”

“Adalet siyah ve beyaz değildir. İçinde çok fazla gri vardır.”

Ya da en azından uzun süre öyle olduğunu düşünmüştüm. Meğer dünya, belirli koşullarda en çok hak edenleri korumak için kötülüğün gerekli olduğunu kabul etmek yerine, katı kurallara uymayı tercih ediyormuş.

Gerçek adalet, bedenleri katman katman soyulurken cehennemde hiç yanmamış olanların ayrıcalığıdır; bu sırada ruhları yavaşça canlı canlı yenirken

ruhları yavaşça canlı canlı yenilip geriye sadece boşluk kalana kadar.

Dudakları seğırdi. “Aslında öyle değil. Adalet, yasayı çiğneyen herkesin aynı şekilde cezalandırılması gerektiğini ima eder. Peki, karar verebilir, ya da jüri... bu konuda pek çok belirsizlik var ve bu onların algılarına bağlı. Kanunlarda ise belirsizlik yoktur.”

Neden yargı sistemini savunmakta bu kadar kararlı olduğunu bilmiyorum . O zamanlar onu feci şekilde yüzüstü bırakmış ve işlemediği bir suçtan dolayı onu hapse göndermişti. “Her halükarda, o belgesel, çirkinse kimsenin gerçeği umursamadığını bir kez daha kanıtladı.” Bir başka sinir bozucu cızırtı duyuldu ve saate baktım, içimden iç çekerek çünkü yaklaşık on dakikamız kalmıştı.

Haftada iki kez bu seanslara gelmeyi kabul ettim ve kaçamam bile. Aksi takdirde, son zamanlarda kazandığım tüm ayrıcalıklar elimden alınır ve bu çok üzücü olmaz mı?

Ama şaşırmamalıyım. Canavarlara güvenilmez çünkü çirkinlikleri masum insanları korkutup kaçıtır. Ve dairemdeki aynalar bana her gün bu

İnsan aynaya baktığında gerçeği görmezden gelemey ve bu da beni her zaman şimdiki zamana bağlar.

O lanet şeyleri etrafımda tutmamın nedenlerinden biri de bu. Aksi takdirde, hepsini çoktan parçalamış olurum.

“Bazen çok acı verici oluyor. Bu tecavüzcülerin aileleri, onların gerçekte kim olduklarını kabul edemedi çünkü o zaman kendi hayatlarını sorgulamak zorunda kalacaklardı. Ve bu, biz insanlar olarak kaçınmaya eğilimli olduğumuz bir şey.”

“Bunu söylemen ilginç. Buraya her geldiğimde her seferinde sorgulamak zorundayım.” Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, hemen geri adım atıyorum çünkü psikiyatristimin seanslarımızın bana pek yardımcı olmadığını öğrenmesi. “Bu en iyisi, çünkü ben gözetim altında tutulması gereken yüksek riskli biriyim.”

Boş zamanımın avantajlarından biri de bol bol kitap okuyabilmem ve görünüşe göre, bir sorunun olduğunu kabul etmek insanların sana güvenilebileceğine inanmasını sağlıyor.

Gerçeği kendi lehine manipüle etmenin ne kadar kolay olduğunu bilselerdi, bu yalana bu kadar kolay güvenmezlerdi herhalde.

Gerçek her zaman bizi özgür kılmaz. Bazen bizi kaçışın olmadığı bir uçuruma iter, çünkü bu bir çözümden çok bir tuzak olabilir.

"Bu yüzden mi seri katile bu kadar sempati duyuyorsun?"

Tırnaklarım yastığı daha da derine batırdı. Biraz daha bastırırsam yastığı yırtacağım. "Çünkü küçük bir kızken onun gibi birinin gelip seni kurtarmasını mı dilemiştin?"

Bunu duyunca donakaldım, boğazımda biriken kusmuğu yuttum başımı salladım. "Ben hiç tecavüze uğramadım," diye hatırlattım ona, kulaklarımdaki çınlama her saniye daha da artarken zihnimde on saymaya başladım. "Benim hikâyem farklı."

Belki de günde o kadar çok hastası var ki, hepimizi karıştırmaya başlamıştır. En iyilerin bile hatası olabilir.

Bir, iki, üç...

"Sen iki yaşından küçükken anne baban öldü ve babandan taraf amcanla yaşamaya zorlandın. Küçük yaşından itibaren sana garip bir ilgi duyan bu amcan, on sekiz yaşında sana neredeyse tecavüz edecek ve hayatın boyunca iz bırakacak bir yangına neden oldu."

Yanmış etin hayali kokusu burnumu gıdıklıyor, nefesim hızlanıyor, kafamda birbiri ardına canlı ve korkunç görüntüler belirliyor ve sanki o kırılmaz acıyı bir kez daha yaşıyormuşum gibi derim sızlıyor.

Dört, beş, altı...

"Kardeşlerim vardı." Kuru dudaklarımı yalayıp nefes almaya çalışıyorum. Bu noktada hava neredeyse ulaşamaz gibi geliyor. Kendi kulağıma bile sahte gelen zoraki bir kahkaha atıyorum. "Onları gördün. Onlar varken kimin korumaya ihtiyacı olur ki?"

Kalemi kaldırırken bakışları yumuşadı ve ben daha da gerildim çünkü onun şefkati ve empati duygusu diğer her şeyden daha kötüydü.

Şefkat sevgiyi içerir, ama tüm hayatı yalnızlık içinde geçmiş birinin sevgiyle ne yapması mümkün ki?

"Ailenize o trajedi yaşandığında kardeşlerin dokuz yaşındaydı. Rush kayboldu ve hepiniz onu öldü sandınız. Rafael ise elinden geldiğince seninle kalıp seni korudu... ama on dört yaşında amcan tarafından evden atıldı. İki kardeşin de senin için

ama yapabilecekleri çok az şey vardı. Sizi tekrar görebildiklerinde... iş işten geçmişti.”

Panik, parmaklarını yavaşça boynuma dolayarak oksijen kaynağını kesmekle tehdit ederken nefes alıyorum. “Amcam sadist bir sapıktı ve kendimi ondan korumak için yangından sonra iyi değilmişim gibi davranmak zorunda kaldım. Kafamı çarptığımı sandılar. İşe yaradı. Beni istedi çünkü ona annemi hatırlatıyordum.” Gerçekten de oyunculuk derslerine yatırım yapmalıydım. Belki o zaman bu işler daha kolay olurdu. “Bu yüzden seri katil belgeselini sevmemin geçmişimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.”

Bana sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre baktı ve sonunda konuşmaya başladığında içimdeki her şey paramparça oldu; bu da bana bir kez daha neden kendi alanında en iyilerden biri olarak kabul edildiğini kanıtladı. “Bazı psikiyatristlerin psikotik atak olarak değerlendirdiği öfke patlamalarıyla birlikte yaş gerilemesi yaşıyormuş gibi davrandın. Kardeşlerin sonunda seni geri getirdiklerinde bile, sana yardım etmek için kaç doktor tutarlarsa tutsunlar, bu rolü oynamayı hiç bırakmadın. İnsanlardan kaçındın, odanda tek başına kaldın ve amcan etrafta olduğunda histerik krizlere girdiğinde sakinleştirici almayı kabul ettin. Annenin tecavüzcüsünden ve babanın katilinden kendini korumak için izole bir hayat sürerek on bir yılını kaybettin.” Saymalıyım. Kahretsin, neden şimdi saymak bu kadar zor? “Belki belgeseli izlerken, öyle bir seri katil gelip seni amcandan kurtarsaydı ne olurdu diye merak ettin. Belki normal bir hayatın olurdu. O bir nevi intikam meleği olurdu.”

Ellerimi dizlerimin etrafına dolayarak, beyaz duvarlarla çevrili sallanıyorum.

Onlardan nefret etmeme rağmen, yıllar içinde beyazın da birçok tonu olduğunu keşfettim.

Örneğin, psikiyatri koğuşundaki beyaz duvarlar, etrafımı saran bitmek bilmeyen çığlıklarla çok daha kötü, bu yüzden ailemin evindeki duvarları tercih ediyorum.

Kardeşlerim etrafımda dururken, ben de içimden bir şeyler mırıldanıyorum.

Yüzlerindeki derin acı, ruhumun tellerini titretip, onlara tüm sırlarımı anlatmam ve beni bu

sonsuz gibi görünen bu kabustan kurtarmamı istiyorlar; burada bir balonun içinde yaşıyorum, boğuluyorum ama bu dünyayı nihayet terk edecek kadar acı çekmiyorum.

Varlığım anlamsız ve kimse bunu anlamıyor gibi görünüyor. "Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye soruyor Rush,

elini başımın üzerinde gezdiriyor. Dokunmasına tepki vermiyorum, uzaktaki tek bir noktaya odaklanıyorum, daha yüksek sesle mırıldanıyorum, bu da doktorun boynunu sallayarak pes ediyor. "On sekiz yaşına kadar gayet iyiydi. Neden yaş gerilemesi yaşıyor? Kafa travması geçirmemişti. Küçük bir çarpma bu kadar hasara yol açamaz."

"İnsanlar şok ve travmatik olaylara farklı tepkiler verir, Bay Wright. Ona ne olduysa, gerilemesine neden oldu. Kabul etmesi zor olduğunu biliyorum, ama iyileşeceğini sanmıyorum."

Onun sözleri midemde öfkeye neden olur, ağzım asitle dolar ve ellerim yatağa düşer, çarşafı o kadar sertçe yumruklarım ki kumaş yırtılır ve mırıldanmam yoğunlaşır.

"Çık dışarı." Rush emri haykırır ve uşakımız şaşkın doktoru hızla yakalayıp dışarı sürükler, kapıyı yüzüne çarparak kapatır. "Sorun yok, Lavender. Bir yolunu buluruz," diye fısıldar, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yaklaştırır; kokusu ciğerlerimi doldurur ve az önceki gerginliğimin bir kısmını yatıştırır.

Canavar daha önce evimize gelmiş ve bana iğrenç şeyler yapabilmek için bakışlarımda netlik aramıştı. Gözlerindeki hastalıklı şehvet beni her zaman histerik bir duruma sokar, çünkü o hayatta olduğu sürece güvende olmadığımı hatırlatır.

Kardeşlerimin, bana parmağını bile sürerse onu anında öldüreceklerini bilsem de... bunu söylemek çok korkutucu.

Gerçeği söylemek çok riskli.

Acıyı bir kez daha yaşamaktansa, bu şekilde kalmak daha iyi.

"Bir çözüm bulacağız." Sesi soğuklaşıyor. "Ve bana güven. Bunu yapan adam bedelini ödeyecek."

Kalbim parçalanıyor çünkü kardeşim, acılarımızın sorumlusu olduğunu düşündüğü adamı cezalandırmak için koca bir intikam planı hazırladı; belki de o sorumludur... ama bana olanlardan dolayı değil.

Ve bu yüzden utanç duyuyorum. Sessiz kalmaktan.

Yine de, bir zamanlar sessizlik beni kurtarmıştı ve ondan kurtulmak imkansız gibi görünüyor.

Çünkü kardeşlerim beni terk ettiğinde sessizlikte teselli buldum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım... onlara güvenemiyorum.

Bu adamın bana tecavüz etmesine izin vermektense, böyle ölmeyi tercih ederim.

"Lavender." Saatin ibresi on ikiye ulaşır ulaşmaz Phoenix'in sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve ben kanepeden . "Bence biz..."

"Seansımız bitti," diyorum çok sert bir sesle, bu yüzden bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalışıyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Birçok açıdan aydınlatıcı oldu." Yerdeki çantamı alıyorum ve hafifçe üzerine vuruyorum. "Keşke daha uzun konuşabilseydik. Ama derslerim var ve geç kalamam."

Hayatımı altüst eden yangın liseden mezun olduktan sonra meydana geldiği için, öğretmenlerimin biraz yardımıyla üniversiteye kayıt olup mitoloji bölümünde okumaya başladım.

Her gün bu kadar çok insanın arasında olmaya hazır olduğumdan emin değildim, ama herkesin yine rayından çıktığını merak ettiği bir ortamda, bütün gün evde oturup hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Bir kez "deli" etiketi yapıştırıldığında, aileniz size farklı gözle bakar ve ne yaparsanız yapın mikroskop altında incelenirsiniz.

Kabul etmem gereken bir başka acı gerçek.

"Elbette." Ayağa kalktı ve gözleri anlayışla doldu anlayışla doldu. Yüzünde bir ifade var... nasıl tarif edeceğimi bilmediğim bir ifade . Sanırım bu anne sevgisi, çünkü çocukları etrafındayken bakışlarında bir yumuşaklık oluyor. Ebeveyn sevgisinin nasıl bir şey olduğunu bilemem. Anne babamı hiç hatırlamıyorum. *O adamın* benden çaldığı *bir* başka şey. "Bir sonraki seansımızdan önce bir şey üzerinde düşünmeni istiyorum."

"Tabii."

Çantamı omzuma asıp kapıya doğru yürümeye başlıyorum, ama o "Eğer kendini dünyadan saklamasaydın ne "

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Hoşça kalın Dr. King." Gerçekler ağzımdan dökülmeden önce hızla ofisinden çıktım. Felaket.

Kendimi dünyadan saklamasaydım felaket olurdu çünkü,
düşüncelerim mi?

O kadar çirkin ki asla dile getirilmemeliler. Aksi
takdirde, beni tekrar hapse atarlar.

Ve bu, ne pahasına olursa olsun kaçınacağım bir şey.
Çünkü içimde büyüyen fırtınayla kim başa çıkabilir ki?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Takıntılar asla tedavi edilemez.

Çünkü birine ya da bir şeye takıntılı olursan... Kendi hikayende kötü adam olursun.

Ve bir kez kötü adam olduğunda, geri dönüş yoktur. Sonsuza kadar kötü alışkanlıkların ve karanlığın tuzağında kalırsın.” O

O

Sandalyeye yaslanarak, limonlu votkamı alıyorum ve önümdeki çeşitli televizyon ekranlarını izlerken bardağı biraz salladıktan sonra ağgözlülükle bir yudum alıyorum.

Bakışlarımı ortadaki ekrana odakladım; Lavender yatak odasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyor, parmaklarını sarı buklelerinin arasından geçiriyor ve sinirlenerek homurdanıyordu.

Telefonuna arka arkaya beş kez dokunup içini çekiyor. “Neden bu kadar uzun sürüyor?” diye mırıldanıyor ve , kilometrelerce uzun bacaklarını sergileyen elbisesinin eteği uyluklarının etrafında dönüyor. “Bu pozisyon için çok fazla aday olduğunu sanmıyorum.”

Odasındaki balkon kapısı ardına kadar açık olduğu için rüzgâr içeriye esiyor ve kar beyazı perdeleri dalgalandırıyor; perdeler cildine hafifçe dokunuyor.

Camı sıkıca tutuyorum çünkü bana ait olan şeye dokunan herkesi ve her şeyi nefret ediyorum.

İçimdeki sahiplenici dürtüler onu zindanıma sürükleyip tüm giysilerini çıkarmak, onu kendimle kaplamak ve o güzel ve kafası karışık kafasında benim olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmamak istiyor.

Onun kanının
her gün aklımı meşgul ediyor ve beni o kadar güçlü bir arzuyla dolduruyor
ki, bu arzuyla zar zor işlev görebiliyorum.

Sabır, sabır, sabır.

Bir erdemdir derler, ama onlar aziz olmalılar, çünkü işkence nasıl lanet
olası bir erdem olabilir ki?

Telefonu bir kez daha tıklatıp yüksek sesle inliyor, sonra
yatağa yığıldı ve yastığa yumruk attı, bu da dudaklarımı seğirtti.

Ah, soğuk tavırlarının altındaki bu öfkesi, içimdeki canavarı ortaya
çıkartıyor.

Sadece çıplak ruhu kalana kadar onu katman katman yok
edeceğim. Bugünkü terapi seansının kaydına kısaca göz
atıyorum

ve benim olanı incitmeye cüret eden tüm bu
benim olanı incitmeye cüret eden tüm o pislikleri düşününce öfke
damarlarımdan akıyor. Ancak hepsi şimdilik ölmüş gibi görüldüğüne
göre, yapabileceğim pek bir şey yok.

Bu dünyada adaletin var olduğunu ona göstermek dışında.

Seri katile karşı o kadar çok şefkat duyuyor ki... Peki ya benim
takıntımı öğrenirse ne derdi? Onu yirmi dört saat gözümün önünden
ayırmadığımı?

Nereye giderse gitsin, üzerine kameralar ve mikrofonlar takılı, böylece neler
olup bittiğini biliyorum.

Onun hayatı benim için açık bir kitap ve benden gizlilik diye bir
şey yok, bu delice geliyor... ama umurumda bile değil.

Onun her hareketini takip eden bir gölgeyim çünkü ne pahasına
olursa olsun korunması gerekiyor... böylece onu elime geçirdiğimde ne
sikim istersem yapabilirim.

Sabır, sabır, sabır.

Bardağı kenara koyup telefonumu elime alıyorum ve kütüphanenin
sistemine girip ona hızlıca bir mesaj yazıyorum, sonra tekrar ekranıma
odaklanıyorum. Telefonu bip sesi çıkardığında yatağa atlıyorum.

Hızla şifresini giriyor ve mesajı okurken yüzünde kocaman bir
gülümseme beliriyor. Melodik kahkahası duvarları sarsıyor, içimde
alışılmadık hisler uyandırıyor ve içimde yanan ateşe sadece daha fazla
odun ekliyor.

Her türlü sıcaklık bizim yarattığımız bir yanılsamadır ve içimde
anlamadığım bir şey uyandırmasından nefret ediyorum.

Bu, zamanımızın dolduğunu bir kez daha kanıtlıyor ve sonunda avlanmaya başlamam gerektiğini gösteriyor.

Avım cam kafesinde rahat, bu durumda var olmanın ona huzur getireceğine inanıyor, ama... ben nereye gidersem kaos yaratırım.

"İşi aldım. Aman Tanrım! Gerçekten aldım!" diye bağırıyor ve ayağa kalkıp tuhaf bir kutlama dansı yapmaya başlıyor; bu dans rahatsız edici olmalı, çünkü kızın

Kızın ritim diye bir şeyin varlığından haberi olmadığı için rahatsız edici olması gereken tuhaf bir kutlama dansı yapmaya kalkışıyor.

Kız kardeşimin balerin olması nedeniyle bunu iyi bilmeliyim.

Onun tuhaf dansı bile beni kendine çekiyor ve bu kabul edilemez.

Av, avcıyı asla kontrol etmemeli.

Ağzıma bir sigara alıyorum ve yakıyorum,
Dilimde hissedilen nikotin tadı, bana benim gibi aşağılık yaratıkların hayatta tek bir amacı olduğunu hatırlatıyor.

Bizi yok etme gücüne sahip olanları yok etmek.

Yanımdaki zamanlayıcıya tıklayıp sırtarak, etrafıma bir duman bulutu üfledim.

Av resmi olarak başladı.

Tik. Tak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*“Bazen en büyük acımız, en büyük hayal kırıklıklarımızdan gelir.
Ve hayal kırıklıklarımız, gerçekliğin sert yüzeyinde ezilen kayıp umutlar
ve hayallerden başka ne olabilir ki?”*

Lavanta

Lavanta

“Peki, ne teklif ediyorsun?”

Çantamdan yüz dolarlık bir banknot alıp, onu boş su bardağının yanına koyup ayağa kalktım, adam şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. “Hiçbir şey.”

Sandalyede geriye yaslandı, beyaz gömleği geniş omuzlarında gerginleşti; koyu saçları kahverengi gözlerinin üzerine düştü; gözleri öfkeyle parıldarken bana doğru kısıldı. Sanırım ona karşı çıkan kadınlar pek azdır karşı gelmediğini tahmin ediyorum, ama nedenini anlayamıyorum. Yakışıklılık bile çürümüş bir karakteri gizleyemez.

“Oh, demek öyle mi?” diye mırıldanır, kahvesinden bir yudum alır ve bakışlarını üzerimde gezdirip, yanaklarıma odaklanırken, içimden kendimi darbeye hazırlıyorum. O hassas noktaya o kadar çok kez vurulmuşum ki, artık ne acıtıyor ne de şaşırtıyor. “Haber , canım. Kadınlar sadece güzel ve genç olduklarında kapris yapma ayrıcalığına sahiptirler.” Yumruğumu sıkıyorum. “Senin yerinde olsam, seçeneklerimin sonsuz olduğunu düşünürsek, ilgilendiğim için mutlu olurdum.

Seninkiler mi? Son derece sınırlı. Yüzünün o tarafını saçlarıyla kapattığına göre sen de bunu biliyorsundur.”

Göğsümde tanıdık bir acı alevleniyor, iltihaplı yara hâlâ ruhumun kalan parçalarına zehir döküyor ve bana yıllar önce korkunç bir yangından kaçmış olabileceğimi hatırlatıyor... ama

bunu asla gerçekten unutamam ya da ondan kaçamam, çünkü hayatımın her günü bana bunu hatırlatan şeyler görüyorum.

Acıların ağırlığı içimi kaplıyor, beni dikleştiriyor ve bu adama başımı sallamama neden oluyor. Her zamanki yalnız çay molam sırasında bana çarptığı anda, bunun böyle biteceğini bilmeliydim. Onu daha önce reddetseydim ya da görmezden gelseydim, bu aşağılayıcı karşılaşmadan kurtulmuş olurum.

Yaralarımı herkese gösterip durmuyorum. Bu durumdan kaçınmak için insanlardan asla saklamıyorum da, ama ironik bir şekilde, erkekler onları gördüklerinde yine de bir sürü saçmalık söylüyorlar.

Ve sanki onları aktif olarak arıyormuşum gibi de değil. Hepsi bana kendileri geliyor
, bana iyice bir bakıp kaçmadan önce!

Belki de bu yüzden otuz yaşında hâlâ bakireyim. Durumumu göz önüne alırsak, geçen yıla kadar bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu yapabileceğim bir şey yoktu, ta ki geçen yıl, on bir yıllık yalandan nihayet kurtulana kadar.

"Her şey yolunda mı?" Garsonlardan biri masamıza geliyor, durumu değerlendirirken yüzünde endişe belirliyor. "Size muffinlerimizi getirmek üzereydim. Bugünün spesiyali onlar."

Sesindeki hafif gerginlikten dolayı, bir adım geri çekilip etrafımı inceledim ve bize meraklı bakışlar atan birkaç kişi gördüm; gözlerimle temas ettiklerinde hemen telefonlarına dönüp konuşmalarına geri dönen birkaç kişi fark ettim.

Harika.

New York'un tam merkezinde yer alan kafe, binlerce insan işlerine ya da planladıkları bir sonraki maceraya doğru aceleyle yanından geçerken hayat ve neşeyle parıldıyor.

Yirmi masa, pembe masa örtüleri ve Fransa'dan gelen beyaz porselenlerle mekanın her yerine yayılmış durumda. Sahibi, dünya çapında başarılı bir restoran zincirine sahip Fransız bir şef.

Pembe pantolon ve beyaz gömlek giyen garsonlar masaların arasında rahatça dolaşıyor, zaman zaman siparişleri almak için içeriye girip, heyecanlı müşterileri için ağır yiyecek ve içecek tepsileriyle terasa geri dönüyorlar.

Kahve dükkanının içinde de oturma yerleri olmasına rağmen, hava ve konum her zaman

Buranın şehirdeki en popüler yerlerden biri olmasının bir nedeni var.

Ve ne yazık ki burası, yengem Emmaline'in en sevdiği yer, bu yüzden tüm personel beni tanıyor ve sanki

, biri bana hakaret ederse müdahale etmeye hazırlar.

Ne yazık ki, yara izlerim neredeyse savunmasızlığımı haykırıyor ve bu da iyi insanları beni bu dünyanın acımasızlığından korumak istemeye itiyor, ki bu imkansız olduğu düşünülürse ironik bir durum.

Dünyamız kusurlara karşı merhametsizdir.

"Evet. Az önce bir randevum olduğunu hatırladım, o yüzden kekleri paket yapayım."

"Tabii. Hemen geliyorum." Kadın adama yan gözle bir bakış attıktan sonra içeriye koştu.

O uzaklaşınca, dikkatimi bana kaşlarını kaldıran adama veriyorum, ancak saçlarımı kulağımın arkasına atıp ona yara izleriyle dolu sağ tarafımı gösterdiğimde içkisini boğazına geçiriyor. "Yara izlerim seçimlerimi kısıtlayabilir, ama beni çaresiz ya da aptal yapmaz." Tartışmak için ağzını açıyor, ancak garson iki poşetle geri geldiğinde dişlerini sıkıyor. Lezzetli kokular havada yayılıyor ve midemi guruldattırıyor. Fırından yeni çıkmış hamur işlerini tatmamak, görünüşümü eleştiren o pislikten çok daha büyük bir suç. "Teşekkürler, Emma."

"Rica ederim."

Adam ayağa kalkar, kendi parasını masaya bırakır ve sırtarak gülümser. Tartışmaya devam etmesi için egosunu gerçekten incitmiş olmalıyım. "Bu tavrına dikkat etsen ve standartlarını düşürsen iyi olur." Bardağıyla bana selam verir ve içkisini bitirir. "Çok açgözlü olamazsın, yoksa elinde hiçbir şeyin kalmaz."

"Oh, tecrübeden mi konuşuyorsun?"

"Seni pislik..."

Adamın yanından uzaklaşıyorum, bana yöneltilen başka bir hakaret dinlemek istemiyorum. Siyah sedan çoktan beni bekliyor ve şoför arabadan atlayıp etrafımda koşarak kapıyı benim için sonuna kadar açıyor. "Bayan Wright." Bana selam veriyor, ben de gülümsüyorum, arabaya atlayıp anında beni saran sıcaklığı kucaklayarak, insanların acımasızlığından beni koruyan koruyucu bir koza yaratıyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onların müdahaleci bakışlarına hala alışamıyorum. Bir keresinde durum o kadar kötüleşti ki, eve geldim ve beni düzeltebilecek en iyi plastik cerrahları araştırdım.

Ancak, birinin bana bir daha herhangi bir tür sakinleştirici vereceği düşüncesi, bu fikirden vazgeçmeme neden oldu.

Dişçideyken bile ağrı kesici almam, bilincimi kaybetmektense acı çekmeyi tercih ederim.

İğne yok. Bu benim yeni hayat sloganım.

Şoförüm koltuğuna oturup ellerini direksiyona koyar koymaz , "Hadi eve gidelim ve lütfen bunu kardeşlerime söyleme" diye emrediyorum.

"Elbette hanımefendi," der hemen, dikiz aynasından yansıyan görüntümü yakalayıp bana sırtarak, yüzündeki kırıksıklıklar derinleşir. Gözlerinde parlayan nezaketten içimi bir tedirginlik kaplar. Adamın etrafında hiç torunu olmamasına rağmen tam bir "iyi dede" havası var ve belki de bu yüzden kardeşlerim beni her yere götürmesi için onu tuttu.

Araba kullanamıyorum. Aslında, bunu yapabilecek miyim, emin değilim. Bazen kornaların sesi beni olduğum yerde donduruyor ya da istenmeyen anıları geri getirebiliyor. Bu yüzden tek bir sürüş dersi, bu fikri kafamdan silmem için yeterli oldu.

Benden sonsuza dek çalınan bir şey daha.

Dudaklarımı ısırarak, bu düşünce zincirini durdurmaya ve sadece şimdiki ana odaklanmaya zorluyorum; çünkü şimdiki zaman soğuk ve acımasız olabilir, ama acı verici değil.

Dayanılmaz da değil ve bazen bu yeterlidir.

Yeterli olmak zorunda, çünkü yakın zamanda başka bir şeye sahip olamayacağım.

Başımı koltuğa yaslayıp camı indiriyorum. Gordon arabayı çalıştırıyor ve şehir merkezinde bulunan kardeşimin çatı katı dairesine giden dar yola giriyor.

Sonuçta, cebimde tek kuruşum yok ve eğitimsiz olmam beni herhangi bir iş için ideal olmayan bir aday yapıyor.

Bu yüzden, servetlerini benimle paylaşmaya can atan iki milyarder kardeşimin cömertliğine güvenmek zorundayım.

"Öğle yemeğiniz nasıldı, Bayan Lavender?" diye sorar Gordon ve etrafımızdaki birkaç araba kornaya basarken sağa döner; ben de parmaklarımı

kucağımda kıvrılırken, ben de zorlukla yutkunurum. "Okulda yoğun bir hafta geçirdin. Ara sınavlar yakında, değil mi? Sanki sömestr daha yeni başlamış gibi geliyor."

"Evet, çok çalışmam gerekiyor." Konsantre olmak benim için hâlâ zor bir beceri, ama yavaş yavaş öğreniyorum. "Bu benim ilk dönemim, yani önümde neredeyse dört yıl var."

Sonra bir iş bulabilirim ve umarım ıssız bir yerde kendime bir ev alabilirim ve şu anda boğazımı saran, beni belirli bir şekilde davranmaya zorlayan altın zincir gibi hissettiren herkesin acıma duygusundan kaçabilirim.

Şu anda boğazıma sarılmış altın bir zincir gibi hissettiriyor ve beni belirli bir şekilde davranmaya zorluyor.

Hapishanem artık beyaz duvarlardan ve sürekli sakinleştiricilerden ibaret değil, ama yine de bir hapishane.

"Lisans, değil mi?" Bir kez daha dikiz aynasından gözlerime bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Neden onu seçtin?"

İçimden iç çekiyorum çünkü anlamsız sohbetler Gordon'un bağ kurma yöntemidir ve o her zaman çok nazik olduğu için ben de bu sohbetlere katılmak zorundayım. "Okulda çeşitli kültürler ve mitleri okumayı çok severdim, bu yüzden uygun göründü."

"Mitoloji çalışmalarında uzmanlaşmak hayalin miydi?" Soldan neredeyse ona çarpacak olan sürücüyü korna çalıyor ve direksiyonu sıkıca kavrayarak arabayı başka bir yöne ustaca manevra ediyor. "Orospu çocuğu."

Neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle mırıldanması dudaklarımı seğirtir. "Hayır. Doktor olmak istiyordum."

Kaşları çatılır. "O zaman neden tıp kariyerine yönelmedin?"

"Çünkü bu imkansız." Tartışmak için ağzını açar, ben de ondan önce davranırım. "Mitoloji okumak bile benim için zor. Durum bu işte."

Ayrıca, yıllar boyunca tüm bu doktorlar beni iğneler ve testlerle yorduktan sonra, bu mesleğin cazibesi kalmadı.

"Hiçbir şey için geç değildir, Bayan Lavender," kırmızı ışıktaki dururken yumuşak bir sesle diyor. "Hayat sürprizlerle doludur."

"Ve bu da bir efsane." Hayattaki bazı şeylerin son kullanma tarihi vardır ve herkes her yaşta her şeyi yapabileceğini ne kadar iddia ederse etsin... bu doğru değildir.

Otuz yaşında, bağımsız olmanı sağlayan birkaç ilişki, arkadaş ve iş deneyimine sahip, yetişkin bir insan olman gerekir.

Hiçbir yere ait olmayan, yalnız ve kaybolmuş bir kız değil, özellikle de masumiyetin olduğu yerde deneyim arayan benim yaşımdaki erkekler için.

Erkekler masumiyeti ancak gençlikle birlikte geldiğinde kabul ederler. Aksi takdirde, ilgilenmezler.

Telefonum avucumda titriyor ve ekranda Emmaline'den gelen bir mesajın yanıp söndüğünü görüyorum.

Selam kızım! Acaba boş musun?

Bu soruya şaşıyorum çünkü beni çok seven yengem, her gün beni kontrol etmeyi kendine görev edinmiştir. Yine de nadiren nerede olduğumu nadiren sorar.

Kardeşlerim bunun için içime bir tür takip cihazı yerleştirmiş olsalar da şaşırmazdım ve bunun beni hiç rahatsız etmemesi inanılmaz değil mi?

Gerçi, hepimizin yaşadığı hayat deneyimlerinden sonra, bu dünyada hiçbir şeyin bizi sarsacak gücü kalmadığını iddia edenler olabilir.

Öğle yemeği yedim. Neden mi?

Bugün daha sonra gelinlik alışverişine çıkmayı planlıyoruz. Seni de yanımızda götürmek istedik. Çünkü Rush ve Aileen'in düğününde nedimelerden birisin.

Birkaç kez gözlerimi kırıp bu mesajı tekrar okudum ve tüm bu her dakikasından nefret ederek tüm bu zahmetli süreci yaşamak

İkiz olan ağabeylerimi çok seviyorum ve içlerinden biri yakında evlenecek, ama bu

Bunu yüksek sesle söylemek muhtemelen Emmaline ve Aileen'i incitirdi, bu yüzden hızla Gordon'a, "Plan değişikliği. Hadi kütüphaneye gidelim," dedim. O başını salladı ve trafik ışıklarında sola dönerek, birkaç çatlağı olan üç katlı binaya giden engebeli asfalt yola girdi

. Soluk kırmızı rengi, binaya oldukça karanlık ve sade bir hava katıyor.

Üzgünüm. Keşke
gelebilseydim, ama
kütüphanede yardım
edeceğime söz verdim.

Sadece pazartesi ve perşembe günleri çalışmıyordun sen? Bugün salı.

Kardeşlerim neden kız kardeşlerine değer veren ve benimle ilgili her şeyi hatırlıyor gibi görünen harika kadınlarla evlenmeye karar verdiler? Yani, onların oldukça mükemmel hayatları bende biraz kıskançlık uyandırsa da, onlar adına mutluyum.

Ben cehennemde kalırken onlar böyle bir hayat sürme şansına sahip oldular.

Bu ihanet dolu düşünceleri kafamdan atıyorum. Yeni gerçekliğimde onlara yer yok ve mantıklı ve objektif olarak, olanlar için onları suçlayamam.

"Belki belgeseli izlerken, böyle bir seri katil gelip seni amcandan kurtarsaydı ne olurdu diye merak ettin. Belki de normal bir hayatın olurdu."

Başımı sallıyorum, Dr. Phoenix'in sözlerine odaklanmayı ya da onlarda herhangi bir gerçeklik görmeyi reddediyorum.

Kızlardan biri benden
vardiyasını onunla
değiştirmemi istedi

Biliyorum ki bahanemi kabul etmeyecekler. Ama zorlamayacaklar da — benden daha küçük olmalarına rağmen ailenin en küçüğü olarak görülmenin avantajları. Birkaç gün önce kütüphanede bir tür staj yeri bulduğumda hepsi benimle birlikte sevindi ve kardeşlerim muhtemelen bunun zaman kaybı olduğunu düşünse de, hiçbir şey söylemediler hiçbir şey söylemediler ve tamamen destekleyici davrandılar.

Sabırlarının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Ayrıca, çalışmak çatı katında tıkalı kalmaktan daha iyi çünkü derslerim olsa bile, sadece derslere girip kimseyle konuşmadan hemen çıkıyorum kimseyle konuşmadan dışarı çıkıyorum. Oradaki herkes çok genç. Bu da beni yine garip bir yabancı gibi hissettiriyor.

Tamam. İyi eğlenceler kızım. Cumartesi günü Aileen'in ailesinin evinde olacak aile yemeğini de unutma.

Of, yine uzun süren bir akşam yemeği. Görünüşe göre Scott ailesi bu tür yemekleri düzenlemeyi seviyor ve onlardan kaçış yok.

Yani, kardeşim onların kızını adamıza kaçırdı; bu yüzden, onlara başından beri o kadar çok sorun çıkardıktan sonra, en iyi davranışlarımızı sergilememiz ve saygı göstermemiz gerekiyor.

Tabii ki. Orada görüşürüz, Aileen'e selam söyle.

Başımı araba koltuğuna yaslayıp, nihayet kırılıp tüm duygularımı dışa vurmam için ne olması gerektiğini merak ediyorum.

Sevdiklerini korumak için kendi yarattığı hapishanede sonsuza kadar yaşayamaz insan, ama ben deneyeceğim.

Sonuçta, kimse yüzeyin altına bakmıyorsa, bu ne kadar zor olabilir ki?

O

Koridordan tuvalete doğru yürürken, bana gülümseyen birkaç garsona başımı sallıyorum; kahve dükkanının içi ise canlanıyor, sinir bozucu bir şekilde.

Böylesine kalabalık yerleri hiç eğlenceli bulmadım.

Ayrıca, gürültülü, kalabalık yerlerde, beklenmedik bir şeyin ne zaman olacağı belli olmaz ve bunda belli bir güzellik olsa da, çoğu aptallar tüm eğlenceyi mahvediyor ve sonunda beni daha da sinirlendiriyor.

Sabır. Sabır. Sabır.

Benim gibilere ödöl verilmeli. Aksi takdirde, tüm psikopatlar istedikleri zaman kötü alışkanlıklarına kapılsalar, oldukça kanlı bir toplumda yaşıyor olurduk.

Tuvalete ulaştığımda, kapıyı iterek açtım ve adam lavaboda ellerini yıkayıp aynada kendine bakarken ayağımla kapıyı tekmeledim. "Ne aptal bir kaltak," diye kendi yansımasına mırıldandı. "Ona ilgi gösterdiğim için minnettar olmalı." Kıkırdar ve kağıt havluyu kapar, elinin tersiyle çenesini ovuşturur. "Onun bir Wright olduğunu bilmesem, ona iki kez bile bakmazdım." Beni fark edince donakalır ve çenesini kaldırır. "Selam dostum." Gözleri büyür ve ağzında bir gülümseme belirir. "Sen...?"

Sonra ne söylemek isterse istesin, karnına sert bir yumruk atıp onu döndürdüğümde, kafasını lavaboya çarptığımda, çatlama sesi odada yankılanır.

Bu dünyadaki en harika ses, kurbanlarımın asla yardım gelmeyecekken attıkları bitmek bilmeyen çığlıklardır. Ancak böyle bir durumda

kendi tuzağına nasıl düştüklerini gerçekten anlayabilirler.

Onu biraz kaldırıp ağzını kapattığımda boğuk çığlığı avucumu titretiyor, parmaklarımın arasından kan sızıyor ve damarlarımdan bir heyecan akıyor, içimdeki acımasız her şeyi uyandırıyor.

Ah, zindanımın zeminine dökülseydi olağanüstü güzel görünürdü. Yine de bu saçmalığı uzatacak ne zamanım ne de isteğim var.

Ayrıca, suçun cezasına uygun olması gerektiği konusunda çok katı bir kuralım var ve bu nedenle, buna asla aykırı davranmayacağım.

O, kadınlara saygısızlık eden, onları kandıran ve kullanan bir pislik olabilir, ama tecavüzcü ya da katil değil, bu da ona biraz cömertlik göstereceğim anlamına geliyor.

Buradaki anahtar kelime "*biraz*"dır.

Onu döndürüp yüzüne bir kez daha vurdum ve o sendeledi, sırt üstü düştü ve öksürerek etrafına kan tükürdü. "Ne... ne yapıyorsun?" diye cızırtılı bir sesle sordu ve ona sertçe tekme attığımda inleyerek yanına yuvarlandı ve dizlerini bükerek dizlerini bükünce inler. "Neden?" Ayakkabımın topuğunu boynuna koyup,

"Seni dava edeceğim," diye uyarıyor, sanki tehdidi üzerimde herhangi bir etkisi olacaktı gibi.

"Dilini kesersem dava edemezsin."

Gözleri yaşlarla dolduğunda içimi tiksinti kapladı ve tüm o havalı tavırları bir anda yok oldu, bu da tüm bu durumu daha da acınası hale getirdi.

Kim ne derse desin, herkes güçlü bir karakteri takdir eder ve eğer kendin için savaşmazsan, kim savaşacak ki?

"Lütfen, bırak beni," diye fısıldıyor, boynuna biraz daha bastırdığımda yüzü kızarıyor ve ayağımı kaldırdığımda nefes nefese kalıyor. "Özür dilerim. Ne yaptığımı bilmiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Kimseye söylemem. Lütfen."

Ses tonundaki yalanı duyunca ağzımın kenarları kıvrılıyor. Bu pislik, gözünü Lavender'a dikip onu bir sonraki avı yapmaya karar verdiği anda biraz araştırma yaptım.

Tüm brokerlik kariyerini, onu seven ve destekleyen, hiçbir şeyden haberi olmayan kadınların sırtında inşa etti, ama her isteğini yerine getirecek daha genç, daha zengin ve daha aptal birini bulduğu anda onları terk etmişti.

Muhtemelen Lavender'ı kolay bir hedef olarak görmüştü ki bu başlı başına bir hakaretti, çünkü zorlu koşullarda açan çiçeğimi nasıl olur da zayıf biriyle karşılaştırır?

"Beni rahat bırak," diye devam ediyor, bu da sadece benim kahkahamı kazanıyor.

Buradan çıkar çıkmaz, tıpkı tüm o kadınlara yaptığı gibi, bu durumu sömürmeye çalışacak ve istediği miktarda parayı vermesi için bana şantaj yapacak.

"Bana ait olan bir şeye zarar verdin, Alex."

"Ne... ne?" diye zar zor çıkardı ağzından, ben bir kez daha baskı uygulayıp geri çekilince, rahat bir nefes aldı, nefes nefese kalır. "Özür dilerim."

Özür dilerim.

Hiçbir yarayı iyileştirmeyen, sadece onlara karşı işlediğin zulmü hatırlatan anlamsız bir kelime.

Öne eğilip onu boğazından yakaladım ve en yakın kabine sürükledim. Kafası bir kez daha karo zemine çarptığında onu içeri attım ve arkasından kapıyı kapattım.

Lavaboda ellerimi yıkayıp bir kağıt havlu alıyorum, ellerimi kuruladıktan sonra aynadaki yansımama bakıp bana yabancı bir duygunun görünmez maskesini takıyorum.

Korku.

Koridora çıkıp garsonlardan birini yakaladım ve tuvaleti işaret ettim. "Ambulans ve polisi aramalısın. Bir şey oldu, her yer kan içinde!"

"Aman Tanrım," diye mırıldanır kız ve içeri koşar, ama tam da benim istediğim gibi çılgılık atar.

Kısa bir süre sonra, polisler benden ifade alırken, o körü körüne beni işaret edip bir şeyler mırıldanmaya çalışırken, bir ambulans onu sedyeyle alıp en yakın hastaneye götürüyor.

Ve ben de tesadüfen onlara, kilidi açık olan telefonunu vermiş oldum; telefon, kurbanlarından biriyle yazıştığı son mesajları açık haldeydi. Telefon, kadınlara karşı işlediği suçların kanıtlarıyla doluydu.

İşimiz biter bitmez kendi avukatımı aradım ve ikinci çalışta telefonu açtı. "Ne yaptın?"

Dışarı çıkıp motosikletime doğru yürüdüm. "Neden bir şey yaptığımı varsayıyorsun?"

"Çünkü senin pisliklerini temizlemeyi sevdiğim izlenimine kapıldın ." Soğuk ses tonu cehennemi donduracak güçteydi ve bu, çoğu insanın onunla uğraşmamasının nedenlerinden biriydi.

"En azından onları eğlenceli buluyor olmalısın."

"İnan bana, kendini yenilmez sanan bir psikopatın hiçbir yanı eğlenceli gelmiyor bana."

"Oh hayır," diye dramatik bir şekilde iç geçirdim. "Duygularımı incittin, Rafael. Artık bir aile değil miyiz? Biraz daha şefkat göstermen seni öldürmez."

"Sen şefkatin ne olduğunu bilmiyorsun. Ve biz benim isteğim dışında aile olduk." Bu konuda söz hakkı olmayan kişinin ben olduğumu söyleyebiliriz. Kız kardeşim ve neredeyse iki katı yaşında olan kocasını seçtiği düşüncesi içimi öfkeyle dolduruyor. o adamı mahvederdim, ama kız kardeşim onu seviyor, bu yüzden ona ne yaptığını her gördüğümde kafasını ezmek istesem de

Öfkemin yerini hızla bir beklenti alıyor çünkü yakında, onu kendi karanlığı için hayati öneme sahip gören ve masum ruhunu lekeleyen sahiplenici psikopat masum ruhunu lekeleyen

Buna karşı hiçbir şey yapamayacak ve ben onun çektiği ıstırabın her saniyesinden zevk alacağım.

Bu benim en büyük intikamım olur.

"Hiçbirimizin diğerini aile olarak görmekten mutlu olmadığını söyleyelim." Bardağındaki buzların birbirine çarpıştığını duyuyorum, kendine içki dolduruyor. "Dar bir çizgide yürüyorsun ve yeterince dikkatli olmazsan yakalanırsın. Seni pençelerine alıp parmaklıklar arkasına göndermeden önce

, ama sonra kanun seni pençesine alıp parmaklıklar arkasına gönderir."

Bisikletime atlayıp, etrafımda esen rüzgarı memnuniyetle karşılıyorum; o, kızgın tenime serinlik getiriyor. "Avukat olmak , o yüzden bana ahlak dersi vermenize gerek yok ." Aslında, onun yaptıklarından sonra ondan gelen bu dersleri en iyi ihtimalle komik, en kötü ihtimalle ise lanet olasıca gereksiz buluyorum. Bu adam, rakiplerine dehşet salan acımasız, zalim ve zeki bir avukat.

Hatta bir deyim bile var.

Eğer bir kavgayı kaybetmek istemiyorsan, Wright'a karşı çıkma.

"İzlerimi iyi sildim."

"Adın herhangi bir polis raporunda geçtiği anda, seninle ilgili her durumdan haberdarım." İçkisini bir yudum alır. Kız kardeşini zindanıma nasıl hapsedeceğimi ve ona nasıl kötü şeyler yapacağımı bilseydi, boğulur muydu acaba

ve ona kötü şeyler yapacağımı bilse boğulur mu acaba?

"Arkanı kolla." "Bu, senin benim için endişelenmenle aynı şey mi?"

"Seni hiç umursamıyorum. Davranışların karımı üzebilir ve o benim için bu dünyadaki en önemli kişi." Sesinde sahiplenme ve mülkiyet duygusu belirgindi. "Bugünkü kurbanın birkaç yıl hapis yatacak, yani senin hakkında ne iddia ederse etsin asılsız çıkacak. Olayı unut gitsin. Seni uyarıyorum ama. Bir daha masum birine zarar verirsen, siktir olup kendi başının çaresine bakabilirsin çünkü aile olsak da olmasak da, sonsuza kadar kışını kurtarmayacağım. İnsanlığını yakıp kül etmeden önce kendini topla."

Bununla birlikte telefonu kapattı, ben de başımı salladım, telefonumu cebime koyup kaskımı taktım.

Koş, moy lvenochek, koş.

Motosikletimi gürültüyle çalıştırıyorum, sesin diğer tüm sesleri bastırmasına izin veriyorum ve sadece önümdeki yola odaklanıyorum.

Rafael yanılıyor.

İnsanlığım çok uzun zaman önce yandı.

Altı yaşına bastığım o unutulmaz günde.

BEŞİNCİ BÖLÜM

*“Geçmişimizin geleceğimizi belirlediğini söylerler.
Umarım bu doğru değildir.
Çünkü benim geçmişim iğrenç ve her türlü geleceği
mahvedebilir.” Lavender*

Lavender

Gordon arabayı kütüphanenin yanına park ettiğinde, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, çantamı ve muffin torbasını alıyorum. En azından iyi bir şey çıktı. Saatlerce ailemden uzak durup “Teşekkürler,” diyorum ve zorla bir gülümseme takınıyorum. “Gidebilirsin. Eve dönerken taksiye bineceğim.”

"Hayır, Bayan Wright. İşiniz bittiğinde beni arayın yeter." O bana göz kırparken, ben içimden inliyorum çünkü bu adam bakıcılık görevini çok ciddiye alıyor. "Hemen oraya gelirim."

Bazen kardeşlerimin ona benim hakkımda ne anlattığını merak ediyorum da, sanki bir anne tavuğu gibi başımın üzerinde dolaşıp, benim bir hata yapıp yüzüstü düşmemi bekliyor.

"Tamam," diye mırıldanıp kapıyı kapatıyorum, arkamı dönüp kütüphanenin girişine doğru yürüyorum. Orada, üç erkek ve iki kızdan oluşan bir grup, erkeklerden birinin söylediği her şeye gülerек saçlarını kıvıran üç erkek ve iki kızdan oluşuyor.

Sırt çantalarına ve ellerindeki ağır kitap yığınlarına bakılırsa, üniversitemiz buradan sadece yirmi dakika uzaklıkta olduğu için öğrenciler olmalılar.

İçgüdüsel olarak omuzlarımı çökertip, asfaltta gürültüyle yankılanan deri botlarıma bakıyorum; karanlık bulutlar toplanıyor ve hepimizin üzerine şiddetli bir yağmur yağmakla tehdit ediyor.

Şu anda yağmurun altında sıırıslıklam olmak çok cazip geliyor; böylece bana bakmazlar, doğanın değışken ruh halinden korunmak için kaçarlar.

Son zamanlarda tüm bu sıcaklık değışiklikleri beni mahvediyor.

Adımlarımı hızlandırarak yanlarından çabucak geçmeyi planlıyorum, ama içlerinden biri adımı seslendiğinde donup kalıyorum. “Lavender!” Bakışlarım, kot pantolon ve deri ceket giyen, üzerine

. Koyu saçları ve yeşil gözleri ona oldukça yakışıklı bir görünüm kazandırıyor, etrafındaki tüm kızlar ona hayran hayran bakıyor ve en garip şekillerde ona hayranlıklarını gösteriyorlar. “Seni bir süredir görmemiştim. Nasılsın?” Arkadaşlarının bana iki kez baktığını fark etmemek imkansız. Yine de onlara hakkını vermeliyim.

Saçlarımı at kuyruğu yaptığım için artık gözden kaçması imkansız olan yara izlerime bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

İleri adım atıp elini bana uzatıyor. “Ben Von. Rush ve Aileen’in nişan partisinde tanışmıştık.”

İşte o anda onu tanıdım.

Von Campbell, Eudard “Madman” Campbell’ın oğlu ve Rush’ın arkadaşı.

Rush’ın tüm arkadaşlarını acımasız ve oldukça zalim buluyorum, ama onları kurtaran tek şey ailelerini ne kadar çok sevdikleri ve onlara hayran oldukları; bu da rahatsız edici olmalı çünkü hepsi...

Hayır, kardeşimin karanlık geçmişini düşünmüyorum; o geçmiş, onların içlerindeki şeytanları yok etme yöntemleri yüzünden, onun ahlaksızlıklarla dolu bir topluluğun parçası olmasına neden olmuştu. Hâlâ ne yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını tam olarak bilmiyorum,

sadece bunun yasadışı ve tehlikeli bir şey olması gerektiğini biliyorum.

Elini sıktım. “Merhaba. Seni tekrar görmek güzel.”

Spor kariyerine son veren ölümcül sakatlığından önce profesyonel bir buz patencisiydi. Böylece yeni tutkusunu keşfetti: davul çalmak—ve üç arkadaşıyla bir grup kurdu. En son baktığımda, tüm sosyal medya hesaplarında beş milyondan fazla takipçileri vardı ve hayranları onlara bayılıyordu.

Sevilmeyecek ne var ki, değil mi?

Yakışıklı, zengin, yetenekli ve nazik.

"Sen de. Burada ne işin var?" Başıyla kütüphaneyi işaret ediyor.

"Okumak için bir şey mi arıyorsun?"

Bu sorudan sonra tüm grubu bana odaklandığı için çantamı daha sıkı kavrayıp muffin poşetini sıkarken başımı salladım. “Burada çalışıyorum.” Kaşları havaya kalktı, ben de ayrıntılı olarak anlattım.

“Sanırım aynı üniversitede

aynı üniversitede okuyoruz ve ben de ara sıra burada gönüllü olarak çalışıyorum.” “Takdire şayan. Tozla dolu bu delikte ve çaresizce sıkılmış insanlarla dolu bu delikte gönüllü olmak gerçekten övgüye değer,” dedi arkasından gelen adamlardan biri ve yanıma yaklaşıncaya bana göz kırptı.

Onu grubun vokalisti olarak tanıyorum. Kısa bir süre önce, iki hayranıyla tuvalette yakalanarak manşetlere çıkmış ve büyük bir skandal yaratmıştı. Hatta birkaç hayranı, grubun son şarkısını boykot etmişti.

Sesi, saf ama aynı zamanda ürkütücü tonuyla tanrılardan bir armağan olarak kabul edilir. “Hangi bölümde okuyorsun?”

“Mitoloji.”

Vokalist gözlerini kırpmıyor, omuz uzunluğundaki sarı saçlarıyla çok uyumlu gri gözlerinde mizah parlıyor. “O alanda , tatlım.” Dilini şaklatıp beni baştan aşağı süzdü. “Tabii bağımsız bir servetin yoksa?”

O kadar da

Sosyal medyadaki dedikodulara bakılırsa karakterine göre şaşırtıcı bir şekilde, Von onun omzuna bir şaplak atıp onu itti.

“Dikkat et, Kane.” Sesinde bir uyarı var ve arkadaşı ellerini kaldırıp geri çekiliyor, ama önce bana bir öpücük gönderiyor. Dikkatini tekrar kızlara çeviriyor, onlar da bana garip bir şekilde el sallıyor.

Tüm bu durum o kadar tuhaf ki, buna nasıl tepki vermem gerektiğini bile bilmiyorum. Çoğu zaman, herkes ya benden kaçıyor ya da yara izlerim onları korkuttuğu için yokmuşum gibi davranıyor.

Yaşımdan bahsetmiyorum bile; çoğunun yirmi yaşında bile olmadığı bir ortamda otuz yaşına basmış olmam, üniversitede arkadaşlık kurmamı da engelliyor. Kimseyi suçlamıyorum tabii. Gençler neden yetişkinlerle ?

Söz konusu yetişkinin hayatı on sekiz yaşında donmuş olsa bile.

“Yardıma ihtiyacın olursa haber ver, Lavender.” Von'un sesi beni tekrar mevcut duruma geri getiriyor. “İşletme okuyorum ama yan dalım mitoloji.”

“Neden?” İşletme bölümünü anlayabiliyorum, çünkü ailesinin milyar dolarlık bir imparatorluğu var ve koca bir kasaba sahibi, ama

, zaman kaybı gibi görünüyor. Kane ana söz yazarıyken, o da grubun müziklerini yazıyor.

“Ondan öğrenecek çok şey var. Sence de öyle değil mi?” Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor. “Tanrılar ve tanrıçalar bize insanlık ve onun açgözlülüğü hakkında ipuçları verdi. Onların tüm derslerini unutmak büyük bir israf olurdu.”

"Şey..." Söylemek istediğim her neyse, yüksek bir gürültü havayı doldurur, yakındaki ağaca konmuş kargalar yüksek uçmaya başlar, bir başka gök gürültüsü gökyüzünü sarsar ve çevremiz aniden kararır. İkimiz de başımızı yola çeviriyoruz.

İki adam, aynı model motosikletlerini kütüphane otoparkına sürerken gözlerim fal taşı gibi açılır; siyah makineleri parıldıyor ve nadir olmalarına bakılırsa bir servete mal olmuş olması gereken muhteşem tasarımlarını sergiliyor.

İki sürücü dik oturur, motorları kapatır ve aynı anda bacaklarını yan tarafa atarlar. Motosikletlerden atladıklarında, botları yere ve bir başka gürleyen gök gürültüsüyle eşleşerek, etraflarında gözlerimi gerçekten bakmak istememe rağmen gözlerimi onlardan ayırmamı imkansız kılıyor.

Çünkü hiçbir iki erkek beni onlardan daha fazla kafamı karıştırmamıştı.

İkisi de uzun boylu, muhtemelen 1,95 metreden uzun, çünkü yanlarına yaklaştığımda boynumu geriye doğru uzatmam gerekiyor ve başımın tepesi zar zor omuzlarına ulaşıyor.

Kaslı vücutları siyah deri ceketler, tişörtler ve kot pantolonlarla örtülü, ama sonunda kasklarını çıkardıklarında tüm benzerlikler sona eriyor ve farklılıkları başlıyor.

Dikkatim, kulaklarının altına kadar uzanan koyu saçlarını sallayıp parmaklarıyla tarayan soldakine odaklanıyor. Aynı zaman, zümrüt yeşili gözleri sanki her yere görünmez izler bırakır gibi çevreyi tarıyor, bölgesini işaretliyor ve

herkesi kendisine karşı gelmemeleri konusunda uyarıyor, çünkü sonuçları ağır olabilir.

Ne de olsa, soyadı ve öfkesi efsanevidir; bu da ona bu dünyada çok az kişinin sahip olduğu türden bir güç verir. Ancak, hepsi bu güce sahip olmayı hayal ediyor.

Zeki, zengin, acımasız ve kurnaz, zayıflara karşı merhametsiz; bunlar, karakterini tanımlayan sadece birkaç sıfat. Söylentilere göre, imparatorluğu kuran büyük büyük dedesinin izinden giderek aile hanedanlığını sürdüreceğe benziyor.

Ve son zamanlarda, babasıyla çatıştığı için bir asi.

Kıyafetlerine rağmen, sofistike ve klas bir hava yayıyor ve dudaklarından bir kıkırdama sızıyor; bu, sağ yanağında bir gamze ortaya çıkarıyor ki bu da, en utangaç kadınların bile onun yanında kendilerini kaybetmelerine neden olan yakışıklılığın ve cazibesine katkıda bulunuyor. Üst dudağının üstündeki hafif bir yara izi, ona daha da yoğun bir bakış kazandırıyor ve her türlü kötülüğü vaat ediyor, ama sadece kısa bir süreliğine.

O, dürüst bir kalp kırıcıdır ve herkes ona bağlanmamayı bilir, çünkü kalbi her zaman buz gibi kalır.

Aşk, bağlılık, hayranlık.

Bunlar bu adamın sözlüğünde yer almaz.

"Aman Tanrım," arkamdaki kızlardan biri, Wyatt kaskını gidona asarken fısıldıyor ve çenelerini onun yönüne doğru kaldıran Von ve Kane'e selam veriyor. "O muhteşem."

"O Wyatt King," diye cevaplar bir diğeri. Sesindeki hayranlık karşısında midem altüst olur ve "En iyi arkadaşını görene kadar bekle," diye eklediğinde içim rahat etmez.

İçimde, onu uzak bir yere saklanmaya iten o tanıdık, açıklanamayan acıya kendimi hazırlarken, bakışlarım sağdaki adama kayınca nefesim kesiliyor. Adam kaskının kayışlarını çözüp çıkarıyor ve motosikletin üzerine koyuyor.

Sarı saçları omuzlarının hemen üzerine düşüyor ve birkaç teli serbest bırakarak saçlarını erkek topuzu şeklinde topluyor. Bu, bronz tenini vurguluyor ve yüksek elmacık kemiklerine dikkat çekerek, yüzünde neredeyse

yüzünde neredeyse mükemmel bir simetri yaratarak onu birçok sanatçının yontmak isteyeceği ideal bir heykelin insan versiyonu haline getiriyor.

Dolgun dudaklı ağzı, Wyatt'a baktığında hafif bir gülümsemeye dönüşüyor, ancak bu gülümseme, etrafındakilerde daha da büyük bir tedirginlik yaratıyor çünkü onu çevreleyen belirli bir karanlık var. Bu karanlık, aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de yıkıcı ve çok az kişi kendisi etrafına ördüğü sınırları zorlamak istemez.

Onun cazibesi Wyatt'inkiyle rekabet eder, ancak o bunu, bir alevin etrafında pervaneler gibi kendisine yapışan insanlardan ne isterse onu elde etmek için kullanır
flamaya yapışan kelebekler gibi ona yapışan insanlardan istediği her şeyi elde etmek için kullanıyor. Ancak entelektüel yapısı sayesinde onların içini görebiliyor.

Zengin, güçlü, acımasız, zalim ve... kötü.

Kötü yanlarını kucaklayan ve kendini asla ışıktan saklamayan, tüm günahlarını iğrenç ihtişamıyla sergileyen, bunu rahatsız edici ve korkunç bulanlara neredeyse gülen bir adam.

Tişörtünün derin V yakası, derisinin üzerinde yazan belirli bir dövmenin olduğu yere kadar açılıyor; sanki onlarla belirli bir mesaj yazmış gibi, bana runları hatırlatıyor. Onlar hakkındaki sınırlı bilgim, onları okumama ya da anlamama izin vermiyor.

Birçok erkek yakışıklı kabul edilir. O ise tehlikeli bir şekilde çarpıcıdır; hayatınızı mahvedebilecek tüm sırları biliyor gibi görünür ve ruhunuz, sıkıldığında kolayca elinden atabileceği bir oyuncaktır.

Dünyanın en etkili ailelerinden birine mensup olan onun şöhreti, kendisinden önce gelir. Bir sakatlık nedeniyle futbol kariyerinden vazgeçmek zorunda kalsa da, aile imparatorluğunu yönetmek için büyük bir potansiyel sergiliyor. Wyatt'a kıyasla, babasıyla neredeyse ideal bir ilişkisi var.

Aslında, iki aile de birbirine çok yakındır ve onların yanında olmak bana her zaman acı verir, çünkü birbirlerine olan sevgileri, kalbimde hiç iyileşmemiş eski yaraları yeniden deşer.

Kardeşlerim kız kardeşlerine aşık oldular, bu yüzden sonsuza kadar birbirimize bağlıyız.

Onun delici mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda boğazım düğümleniyor, bakışlarının etkisi o kadar güçlü ki, geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum
geri adım atmamak için kendimi zor tutuyorum.

O yoğun renk, bana aile adamızdaki fırtınalı bir gündeki okyanusu hatırlatıyor; başka hiçbir yerde görmenin mümkün olmadığını düşündüğüm türden bir renk. Yine de gözleri... unutmak istediğim şeyleri hatırlatıyor bana.

Gözleri çok güzel ve nadir görülen bir renkte, bu yüzden çoğu insan onun kontakt lens takıp takmadığını merak ediyor. Bu kadar yakışıklı olmak yasaklanmalı.

"Peki o kim?" diye soruyor Wyatt'a hayran hayran bakan aynı kız. "Çok etkileyici."

"O Levi Scott."

"Heartless Scott mu?"

"Evet. Aylar önce New York'a geri taşındı ve buradaki üniversiteye transfer oldu."

"İkisi de bekar mı?"

"Evet, ama çok çapkındırlar. Sence bu ünlerini nasıl kazandılar?"

İçlerinden biri içini çekiyor. "Boş ver o zaman. Duygusal olarak uzak duran erkeklere ayıracak vaktim yok."

"Onlar için bir istisna yapardım."

Bakışlarımı Levi'den ayırıp, o saçma takma ada gözlerimi devirdim ve kalbim göğsümde sıkıştı; içimi sarsan o tanıdık olmayan hisler o kadar garip ve yabancıydı ki, onlara adını bile koyamadığım

Hepsi yirmi yaşında bile olamazlar, bu yüzden "saçma" kelimesi bir bakıma hayat seçimlerini tanımlıyor; kim olduklarını anlamak için önlerinde koca bir yetişkinlik dönemi var.

Bende böyle bir ayrıcalık yok ve bu, nihayet oradan ayrılmam ve belki de kayınbiraderlerimi her gördüğümde kalp atışlarımın neden hızlandığını anlamam için bir işaret.

Benden on yaş küçük olan kayınbiraderlerimden biri, psikiyatristimin oğlu.

Genel olarak konuşursak, aile olduğumuz için etik olarak benimle çalışmaması gerekir. Ancak ben başka kimseyle çalışmayı reddettim ve hassas durumum nedeniyle bir istisna yaptılar, bu yüzden birbirimize mahkum kaldık.

Ancak ben oradan kaçamadan Wyatt konuşmaya başlıyor ve ne derse desin, o derin sesi o kadar korkutucu ki yasaklanması gerek. "Hayatım," diye sesleniyor bana, yaklaşırken kokusu bana sarılır ve yanağıma öpücük kondurur. "Nasılsın?" Saçımın dağınık tellerini kulağımın arkasına sıkıştırır ve sırtarak gülümser, yanağındaki gamze derinleşir ve parmak eklemleri yara izlerimin üzerinden nazikçe geçiyor. Kings ailesinin özelliği nedir?

Aile söz konusu olduğunda kişisel alana hiç aldırış etmezler ve ben de Wyatt'a karşı mesafeli davranmaya çalışmaktan çoktan vazgeçtim. "Kız kardeşimin düzenlediği o felaket aile yemeğinden beri seni görmedim düzenlemeye karar verdiği o felaket aile yemeğinden beri seni görmedim. Bundan sonra ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınacağım. Sanırım annem hâlâ kabuslar görüyor ve babamdan bir ders daha dinleyecek havamda değilim."

Aman Tanrım.

O aile yemeği, Wyatt ile ikiz kardeşi Ian'ın yumruk yumruğa kavga etmesiyle sonuçlandığı için sonsuza kadar beynime kazınacak. Onları ayıran Levi olmuştu.

"İyiyim, teşekkürler." Gömleğinde zar zor görülebilen kırmızı damlalar fark ettim. "Orada birkaç leke var. Üzerine bir şey dökmüş olmalısın."

"Öyle de denebilir. Oldukça hareketli bir öğle yemeği idi." Bu oldukça gizemli ifadeye gözlerimi kırptırıyorum.

Sözleri bana neredeyse bir söz gibi geliyor. Ancak buna odaklanacak pek vaktim yok, çünkü başka bir ses duyuluyor, bu ses daha kalın ve daha ürkütücü. Sanki ipek bir kumaş ve yavaşça beni sarmalayan, beni bir adama doğru çeken bir his yaratıyor, çünkü bu şehvetli tona direnmek imkansız. "Lavender."

Yanaklarımı kızartacak şekilde adımla söyleyen tek adam o ve göğsümdeki o tanıdık yanma hissi geri geliyor.

Wyatt'a kıyasla, bana başka bir isimle hitap etmez.

"Levi." Onu taklit ediyorum ve bana elini uzattığında irkiliyorum, sanırım el sıkışmayı bekliyordu, ben de elini tuttum, ama o elini ağzına götürüp parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurduğunda yutkunmak zorunda kaldım.

Aramızda bir elektrik akımı dolaşıyor, damarlarımda bir ateş dolaşıyor ve beni sadece kafamı karıştıran bir şeyi uyandırıyor. Kalbim her zamanki gibi deli gibi atmaya başlıyor ve bu, kendimi

Elimi ondan çekip, morarmış parmak eklemlerine bakıyorum. "Kimi dövdün?" Sorum üzerine gözlerinde garip bir ışık parlıyor, bu beni korkutuyor.

Levi Scott ile olan ilişkim, ya da daha doğrusu, olmayan ilişkim, çok basit.

Hiç konuşmuyoruz, sadece selamlaşıyoruz. Bunu asla değiştiremem, özellikle de o yoğun bakışlarıyla. En azından çoğu insan yara izlerimi hiç fark etmemiş gibi davranıyor, ama o sanki onların varlığını asla unutmamı istemiyormuş gibi bana bakıyor. Muhtemelen çirkinliğim, onu sürekli çevreleyen güzelliklerin arasında göze çarpıyor.

"Aslında, biliyor musun? Sorduğumu unut." Von'u da görebilmek için biraz geri çekilip, sesimin düzgün çıkmasına çalışıyorum. "Sizinle sohbet etmek harikaydı, ama artık gitmem gerek." Yarı dönüp kalabalığa sesleniyorum

. "Sizinle tanışmak güzeldi." Hepsi bana el sallıyor ve ben üçlüye bir kez daha bakıyorum. "Hoşça kalın, ailene selam söyle."

"Derslerinde yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkürler, Von, tabii ki." Asla demem daha doğru olur.

Arkamı dönüp kütüphaneye doğru iki basamak atlayarak ilerliyorum, kapılara hızla ulaşip içeri girmeye hazır bir şekilde itiyorum. Ama Levi, "Bunu hak eden biri," dediğinde donakaldım.

Elimi kapıya koyup omzumun üzerinden bakarak, "Ne?" diye soruyorum. Bu sırada herkes bize bakıyor. Herkesin dikkatinin üzerimde olması hoşuma gitmediği için içim burkuluyor, ama her zamanki gibi Levi bana başka seçenek bırakmıyor.

İlk karşılaşmamızdan beri, hayatındaki tek amacı beni zor durumda bırakmak gibi görünüyordu, sanki etrafıma zincirler örerek kaçmamı ve gölgelerde saklanmamı engelliyormuş gibi.

Güneşe doğru çenemi kaldırıyorum, sıcaklık tüm vücuduma yayılırken, hafif bir esinti bacaklarımın üzerinden geçiyor ve bu sıcakta çok ihtiyacım olan rahatlamayı getiriyor.

Rush'ın nişanını neden bizim adamızda yapmaya karar verdiği anlayamıyorum. Bu topraklar o kadar çok yıkıma tanık oldu ki, buraya girilmesi yasaklanmalı ve yapılan tüm haksızlıklardan iyileşmesine izin verilmeli.

Martılar havada cıvı cıvı öterken, gözlerimi açıp onları izliyorum; dalgalar kayalara çarpar ve okyanus kumdan sızan çıplak ayak parmaklarımı ıslatırken, onlar yüksekte uçuyorlar.

Uzağa bakarken, insan kendi hayatını mahvetmenin kefareti bulabilir mi diye merak ediyorum. Yoksa pişmanlıklar ve yalanlarla dolu kendi cehennemimizde yaşamaya sonsuza kadar mahkum muyuz?

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve korkuya yakın bir tür gerginlik içimi kaplıyor. Arkanı dönünce, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriyle karşı karşıya geliyorum.

Gerçi bu konuda benim yargıma güvenilmemeli, çünkü karşı cinsle neredeyse hiç tecrübem yok.

Bu adam... sanki bir masaldan çıkmış gibi.

Prensesini arayan bir prens, onun yerine bir canavarla karşılaşmış. Kardeşimi

ve nişanlısının misafirlerini korkutmaktan çok korkuyorum.

"Merhaba. Muhtemelen kaybolmuşsunuz." Sessiz kalıyor, ben de arkasını işaret ediyorum. "Malikane o tarafta." Beni gelin gibi hızla kucağına aldığı anda, nefesim kesiliyor ve aramızdaki boşlukta bir çığlık yankılanıyor. Ayaklarım sallanıyor, beyaz pantolonuna su ve kum damlıyor.

Gömleğini buruşturarak çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimiz buluştuğunda kalbim tuhaf bir şekilde sıkışıyor.

"Denizanası." Aşağıya baktım ve gerçekten de birkaç metre ötede birkaç tane vardı. "Çok saldırgan olabilirler."

"Kardeşinin nişan partisi sırasında başka bir ses duyulur ve koyu saçlı bir adam bize doğru gelir.

"Kardeşlerini terletme fikri çok cazip, yalan söylemeyeceğim. Bununla birlikte, senin zararına olmasın, canım." Burnuma hafifçe vurur ve bu beni sersemliğimden çıkarır.

Neredeyse ölümcül olan bu tutuştan kurtulup, ikisinin arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Sen de kimsin?"

Tam o anda Aileen ve Emmaline'in bize doğru koştuğunu görüyorum, hemen ardından erkekler onları kucaklıyor ve etrafımda kahkahalar patlıyor.

"İşte sorunun cevabı bu." Levi'nin sözleri beni o acı verici anıdan geri, şimdiki zamana getiriyor.

Çünkü o gün, kardeşler arasındaki bağların , ailelerin birbirlerini sevdiği ve farklılıkları ne olursa olsun bir arada kaldığı sevgi dolu bir ortamda nasıl yeşerdiğini gördüm.

Kardeşlerimle asla kuramayacağım türden bir bağ.

Beni seviyor olabilirler, ama beni tanımıyorlar. Beni koruyacaklarına güvenmiyorum ve bu nedenle ilişkimiz... bir maske ve bir oyundan ibaret.

Peki ya gerçek ortaya çıktığında ne olacak?

Onlar kendi aileleriyle birlikteyken, ben yine tek başıma kalacağım.

Ve gidecekler.

Tıpkı yıllar önce beni terk ettikleri gibi.

"Kimi dövdüğümü sordun. Hak eden birini."

Muhtemelen bir şey, herhangi bir şey söylemeliydim, ama bunun yerine başımı salladım

ve içeri koşuyorum, arkamdan kapıları kapatıyorum; kütüphanenin tozlu kokusu burnumu gıdıklarken etrafıma tam bir sessizlik çöküyor.

Kütüphaneyi keşfettiğimden beri burası benim sığınağım oldu. Acımın, öfkemin ve ıstırabımın tek tanığı.

Şimdi o, içeri girmeden beş dakika içinde sığınağımı lekeledi.

Sanırım hiç kimseyi bu kadar nefret etmemiştim.

Sadece onun varlığı bile benim hayatımın ne kadar acınası olduğunu gösteriyor.

O gün, nişan partisinde yaptıkları ve bunun tüm konuklar üzerinde yarattığı etki nedeniyle, bunu kanıtlamak için elinden geleni yaptı; onların kahkahaları her gün kulaklarımda çınlıyor...

Ve bu, ona asla affedemeyeceğim bir şey.

Levi Scott, sonuçta masallardan çıkmış bir prens değil, oh hayır.

O bir kötü adam.

Levi

"Ah, onu korkuttun." Von kıkırdar, rüzgar üzerimizden esip geçerken parmaklarının arasından bir sigara savurur ve deri ceketini geriye doğru dalgalandırırken parmaklarının arasından bir sigara geçiriyor. Gülümsemesi, kalıcı bir acımasızlığın hüküm sürdüğü gözlerine zar zor ulaşıyor.

İkimizin de ortak noktası olan ve ailelerimizden iyi sakladığımız bir şey.

"Ona garip bir etki yapıyorsun dostum," diye ekliyor ve sigarayı ağzına götürüp yakıyor. "Kızın senden hoşlanmadığı

seni sevmediğini düşünebilir.” İkimizin arasında bakışlarını gezdiriyor. “İkinizi de.”

“Çünkü ona aşık.” En iyi arkadaşım dramatik bir şekilde iç geçirip göğsüme hafifçe vurur, ama ben karnına yumruk attığımda ve kendime bir öksürük kazandırdığımda gülüyor. “Bu konuda biraz hassastır.” “Eh, nişan partisinde yaptıklarından önce yapmadan önce düşünmeliydi.”

Olanları hatırlayınca öfke kanımı kaynatınca hepsi ılık çalar. Onlara en ufak bir duygu belirtisi göstermek yerine sessiz kalırım ve ikisi de başlarını sallar.

Daha iyi arkadaşlar seçmeliydim. Ama yine de, bu konuda pek seçeneğim yoktu denebilir.

Çünkü ailelerimiz birbirlerini büyük bir aile olarak görüyorlardı.

Yani biz kaçınılmazdık, ancak muhtemelen ebeveynlerimizin beklediği şekilde değil.

Çoğu insanı korkutan kötü alışkanlıklara düşkün taht varisleri, ama yine de, bunları karanlıkta yapıyorsak, gerçekten sayılır mı?

Her şey bakış açısına bağlı.

Hatta kan açılığının damarlarımızda aktığı bile söylenebilir.

“Eğer 'aşk' derken yaşam tarzımızı mahveden sağlıksız bir takıntıdan bahsediyorsan, o zaman haklısın,” diye dişlerini sıkarak Kane aramıza katılır ve bana somurtarak bakar, bu da ona her zamanki gibi kayıtsızlık kazandırır. “Bu konuda bir şeyler yapmalısın ve hem de bir an önce.

Müzayede sırasında Wright’ların

müzayede sırasında kapımızı çalsın.” Peki ya Kane?

O hiçbir zaman ailemin bir parçası olmadı. Von, yıllar önce onu yiyecek ararken tribünlerin altında saklanırken bulmuştu. O, kasabalarında

alkolik bir anneyle ve onu morartana kadar döven işe yaramaz bir üvey babayla yaşıyordu. Sonuç olarak, Campbell ailesi adeta onu evlat edindi ve üvey babası sihirli bir şekilde ortadan kayboldu.

Ve bizim dünyamızda bu genellikle ölüm demektir.

Babalarımız, işe yaramaz korkaklara karşı sabırlı olmalarıyla

tanınmazlar. “Kaçırmış olmalıyım,” derim, motosikletime yaslanıp ve kollarımı kavuşturarak. “Ne zamandan beri bana emir verme yetkin var?” Gözlerini kaçırmadan bakarken sözlerimden buz damlıyor. Yüzü

yüzü kararır, etrafımızdaki enerji değişir, aramızda her zaman kaynayan, zar zor bastırılmış öfkeyle çatlar.

Bir zamanlar, bu pisliği küçük çevremize kabul edip kendisine kendini kanıtlama şansı vererek cömertliğini göstermiştim.

Peki o bana nasıl karşılık verdi?

O pislik yüzüme tükürdü ve bana ihanet etti.

Sadece Von'un ona olan mutlak sadakati sayesinde hayatta. Bu hikaye başka bir zamana kalmış.

Cevap verirken ses tonu benimkiyle aynı soğuklukta idi:

"Birinin bunu yapması gerekiyor, çünkü hepiniz siklerinizle o kadar meşgul ki, burada gerçekten önemli olan şeye dikkat edemiyorsunuz."

Cebimden çakmağı çıkarıp açtım ve insanlık için ölümcül olan, mükemmel bir uyum içinde birbirine dolanan turuncu-mavi alevlere odaklandım.

Tanıdık çığlıklar kafamı dolduruyor.

"Koş."

Çakmağı daha sıkı kavradım; yanma hissi derimi okşadı ve çok ihtiyacım olan o acıyı getirdi; bu acı,

"İki çıplak hayranla yakalanan bizden biri değildi."

O skandalın en komik yanı, Kane'in seksle hiç ilgilenmemesi. Hâlâ bakır, yani o tuvalette ne halt ettiğini biz de hâlâ bilmiyoruz.

"Sonuçta, sen asla sonuçları düşünmezsin. Nedense bu iş her zaman bize kalır."

Sözlerimden sonra gerginlik tırmanıyor ve Kane sırtıyor, ancak gözleri boş bakıyor; umursasaydım, bu başlı başına bir uyarı olurdu. "

Kinini gerçekten bırakmalısın. Sızlanan küçük bir orospu gibi konuşmaya başladın." Kane'in tam yüzüne vurdum ve o geriye sendeledi

geriye sendeliyor, eliyle burnunu kapatıyor ve parmaklarının arasından kan sızarken gülüyor.

Kızlar uzaktan nefeslerini tutarken Von, Kane'i omzundan yakalayıp dengeliyor, arka cebinden mendili çıkarıp burnuna bastırıyor. "Çocuklar, lütfen." Gözlerini gözlerini devirdi ve Kane mendili yumruğuna sıkıp dudaklarındaki kanı yaladı.

Ne yazık ki, o pislik kendi kanının tadını seviyor, bu yüzden yumruklarım sadece onun sürekli şiddet arzusunu besliyor. Onu elinde bir bıçakla, kurbanlarının boğazına doğru kaydırıp sonra da hızlıca keserek, kırmızı sıvının her şeyi kanla kaplamasını izlemeli.

Kane her zaman, gerçekten her zaman, arterleri hedef alır. Gerçekten de iğrenç ve büyüleyici manzaralar, ve sanırım onu hayatta bırakmamın tek nedeni bu.

Von, arkamızdaki kızları işaret ediyor; kızlar hepimize hayran bakışlar bakışlar gönderen kızları işaret ediyor ve bir yıl önce olsaydı ben de onların cazibesine kapılırdım.

Kadınlar, içimden dışarıya doğru tırmalayan, her zaman uygun gördüğüm kişilerin ıstırabını talep eden şeytanlardan bir nefes almamı sağlıyordu.

Çünkü onların acısı ve çığlıkları, kafamın içinde çınlayan ve beni deliye çeviren sesleri geçici olarak susturuyordu.

Bağlılık yok, söz yok, yakınlık yok.

Sadece anlamsız, kimliği belirsiz tek gecelik ilişkiler ve asla aynı kadınla ikinci kez birlikte olmamak. Yine de bir kız kardeşim ve bir annem var, bu yüzden kadınlara karşı her zaman saygılı davrandım ve imkansız ummasınlar diye başından itibaren niyetimi son derece açık bir şekilde belirttim.

Peki ya şimdi?

Bu ilgi beni rahatsız ediyor, çünkü eski itibarım Lavender ile hedefime ulaşmamın önünde engel olabilir.

Bir yıldan fazla bir süre önce gözlerim ilk kez ona takıldığından beri kimseye dokunmadım. Takıntılarım söz konusu olduğunda çok sadık biriyim.

"Kendine hakim ol. Burada seyircilerimiz var." Von bakışlarını bana odakladı ve gözlerinde sessiz bir öfke görmeme rağmen, kendini tuttu. Başka biri olsaydım ve en iyi arkadaşına dokunmaya cüret etseydim, kafamı koparırdı. "Kane haklı. Bu saçmalığı - her ne halt ise - halletmen gerekiyor ve hem de bir an önce. Senin küçük takıntın, müzayedede gecesiyle çakışamaz."

"O gece için tam olarak ne planladınız?" Şimdi Wyatt yanıma geliyor, dirseğini omzuma dayıyor, güçlü bir cephe oluşturuyor ve ittifaklarını hemen gösteriyor.

Satranç tahtasını kapıp, homurdanarak geniş masaya sürüklerken, tüm çocuklar başsız tavuklar gibi koşturup

, sanki bu uzun tatil bir lütufmuş gibi, oysa aslında bir lanet.

Çünkü onların kaygısız mutluluğu içimdeki iltihaplı yaraları deşiyor. İç çekip satranç tahtasını açıyorum, tüm piyonları yerleştiriyorum; kız kardeşimin bu akşam bir bale gösterisi olduğu ve bana katılamayacağı gerçeği aklıma gelince hayal kırıklığına uğruyorum.

O, hak etmediğim sevgi ve ilgiyle beni şımartan bir melek ve herhangi bir arkadaşlık kurmak beni korkuttuğu için, aksi takdirde yalnız kalacağım bu hayatta yanımda duran biri.

Konuşmaya daha birkaç ay önce başladım ve bana zarar verebilecek kimseye güvenmek istemiyorum, ki vereceklerdir de.

En yakınlarını yok etmek insan doğasında var.

Her iki tarafta da tüm parçaları mükemmel bir düzene sokarak, tek başıma oynamaya karar veriyorum ve rakibimi hayal ederken, masanın üzerine büyük bir gölge düşüyor ve üzerime parıldayan güneşi engelliyor.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıp baktığımda, benim yaşlarımda bir çocuğun ve o çitirtisi sesi kulaklarımı tırmalıyor. "Tek başına mı oynayacaksın?" diye soruyor, öğle yemeği kutusunu masanın üzerine koyarken, ben de başımı sallıyorum, umarım yakında gider diye.

Çoğu çocuk beni tuhaf bulur ve benden uzak durmayı tercih eder, ya da bazen gülüp parmakla gösterirler, ama umurumda değil.

Beni rahat bıraktıkları sürece sorun yok.

Ancak, bana başparmağını kaldırıp benim karşımdaki sandalyeye oturduğunda, elma yemeye devam edip siyah taşlara dokunurken, gözlerimi hızla kırpiyorum. "O zaman oynayalım. Satranç seviyorum." O sırtlıyor ve başlamam için işaret ediyor, ben ise sadece ona bakakaldım.

Benimle oynamak mı istiyor? Neden?

Yüzümdeki soruyu okumuş olmalı ki, taşları düzenlerken, sanki onları karenin tam ortasına yerleştirip her şeyi simetrik hale getirmeye çalışır gibi, "Daha iyi," diyor.

"Sıkıldım ve babalarımız arkadaş." Öyle mi? Bu çocuğu hayatımda hiç görmedim. Dürüst olmak gerekirse, kimseyle iletişim kurmayı reddedip odamda saklanmayı tercih ederdim. "Hadi. İlk hamleyi sen yap. Küçük bir uyarı: Kaybetmeyi sevmem."

O zamandan beri, ailelerimiz arkadaşlığımızı engellemek için ellerinden geleni yapsalar da, ki bu başlı başına komik bir durum.

Onlara göre, biz nereye gidersek gidelim ortalığı kasıp kavuran yıkıcı bir grubuz ve hatta bir ders sırasında yangın çıkardığımız için farklı okullara göndererek bizi ayırmaya bile çalıştılar.

Bu işe yaramadı ve bir noktada vazgeçtiler. Wright kardeşler sayesinde artık adeta bir aile olmamız, bağımızı daha da güçlendiriyor.

"Bana bu soruyu sorman, kulübümüzü ne kadar umursamadığını gösteriyor." Kane kanı tükürdü ve ağzını bir kez daha sildikten sonra mendili en yakın çöp kutusuna attı. Von o kadar eski kafalı ki muhtemelen üzerinde üç tane daha vardır. "Müzayede gecesi, kendi kötü alışkanlıklarına istedikleri gibi

. Geçen yıl çok para kazandık ve bu sefer bunu ikiye katlamak istiyorum. Ve hepiniz

planlarımı mahvediyorsunuz." Von sigarasını bitirirken öfkeyle nefesini püskürttü. "Hepinizin güvenebileceğiniz devasa birer güven fonunuz olduğunu anlıyorum, ama

ben bu işe zor kazandığım parayı yatırdım. Karşılığını görmek istiyorum."

Wyatt alaycı bir ses tonuyla, "Von'un güven fonu senin eğitimin ve kariyerini finanse etti, o yüzden bu konuda biraz daha az

." Bir an sessizlik olur. "Ayrıca, hiçbirimiz kulüp için güven fonlarımızı kullanmadık."

Erken yaştan itibaren servese erişimin avantajları nelerdir? Akıllı yatırım yapmayı öğrenirsiniz ve bu yatırımlardan biri, ailelerimizden gizli tuttuğumuz yeni girişimimize para aktarmamızı sağlıyor

Ailelerimiz kulübümüzü ya da bize yaptıklarımızı onaylamazlar. "Yine de, hepinizin odaklanması gerekiyor. O yüzden avınızı av peşinde koşmayı bırakın." Kane parmağını bize doğru uzatıp Von'a döndü. "Ve sen de o adamı gözetlemeyi bırakıp bizim için yeni müzikler yaz. Sözler bende var ama müzik olmadan yeni şarkılar yapamayız."

Bu konuda sessiz kalıyoruz çünkü, şey... kimse . Onu anmaya cesaret edersek çılgına döner, bu yüzden hiç bahsetmiyoruz.

Yıllar önce yaralanmasına neden olan kişi o ve intikam almak istiyor. Söz konusu intikam için düşmanının küçük kız kardeşini kullanmayı planladığından şüpheleniyorum.

"Onlara katılıyorum Kane," diye cevapladı ve sigara izmaritini çöp kutusuna attıktan sonra cebinden nane sakızı çıkardı. "Sen de sinirlerimi bozmaya başladın."

"Öyle mi? O zaman sen de siktir git."

"Saçmalamak yerine, sessiz kalıp provaya hazırlanmak için sesini dinlendirmelisin."

"*Çocuklar, lütfen.*" Von'un az önceki sözlerini tekrar ediyorum ve bu bana ondan ölümcül bir bakış kazandırıyor. "Her halükarda, Kane. Sen lider değilsin, o yüzden bize ne yapmamız gerektiğini söylemeyi kes. Sorumluluklarımızı biliyoruz ve özel hayatımız müzayede gecesiyle hiç çakışmadı."

Yalanıma rağmen etrafımızdaki gerginlik biraz azalır.

Çünkü o gece için kendi planlarım var ve bu planlar şu anda kütüphanede bulunan güzel ama kafa karıştırıcı kadını da içeriyor.

Sonuçta, her avcı çok önemli bir şeyi bilir.

Mükemmel bir yem sunduğunda avı yakalamak daha kolaydır.

Ve Lavender onu yutacaktır.

Tüm prensesler bir noktada hoş olmayan gerçeğe yüzleşmek zorundadır. Benim gibilere karşı koyamayacak kadar çekicidirler.

Ve artık kendimi tutmayacağım.

ALTINCI BÖLÜM

*“Sırlarımız en değerli varlıklarımızdır.
Çünkü sırlarımız, bizi asla anlamayacak olanlardan en derin
acılarımızı ve doğamızı gizler.
Sonuçta, sırlar bizi biz yapan şeydir.
Sessizlikte gerçek yaşar ve bu gerçek ölümcül olabilir.”
Lavanta*

Lavanta

Masama doğru yürüyorum, ayakkabılarım eski parkeye sürtünerek gıcırıyor ve yolumdaki birkaç kişinin bana ters ters bakmasına neden oluyor.

Kubbeli tavanlı, ferah ve aydınlık kütüphane, sonu gelmez gibi görünen kitap raflarının bulunduğu uzun koridorlardan ve her yere yayılmış sayısız masadan oluşuyor

. Her masanın kendi lambası ve hatta malzemeleri var kalem ve kağıt gibi malzemeler sayesinde, öğrenciler ve misafirler en rahat köşeleri seçip, dikkatlerini dağıtacak hiçbir şey olmadan dikkatleri dağılmadan.

Duvarlarda ünlü alıntılar içeren eski tabloların kopyaları dağınık bir şekilde asılı; hem güzel hem de etkileyici bu tablolar, sanatçıları daha derinlemesine incelemeye davet ediyor adeta, zira sanatları yüzyıllar boyunca varlığını sürdürmüştü.

Antik mitoloji bölümüne daha yakın olan kütüphaneci masasına doğru ilerliyorum ve

devasa ve hiç de yakışmayan gri gözlüklerini burnunda düzeltirken bir şeyler yazan kıza gülümsüyorum

. "Selam kızım," diye selamlıyorum onu, muffin poşetini önüne koyuyorum ve o da gözlerini benden

Bana gülümser, tekerlekli sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. "Lavender. Burada ne işin var?" Dudaklarını ısırır ve yıkanmış gri sırt çantasından kalın kahverengi bir ajandayı hızla çıkarır

sırt çantasından kalın kahverengi bir ajandayı çıkarır. “Yine günleri karıştırdım mı? Kalesini koruma sırasının bende olduğuna emindim.” Sayfaları çevirir, kaşlarını çatarak iç çeker. “Çok üzgünüm, Lavender. Eşyalarımı toplayayım.”

Onun sıkıntısını görünce kalbim acı bir şekilde sızlıyor çünkü bu kız, bursunu kaybetmemek için çok çalışırken iki part-time işte çalışıyor ve sürekli özür dileme ihtiyacı varsa, bir psikolojik travmayla da uğraşıyor. Geçen hafta birkaç kez karşılaştık ve her seferinde, gözlerini yerden ayırmadan özür dilemek için yeni bir yol buldu.

Bazen o kadar sessiz konuşuyor ki, sözlerini duymak için kulak kabartmam gerekiyor.

Elimi koluna koydum. “Her şey yolunda. Bugün burada takılmaya karar verdim. Endişelenme.”

Omuzları rahatlamış gibi sarkıyor ve bana gülümsüyor, ela gözleri ısınmaya başlıyor. “Tanrıya şükür. Ayakkabılarına basmak istemem, yani "dedi mırıldanarak ve çantayı işaret etti. "Bu ne?"

"Muffin. Çok lezzetliler." Karnı guruladı ve yanakları kızardı. "Sen de denemelisin."

“Hayır, hayır. Sandviçimi biraz sonra yerim.” Buhar çıkan çay fincanını iki eliyle kavrar ve küçük bir yudum alır. “Bu arada seni buraya ne getirdi? Ara sınavlar mı?”

“Benimkini çoktan yedim. Bunlar senin için,” diye ısrar ediyorum, gün içinde sadece o fıstık ezmeli sandviçi yediğini ve diğer masrafları için elinden geldiğince para biriktirdiğini çok iyi bildiğimden. Kendi başının çaresine bakmak zorunda ve bildiğim kadarıyla, zengin en iyi arkadaşı bile tüm gezilerinde kendi payını ödemesini istiyor. Hâlâ bunu kafamda tam olarak oturtamıyorum

. “Madem buradayım, yardıma ihtiyacın var mı Aurelia?” Muhtemelen yerine geri konulması gereken tezgâhın üzerindeki kitap yığınına gözlüyorum. “Ara sınavlar insanları okumaya zorlar.”

"Yakında daha da yoğun olacak. Şu anda projelerine daha çok odaklandıklarını düşünüyorum." Sandalyesine yaslanıyor, bir antibakteriyel mendili yırtıyor, ellerini siliyor, sonra onu çantaya gizlice koyup çikolatalı bir kek çıkarıyor. “Bunun için çok teşekkür ederim.”

Çantamı masanın üzerine atıp, yığından bir kitap alıyorum ve karttaki bölümleri kontrol ediyorum. Belki benim yardımımıyla bu işi daha çabuk bitirebiliriz, böylece o da biyoloji dersi için çalışmaya geri dönebilir. Buradan bile klavyesinin altındaki notlarını görebiliyorum

. O dersin onun için cehennem gibi olduğunu duydum, çünkü profesör ondan nefret ediyor.

Garip.

Aurelia ilk ısırığı almak için ağzını açar, ancak bir erkek sesi duyulunca donakalır. "Kütüphanede yemek yemek kurallara aykırı değil mi?" diye sorar Wyatt, bana göz kırparak, sonra sert bakışlarını

Aurelia'ya dik dik bakıyor. Aurelia, parmakları çikolatayı kesecek kadar sert bir şekilde muffin'i sıkıyor. "Örnek olman gerekirken, bunun yerine hayal kırıklığı yaratan davranışlarda bulunuyorsun."

Ses tonu beni şaşırtır. Alaycı ve düpedüz acımasızdır. Kadınları çok seven, sürekli flört eden biri olduğu için böyle bir ses tonuna sahip olabileceğini düşünmemiştim.

Belli ki yanılmışım.

Aurelia muffin'i kenara koyar, ellerini silkeliyor ve dik oturur. Wyatt tezgaha yaslanıp onu izlerken parmaklarıyla ahşabı tıklatırken, o yazmaya devam eder. "Bir şeye Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soruyorum, onun varlığıyla göğsü inip kalkan Aurelia'dan dikkatini başka yöne çekmek istiyorum.

Kız genellikle erkeklerin, aslında herkesin yanında çok sessizdir, ama bu tepki onun için bile aşırı.

"Bugün senin vardiyın değil, canım." Bunu nereden biliyor? "O yüzden günün kütüphanecisinin işini yapmasını bekliyorum. Tabii işinden nefret edip istifa etmek için benden yardım istemediği sürece, bu ayarlanabilir."

"Wyatt!" Neyi var bu adamın? Levi'den, yaptıklarından sonra böyle bir davranış beklerdim, yine de...

Sarışın şeytanın düşünceleri aklıma gelir gelmez, koridorda belirir, birkaç kişi ona bakar ve

birbirlerine fısıldaşırken, o da üç uzun adımla bize katılıyor.

"Hanımefendiler," diye selamlıyor bizi ve Aurelia, boğazını yutarak başını sallıyor.

"Neler oluyor?"

Etrafındaki her şeyi görmezden geliyormuş gibi görünen Wyatt, bitmek bilmeyen bir liste gibi görünen bir kağıdı klavyenin üzerine bırakır ve "Bu kitapları bulmak için yardıma ihtiyacım var," der.

Aurelia titreyerek kağıdı alır ve okur. Tezgahın etrafından dolaşıp omzunun üzerinden bakarım, ağzım açık kalır. "Bu

başlıklar kütüphanenin farklı bölümlerine dağılmış ve çoğu üst raflarda."

Wyatt kaşlarını kaldırır. "Farkındayım." Yeşil gözleri o anda başını kaldıran Aurelia'ya kayar ve sert bir bakış atışına girerler. "Meraklı okuyucular olan bize yardım etmek kütüphanecinin işi değil mi?"

"Aurelia, hepsini senin için getirmek için bir merdivenle ortalıkta koşturmak zorunda kalırdı. Ve bunların hepsi çok ağır. Onun tüm bunları tek başına yapmasını mı bekliyorsun?" diye soruyorum inanamadan, tüm bu kitapları taşıması gerektiğini hayal etmek bile kaslarımı ağrıttıyor

Elinin tersiyle çenesini ovuşturur. "Bu bir sorun olur mu?"

Aurelia ayağa kalkar, kağıdı alır ve başını sallar. "Hayır. Ben getiririm." Sanki kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi, sözleri zar zor duyulur. "Ama biraz zamana ihtiyacım olacak."

Wyatt gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Aslında, gözleri tamamen acımasızlıkla dolu. "On beş dakikam var."

Onunla tartışmak için ağzımı açarım, çünkü on beş dakikada bunu nasıl yapmasını bekliyor ki? Ancak, Aurelia'nın yalvaran bakışları beni durdurur ve kütüphanenin sonundaki tıbbi bölümüne, merdivenimizi sakladığımız yere gitmeden önce elimi okşar.

Kollarımı kavuşturup sırtına doğru derin bir nefes veriyorum, erkeklerin dikkatinin bende olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor, bu yüzden şöyle diyorum

"Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun, Wyatt. Ve ikinizin dışında kimseyi güldürmeyecek ukala bir yorum yapmadan önce, bu bir iltifat değildi."

Topuklarımla dönüp eşyalarımı topluyorum ve karanlık köşedeki masaya doğru neredeyse koşar adımlarla ilerliyorum. Masa diğerlerinden uzakta, üzerinde kocaman bir lamba var ve çalışmak için sessiz bir ortam yaratıyor. Genellikle dolu olur, bu yüzden boş olduğunu görünce sevindim. Umarım biraz huzur, düşüncelerimi sakinleştirmem ve şu ana kadar geçen bu garip günü anlamlandırmam için bana zaman verir.

Duvarın yanına otururum, çantamı yanımdaki sandalyeye koyarım ve dün iş yerinde ilgimi çeken kalın bir kitabı çıkarırım.

Kitabı açarken, çantamın içinde titreyen telefonumu da çıkarıyorum.

<Emmaline> Bunu görmek istersin diye düşündük.

Ekli fotoğrafa tıklıyorum ve Aileen'i, terzinin sırtındaki korse bağcıklarını ayarlarken, ince vücudunu tam da olması gerektiği gibi saran muhteşem gelinliğiyle görüyorum. Uzun siyah saçları ve zarif boynuyla bana bir deniz perisini hatırlatıyor.

Kardeşim ona takıntılı olduğu için o da bir siren olmalı.

O çok güzel.

Keşke burada olsaydın. En sevdiğin makaronlar var.

Kurabiye ve çayla birlikte başka bir ek de gönderiyor.

Gelecek hafta nedime elbiseleri almaya karar verdik. Ne zaman boş olacağını bize haber ver.

Bu deneyimi tamamen bir aile etkinliği haline getirmekteki ısrarları bu deneyimi bir aile etkinliği haline getirip birbirimize daha da yakınlaşmak istemeleri kalbimi ısıtıyor. Bu ikisi kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak olsa da... onlar yine de kardeşlerimin eşleri ve birbirlerinden hiçbir sırları yok.

Bu yüzden, onlara benim sırlarımı asla emanet edemem. Dolayısıyla aramızda gerçek bir dostluk kurulması imkansız.

"İlginç bir kitap seçimi." Levi karşımdaki sandalyeye oturduğunda neredeyse koltuğumdan zıplıyordum; ceketini çıkarıp tüm dövmelerini sergilediğinde, kaslı vücudunu görünce tüylerim diken diken oldu. Ceketini yanındaki sandalyeye attı ve kolunu üzerine koydu, sanki ruhuma bakıyormuş gibi, kütüphanenin loş ışıkları altında mavi gözleri neredeyse lacivert renge dönüştü.

Benden on yaş küçük ve neredeyse ilk ilk yetişkin sosyal etkinliğimi neredeyse mahveden bir adam hakkında bu tür şeylere dikkat ettiğim için içimi bir rahatsızlık kaplıyor. Bu adamı çekici bulmamalıyım ve onun varlığı midemin derinliklerinde bir gerginlik yaratıyor. Ayaklarımı yere daha sert bastırıyorum, bir yere koşup o gidene kadar saklanma dürtüsüne direniyorum.

Levi Scott, beni sindirebileceğini düşünüyorsa siktirip gidebilir, kafamdaki karışık duygular da canı cehenneme.

"Peki, teşekkür ederim. Senin onayın olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Sarkastik sözlerimi görmezden gelip devam ediyor. "Seni hiç İskandinav tanrıları seven biri olarak görmemiştim." Kitabımı parmağıyla hafifçe vuruyor. "İlgi alanlarının daha çok masallara ya da Yunan mitlerine yönelik olduğunu düşünürdüm."

Kitabımı daha sıkı kavrayıp kendime doğru çekerek, buna kaşlarımı kaldırdım. "Neden?" Bu tür çünkü ona en son zaman ayırdığımda, sonunda pişman olmama neden olmuştu.

İnsanların benim hakkımda varsayımlarda bulunmasından nefret ediyorum, çünkü yıllardır herkes ve anneleri benim durumum hakkında varsayımlarda bulundu, ama kimse bir şey tahmin edemedi.

Başını yana eğdi. "Kardeşlerin yüzünden." Buna gözlerimi kırıştırdım, sözlerini anlamaya çalışırken kitabı tutuşum gevşedi. "Rafael, Emmaline'i evlenmeye zorladı, bu yüzden kendisini ve ailesini kurtarmak için Anthony ile nişanını bozup onunla evlenmek zorunda kaldı. Gerçek bir Hades, Persephone'sini yeraltı dünyasına davet edip, King ailesi onu ne kadar kurtarmak istese de orada tuttu. Sonunda, ona aşık oldu. Ama acaba başka seçeneği yok muydu diye merak ediyorum." Dişlerinin arasından tısladı ve ben buna bakarken, utanç duygusu içimi doldurdu ve gözlerimi yere indirdim.

Ve Rafael'in hikâyesi bundan çok daha karmaşık olsa da, gerçek şu ki, evet, bir bakıma, geçmişte kendisine yaptıkları yüzünden karısından nefret ettiği için bu evliliğe başladı.

"O onu seviyor. Yani, ikisi de birbirlerini seviyor ve kardeşim ona hiçbir şeyi zorla yaptırmadı." Bu, hemen açıklığa kavuşturduğum konulardan biriydi.

Kardeşlerimden herhangi birinin kadınlara zorla sahip olduğunu bilseydim, onlarla asla yaşayamazdım. Evet, bazı seçimlerini ellerinden aldılar, ama rızaları olmadan onlara asla el sürmediler. Ne kadar çelişkili gelse de, onlara zarar vermek istediklerinde bile onları sevip korudular.

“Bu insan doğası. Zor durumlarda hayatta kalmak için elimizden geleni yaparız ve bazen bu, kendimizi kaçıran kişiye karşı hislerimiz olduğuna ikna etmek anlamına gelir.”

“Rafael onu esir almamıştı. Sahte bir evlilik yapmışlardı. Onu kaçırmamış ya da hapsetmemişti.” Sözler dudaklarımdan döküldüğü anda, bir hata yaptığımı anladım çünkü etrafımızdaki enerji anında değişti.

Ortam gergin ve ağır hale gelir, yüzü kararmışken sert bakışları ortama ağırlık verir ve öfke gözlerini kapladığında bakışları daha da keskinleşir.

“Haklısın. Bu açıdan Wyatt’ın kız kardeşi daha iyi bir anlaşma yaptı. Sonuçta dünyaca ünlü bir avukatla evlendi.

ailesini görebiliyordu ve kocası onun özgürlüğünü asla kısıtlamadı. Kız kardeşim o kadar şanslı değildi.” O öne doğru eğilir, ben de biraz geriye çekilir, derin bir nefes alır ve zihnen onun sözlü saldırısına kendimi hazırlarım. “Rush

, yanlış yönlendirilmiş bir intikam duygusuyla Aileen’i ailenizin adasına kaçırdı . Onu orada, en küçük ayrıntısına kadar masalı yeniden canlandırarak, tam *bir Güzel ve Çirkin* tarzında tuttu. Onu kilitledi ve başkasının günahları için cezalandırmaya çalıştı, o sırada sen oradaydın ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın. Kadın dayanışması da buraya kadarmış.” O, cehennemi donduracak kadar soğuk bir sesle kıkırdadı, çakmağını çıkarıp masada çeviriyor. “Aslında, hatırladığım kadarıyla, kız kardeşimi bile boğazlamıştın. Anlaşılan, saldırıdan sonra vücudunda morluklar oluşmuş.”

Sözleri aramızda asılı kalıyor, ağırlığı o kadar büyük ki, istenmeyen anılar

kafamda tekrar tekrar canlanıyor, hiç dinlenmeme izin vermiyor.

Kitabı daha sıkı kavradım, çaresizce şimdiki zamana tutunmaya ve geçmişin beni tekrar yutmasına izin vermemeye çalışıyordum. “Öyle değildi

.” Her kelime boğazımı tırmalayan bir çivi gibi hissettirse de fısıldamayı başardım.

O günü düşünemem. Düşünemem.

Düşünürsem, yine çıldıracağım ve yolumdaki tek bir tümsek yüzünden her şeyi kaybetmemek için akli başında gibi davranmak için o kadar uğraştım ki.

Levi’nin sesi birkaç oktav alçaldı ve omurgamdan aşağı titreme yayıldı omurgamdan aşağı ürperme gönderiyor. “Ellerini onun

boğazını sıkıp yüzüne bağırdın mı? Kardeşin seni ondan uzaklaştırmak için sakinleştirici kullanmak zorunda kaldı. Şimdi, gerçekten hasta olsaydın affedilebilirdi, ama ikimiz de durumun bu olmadığını biliyoruz

." Dilini şaklatıyor. "Bu da yaptığının farkında olduğun anlamına gelir."

Nefesim artık kulaklarıma özellikle yüksek geliyor ve bir kez daha yutkunuyorum, bu çaba yüzünden neredeyse tükürüğümle boğuluyorum. "O kadar basit değildi."

"Adım Lavender," diyorum dikkatlice, her kelimeyi tartarak, karşımda duran, elimi nazikçe tutan, parmaklarıyla morarmış eklemlerimi ve

. Onun nazik mavi gözleri, etrafımı saran sürekli zulümle büyük bir tezat oluşturuyor. Kim bu kadın?

Kardeşlerim bu adaya asla kadın getirmezler ve herkes bizim için çalışır. Bu yüzden onların programını biliyorum ve şu anda olduğu gibi, herkesin bana yürüyen, saatli bir bomba gibi bakmadığı bir anda, yalnız başıma okyanus havasının tadını çıkarmak için gece yarısı dışarı sızıyorum

, sanki yürüyen, saatli bir bomba gibi bana bakmadan. "Bir çiçek gibi."

"Evet. Saflığı ve zarafeti simgeleyen güzel bir çiçek, diğer şeylerin yanı sıra." Gözlerimi aşağıya indirdim, ayaklarımı inceledim, her tarafları kirle kaplıydı. Bahçemizde çıplak ayakla yürümeyi ve sadece herkes beni yalnız bıraktığında düş almayı tercih ediyorum. Ayak bileklerime kadar uzanan beyaz flanel

ayak bileklerime kadar uzanan beyaz flanel gecelik her zaman cildimi kaşındırıyor ve ondan şiddetle nefret ediyorum, ama en azından vücudumun hatlarını gizliyor.

Hiçbir erkek beni istemez ve asıl amaç da bu. "Sana yakışıyor."

Yumuşak sesli sözleri kalbimi kırıyor çünkü benimle sanki bir insanmışım gibi konuşuyor...

ve her saniye boğazıma ilaç tıkatılması gereken bir psikopatmışım gibi konuşmuyor. Gözlerimi ona kaldırıp tekrar ediyorum, "Adım Lavender."

Elimi kaldırıp çekinerek köprücük kemiğine dokunuyorum. "Sen?"

Kulağa ne kadar kötü geldiğini düşünerek başımı sallıyorum ve homurdanıyorum, kimliğimi gizli tutmak için başka bir dil denemeye karar veriyorum. "Quel est ton nom?"

"Je m'appelle Aileen."

Bunu duyunca içimdeki her şey donup kalıyor, korku bedenimi sarmalıyor ve anında elimi yakalayıp, paniğin beni ele geçirmesiyle bir adım geri atıyorum.

Aileen.

Onun planlarında masum bir kurban olacak olan kız.

Ve eğer o buradaysa, bu onun da yakında buraya geleceği anlamına gelir ve bu düşünce içimde öyle bir öfke uyandırıyor ki, zihnim boşalıyor ve sadece bana kötü davranan ve neredeyse tecavüz eden adamla ilgili düşünceler kalıyor.

"Aileen," diye tekrar ediyorum ve o başını sallıyor. "Aileen Scott." Yumruklarımı sıkarken tam adını fısıldıyorum ve o tepki veremeden ellerimi boğazına doluyorum ve onu duvara sertçe itiyorum.

Onu ondan kurtarabilmemin tek yolu, benden uzak durmasıdır, çünkü onun ilgisi... herhangi bir kadını mahvedecek bir lanettir.

Ve kardeşim bir canavar olabilir... ama onun ruhunu paramparça edecek türden bir canavar değil.

Yüksek bir gümbürtü odada yankılanır ve beni istenmeyen düşüncelerden uzaklaştırır, işte o anda gerçeği anlarım. Kitabımı yere düşürmüştümdür, bu da bana . "Özür dilerim," diye dudaklarımla söyledim, kitabı alıp hızla ayağa kalktım. "Geçmişte ne olduysa, o sizin kız kardeşinizle benim aramda. Eğer bununla bir sorunuz varsa, bunu onunla konuşmanızı öneririm. Şu anda, izninizle, sizin hakaretlerinizi dinlemekten daha iyi işlerim var ."

O başka bir şey söyleyemedi, kütüphanenin ışıklarının çoğunun bozuk olduğu en karanlık kısmına doğru koşarım ve bu nedenle öğrencilerin öpüşmek için en sevdikleri yer orası. Gerçi bu tür şeyleri saat sekizden sonra yapmayı tercih ediyorlar, bu yüzden burası Levi'nin yakışıklı yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için onu keskin bir şeyle delmek isteyen bıçaklama eğilimlerimi kontrol edecek kadar sakinleşmek için mükemmel bir yer.

Ve onu hâlâ yakışıklı bulmam gerçeği, başlı başına rahatsız edici bir durum. Belki de bedenim o kadar uzun süredir temel insani ihtiyaçlardan mahrum kalmış ki, herhangi bir yakınlık bilinmeyen arzuları uyandırıyor.

Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koyup, ironik bir şekilde masal bölümüne ulaşırken o noktayı ileri geri ovuşturuyorum ve parmaklarımı kalın kitapların üzerinde gezdirirken, boyun eğmiş bir şekilde iç çekiyorum.

Hiçbiri ilgimi çekmiyor çünkü tüm masallar tek bir şeyi vaaz ediyor.

İyilik, kötü kalpli kötü adamı yenerken, gerçek aşk galip gelir ve cesur prens ya da şövalye prensesin hayatını kurtarır.

Yalanlar, hepsi yalan.

Gerçekte kimse seni kurtarmaya gelmez, gelse bile... karşılığında bir bedel isterler ve bazen bu bedel ödenemeyecek kadar yüksek olabilir.

Antik Yunan mitleri ve İskandinav mitolojisi farklıdır. Orada "yüce iyilik" diye bir şey yoktur. Aslında, bazen mitler düpedüz adaletsizdir, ama aynı zamanda çok fazla bilgelik de içerirler.

İnsanlar kurnaz yaratıklardır; çıkarlarına uygunsa Çıkarlarına uygunsa, en beklemediğiniz anda size ihanet edecek kurnaz yaratıklardır. Ve tanrılar, hakimiyet mücadelelerinde birbirlerine karşı oynadıkları satranç oyunlarında hepimizi piyon olarak kullanarak, onların açgözlülüğünü kendi lehlerine nasıl kullanacaklarını çok iyi bilirler.

Modern psikanalistlerin masallara bakış açısını anlatan bir kitap fark edince gözlerimi kırıp onu kapıyorum. Madem burada saklanıyorum, bir şeyler okusam iyi olur, sonra arkamı dönüp Levi'yi . "Burada ne işin var?"

Bir adım geri atıyorum, kitaplığa çarpıp onu biraz sallıyorum; o ise kaslı göğsüyle önüme geçip kaçmamı engelliyor, gözlerinde tuhaf ama büyüleyici bir ateş parıldıyor.

Heyecan verici hisler tüm vücudumu sarar, yanaklarım kızarır ve dudağımı ısırıyorum. Tüm sakinliğimi toplayıp, "Uzaklaş," derim. Kitabı aramıza koyar, dokunuşumla dalgalanan göğsüne doğru iterek. Hızla geri çekerim ve avucum temas anında yanar.

. "Levi."

"Gerçekler karmaşık değildir, Lavender. Oldukça basittirler." Elini boğazıma doladığında nefesim kesilir; başparmağı hızla atan nabzımın üzerinden geçerken tüylerim diken diken olur ve boğazımda nefesim takılır. "Güzelliği ve çirkinliği de budur. İçlerinde gri renk yoktur."

Bilekleri gerilir, oksijenimi keser. Korku içimi altüst eder, ancak o elini gevşetince nefes almaya çalışırım; gözleri bana delici bir bakışla bakarken, bir anda bakışları donuklaşır. Bu tanımadığım bir duygu ve bir şekilde onu daha fazla görmek istiyorum ama aynı zamanda kendimi ondan korumak için bir çukur kazmak istiyorum. "Seni

boğazını mı sıktım, Lavender? Yoksa durum daha mı karmaşıktı?" Başparmağıyla bir kez daha dokunurken kalbim göğsümde o kadar çılgınca atıyor ki göğüs kafesimden fırlayıp ona daha fazla zarar vermesini bekliyorum. "Soruma cevap ver." O anki hipnotize edici sesi yüzünden çünkü o anda sesi o kadar hipnotize edici ki. Yardım için çığlık atmalıyım çünkü yaptığı şey yanlış ve kötü niyetli.

Ancak, içimde dalgalar halinde çöküp gelen öfke ve adrenalinle karşılaştırıldığında korkum sönük kalıyor; içimde sallanan tüm bastırılmış duygular için bir çıkış yolu talep ediyor ve başımı kitaplığa daha sert bastırarak kendi sorumu soruyorum. "O zaman ödeşmiş olur muyuz?" Kolunu başımın üzerine koyarak beni hapsediyor ve ben de araya tutuyorum, en azından bir bariyer illüzyonu yaratmak için. "Bana zarar vermek sonunda intikam arzunu giderir mi?" Yanak kasları seğiriyor, gözleri boş bir ifadeye bürünüyor ve bir adım daha yaklaşıyor, botlarının uçları benimkilere çarpıyor.

Güçlü parfüm ve tütünle karışmış erkeksi kokusu beni sarar, zihnimin etrafında ördüğü çarpık ağın derinliklerine çeker, beni istediği her şeye razı olmaya ikna eder, çünkü baştan çıkarma işte böyle yürür.

Onlar karşı konulmaz hale gelir ve ne olup bittiğini fark ettiğinde, artık çok geçtir.

Şeytanın teklifini çoktan kabul etmiş ve onun cehenneminde kapana kısılmışsındır.

Derin tınısı tenimin üzerinde süzülür, görünmez okşaması bedenimde yanma hissi bırakır, çaresizliğime, zaten yorgun zihnimi karıştırıyor.

Çünkü onun huzurunda tüm karanlık düşüncelerim uyanıyor ve bunun için ondan nefret ediyorum.

"Az önce canını yaktım mı, Lavender?"

Bu sözlerle yanma hissi daha da şiddetlendi ve o ilerlerken ben bir adım geri çekilince kitaplık bir kez daha sallanıyor, göğüs kasları kitaba sürtünüyor. Kitabı o kadar sıkı tutuyorum ki, parmak eklemlerim acımaya başlıyor. "Buna saldırı dememi mi tercih ederdin?"

Ağzında şeytani bir gülümseme beliriyor ve boğazından bir kıkırdama sızıyor, başparmağı bir kez daha nabzımı takip ediyor ve sonra

çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırmadan önce parmağıyla bir kez daha nabzımı yokladı. "Bu sonsuz soru oyununu sonsuza kadar oynayabiliriz, *moy cvetochek*. Yine de kaybedeceksin." Bana doğru eğildi, ağızlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı; zihnim onu tekmelemem için bana bağırırsa da dokunuşu sinir uçlarımda elektrik dalgaları yaratıyordu, böylece . Ben ne halt ediyorum ki? "Ama bugün cömert davranıp soruna cevap vereceğim. Asla." Başparmağı dudaklarımı okşarken yutkunuyorum, sesi ölümcül bir hal alıyor,

"İntikam arzum asla sönmez. Bana ait olanı incitenleri affetmem."

Bu tehdit karşısında öfke kanımı kaynatıyor, çünkü bunu başka türlü nasıl anlayabilir ki biri, ve sonunda beni, üzerime döktüğü donmuş su gibi bana koyduğu lanetli büyünün etkisinden, sanki üzerime buz gibi su dökülmüş gibi. Hiç düşünmeden, dizine sertçe tekme attım ve o pislik güldü. Güldü ama geri çekildi, sonunda kaçmama izin verdi.

Ve bunun için de ondan nefret ediyorum. Yaptığı veya söylediği her şey, durumu kontrol edenin o olduğu gerçeğine işaret ediyor ve ben bundan bıktım.

Nişan partisinde yaptıklarından sonra hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum . Onun aşırı sahiplenici doğası yüzünden kendimi onun istismarına maruz bırakmayacağım. "Benden uzak dur, Levi."

"Yoksa ne olacak, Lavender? Mükemmel davranmayı bırakıp öfkeni serbest bırakmak zorunda kalacak mısın?"

Bu sözler tam da hassas noktama isabet etti ve ona daha da sert çıkmak istememe neden oldu. Ama buna fırsat bulamıyorum çünkü uzaktan bir şeyin çarpma sesi geliyor, ardından bir kadının çığlığı duyuluyor ve ben sesin geldiği yöne doğru koşuyorum.

Yerde oturmuş, kalçasını ovuştururken, etrafını devasa bir kitap yığını sarmış olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İyi misin?" Yanına diz çöktüm, o da elleri hâlâ titreyerek başını salladı.

"Ne oldu?"

"Düştüm."

O tahta merdiven çok sallantılı olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Evet." Kalkmasına yardım ediyorum ve o, hala kalçasını ovuştururken yüzünü buruşturuyor. "Kitaplar," diyor yüzünde acı belirirken fısıldayarak.

Kitapları alıp tek tek yakındaki masanın üzerine koyuyorum. "Merdivene tırmanırken onları da mı taşıyordun?" Yaklaşık on tane kalın kitap var ve o başını sallayınca, Levi'nin yol açtığı öfkem devasa boyutlara ulaşıyor ve sonunda bir çıkış yolu buluyor. Masanın yanındaki sandalyede tembelce uzanmış, bize bakıyor. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

"Kitapları ben istedim. Onu hepsini taşımaya zorlamadım, yani yanlış adama bağıırıyorsun, hayatım."

"Bu senin için yeni bir haber olabilir, Wyatt, ama şımarık bir çocuk gibi davranmak kimseye yakışmaz. En azından bir erkeğe."

"Ah, ateş açıldı. Umurumda değil. Herkes tarafından seviemezsin. Ben şansımı deneyeceğim." Ayağa kalkar ve elini sallar. "Her neyse, fikrimi değiştirdim. Bu konuda çok zaman kaybettim. İnternette sipariş vermek daha kolay." Aurelia'ya tekrar bakar ve bir kez korkuyla titreyen vücuduna bakıyor

. "Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkarmalısın." Dikkatini bana çevirip bana bir öpücük gönderir ve ben ona yumruk atma dürtüsüne zar zor direnirim. "Görüşürüz, hayatım."

Aurelia elimi bırakır ve ben mırıldanırım, "Onun sorunu ne ki?" Wyatt tam bir beyefendidir. Onu eve ya da hemşireye götürüp yaralarını kontrol ettirmeyi teklif etmeden önce Aurelia'yı kollarına alıp ona yardım etmesini bekliyordum.

Hayır, daha da ötesi, düşme olayı hiç yaşanmasın diye o merdivene tırmanan kişi o olurdu.

Onunla Aurelia'nın bir geçmişi olmalı, ama bu onun davranışını mazur göstermez. Yine de bu saçmalığın bir açıklaması olmalı.

"Tuvalete gitmem gerek. Birinin bir şeye ihtiyacı olursa diye burada bekler misin lütfen?"

"Tabii ki. Seninle gelmemi ister misin?" Etrafa bakındım ve herkes kitaplarına dalmış durumdaydı, yani yakın zamanda yardım isteyecek gibi görünmüyor. "Belki de seni hemşireye götürmeliyiz?"

"Hayır!" diye neredeyse bağırır, eliyle ağzını kapatır ve başını sallar. "Hayır, sorun yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Lütfen burada kal." Tuvalete doğru topallayarak yürür ve ben boyun eğerek iç çekerim.

Bazı ruhlar bu dünya için fazla saf.

Tam o anda, arkamdan tanıdık bir sıcaklık hissediyorum ve bir kez daha Levi'ye dönüyorum; o da kitaplarıyla masanın üzerine tünemiş kitaplarla masanın üzerine tünemiş olan Levi'ye dönüyorum. "Wyatt, Aurelia'yı taciz etmeyi bırakmalı." Daha önceki tepkisi bir gösterge ise, bu ilk kez olmuyor ve son da olmayacak.

Ve öngörülebilir gelecekte Levi ile konuşmamaya karar vermiş olsam da, ya da en azından bu adama karşı karışık duygularımı çözmek için Dr. King ile bir sonraki seansımdan önce konuşmamaya karar vermiş olsam da, bu kızı korumak için bir şeyler yapmam gerekiyor.

Saf ruhlar kolayca kırılır ve onun ruhunun lekelenmesini hiç istemem.

Benimki çok uzun zaman önce parçalandı ve yandı. Aurelia ise hâlâ kendininkini kurtarmayı umuyor.

Sanki arkadaşının adını andığım için benden tiksiniyormuş gibi gözlerinde bir şey parladı
arkadaşının adını andığım için benden nefret ediyormuş gibi gözlerinde bir şey parladı, ama bu saçma olurdu, değil mi? "Bu olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Aurelia, Wyatt'ın lan'ı kaybetmesinin sebebidir."

Bazı medya kuruluşlarının dediği gibi, yüzyılın skandalının sonuçlarını duymamak için hem sağır hem de kör olmak gerekirdi.

Neredeyse bir yıl önce, lan King'in üniversitesindeki bir kıza zorbalık yaptığı ve bunun sonucunda kızın bursunu kaybedip okuldan atıldığı haberi çıktı

. Bu olayla ilgili ayrıntılar pek net olmadığı için çoğu kişi, birinin King ailesinin adını lekelemeye karar verdiğini ve lan'ın bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşündü.

Babaları Zachary King ise farklı düşünüyordu.

Cezası ağırdı ve ailenin çoğu buna katılmıyordu. Özellikle de Rafael, kızın üniversiteye geri dönmesini sağladıktan ve King ailesi onun yeni bursunu finanse ettikten sonra.

Zachary, lan'ın elini kolunu bağladı. lan'ın güven fonu Emmaline ve Wyatt arasında bölüştürüldü ve lan, okul masraflarını karşılayamadığı için okulu bırakmak zorunda bile kaldı. Babaları, ona yardım edenlerin de mirasından mahrum kalacakları konusunda uyardığı için kimseye yardım etmesine izin vermedi. Böylece lan, Wyatt'ın daha önce bahsettiği aile yemeğine davetsiz olarak gelmeden önce aylarca kimseyle iletişime geçmedi ve bu arada hayatta kalmak için kim bilir ne hayatta kalmak için kim bilir ne yapmıştır.

Wyatt'ın babasının kararından nefret ettiğini biliyorum çünkü Emmaline'e göre, güven fonundan bir kuruş bile kullanmıyor ve Rafael'den eğitimini tamamlamak için kredi aldı. Söylemeye gerek yok ki, Zachary'ye karşı büyük bir kin besliyor, bu yüzden sevgi dolu King ailesi şu anda ciddi bir kargaşa yaşıyor.

Özellikle de Wyatt'ın babasının ayak izlerini takip ettiği ve onun kararlarına asla karşı çıkmadığı düşünülürse.

“Peki Wyatt'ın planı ne? Gerçeği söylediği için ona acıma hissettirmek mi?” Ian hakkında bir fikrim yok. O, Wyatt'tan daha stoik ve düşüncelidir ve en azından benimle nadiren sohbet eder. İkizler olarak aralarındaki bağ eskiden muhteşemdi. Sanırım akşam yemeğinde yaşadıkları kavgadan sonra bu bağ çatladı.

Çoğunlukla Ian, babalarının kararını bir şekilde anladı ve onu asla sorgulamadı ya da itiraz etmedi, bu da Wyatt'ın öfkesini daha da şiddetlendirdi.

Bu durum kalbimi acıyordu çünkü bir zamanlar Rush ve Rafael'in bağı da ayrılık yüzünden kopmuştu, ta ki yakın zamanda yeniden bir araya gelene kadar. Bu yüzden aynı şeyin başka bir ikiz çiftte de olmasını izlemek benim için trajikti.

“Wyatt bana çok benziyor.” Bunu duyunca gözlerimi kırkıyorum. “Kendisine ait olduğunu düşündüğü kişileri korur. Aurelia sevdiği kişiye zarar verdi, bu yüzden bedelini ödemek zorunda ve bunun ne olacağını sadece Wyatt biliyor.”

“Eğer Ian ona zorbalık yaptıysa, ki kızın bir sineği bile incitmeyecek birine bakılırsa buna inanmaya meyilliyim, o zaman Wyatt'ın intikamı yanlış yönlendirilmiş.” Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırıyorum. “Onun ona zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim.”

Masadan ceketle birlikte çakmağını da alır ve parmakları arasında çevirir. “İntikam genellikle yanlış yönlendirilmiştir çünkü tatmin edici değildir.” Bu ne saçmalık? “Bu işe karışma, Lavender. Wyatt çekici olabilir, ama sadece istediği zaman. Onun acımasız doğasını uyandırma.”

“Beni tehdit etmeyi kes. Ve benden uzak durmalısın. İkiniz yenilmez olduğunuzu sanıyor olabilirsiniz, ama haberlerim var, kimse yenilmez değildir.”

“Ah, şimdiden titriyorum.” Yumruklarımı sıkıyorum. “Er ya da geç kırılacaksın, *moy cvetochek*. Ve bu muhteşem bir manzara olacak.”

O uzaklaşırken, sırtına bir kitap fırlatma dürtüsüne direniyorum. Levi akıl sağlığım için tehlikeli ve ondan uzak durmalıyım.

Sana acı çekmeni isteyen bir adamdan uzak durmak mümkün mü
acısını çekmeni isteyen bir adamdan uzak durmak mümkün mü?

Avcıların arasında büyümek bana bir ders verdi.

Avlarını yakalamak için hiçbir şeyden çekinmezler ve onlardan
onlardan kaçmanın tek yolu... onlardan birkaç adım önde olmaktır. Aksi
takdirde, seni ağlarına hapsederler.

Sözleri kulaklarımda yankılanırken donakaldım.

Moy cvetochek.

Çocukken Rusça da dahil olmak üzere birkaç dil öğrenmek zorunda
kaldım. Bu, “*benim küçük çiçeğim*” anlamına geliyor; peki kendisi de
kısmen Rus değilse neden bana böyle seslensin ki?

Belki Levi Scott'ın da sırları vardır.

Ve onun öfkesinden kendimi kurtarmak için, bazılarını ortaya çıkarmam
gerekecek.

Tanrı yardımcım olsun.

Levi

Karanlık size asla yalan söyleme hakkı vermez. Ne yazık ki...
insanlar asla gerçeği arzulamazlar.

İllüzyonları arzu ederler.

Sanırım Lavender'ın illüzyonlarını parçalama sırası bende.

YEDİNCİ BÖLÜM

*“İllüzyonlarımız bizim için kutsaldır.
Çünkü onlar travmalarımızdan doğar ve ruh sağlığımızı koruyan
savunma mekanizmalarına dönüşürler.
Ama deliliğin komik yanı nedir biliyor musun?
Size gerçekte kim olduğunuzu özgürce yaşama özgürlüğü verir.
Ancak bunun bir bedeli vardır.
Ve bu bedel genellikle buna değmez.”
Lavanta*

Lavanta

“Bayan Wright. Eve vardık,” Gordon arabayı park eder etmez duyurur ve ben dik otururum, şiddetli bir baş ağrısı tüm gücüyle beni vurur.

“Evim güzel evim,” diye pek de hevesli olmayan bir şekilde fısıldadım, emniyet kemerimi çözdüm ve kütüphaneden ödünç aldığım iki kitabı da alırım. “Bu gece hiçbir yere gitmeyeceğim, o yüzden dinlenebilirsin, Gordon.”

“Zor bir gün müydü, Bayan Wright?”

“Lavanta,” diye hatırlatırım ona, o da kıkırdar, dikiz aynasından bana gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşir.

“Yarın öğlen saatlerinde sadece bir dersim var.” “Burada olacağım.”

Tabii.

New York'a ilk taşındığımızda, toplu taşıma araçlarını kullanıp şehri kendi başıma keşfetmeyi hayal ederdim. Bu da kimsenin bana tanımak istemediği bir ayrıcalık çünkü psikolojik sorunlarım nedeniyle yüksek risk grubundayım. Kalabalıkta nasıl davranacağımı kimse tahmin edemez.

Arabanın penceresinden dışarı bakarak, şehrin en lüks bölgesinde bulunan devasa, modern binayı inceliyorum. Yoldan geçenlerin çoğu pahalı giysiler giyiyor ve tasarımcı çantaları taşıyor, mücevherleri sokak lambalarının altında parlıyor ve yaydıkları sofistike ve zenginlik havasına dikkat çekiyor.

Ayrıca sabah koşularını ve kahve molalarını, köpeklerini gezdirmeyi ve telefonlarıyla meşgul olmadıkları zamanlarda komşularıyla durmadan sohbet etmeyi seviyorlar.

Mahallemiz, kardeşlerimin serbestçe dolaşmama izin verdiği tek yerdi, bu yüzden küçük sohbetlere katılmak zorundaydım ve dürüst olmak gerekirse, sadece köpekleriyle ilgili olanlardan zevk alıyordum.

Çoğu benim yaşımda ve benim hayatım durmuşken onların hepsinin bu kadar başarılı olduğunu görmek... Bu, kaçınmaya çalıştığım türden bir acı, bu yüzden burada da pek arkadaşlık kurmadım.

Alnıma "*yalnız*" yazıp bu konuyu kapatmalıyım.

Siyah üniformalı bir adam binadan döner kapılardan dışarı koşar, Gordon'a selam vermek için başını sallar ve kapımı açar. "Bayan Wright." Kapıcı bana gülümser, gökyüzünden yağın çiseleyen yağmurdan beni korumak için bir şemsiye tutar ve ıslak asfalta şiddetle vuran çiseleyen yağmurdan korumak için bir şemsiye tutuyor. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Rob." Gordon'a el sallıyorum. "İyi geceler."

On kısa adımda binaya giriyoruz ve muhteşem iç tasarım bir kez daha bende hayranlık uyandırıyor, çünkü Böyle muhteşem bir ortamda yaşamak, beyaz duvarlı tek bir odada geçirdiğim onca yıldan sonra bile beni hala şaşırtıyor.

Jazz müziği yumuşak bir şekilde çalıyor, resepsiyon masasından ve iki kanepenin, masada atıştırmalıkların ve yan tarafta her türlü içkinin bulunduğu küçük bir barın bulunduğu dinlenme alanındaki televizyondan gelen hafif uğultuyla karışıyor. Çiçek kokuları burnuma geliyor ve oldukça davetkar bir atmosfer yaratıyor; çeşitli pencerelerden süzülen sokak lambaları ise etrafımızdaki altın rengi mermere loş bir ışık saçıyor.

Resepsiyon masasının yanında duran resepsiyonistlerden biri el sallayarak beni selamlıyor. "Bayan Wright. Size posta geldi." Marissa yaklaşıyor ve üzerinde sadece adımın yazılı olduğu kapalı altın rengi bir zarfı bana uzatıyor. Sessiz sorumu okumuş olmalı ki, ayrıntılı bir açıklama yapıyor. "Bu

Bir kurye tarafından daha önce buraya teslim edildi. Elektronik cihazlar için taradık. Güvenli."

Rafael bu binanın tamamının sahibi. Kardeşlerimin milyarder olmasının bir nedeni var ve burada karısıyla olanlardan sonra, her teslimatı kontrol etmekte bu kadar dikkatli olmalarına her teslimatı kontrol etme konusunda aşırı tedbirli davranmalarına şaşırmıyorum.

"Teşekkür ederim." Zarfı alıp kitaplardan birinin içine koyuyorum ve diğerlerinden uzak, sağ köşedeki asansöre gidiyorum.

Düğmeye basıp asansörün gelmesini bekliyorum, ancak topuk sesleri mekanda yankılanıp ardından Marissa'nın "İyi akşamlar, Bayan Scarlett" demesiyle içimden inliyorum.

"Merhaba! O elbise sana çok yakışmış, Marissa." "Oh, teşekkür ederim."

Asansör düğmesine bir kez daha basıyorum ama yine de yanımda eğlenceli bir ses duyuluyor. "Daha hızlı gelmeyecek. Korkarım bu noktada benimle konuşmak kaçınılmaz."

Yalancı bir gülümseme takınıyorum ve tüm iç dünyanı biliyor gibi görünen, en nazik kahverengi gözlere sahip, güzel esmer güzele bakıyorum.

Kum saati gibi vücut hatlarını tüm ihtişamıyla ortaya çıkaran uzun bir kalem elbise giyiyor ve onda biraz daha az mükemmel olan tek şey sivri burnu.

Scarlett, Rafael'in hukuk bürosundaki en iyi avukatı ve sağ kolu; ve şirket onsuz işleyemez. Mahkeme içinde ve dışında efsanevi bir isimdir, davalarının çoğunu kazanır ve meslektaşlarının saygısını kazanır. Erkekler bile ondan korkar ve saçmalığa tahammülsüz tavrı davaların çoğunu mahkemeye bile ulaşmadan çözüyor.

Aynı zamanda, karısını çok seven kardeşimin yakın arkadaşıdır ve çoğunlukla Boston'da yaşadığı için New York'ta kaldığı zamanlarda kullandığı, bu binada bir dairesi vardır.

Nazik, başarılı ve gizemli.

Kimse onun hayatı hakkında pek bir şey bilmiyor ve erkekler sürekli onun dikkatini çekmeye çalışsa da, bu kadın asla kimseyle çıkmıyor.

Son duyduğum kadarıyla, onun için koca bir ada satın alan bir milyarderi geri çevirmiş.

"Merhaba, Scarlett."

"Merhaba kızım.

Nasılsın?" "İyiyim."

Asansör nihayet geliyor. Gümüş kapılar açılıyor ve içeri giriyoruz. Aynalı duvarda yansıyan görüntümüzü görünce yüzümü buruşturuyorum; bu görüntü, onun mükemmelliği ile benim kusurluluğum arasındaki zıtlığı ortaya koyuyor.

Gözlerimi oradan ayırıp, ondan kaçmak için hızla arkamı döndüm ve onun kat numarasını tuşlamak üzereydim ki, o bunun yerine P tuşuna bastı. “

Mirasınla ilgili seninle konuşmam gerek.”

“Mirasımla ilgili her şeyi Rafael halletmiyor mu?”

“Bundan sonra seni benim temsil etmemin daha iyi olacağı konusunda anlaştık .”

“Ne? Neden?” Kardeşlerim bir kez daha arkamdan bir karar daha aldılar. Zaten kim onlara benim adıma bu kadar önemli kararlar alma hakkını veriyor ki?

Resmi olarak onların vesayeti altında değilim ve kayıtlarımda herhangi bir teşhis yok. Lanet olsun, benim de haklarım var ama kardeşlerim bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor.

“Nefes al, Lavender, nefes al.” Donup kaldığımı fark etmem biraz zaman alıyor ve nefes veriyorum. “Bunun sinir bozucu olduğunu anlıyorum.”

"Alınma ama Scarlett, anlamıyorsun." Belki de bu gün, o felaket öğle yemeğinden başlayıp, hâlâ üzerinde düşünmeyi reddettiğim tüm Levi meselesi ve şimdi de Scarlett'e kadar, sahip olduğum tüm sabrımı sınıdı, o felaket öğle yemeğiyle başlayıp, hâlâ incelemek istemediğim Levi meselesiyle devam etti ve şimdi de Scarlett.

Bir insan, tüm çirkinlikler ortaya çıkmaya başlayana kadar ancak bir süreliğine rol yapıp saklanabilir ve ben sınıırıma ulaşıyorum.

Katımıza, daha doğrusu Rafael'in çatı katına varıyoruz; Emmaline ve Phoenix, kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmem gerektiğine beni ikna ettikten sonra, bir ay önce Rafael nezaketle burada tek başıma yaşamama izin vermişti.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu benim fikrimdi ve Rafael'e ben önerdim."

Geniş daireye girerken, bu yükseklikten tüm New York silüetini görebilen devasa pencereyi

. Bulutlu olmadığı zamanlarda, bu yükseklikten tüm New York silüetini görebiliyorum. Buraya aşık olmamın nedenlerinden biri de, güzelliğine hayran kalıp saatlerce hiçbir şey düşünmeden ona bakabilmemdi.

“Senin fikrin neydi?” diye soruyorum. “Hayatımı ve mali durumumu kontrol etmenin başka bir yolunu mu bulmak? Yoksa benden habersiz bir

hayatımı değiştirecek bir karar vermek miydi?" antamı ve kitaplarımı masanın üzerine attım, ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı yumuşacık terliklerimi giydim. "Ah, biliyorum. Belki de ağabeylerimin bana ne kadar az saygı duyduğunu göstermek senin fikrindi."

O benim öfke patlamamı görmezden geliyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Daireni çok değiştirmişsin." Bir zamanlar neredeyse boş olan geniş oturma odasına giriyor. şimdi odada geniş mor bir kanepeler, iki koltuk ve aralarında taze lavanta dolu bir vazolar bulunan küçük bir masa var. Mobilyaların karşısındaki duvarda asılı olan düz ekran televizyon, dinlenmek için mükemmel bir alan yaratıyor. Açık balkon kapısından esen hafif rüzgarda dalgalanan mor perdeler, kompozisyonu tamamlıyor.

Rafael eskiden sağ köşede farklı markalarda viski ve bir kahve makinesi bulunan bir barı vardı. Alkol kokusu midemi bulandırdığı için hepsini kaldırdım ve orayı benim çay cennetime dönüştürdüm.

aydanlıklar, farklı markalarda çaylar, su ve okurken ya da bir şey izlerken atıştırabileceğim küçük sağlıklı atıştırmalıklar var

O da yemek yemeyi oturma odasında tercih ederdi, bu yüzden orada yuvarlak bir masa vardı, ama ben onu gereksiz buldum ve evde nadiren, hatta hiç yemek yemediğim için ondan kurtuldum.

Dokunmadığım tek şey, Yunan mitolojisi kitaplarıyla dolu kitaplık ve koleksiyona en sevdiğim kitaplardan bazılarını ekledim.

Küçük bir koridor  kapıya, iki odaya ve bir mutfağa açılıyor. Yemek pişirmeyi öğrenmek istediğim şeyler listesinde olduğu için, ileride mutfağı kullanmayı planlıyorum. Okuduğum bir psikoloji kitabına göre, her yetişkin, kendisi veya ailesi için yemek pişirmeyi planlamasa bile şimdilik, bıçakların ve kaynar suyun yanına yaklaşmama izin verilmiyor.

şimdilik bıçakların ve kaynar suyun yanına yaklaşmama izin verilmiyor.

"Burası çok güzel." Scarlett sandalyeye doğru yürüdü ve çantasından bir belge çıkarmadan önce oturdu

Çantasından bir belge çıkartıyor. "Oldukça rahat, diyebilirim." Bir yanımla onun beğenisini sevmiyor çünkü bu çatı katı, en azından benim zihnimde, bana ait bir şey. Herkesin uzak durmasını tercih ederim

, bu yüzden onun görmemesi gereken bir şey görmüş olması fikri beni öldürüyor. “Önce bunu imzalaman gerekiyor.”

“O ne?” Onu elinden alıp açtım ve göz gezdirdim. “Bu bir sözleşme mi?”

“Evet. İznin olmadan resmi olarak avukatın olamam.” “Neden? Kardeşlerim benim adıma imzalayamaz mıydı?”

“Huysuzlanmayı bırak da imzala.” O da bir kalem alır ve bana uzatır. “Ne kadar çabuk imzalarsan, o kadar çabuk giderim.”

“Kardeşim bana hiçbir şeyi okumadan imzalamamayı öğretti.” En sevdiğim koltukta oturduğu için ayakta durup belgeyi baştan sona okudum.

Endişe verici bir şey bulamayınca —sadece beni temsil edeceği ve bunun bana ne kadara mal olacağına dair standart avukat jargonu vardı— imzaladım. “Al. İmzam ne kadar kolay ikna olduğumu kanıtlıyor.” Avukatımın kim olduğu önemli değil, çünkü kardeşlerim beni kontrol etmeye devam edecek. Muhtemelen güven fonları ve miraslarla ilgili herhangi bir sorunla karşılaşmamak için bu planı yaptılar.

Yetişkin bir kadın hakları için savaşırdı. Şu anda ne kadar acınası bir durumda olduğumu düşününce, özellikle de onun yanında.

Scarlett otuz üç yaşında ve bir kadının hayal edebileceği her şeye sahip. Ben ise otuz yaşında, bu acınası hayatı sürerken... Onun yanında

Onun yanında güvensiz ve sorunlu bir kadına dönüştüğümünden nefret ediyorum.

O bana kaybettiğim ve asla geri alamayacağım şeyleri hatırlatıyor, bu yüzden onunla geçirdiğim zamanı sınırlamak en iyisi. Umarım avukatım olarak onu da fazla görmek zorunda kalmam.

Ben “çay cennettime” giderken o şeyi çantasına koyuyor; ben de demliği açıp bir şişe su alıyorum. Şişeyi açıp kocaman bir yudum alıyorum, ama o “Artık gidip kardeşlerini dava edebiliriz,” dediğinde boğuluyorum. Çenesine parmağını koyuyor. “Gerçi bence mahkeme dışında uzlaşırlar.”

Öksürerek ağzımı siliyorum ve “Onları dava etmek mi?” diye tekrarlıyorum.

“Elbette.” Ben ona şaşkın şaşkın bakarken, o ayağa kalkıp bana dönüyor. “Ailenizin miras geçmişini biliyor musun?”

“Evet. En büyük çocuk her şeyi alır. Ama genellikle en büyük çocuk mirası kardeşler arasında bölüştürür. Tabii bunu istemediği sürece

.”

”Doğru. Kardeşlerin kendi servetlerini oluşturmada önce Rush da öyle yapmıştı . Onlar kendi başlarına milyarlar ve ikisi de senin için, sağlığın engel olmadığı sürece yirmi beş yaşında erişebileceğin birer tröst fonu oluşturdular.”

Şişeyi kapatıp çay kutusunu aldım ve yeşil nane çayı çıkardım, su ısıtıcısı suyu kaynatmayı bitirirken onu mor kupama attım. “Evet. Vakıf fonuna kendim erişemiyorum. Her şeyi onlar ödüyor.” Kupaya sıcak su dökerken, buna kızgın olduğumda

Buna kızgın olduğumda nankör gibi mi görünüyorum diye merak ediyorum.

Mali durumumu tamamen onlar kontrol ediyor ve onlar bilmeden bir kek bile . Evet, bu onların parası ve ben bir kuruş bile kazanmadım... ama en azından küçük alışverişleri denetim olmadan yapmama izin verilmemeli mi?

“Bu güven fonlarını onlar oluşturduğuna göre, kuralları veya paraya erişim şeklini değiştirme hakları var.”

”Tamam. Hâlâ kardeşlerimi neden dava edeceğimizi anlamıyorum. Ve bilginiz olsun, onları dava etmek istemiyorum. Ya da bu konuda kimseyi.” Bu yorucu günde, karmaşık ilişkilerimi düşünmemeyi ve elimizdeki duruma odaklanmayı tercih ediyorum.

“Çay ister misin?”

Kafasını salladı. “Kahveyi tercih ederim, ama bu saatte değil. Konumuza dönelim. Mirasınıza erişiminizi yasadışı olarak mirasına erişimini kısıtladıkları için dava edeceğiz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ailen vasiyetinde, bir kızları olursa aile servetinin yüzde otuzunu alacağını yazmış.” Ağzım açık kalır. “Yani Rush sadece yüzde yetmişini almış ve onu üçünüz arasında bölüşmüş.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Hatırlamadığım ve tanımadığım anne babamı düşününce içimi bir sıcaklık kaplıyor, ama yine de kardeşlerimden korunmaya ihtiyacım olmamasına rağmen beni korumak için ellerinden geleni yapmışlar. Mezarın ötesinden gelen gerçek ebeveyn sevgisi.

Yetim olarak büyümüş bir çocuk için bu, dünyalar kadar değerli.

"Benim yöntemlerim var. Yasal olarak, bunu senden saklayamazlar. Aslında, gerçeği saklayarak yasayı çiğniyorlar, çünkü bu serveti çok uzun zaman önce alman gerekiyordu. Yani ya talebimize uyacaklar ve sonunda beş milyar dolarlık mirasın, ya da onları mahkemeye vereceğiz." Kıkırdıyor. "Ve bu olmayacak çünkü tıpkı benim gibi, kardeşin de kaybetmekten nefret eder ve bunun kaybedilecek bir dava olduğunu bilir."

Çayımı içerken, sıcak sıvının dilimde yarattığı acıyı görmezden gelip, bir rüzgâr esintisi cildimi okşayarak çok ihtiyacım olan rahatlamayı sağlarken, her biri bir öncekinden daha karanlık binlerce düşünce zihnimden geçiyor.

Terasa çıktığımda elim fincanı daha sıkı kavrar, kokuyu içime çeker ve çatıya düşen ve kiremitlere vuran çiseleyen yağmuru memnuniyetle karşılarım. "Beş milyar dolar mı?" Sonunda fısıldarım ve kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, delici gözleriyle beni dikkatle inceliyor. Bu onun her zamanki bakış şekli olmasaydı, buna alınırdım. Bazen bir saldırı beklediğini ve her an hazırlıklı olmayı tercih ettiğini düşünüyorum. "Şu anda bu parayı kim yönetiyor?"

Beş milyar dolar.

Bu rakamı kafamda tam olarak kavrayamıyorum. Birisi, hayatım boyunca lüks içinde büyüdüğümü, bu yüzden bu kadar şaşırmamam gerektiğini söyleyebilir, ama bu bir yalan olur.

On bir yılımı tecrit altında geçirdim; çoğu zaman flanel gecelikler giyip, sadece eski bir CD çalarla donatılmış bir odaya kilitli kaldım.

Ve kendi kendime dayattığım bu hapis hayatımdan önceki hayatım...

Amcamız bizi yanına aldığı anda, mirasımızı kendi çıkarları için kullandı ve istemediği sürece bize bir kuruş bile harcamadı.

Asla cep harçlığımız olmadı ya da onun izni olmadan kendimize hiçbir şey alamazdık. Ve eğer onun yöntemlerine karşı çıkarsanız, ya açlık ya da ceza vardı; ben çok küçük olduğum için bu cezayı çoğunlukla Rafael çekiyordu.

Rafael'i evden attığında işler daha da kötüye gitti ve sonuçta çıkan kavganın izleri hâlâ derimde duruyor.

Yanağımı ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum, ama her zamanki yöntemim anıların canlanmasını engellemiyor.

Bu sefer değil.

Jade beni merdivenlerden aŗaęı ittiğinde acı dolu çığlığım evin içinde yankılanıyor, sert yüzeyde yuvarlanıyorum ve baŗım mermere çarpıyor; binlerce bıçağın kafa derime saplanmasına benzer bir acı hızla tüm vücuduma yayılıyor. "ıkabileceğini mi sandın?" diye bağırıyor, saçımı avuçlayıp beni oturmaya zorluyor; nefes almakta zorlanırken mide bulantısı beni sarıyor. "Yine Juaquine'i mi seçtin! Seni ilk ben gördüm!" Beni şömineye doğru sürüklerken saçımı o kadar sert çekiyor ki, koparacak sandım. "Sen benimsin ve artık bunu öğrenmenin zamanı geldi."

"Bırak beni." Baŗım dönüyor olmasına rağmen, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum çünkü babamın adını anmıŗ, bu da yine aklını kaçırdığı anlamına geliyor. On yedi yaŗına bastıktan sonra bu daha sık olmaya baŗladı.

Bazen annemi bende gördüğünü ve benim kendi kiŗilięimin farkında olmadığını dŗnyorum. Wright ailesinin karakteristik gözleri hariç, annemin tıpatıp aynısı olduğum için baŗıma gelen bu.

"Bu gece öğreneceksin." Beni şöminenin yanına götürüyor; odunlar çıtır çıtır yanıyor, turuncu ve mavi alevler hızla yutuyor ve ısı tenime yayılıyor, vücudumdaki her kemiği titretiriyor. "Kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez." Boŗ eliyle ocak demirini alır ve odunların üzerine tutar. "Bunu kanıtlayacağım."

"Rush seviyor." Yanağımı bir kez daha ovuŗturuyorum, derim hâlâ sanki ona yapılan kötü muameleyi hatırlar gibi hala karıncalanıyor. "O paranın bir kısmını hisse senedi ve emlak piyasasına yatırdı, böylece paran her yıl senin için çalışıyor ve güzel bir kr getiriyor." Bir an geçiyor. "Rafael,

sırayla, parayla ilgili tüm hukuki konuları kontrol etti, paranı asla kaybetmeyeceğinden ve tüm yatırımların yasal olduğundan emin oldu. Ayrıca, evlenirsen diye bir evlilik öncesi anlaŗma taslağı hazırladı."

Evet, grnŗe göre kardeŗlerim ellerinden gelenin en iyisini yaparak beni korumaya çalışıyorlar.

Yine de en önemli anda beni korumayı baŗaramadılar.

"Kardeŗlerimi dava etmek istemiyorum," diye tekrar ediyorum ve o i çekiyor. "Miras olsun ya da olmasın... onlar zeki, eğitimli ve deneyimli. Parayı nasıl yöneteceklerini biliyorlar, oysa ben bu miktarı kafamda

. Eğer hazır olmadığımı düşünüyorlarsa, hazır değilim demektir.”
Onları bu konuda suçlayamam ve bu para yüzünden yeni kurduğumuz

Sadece yüzleşmemizi hayal etmek bile, bir kayanın altına saklanmak istememe neden olacak kadar panik yaratıyor. Mevcut durumu korumak ve eski yaraları yeniden açmamak daha iyi.

Çünkü bunu yaptığımızda... tüm çirkinlikler ortaya çıkacak ve benim karanlığım onlarla boy ölçüşecek ve benim deli olduğumu düşünecekler. Bu sefer, gerçekten, beni bir psikiyatri koğuşuna kapatacaklar ve ben oradan asla kaçamayacağım.

Ağzımı kapalı tutmak bana biraz özgürlük veriyor.

Kulağa korkakça geliyor, ama ben buyum.

Bir korkak.

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" Scarlett kapı pervazından iterek balkona çıkar, bir rüzgâr esintisi daha bizi vurup gök gürültüsü gökyüzünü sarsınca ceketini elbisesinin üzerine daha sıkı sarar.

Hava hâlâ huysuz. "Tabii."

"Hiç kendi paranızı yönettiniz mi?"

"Hayır. Bu da kardeşlerimle kavga etmemeye çalışmam için iyi bir neden."

"Lavender, otuz yaşındasın." Ouch. "Şu anda , sürekli okuyorsun, topluma iyi uyum sağlıyorsun, ayrıca Dr. King ile seanslarına gidiyorsun. Hiçbir veya bazı vitaminler dışında herhangi bir ilaç almıyorsun . Normal bir hayat sürmeye başlamanın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Zeka ya da eğitim eksikliğinin yok ve deneyim de kazanılabilir. Sana parayı alıp kaçmanı söylemiyorum. Parayla hiçbir şey yapman gerekmiyor. Ama sen bir yetişkinsin ve artık hayatının kontrolünü ele almanın zamanı geldi. Birisi seni ne kadar severse sevsin, paranın kontrolü onlardaysa, asla gerçek anlamda özgür olamazsın."

"Scarlett—"

Elini omzuma koydu ve hafifçe okşadı. "Bir düşün. Sana bir şeyler öğretebilecek harika bir mali danışmanım var."

"Kardeşlerim için ben her zaman yüksek riskli biriyim. Bu bir kavgaya neden olur."

“Ya da kardeşlerin seni şaşırtabilir. Ayrıca, bazen istediğin hayatı yaşamak için bir kavga başlatman gerekir, çünkü otuz yıldır, kaderini başkaları belirledi. Belki de dizginleri eline alıp ne olacağını görmenin zamanı gelmiştir. Ne kadar korkutucu olursa olsun.”

“Teşekkür ederim.”

Omzumu sıktı ve başıyla daireyi işaret etti. “Şimdi gitmeliyim çünkü yorgunum ve açım. Kararını verdiğinde ya da ne zaman konuşmak istersen beni ara. Bana karşı olan kızgınlığını atlattığında arkadaş olabiliriz arkadaş olabiliriz.”

Beni bu kadar iyi anladığı için yanaklarım kızardı ve “Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Sorun değil. Ben de mükemmel değilim, benim de kendi yaralarım var. Yani, her şeyim yolunda gibi görünse de, aslında pek de farklı değiliz. Görüşürüz, güzel kız.” Yanağıma bir öpücük kondurdu ve el sallayarak perdelerin arkasına kayboldu; asansöre ulaşana kadar topuklu ayakkabılarının sesleri yüksek sesle yankılandı ve asansörün çaldığı sese bakılırsa, onun gittiğini anlıyorum.

Yağmur şiddetleniyor ve çayımı biraz daha yudumlarken, doğa yaklaşan fırtınaya karşı bizi uyarırken, üzerime yağana kadar balkona doğru yürüyorum, yağmur yavaşça beni ıslatıyor...

İçimde bir şey uyanıyor.

Ve bu sefer onu dizginlemiyorum.

Aslında, ruhumda kaos yaymasına izin veriyorum.

Hayatım zihnimde bir kaleydoskop gibi akıyor ve Scarlett'in haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Beni koruması gereken herkes bir noktada beni hayal kırıklığına uğrattı.

Belki de kendimi korumaya çalışan kişi ben olduğumda ne olacağını görmeliyim.

En azından başarısız olursam...

suçlayacak başka kimse olmaz ve bu hoş bir değişiklik olur.

Levi

Ağızımdaki sigarayı yakıp açgözlülükle bir nefes çekerken, yağmurun altında duran Lavender'ı izliyorum; narin vücudu gözlerimin önünde sergileniyor.

Ellerim onu yakalamak, parmaklarımı etine batırmak için kaşınıyor; yeşil gözleri korku ve tahrikle dolarken, sırf varlıklarıyla bile beni baştan çıkarıyorlar.

Telefonum çalıyor, onu elime alıp hoparlör düğmesine basıyorum ve dumanı üflüyorum. "Ne yapıyorsun?" Sinirli kadın sesi, oldukça zorlu bir konuşma olacağını vaat ediyor. Bu bekleniyordu

Kadın bir köpekbalığıdır ve kanın tadını bir kez aldığında geriye hiçbir kırıntı bırakmaz.

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Harrison?"

"Saçmalamayı kes, Levi. Juaquine Wright'ın vasiyetnamesinin kopyasını ofisimin kapısının altından içeri sokan sensin."

Sandalyeye yaslanıp sigaramdan bir nefes daha çekerken, Lavender'ın yağmur altında gülüp dönmesini izliyorum; bu hareketinden dolayı çayı eline dökülüyor. "Beni ele veren ne oldu?"

"Ona bakışın. Takıntılı bir erkeği gördüğümde anlarım ve seni uyarıyorum."

"Öyle mi? Komedyen olduğunu bilmiyordum, Scarlett."

Bu kadına, yaşadıklarından ve travmasının etrafında yepyeni bir hayat kurduğu için ona saygı duyuyorum ve onun çalışmasını izlemek benim gibi bir hukuk öğrencisi için bir sanat.

Ancak, hepsi bu kadar.

"Onu kaçırırsan ya da istemediği bir şeyi yapması için şantaj yaparsan, seni parmaklıklar arkasına tıkar ve Wright ikizlerini üstüne salarım. Lavender'ın, seçimlerini elinden alacak başka bir erkeğe ihtiyacı yok."

Sigara küllüğünü süzmeden önce biraz daha duman üfledim. "Scarlett, senin yerinde olsam, müvekkiline yardımcı olacak bilgileri sana verdiğim için minnettar olurdum. Minnettarlık konusunda bir iki şey öğrenmen gerekiyor."

"Minnettarlık, birinin özverili bir şey yaptığında kazanılır ve o vasiyeti sızdırman, olabilecek en bencilce davranıştı."

“Yine de onu kendi çıkarına kullandın. Oyundan nefret ediyor olabilirsin, ama onu oynamayı kesinlikle seviyorsun, Scarlett.”

“Bak, Levi. Ne yapmayı planlıyorsan, Lavender’ın da işin içinde olduğundan emin ol. Aksi takdirde, sorunlar yaşarız.”

Birinin Lavender’ımı benden korumak istemesi fikri içimi öfkeyle dolduruyor ve sesim birkaç oktav düşerken avucumdaki yanmayı görmezden gelerek, sesim birkaç oktav düşer. “Onunla ilgili konularda bana ne yapacağımı sen söyleyemezsin, Scarlett. Üstelik...

başkasının hayatına burnunu sokmadan önce, kendi hayatına iyice bir bak.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Camden.” O keskin bir nefes aldığı anda ağzım bir gülümsemeye büründü.

Ah, evet. Çocukluğunun geçtiği kasabadan uzun zaman önce kaçmış olabilir, ama bazı hayaletler etrafta olmasalar bile bizi takip ederler.

“Hepimizin geçmişinde sakladığımız sırlar vardır, Scarlett. Beni kışkırtıp seninkileri ortaya çıkarmama neden *olma*.” Telefonu kapatıp tekrar Lavender’a odaklanıyorum. Dışarıdaki kanepede oturmuş, terliklerini çıkarırken biraz titriyor ve ayak parmaklarını yere kıvrarak uzağa bakıyor.

Eğer yanımda olsaydı, sağlığına bu kadar dikkatsiz davrandığı için onu cezalandırmak zorunda kalırdım. Ancak, biraz daha beklemem gerekiyor.

Yakında o benim olacak ve hayatı bana ait olacak.

Peki ya biri yoluma çıkarsa?

Ortadan kaldırılmak zorunda kalacak.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*“Bazı insanlar, seni çöküşüne sürüklemek için gerçekliğini manipüle etmek için her şeyi yaparlar.
Ve dünyadaki tüm bilgiye sahip olsan bile, yine de hiç beklemediğin sonuçlarla karşı karşıya kalacaksın.”
Lavender*

Lavanta

“Burası cennet,” diye mırıldanıyorum yatağa atlarken, ıslak saçlarım , ısınmış tenime ferahlık veren beyaz saten çarşafların üzerine su damlacıkları saçıyor. İpeksi zümrüt yeşili bir gecelik, az önce aldığım düşün ardından kızaran vücuduma sarılıyor.

Kimse görmese bile, beni güzel bir şeyin örttüğünü biliyorum ve bu bana mutluluk veriyor. Yetişkin hayatımı flanel ve pamuklu giysiler giydikten sonra, bu kumaşa tahammül edemiyorum ve onu görmek bile midemi bulandırıyor.

İç çamaşırı dükkanında nasıl para harcadığımı hatırlıyorum, Rafael de bana kartımın çalınmış olup olmadığını sordu. Kardeşimin kelimeleri bulmakta zorlandığını hiç görmemiştim. O andan itibaren, satın aldıklarım ile ilgili bana bir daha hiç soru sormadı.

Gülümsemem kayboluyor ve endişe yüzeye çıkıyor. Komodinden telefonumu alıp, bir saatimi banyoda geçirerek elimden geldiğince kaçınmaya çalıştığım önceki mesajıma gelen cevabı okuyorum mesajıma gelen cevabı okudum; banyoda bir saat geçirerek bu mesajı görmemek için elimden geleni yapmıştım.

<Scarlett> Devam etmek istediğini duyduğuma sevindim. Herkes yetişkin gibi davrandığı sürece kolay bir süreç olmalı. Kardeşlerin bu konuda seni rahatsız ederse bana haber ver
bana haber ver.

Mesajı beni daha da endişelendiriyor. "*Teşekkürler*" yazıp telefonumu bir kenara koyuyorum ve yerine çilek kasemi alıyorum; onu görünce midem guruldamaya başlıyor.

En sevdiğim meyve çilek, çünkü her gün yemem gerekiyor. Belki mirasımı kullanarak tarlalarca çilek yetiştirebilirim. Sonra da herkese bedavaya dağıtırım.

Dizüstü bilgisayarım açık olduğu için bir ses geliyor. Genelde yatmadan önce bir belgesel dizisi izlerim ve bildirim çubuğumda açılan sohbete

bildirim çubuğumda açılan sohbete gülümsüyorum.

<Lev> Merhaba.

İçimde bir heyecan dalgası yayılıyor. Eve geldiğimden beri bildirimlerimi kontrol etmemeye elimden geldiğince direndim. Bir çileği çiğneyip dilimde yayılan taze tadı tadarken, bir mendili yırtıp ellerimi siliyorum ve hızlıca cevabımı yazıyorum.

Merhaba.

Bugün hoşuna gidebilecek bir şey gördüm.

Eki tıkladım ve siyah, kalın kitabın kapağı göründü. Üzerinde, yaşını ve değerini gösteren runik yazılar kazınmıştı, çünkü bu tür eserler on sekizinci yüzyılda yaratılmıştı. Hatta daha da eskiden.

Bu bir antika.

Öyle olsa iyi olur. Onun için çok para ödedim.

İskandinav mitolojisiyle ilgili, değil mi?

Genel olarak evet. Ama daha çok belirli bir tanrıya odaklanıyor.

Thor'a. Onun runesini
tanıyorum.

Mitleri sevdiğini
bilmiyordum.

İlgi alanlarım çok geniştir. Sadece suç işleyen insanlara odaklanmıyorum.

Ağzıma biraz daha çilek atıp, sırtımı yastığa dayadım ve dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koydum, sanal arkadaşıma ne cevap vereceğimi düşünüyordum.

Birkaç hafta önce, bir belgesel izledikten sonra, bunu biriyle tartışma ihtiyacı hissettim, ama ailemden kimse bunu istemedi.

Konuyu ne zaman açsam yüzlerinde tuhaf bir ifade belirliyordu, özellikle de Aileen ve Rush'ın, ve her

Yani, kardeşlerimin aziz olmadığını ve işleri halletme konusunda şüpheli yöntemleri olduğunu biliyorum... ama ortalıkta insanları öldürüp durmuyorlar, değil mi?

Her neyse, paylaşma isteğim çok güçlüydü, bu yüzden insanların her türlü konuyu tartıştığı bir foruma rastladım ve bunlardan biri de belgeselle ilgiliydi.

Belirli bir kullanıcıyla bağlantı kurdum ve özel mesajlaşmaya başladık, sadece diziler hakkında konuşup birbirimize . İkimiz de özel hayatımızı ya da gerçek isimlerimizi paylaşmadığımız için etkileşimlerimiz kişisel olmayan bir düzeyde kaldı. Yine de, biriyle bu bağlantıya sahip olma fikri bana iyi hissettirdi.

Hiç arkadaşım yok ve Lev, bu benim için yeni olan dünyada tamamen kendi başıma bağlantı kurduğum ilk kişi.

Ve o benim neyi gerçekten sevdiğimi biliyor ve bunun için beni yargılamıyor. Bazen ailemle ilgi alanlarım hakkında konuşmaktan korkuyorum, çünkü bunu kafalarında çarpıtacaklarından ve bu da beni tekrar o beyaz odaya geri göndereceklerinden korkuyorum.

İğne yok. İğne yok. İğne yok.

Demek zenginsin.

Öyleyim.

Onun kibirli cevabına kahkahayı bastım.

İskandinav mitolojisini
sevdiğimi nereden
biliyorsun?

Geçen gün bana Vikingler hakkında bir kitap okuduğunu söylemiştin, ben de
mitolojilerini de sevdiğini düşündüm.

Ah, onu unutmuştum.

Bu sana hediyem.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü ne oluyor yahu?

Bunu kabul edemem.

Neden?

İki nedeni var. Birincisi,
pahalı ve biz neredeyse
yabancıyız. İkincisi, biz
neredeyse
yabancıyız ve sana
adresimi veremem.

Daha sonra alman için bir yere bırakabilirim.

Hayır.

Çevrimiçi sohbet harika ama adam seri katillerle ilgili programları seviyor! Tabii ki bu, masum insanlara zarar veren gerçek seri katillerden çok, kanunsuz intikamcılarla ilgili, çünkü ben . Yine de... ya o bir sapık falansa? Çoğu erkeğe çekici gelmediğimi biliyorum, ama ben bir Wright'ım. İnsanlarla bağ kurmaya aç olduğum için yabancılara karşı pervasızca davranamam.

O senin en sevdiğin tanrılardan biri olmalı. Ve bu kitabı okumadın. İçinde ne olduğunu en azından biraz merak etmiyor musun?

Ve bunu neden varsayıyorsun?

Thor, Odin'e sadıktır ve her zaman sözünü tutar. O en iyi koruyucudur.

Sen de Odin'e sadık olduğun sürece. O, Odin'in yaşam anlayışına uyanları korur.

Onun koruması anında devreye girer. Geçmiş ya da geleceği umursamaz, sadece şimdiki zamanı önemser ve düşman bir şekilde yok edilir.

Hepimiz birine sadıkız çünkü sadakat olmadan neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair ahlaki bir pusulamız olmaz.

Bu açıklama, Thor ve İskandinav mitolojisindeki rolüyle ilgili olağan metinlerden daha derin olduğu için alınımı ovuştururken, Lev'in, kim olursa olsun, bu konuda benden çok daha fazla şey bildiğini fark ediyorum.

Bana öyle geliyor ki o senin
de en sevdiğin karakter.

Benim için önemli olanları korumak ve bana ihanet edenleri cezalandırmak, benim
yaşam felsefemdir. Bu yüzden elbette Thor'a hayranım.

Evet, bu günün de tuhaf bir notla biteceğini tahmin etmeliydim.
İnternet arkadaşım bile resmen tuhaflaştı.

Thor'u seviyorum, ama
yine de böyle bir
hediye kabul
etmeyeceğim.

Bir yolunu bulurum.

Bunu yapmasan iyi olur,
yoksa seni bir sapık
sanacağım.

Beşinci maddeyi kullanıyorum.

Oh... yani buradan biri olmalı?

Gerçi bana hediye göndermek istediği için ona sapık dedikten sonra
başka ne diyebilirdi ki? Benim berbat bir çocukluk geçirmem ve kimseye
güvenmekte zorlanmam onların suçu değil,
yabancılar bir yana.

Kaba gelmişsem özür
dilerim.

Özür dilemene gerek yok. Asla.

Biraz daha çilek yiyorum ve bu sözlerin gerçekten çok sert geldiği
hissini bir türlü atamıyorum.

Ancak içimdeki, benim

, kısa cevaplarımın yol açmış olabileceği zararı telafi etmek istiyor, bu yüzden tekrar yazıyorum.

Olaylı bir gün geçirdim.

Biri mi seni incitti?

O kadar... karmaşık bir durum.

Ne kadar karmaşık?

Tüm detayları bilmek istediğinden emin değilim.

Asla istemediğim bir şeyi yapmam. Yani bilmek istemeseydim sormazdım.

Bu, kardeşlerimin söyleyeceği bir şeye benziyor ve daha önce de şüphelerim vardı ama arkadaşımın erkek olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.

Çileklerimi bitirip kaseyi komodinin üzerine koydum ve bir yabancının bakış açısını elde etmek için biraz açılmak üzere cesaretimi topladım

bakış açısını öğrenmek için biraz açılmak için cesaret topladım.

Soracak başka kimsem yok, çünkü bunu Dr. King'e açmamın imkanı yok. Ayrıca, durumumu açıklayacak kadarını paylaşabilirim durumumu açıklayacak kadarını paylaşabilirim, ama o benim kim olduğumu asla tahmin edemez. Web sitesinde ilişki sorunlarıyla ilgili pek çok hikaye gördüm, bu yüzden benden gelmesi o kadar da şüpheli değil.

Bir adam var...

Sarışın adam aklıma gelince donup kalıyorum; delici mavi gözleri sırf varlıklarıyla bile beni baştan çıkarıyor ve özenle oluşturulmuş maskesinin arkasında ne saklı olduğunu bulma isteğine kapılmam için beni kışkırtıyor.

Hayatımı çekilmez hale getiriyor.

Yorgunluk beni sarar ve yataktan aşağı kayarım çünkü ilk kez Levi Scott'tan ve ona karşı hislerimden bahsediyorum. Onu her gördüğümde, onunla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, ama saklanmak imkansız hale gelene kadar bir insan ne kadar kaçabilir ki?

Kalbimin kirli sırrı yavaş yavaş sağlıklı bir takıntıya dönüştü.

Dayanılmaz derken neyi kastediyorsun?

Bu karmaşık bir durum.

Bu kelimeyi çok seviyor gibisin.

Bu konuyu ilk açan ben olduğum için onun alaycı tavrı haklı.

Kardeşim onun kız kardeşiyle nişanlı ve birbirlerine aşıklar. Ama hikayeleri... karmaşık.

Bundan sonra o kelimeyi kullanman yasak.

Gülüyorum ve gerginliğimin bir kısmı yok oluyor. Bu arkadaşlığın cazibesini görmeye başlıyorum.

Sanırım hala
kızgın ve bu yüzden benden
de nefret ediyor.
kaba, acımasız ve...
şey, beni utandıran bir olay
yaşandı ve bu yüzden hâlâ
kalabalık yerlerden uzak
duruyorum.

Şu anda ne olduğunu paylaşmamayı tercih ediyorum, çünkü çok
kişisel olabilir ve bu hikaye bir gün gün yüzüne çıkarsa beni kolayca
tanınabilir hale getirebilir.

Bana tam bir pislik gibi geliyor.

Ağzımın kenarları gülümsemeye kıvrılıyor.

Evet.

Onun
kinini anlıyorum ve bundan
nefret ediyorum.

Neden?

Çünkü bugün bir noktaya
dikkat çekmek için bana el
kaldırdı
ve bu hareket bana acı
vermedi ama... beni
korkuttu ve kafamı daha
da karıştırdı. Ondan nefret
etmeli ve bunu kardeşimle
konuşmalıyım.

Biri sana fiziksel olarak zarar vermek istediğinde korkman normal. Eğer kendin karşılık veremiyorsan, bu işi kardeşine bırakmalısın.

Levi'nin dokunuşunu hatırlayarak boğazımı ovuşturuyorum.

İkisi iyi

. Bence çok sevdiği kız kardeşinden kinini iyi saklıyor ve bu yüzden ona hayranım. İlişkilerini ilişkilerini mahvetmek istemiyorum.

Bu yalanı yazmak kolay, ne de olsa kısmen doğru, ama yine de bir yabancının acımasız dokunuşunu içimden bir yerlerde hoş karşıladığımı çünkü bir an için kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürmüştü.

Ve Levi'nin tutuşunun altında hissettiğim korku, bana hem yabancı hem de ilginç gelen bir heyecanla kaplıydı.

Bu hisler, içimdeki en karanlık kısımları keşfetme ihtiyacını uyandırıyor ve bu, benim asla yapamayacağım bir şey. En azından Levi ile değil.

İlişkilerini mahvetmek istemiyor musun, yoksa kardeşinin senin tarafını tutmayacağından mı korkuyorsun?

Bu sorular, kardeşlerime karşı içimde biriken tüm duygulardan kalbimi koruyan bariyeri aşıyor.

Kesin bir cevabı olmayan, çok basit bir soru.

O her zaman karısının yanında olacaktır. Gelecekteki kocası ile kardeşi arasındaki bir anlaşmazlık onu üzecektir, bu yüzden o

tekneyi sallamamak istese
. Dediğim gibi, onu çok
seviyor.

Bunu yüksek sesle itiraf etmek acıyı azaltmıyor, bu yüzden kardeşlerimin eşlerine her zaman kibar davranıyorum ve onlara çok yakınlaşmıyorum

. Kardeşlerim, en çok sevdikleri kişileri korurken acımasız olabiliyorlar ve onların yanında her sözüme dikkat etmek zorunda kalırsam onlarla nasıl bir dostluk kurabilirim ki?

Bu konuda pek tecrübem yok, ama yaptığım tüm araştırmalara göre... tüm arkadaşlıklar zor dönemlerden geçer ve ben de kendi arkadaşlığımda yapayalnız kalacağım.

Hayır, teşekkürler.

Çevrimiçi arkadaşım, hatta Scarlett'le birlikte olsam daha iyi.

Ve sorun değil. Yani, böyle olması gerekir, değil mi? Bir kez aşık olduğumuzda, o kişi yakın ailemizin bir parçası olur, ya da öyle derler.

Kardeşler aşık olduklarında kız kardeşlerini sevmekten vazgeçmezler.

Yıldırım gökyüzüne çakıyor, sanki keskin bir jilet kalbimden geçip onu ikiye yırtıyor, içime bakıp onu kirleten içini kirleten çirkinliği görmeye zorluyor.

Kardeşlerim beni sevmiyor
. Bana karşı sorumlu hissediyorlar.

Yanağımdan süzülen tek bir gözyaşını siliyorum ve zoraki gülüşüm bana bile acınası geliyor.

Şu anda ona ne kadar acınası görünüyor olmalıyım. Yaşıtlarımın çoğunun anne-baba sorunları varken, ben burada ağabey sorunlarımla uğraşıyorum.

Anne babamı hatırlamıyorum ve neden onları her çocuk gibi sevdiğimi de... Beni onlar yetiştirmede, çocukluğumu hiçbir şekilde şekillendirmediler.

Rush ve Rafael hayatımdaki ebeveyn figürleri.

Yanlış anlamayın, benim için yaptıkları her şeye minnettarım ama aramızda bir bağ yok. Benden uzakta büyüdüler ve hayatlarını kurdular, bazen onların hayatlarını mahvettiğimi düşünüyorum hayatlarını mahvediyorum.

Mirasımı almak, omuzlarındaki yükün bir kısmını kesinlikle hafifletecek ve

ilişkilerine daha fazla odaklanabilecekler. Kardeşlerim mutlu olmayı hak ediyor, mutlulukları beni içermese bile.

Lev'in durumu çevrimdışı oldu. Cevap vermeden çıktı.

Olamaz.

İçimi dökmem ona fazla mı geldi? Görünüşe göre durumu düzeltmenin ve bir daha kendime böyle bir zayıflık göstermemenin zamanı geldi.

Yataktan atladım, dizüstü bilgisayarını kaldırdım ve oturma odasına koştum, kütüphaneden getirdiğim kitabı kapıp odama geri koştum.

Kitabın bir fotoğrafını çekiyorum, dizüstü bilgisayarına gönderip arkadaşşıma göstermeye hazırım, böylece konuyu olması gereken yere, ortak ilgi alanlarımıza getirebilirim.

İşte o anda Marissa'nın bana daha önce verdiği altın rengi zarf içinden kayıp battaniyenin üzerine düşüyor.

Onu unutmuştum.

Görevimi bir kenara bırakıp zarfı alıyorum, ters çeviriyorum, kırmızı mührü yırtıp içindeki parıldayan daveti çıkarıyorum.

Lavender Wright.
Masquerade Müzayede Gecesi'ne onur konuğu olarak davetlisiniz.
Kulübümüze hoş geldiniz.
Kötülüklerin hüküm sürdüğü ve azizlerin ağladığı yere.

Davetiyeyi birkaç kez okudum, kulübün logosunu ve yanında yazan kodu inceledim.

Telefonumu elime alıp kameramı koda doğrulttum ve haritada, ıssız bir yerde gibi görünen bir yer belirdi.

Altındaki küçük yazıda, yanımda bir kişi daha getirebileceğim ve söz konusu müzayede gecesinin bu Cumartesi gerçekleşeceği belirtiliyordu.

Yani aile yemeğinden hemen sonra mı?

Neden bana davetiye gönderiyorlar? Boş ver.

Bu kulübün sahibi kim ve ev adresimi nereden biliyorlar? Scarlett'in numarasını çevirdim ve ikinci çalınıştta telefonu açtı, uykulu sesiyle kulağıma homurdanıyor: "Wright kardeşler ve uykudan nefret etmeleri benim sonum olacak."

"B. L. K. V. W. Kulübü'nü biliyor musun?" Bu harflerin bir anlamı olduğunu varsayıyorum ama davetiyede bundan bahsedilmiyor. Bir an geçiyor ve boğazını temizliyor. "Duydum, evet."

"Az önce onların müzayede gecesi için bir davet aldım." Peki müzayede gecesi ki? Orada antika mı satıyorlar? Belki de Aileen'in yaklaşan doğum günü

için satranç
tahtası alırken
bilgilerimi bir yere
vermiş olabilir
miyim?

"Anlıyorum."

Ses tonuna ve duygusuzluğuna bakılırsa, gösterdiğinden çok daha fazlasını biliyor. Ne yazık ki onun için, ben ısrar etme havasındayım.

"Bana bu konuda ne söyleyebilirsin?"

Hattın diğer ucunda bir hışırtı duyuyorum ve "Fazla bir şey yok. Lüks, seçkinlik ve prestije dayanan seçkin bir kulüp. Kurucu üyeler tarafından seçilmen gerekiyor, bu yüzden müzayede gecesi düzenleniyor. Ne kadar iyi bir izlenim bıraktığına bağlı olarak,"

duyuyorum, sonra da "Fazla bir şey yok. Lüks, seçkinlik ve prestije dayanan seçkin bir kulüp. Kurucu üyeler tarafından seçilmen gerekiyor, bu yüzden müzayede gecesi düzenleniyor."

kulübe ne kadar yatırım yaptıklarına, neye düşkün olduklarına ve ne tür bağlantılar sunduklarına bağlı olarak... seçimini yapıyorlar."

"Peki tüm bu zengin ve başarılı insanlar neden bu kulübe katılmak istiyor? Neden?" Etrafta pek çok gizli kulüp olmalı. Neden bu kulübü seçsinler ki?

"Çünkü yeni ve etrafında pek çok sır ve söylenti var, bu da onu daha da çekici kılıyor.

meyve yasaksa, o kadar çok aranır. Özellikle de zengin, sıkılmış ve adrenalin patlaması arıyorsanız."

"Yani orada istedikleri her şeyi yapabilirler mi?"

Eğer durum böyleyse... ya burası sadece bazı suçluların doya doya eğlendiği, sahiplerinin de tüm bunlara göz yumduğu, hiçbir şeyden haberi olmayan insanlar için bir yer ise?

Bu, daveti açıklardı. Kardeşlerim yıllar içinde pek çok düşman edinmişti.

"Tabii ki, herkesin rızası olduğu ve herkesin reşit olduğu sürece. Altın kurallarını çiğneyenler kovulur ve gizli geçmişleri sosyal medyada ifşa edilir." Kıkırdar. "Kendilerini yasadan ve olası davalardan ne kadar iyi koruduklarına bakılırsa, sahiplerinden biri avukat olmalı."

"Sahipler kim?"

Arka planda yine hışırtı sesleri duyulur, sonra onun bir şey yuttuğunu duyarım. "Kimse bilmiyor. Bu çok gizli bir bilgi ve dava açılmadıkça bunu açıklamak zorunda değiller."

Davetiyeyi sıkıca tutarak yatağa otururum, bu ve neden birinin bunu bana gönderdiğini merak ediyorum. Bir şaka olabilir ya da biri kardeşlerimi davet etmek istemiş olabilir, ama zarfın üzerindeki isim benim.

Bunu çöpe atmalı ve kafama takmamalıyım. Böyle bir yere gitmek aptalca ve tehlikeli olurdu, ama...

Amcam aklını kaçırıp beni diri diri yakmaya çalışmadan önce, lisemizde bir balo düzenlenecekti ve teması maskeli balo idi.

Terapi seanslarım sırasında, hayatımın on bir yılını kaybetmiş olmanın acısını biraz olsun telafi etmek için denemek istediğim şeylerin bir listesini oluşturdum. Dr. King, içimde yaşayan açlıktan ölen genç kızı beslemek için

içimde yaşayan ve ondan çalınan her şey için adalet isteyen

Mezuniyet balosuna hiç gidemedim, ama şimdi bu çok rağbet gören kulübe gidip yasak bir şey yaşayabilirim... Belki bu, yaralarımın birini iyileştirir.

Bu fikir çılgınca, aptalca, mantıksız... ama kim böyle bir şansa sahip olabilir ki?

Orada ne olursa olsun, bu büyük bir hata olacak ve benim için bir hata yapma zamanı geldi.

"Scarlett."

"Evet?"

"Cumartesi gecesi için planın var mı?"

Levi

Siyah deri eldivenlerimi giyerken hoparlörlerden rock müziği çınıyor ve acı ve korkuyla dolu yüksek bir inilti mekanda yankılanınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Lütfen," diye bağıyor ve ben, tavana tutturulmuş ve boynuna dolanmış keskin dikenli sıkı bir zinciri olan adama bakıyorum . Dikenler kan akıtıyor ve kan, gözyaşlarıyla dolan gözlerinden yavaşça köprücük kemiklerine doğru akıyor. "Lütfen," diye tekrarlıyor, yakasını çekip inleyerek birkaç adım sağa atıyor ve

Ah, kurbanlarımdan merhamet dilemesi sesinden daha güzel bir ses var mı dünyada?

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyor, sola atlıyor ve çivilerin üzerine basıp topuklarını deldiğinde duvarlardan bir başka acı dolu çığlık yankılanıyor.

Silah masamın üzerinde dağılmış çeşitli bıçak ve hançerlerin üzerinde parmaklarımı gezdirip hepsini geçerek matkapla karar kılıyorum.

Trrr sesi, başını çevirmesine neden olur, bakışlarımız kesiştiğinde nefes alış hızlanır. Başını sallar, alnından akan ter donarken kanla karışır. "Ona neden ihtiyacın var?"

İnsanlığın aptallığı bazen şaşırtıcıdır, çünkü statüleri veya yaşları ne olursa olsun, hepsi aynı şekilde davranır.

Ve nedense, son ana kadar, yeterince konuşurlarsa ya da aptalca sorular sorarlarsa yeterince konuşurlarsa ya da aptalca sorular sorarlarsa onlara merhamet göstereceğim umuduna tutunurlar.

Nadiren beni sıkırlar, çoğu zaman ise sinirlendirirler; bu insanlara değerli havayı boşa harcamak başlı başına bir suç olduğu için, ağızlarını kalıcı olarak kapatma arzum daha da artar.

“Ben kilisede papazım. Yapmak üzere olduğun şey günah.” Başka bir taktik deniyor, nefes nefese, elleri zinciri o kadar sıkı kavıyor ki tırnakları kırılıyor ve yüzünü buruşturuyor, gözyaşları yanaklarından . “Tanrı günahkarları affetmez.”

Ona yaklaşıyorum, botlarım parke zeminde gürültüyle yankılanıyor. O geri adım atıyor, ama nafile. Zincir—ya da benim tercih ettiğim adıyla, kişisel tasmam—bize hareket edecek pek yer bırakmıyor.

“Öyle mi?” diye soruyorum, matkabın arka kısmıyla çenemi ovuştururken, o da umutla yüzünü aydınlatarak başını sallıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Tanrı, değişenlere merhamet eder."

"Katılıyorum." Rahat bir nefes alır, ama bu onun . Giysileri yırtık, terden sıırıslık ve pantolonunun önü ıslak; havayı kirleten kokuya bakılırsa, herif altına işemiş olmalı.

Kendini güçlü sananlar, kendilerinden daha güçlü biri tarafından tehdit edildiklerinde doğal dürtülerini bile kontrol edemeyen korkaklardır.

Ve bu yüzden, hayatları anlamsız hale gelir. “Tanrı merhametlidir. Ben değilim.”

"Hayır, hayır," diye bağırır, ama yakasından tutup onu sabit tutarken matkabı bir kez daha çalıştırdığımda bu çığlık acı dolu bir çığlığa dönüşür; ancak bu sefer, aletini hedef alıp onu küçük parçalara ayırırken yaradan kan fışkırır.

Kollarımın arasında çırpınıyor, ancak tüm çabaları boşuna çünkü onun gücü benimkine karşı hiçbir şey değildir ve işim bittiğinde, ona sertçe tekme atarım, ayakları cam parçalarının üzerinde basarken ileri geri sallanmasına izin veririm.

O, benim eserimin iğrenç bir görüntüsünü sunuyor, çünkü tüm kurbanlarım, ne yazık ki hiçbir yerde sergilenemeyecek sanat eserlerimdir. hatta ganimetlerimi saklamıyorum, çünkü hatırlanmayı hak etmiyorlar.

"Tanrı bana yardım edecek," diye inliyor, alnını koluna dayıyor, ağır ağır nefes alıyor ve kan öksürüyor.

Öfke damarlarımda dolaşıyor, içimde var olan tanıdık ateşi uyandırıyor uyandırıyor; masumlara karşı işledikleri tüm zulümlerden korunmak için inancı kalkan olarak kullanan herkesi yok etmeye hazırım.

"Tanrı'nın günahkarları affetmediğini söylemiştin."

"Evet," diye fısıldamayı zar zor başarır ve yine inler; zayıflığı ise onu öldürme isteğimi daha da artırır.

Sabır, sabır, sabır.

Sanat eserleri hazırlık, zaman ve detaylara özen gerektirir. Aksi takdirde, eser tamamlanmış olmaz ya da ona harcadığım kaynaklara değmez.

Ayrıca, işleri aceleye getirsek adalet olmaz.

Masaya geri dönüp matkabı kaldırıyorum ve parmaklarımı şıklatıyorum. Müzik anında yüksek klasik notalara dönüşür, etrafımıza bir ve onun inlemeleri daha da yükselir. "Bu müziği tanıyor musunuz, Papaz?"

Bıçak koleksiyonumun yanında duran penseyi elime alıp , ona dönüp sırtıtıyorum; o ise gözlerini kırıştırıyor, üst dudağındaki teri yalıyor, sonra bant oradaki derisinin çoğunu yırttığı için inliyor. "Bu en sevdiklerinden biri." Ona doğru yürürken, müzik sesini yükselttiğimde hoparlörleri işaret ediyorum ve omuzları çöküyor, solgun yüz hatlarına başka bir tür dehşet yerleşiyor; keşke onu sonsuza dek parçalayabilsem.

Sabır, sabır, sabır.

"Seansların sırasında bunu çalmayı seviyorsun, böylece kimse ofisinde gerçekte ne yaptığını duyamıyor."

Yutkunuyor. "Hayır, hayır. Açıklayabilirim. Öyle değil..." Kolumu geriye çekip yüzüne yumruk attığımda çığlık atıyor, aramızda çatırtı sesi yankılanıyor ve burnunun şeklinin bozulmasından, kıldığını anlıyorum. O pislik, sanki sesin beni ses beni etkileyecekmiş gibi daha da şiddetli ağlamaya başlar.

“Tanrı, insanlara zarar veren sapık adamları affeder mi, Papaz?”
Vücudunun titremesinden, hayatta kalma modunda son tüm kaynaklarını
kullandığından, beni duyduğunu anlıyorum ve sonunda benim
cehennemimden

kurtuluş olmadığını fark etmeye başlıyor.

Karanlık ruhu sonsuza dek burada hapsolacak.

Saçlarını avuçlayarak başını geriye eğdim ve çenesini zorla açtım,
gözlerini sabit tutuyorum. “Onların derisine diş izlerini bırakmayı seviyorsun,
çünkü onların yaraları ve acıları sana zevk veriyor. Bu sayede sapkın
anlarını

sapkın anlarını tekrar tekrar yaşamayı

sağlıyor.” “Hayır, hayır. Bu bir yalan.”

Dilimi şaklatıyorum. “Ah, Papaz. Dikkatli ol. Tanrı yalancıları da
affetmez.” Penseyi kaldırıp dişlerini tek tek çıkarıyorum, otuz ikisini de.

İşimi bitirdiğimde, vücudu neredeyse cansız, zincirde sallanıyor. Tüm o
acıdan şokta olabilir, ama ben hayatı tehdit eden herhangi bir yaralanma
vermedim.

Yıllarca insanlara acı çektirdikten sonra benim elimde kolay bir
ölümle ölemezsin, hayır.

Benim adaletim bundan biraz daha çarpık.

Zinciri çekerim ve o, kendi kan gölünün içine gürültülü bir sesle
düşer.

Onun cesedini, yıllar boyunca yaptıklarını gösteren tüm kanıtlarla
birlikte en yakın hastaneye bırakmadan önce, bir süre burada yatabilir.

Özel bağlantılarımı kullanarak, yargılanmasını sağlayacağım, böylece
hayatının geri kalanında acı çekmek ana teması olacak.

Yaptıklarını asla silip atmayacak, ama en azından kurbanları bir
parça da olsa adalet duygusuna kavuşacak ve bu benim için yeterli.

Babam işkencenin, onun onlarca yıldır ustalaştığı bir sanat formu
olduğunu söyler ve o farkında olmasa da, tüm çalışmalarını hayranlıkla
izliyorum.

Ancak, zindanımdan ya da
mirasını korumaya karar verdiğimi asla bilemez, çünkü psikotik eğilimlerimin
bir amacı var ve bu konuda onun görüşüne ihtiyacım yok.

Ben kendi yarattığım bir canavarım ve bunun için özür dilemiyorum
çünkü bu papaz gibi insanlar hayatta olduğu sürece?

İblislerimin istedikleri kadar kargaşa çıkarmaları için onlara serbestlik tanıyacağım.

Şu anda hayatta kalmak için yeşil gözlü bir güzelliğe ihtiyaçları olsa bile, bu da bana bu gece neden ava çıktığımı hatırlatıyor.

Kardeşleri hakkındaki sözleri... Hayatı boyunca kendini yalnız ve istenmeyen hissetmesi fikri iblislerimi çileden çıkarıyor ve ona bu acıyı yaşattıkları için kardeşleriyle hesaplaşmak istiyorlar. Onun böyle hissettiğinden haberleri olmasa bile.

Ama o onları seviyor ve ikisi de saygı duyduğum ve hayran olduğum adamlar, tabii ki onlar da onu seviyor. Bu yüzden nazik davranıyormuş gibi yapmam gerekiyor.

Buradaki anahtar kelime "yapıyormuş gibi"dir.

Lavaboda ellerimi yıkayıp tüm silahlarımı temizledikten sonra, tam çıkmaya hazırlanırken cebimdeki telefonum titredi.

Telefonu çıkarıp açtım ve gördüğüm şeyden duyduğum öfke, o lanet şeyi kırmama neden oldu.

Lavender'ın davetiyesinin bir fotoğrafı ve ona ekli bir mesaj var.

<Kane> Yakışıklı görünmeye özen göster, güzel çocuk. Takıntın gelebilir.

Sen ölü bir adamsın.

<Kane> Aradığın kelimeler "teşekkür ederim" ve "rica ederim". Belki sonunda onu becerirsen, gerçekten önemli olan şeye odaklanabilirsin.

Kane'le tekrar görüşür görüşmez parmaklarını kıracağım ve belki de bir sonraki konserinde sahneye çıkamasın diye onu biraz boğacağım konserinde sahneye çıkamasın diye.

Kimse benim kadından bu kadar saygısızca bahsedemez ya da ona davetiye gönderemez.

Bu pisliğin bilmediği şey, onu davet etmeyi başından beri planladığımdır; zira kulübümüzde ahlaksızlıklar serbesttir ve en karanlık yanlarımızı keşfedebiliriz.

Lavender'ın da bir tane var. O sadece onu saklamayı tercih ediyor, ama karanlıkta saklanmana gerek yok. Sadece keşfetmen gerekiyor.

Benim ahlaksızlıklarımı kabul edebilecek mi merak ediyorum, tabii ki büyük resimde bunun bir önemi yok.

O ne isterse ya da ne karar verirse versin, o benim olacak.

Dediğim gibi, ben bir aziz değilim ve asla da olmayacağım.

Ne de olsa...

Kötülük ve iyilik, bakanın gözündedir. Babamdan öğrendiğim bir başka acı gerçek.

DOKUZUNCU BÖLÜM

*“Hayatımızdaki her şey bir seçimdir.
Ancak, yaptığımız seçimler geçmişte yaşadığımız travmalara bağlıdır.
Ve eğer travmalarımız bilinçaltımızı yönetiyorsa... kendi zihninizdeki bir
kabustan kaçış var mı?”
Lavanta*

Lavender

Gordon arabayı devasa kapının yanına park edip camı indirdiğinde, dudaklarımdan uzun, iç çekişli bir nefes kaçtı. Tamamen siyah giyinmiş genç güvenlik görevlilerinden biri bize selam verdi, biz de ona başımızla selam verdik. “Merhaba, Bayan Wright.”

Scott ailesi, malikanelerine sanki kraliyet konutuymuş gibi güvenlik görevlileri yerleştirmiş. Her şeyi göz önünde bulundurursak, öyle de sayılabilir.

“Merhaba. Nasılsın, Kenny?”

“İyiyim hanımefendi. Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Herkes içeride bekliyor.”

Korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve telefonumu daha sıkı tutarım, ekranda yanıp sönen mesajı bir kez daha okurum.

<Scarlett> Kardeşlerin şikayeti aldı. Pazartesiye kadar bize bir cevap vermeleri gerekiyor, yoksa davaya devam edeceğiz.

Bu konuşmaya hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm ve kesinlikle yüzüme patlayacak öfkelerine hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını sanmıştım ve onları ilk kez Scott ailesinin akşam yemeğinde görmek istemiyordum.

Son birkaç gündür, derslerime odaklanarak ya da en azından öyleymiş gibi davranarak ailemden başarıyla kaçındım.

Oysa aslında kütüphanede saklanıyordum, sürekli sırtımı duvara dayamış, Levi'nin aniden ortaya çıkıp tehlikeli bir şey yapmasını bekliyordum.

Şimdi o tanıdık titreme vücudumu sarıyor ve elbisenin eteğini sıkıca kavriyorum, hızla çarpan kalbime sakinleşmesi için yalvarıyorum çünkü beni neredeyse boğazlayan birine karşı bu kadar güçlü bir tepki vermemeliydim.

Dr. King bir keresinde, otoriter yaşlı erkeklerin açgözlülükleri ve sapkın arzuları yüzünden hayatımı mahvetmiş olabileceğini söylemişti. Hiç kendi yaşımdan biriyle çıkma şansım olmadı ve deneyim açısından otuzlu yaşlarındaki erkeklerin çok gerisindeyim, bu yüzden genç erkekleri kendime daha uygun bulabilirim. Ona göre, onlarla bağ kurmam veya hatta mücadelelerine empati duymam daha kolay olabilir.

Yine de, benden nefret eden ve bana el süren yirmi yaşındaki bir erkeğe şehvet duymamı kastettiğini sanmıyorum.

Kenny başka bir güvenlik görevlisine ısıklık çalar. "Joe, kapıları aç." İkisi de Gordon'la el sıkışır. "Seni tekrar görmek güzel dostum. Bayan Wright'ı bıraktıktan sonra bizim bölmemize gel. Yeni bir bahis havuzumuz var. Bu hoşuna gidebilir."

"Tamamdır."

Başımı sallıyorum ve gülmeme engel oluyorum, çünkü Gordon sadece rekabetçi yapısı nedeniyle ailemize tam uyuyor. Adam her türlü bahsi sever ve ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun hepsine katılır.

"Bazıları bunu günah sayabilir," diye onu takılıyorum, çünkü bu küçük gerçeği karısından saklıyor ve kırk yıldır evliler.

O kıkırdar. "Yarın kilisede yanmamaya çalışacağım."

"Hadi bakalım!" Joe, demir kapıların açılırken çıkardığı yüksek gıcırta sesi havada yankılanırken bağırır.

Gordon, şehrin dış mahallelerinde

Baştan ayağa beni saran vızıldayan, tehlikeli enerji yüzünden midem altüst olur ve dik otururum, burnumu neredeyse cama yapıştırarak incelerken burnumu adeta cama yapıştırıyorum.

İçeriye çekmek için kemerlerin içine yerleştirilmiş heykeller var; tıpkı denizde balıkçıları tuzağa düşüren sirenler gibi, güzelliğiyle sizi baştan çıkaran, ancak neyle karşılaşacağınızı bilemeyeceğiniz tehlikeli bir bölgeye girdiğinizi bildiğiniz

Ya da daha doğrusu, burada neyle karşılaşsanız karşılaşın, bunun gelecekte felaketle sonuçlanacağını biliyorsunuz.

Bu, sınırları aşmaya cesaret eden herkese neredeyse bir uyarı görevi görüyor, çünkü Rush'ın kayınpederi...

kendi topraklarına giren yabancılara karşı nazik davranır.

Aslında, Lachlan Scott hakkında duyduğum şeylere göre... o, imparatorluğunu demir yumrukla yöneten bir adamdır ve eğer ona karşı gelmeyi

ona karşı gelmeyi düşünürseniz... bir isyan başlatacak kadar bile uzun yaşamazsınız.

New York'un yeraltı dünyasının kralı olması boşuna değil, bu ne anlama geliyorsa artık. Ne zaman Rush'a bunu sorsam, konuyu değiştiriyordu

konuyu değiştirirdi.

İki katlı binanın birçok balkonu var ve pencerelerin çoğu kiliselerdekine benzer vitraydan yapılmış. Güneş ışınları pencerelerden içeri süzülürken, renkli ışınlar içerideki zemine düşerek büyümlü bir ortam yaratıyor olmalı, en azından Aileen aile evini tarif ederken böyle derdi.

Benim evim benim için bir kabus ve hapishaneden başka bir şey olmadığı için, birinin bir

çünkü benim evim benim için bir kabustan ve hapishaneden başka bir şey değildi.

“Bu bahçe bir sanat eseri,” diye mırıldanır Gordon, gaz pedalına daha sert basarken, ben de söz konusu bahçeyi incelemek için diğer tarafa geçerim.

Ne de olsa, bu bahçe, Aileen'e göre lüks ve güç kokan ve herkese bir av sahasını hatırlatan Viktorya tarzı evlerinin en alengirli özelliğidir. O kadar çok kıvrım ve dönüş vardır ki.

Buraya ilk ve son geldiğimde bahçede dolaşmışım; sonsuz güllerin ve orkide çiçeklerinin güzelliği arasında koşuşturmuş, o kadar coşkuyla açan çiçeklerin kokusu havayı doldurmuş ve bir masalın içine girmişim gibi hissetmişim.

Ta ki labirentte kaybolana kadar. Kaçış yolu bulmak için çaresizce bahçede dolaşırken, dondurucu soğuk kemiklerime işledi ama hiçbir şey bulamadım, sadece beni bahçenin daha derinliklerine götüren başka bir dönüş buldum.

Yağmur bahçeyi bir anda korkutucu bir yere dönüştürmeye başladığında, bankların bulunduğu birçok oyuk bana sığınak oldu; kalbim göğsümde deli gibi atarken, endişemi epik boyutlara çıkardı.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım ki, uyandığımda , kendimi evin içinde, sıcak bir battaniyeye sarılmış, önümdeki masada beni bekleyen bir fincan çayla buldum.

Bugüne kadar beni kimin bulduğunu bilmiyorum ve akşam yemeği sırasında ya da ortadan kaybolmamdan sonra kimse bana ilgi göstermediğinden, aile toplantısını mahvetmemek için sormamaya karar verdim.

Ancak gerçek şu ki, bu bahçe bir tuzak ve bir daha asla oraya adımımı atmayacağım.

Malikanenin arazisine doğru ilerledikçe, uzaktaki küçük cam bina gözüme çarptı; ışıkları hâlâ sönüktü ve orasının Aileen'in annesinin dans stüdyosu olduğunu biliyordum.

Valencia profesyonel bir dansçıydı ve şimdi tutkusunu dünyanın dört bir yanındaki yeni nesille paylaşıyor; gençler onu çok seviyor ve gösterileri ve provaları sırasında sosyal medyada övgüler yağıyor.

"Bazen en çok koruduğumuz şeyleri korumak için kötülük gereklidir."

Gordon'un oldukça beklenmedik sözlerini anlamak için kafam çok karışık ve yorgunum, sadece "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Sadece yüksek sesle düşünüyordum. Yol boyunca gergin görünüyordun, yani endişeli olmalısın."

Şoförünüzün kendini sizin üvey büyükbabanız olarak görmesi ve endişenizi azaltmak için size rastgele bilgeliğini paylaşmasının dezavantajları.

Bir bakıma tatlı bir durum ve muhtemelen önümüzdeki iki saat boyunca dudaklarımı süsleyecek bir gülümsemeyi zorla takınıyorum. "Teşekkürler. Nişanlı çift için bir aile yemeği."

O homurdandır. "Sana şunu söyleyeyim, kardeşinin kızı kaçırıp onunla kaçmamış olmasına şaşırımdı. Bence tüm bu düğün hazırlıkları yüzünden sabrı taşmak üzere."

Ah, keşke bilseydi.

Kardeşim bundan nefret ediyor olabilir, ama Scotts'ların istediği her şeyi kabul edecek, çünkü geçmişleri nedeniyle barışı korumak hâlâ çok önemli.

Gordon arabayı girişe yanaştırır; uşak meşe çift kapıyı benim için ardına kadar açıyor. "Görünüşe göre Joe onları aramış."

Evet, Scott malikanesindeki her şey tek bir, son derece işlevsel organizma gibi çalışıyor.

"Gitsem iyi olacak." Küçük çantamı ve kasabadaki en iyi pastaneden aldığım, hamur işleriyle dolu ağır kutuyu alıyorum. Aileen ve

Emmaline daima daime tatlılarla gelirler, bu yüzden bunun bir aile geleneği falan olduğunu düşündüm. Her halükarda, ebeveynlerine kaba davranmak istemiyorum.

Kardeşlerimin onlara yaşattıklarını düşünürsek, tüm saygımı hak ediyorlar.

Dışarı çıkarken, bana doğru koşan ve kutusunu kollarımdan kapıyor. "İyi akşamlar, Bayan Wright. Sizi tekrar görmek güzel." Yirmili yaşlarında olması gereken genç adam bana sırtıyor ve malikanesini bu kadar iyi koruyan Lachlan'ın bu iş için bu kadar genç birini işe almayı nasıl kabul ettiğini merak ediyorum. Genellikle baş uşakları altmışlı yaşlarındadır, çünkü günlük işlerle pek uğraşmazlar ve sadece diğer çalışanları denetlerler.

Bu adamın omuzları geniş ve gözlerinde etrafındaki her şeyi kayda geçiriyormuş gibi görünen vahşi bir bakış var.

Topuz haline getirilmiş uzun siyah saçları ve boynunu ve ellerini süsleyen çeşitli dövmeler, onu diğerlerinden

Lachlan ve Levi dışında kimseyle etkileşime girdiğini nadiren görmem, Valencia ve Aileen'den uzak durur, ama nedense bana her zaman zaman ayırır ve buraya geldiğimde ihtiyacım olan her şeyi temin eder.

Sanki bir gölge gibi peşimden ayrılmıyor. "Ben de öyle, Hardy."

Gordon'a selam veriyor; Gordon iki kez kornaya basıp arabayı geri vitese alıp kapılara doğru sürerken, Hardy

girişini işaret eder ve yürümeye başlarız. "Kütüphanede çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Şimdilik," diye cevap veriyorum ve sonra gözlerimi kırkıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Her ne kadar çok nazik olsa da, Hardy ile özel hayatımı paylaşmayı alışkanlık haline getirmiyorum.

"Bayan Scott daha önce bahsetmişti." Garip ses tonu, içimde tanıdık bir gerginlik yaratıyor ve içimden kendime gözlerimi deviriyorum.

Bu dünyadaki her şey şüpheli değildir.

"Harika. İnsanların benim hakkımda konuşmasını çok seviyorum."

Eve girer girmez kıkırdar. "Ana karakter olarak hayatınızı yaşamanın tadını çıkarın, Bayan Wright."

"Ben yardımcı rolü tercih ederim."

"Yardımcı karakterler de eninde sonunda bir kitap kazanır." Benim sert bakışlarıma gülüyor, yüzünde okunamaz bir ifade belirlediğinde ben de donup kalıyorum. Dikleşiyor ve sesi sertleşiyor. "Bunu mutfağa götüreceğim."

Hardy hakkında başka bir şey daha mı?

Kısa sohbetlerin ardından rastgele ortadan kaybolur.

Düşündüm de, onu diğer

. Eğer daha iyi bilmesem, tek işinin benim ihtiyaçlarımı karşılamak olduğunu düşündüm.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum ve geniş koridordan geçiyorum. Koridor, dekorun altın, kırmızı ve kahverengi tonlarını canlı bir şekilde ortaya çıkaran stratejik olarak yerleştirilmiş ışıklarla çevrili ve parıldayan mermer ışıldarken etrafımızda masalsı bir atmosfer yaratıyor.

Güzellik burada kalıcı olarak ikamet ediyor, kusurlu yaratıklar olarak estetiğe uymadığımızı bize hatırlatıyor.

Aşırı pahalı müzayedelerden satın alınmış pahalı tablolar, duvarlarda asılıdır; bu tablolar, aşk ve savaş merkezli mitleri ve daha büyük bir iyilik uğruna

daha büyük bir iyilik uğruna bir şeyleri feda etmeyi içeren sonsuz hikayeleri sergiliyor.

Prometheus'un ciğerini gagalayan bir kuşu tasvir eden bir tabloya elimi uzatarak, parmaklarımla altın çerçeveyi okşuyorum, tek başına bir servete mal olacak oyulmuş ahşabı hayranlıkla inceliyorum.

“Prometheus, sonsuz bir cehenneme dönüşen yüce bir fedakarlığın somut örneği.” Bir ürperti dalgası beni sarar ve boğazımda düğümleniyor. Levi'nin merdivenlerin yanında durduğunu fark ediyorum ve korkuluğa yaslandığını fark ettiğimde boğazımdaki hava kesilir; kaslı göğsünü saran siyah gömleği ve boynundaki V yakası tüm dövmelelerini ortaya çıkarıyor. Kot pantolonu ve deri ayakkabıları, etrafındaki dönen enerjiye katkıda bulunuyor ve tüylerimi diken diken ediyor

. “O, tanrılara karşı gelen ve insanlara vermek için onlardan ateşi çalan bir titandı. Ceza olarak Zeus onu bir kayaya bağladı ve bir kartal her gün karaciğerini yedi. Tanrılar açısından oldukça yaratıcı bir işkence. Sonuçta, yeniden büyüyen tek organ budur.”

Elimi çekip yutkundum ve kalbime sakinleşmesi için telkin ettim , ancak bu adam her zaman bir şekilde ruh halimi mahvetmenin bir yolunu bulduğu için kalbimin bu kadar duygusal davranmasını suçlayamam.

Ve vücudumun bu adama garip bir şekilde çekilmesi bununla hiçbir ilgisi yok, hayır.

Yakışıklı bir erkeği fark etmek suç değil. Bununla birlikte, o yürüyen bir tehlike işareti, bu yüzden onun yanında dikkatli olmalıyım. Ayrıca, onun ailesinin evinde olay çıkaramam.

Bu yüzden sahip olabileceğim tüm cesareti ve nezaketi toplayarak, “Açıklamanız için teşekkür ederim. Ama Prometheus’un kim olduğunu biliyorum. Liseden mezun oldum.” diyorum. Dudaklarımdan kaçan son cümleye içimden inliyorum çünkü oldukça sert ve kırılmalığımı ortaya koyuyor.

Bazen insanlar sanki zekanız yokmuş gibi size her şeyi açıklamaya çalıştığında kendinizi tutmak zor olabilir.

Onun beni aptal olarak görmesi de hiç hoşuma gitmiyor. “Liseden veya üniversiteden mezun olmak, bilgi veya zeka ile hiçbir ilgisi yoktur bilgi ya da zeka ile hiçbir ilgisi yok.” Korkuluktan iterek bana doğru yürüyor, ayak sesleri koridorda olağanüstü yüksek ve oturma odasından gelen klasik müzik, onun oldukça eğlenmiş tavrını vurguluyor.

Ama gözleri...

Okyanus mavisini gözleri o kadar çok öfke barındırıyor ki, bir adım geri çekilip boynumu ovuşturuyorum, hala boynumu kavrayan elini hatırlıyorum ve

bana acı vermemiş olsa da... onun nefes almamı engellemesi fikri kafamda her türlü sapkın görüntü yaratıyor.

Belki de ilaçlara karşı olan isteksizliğime rağmen Dr. King ile bana bir ilaç yazması konusunda konuşmalıyım. Belli ki burada aklımı kaçıyorum, ve zaten neden onun yanında kendimi hep bu kadar ateşli hissediyorum ki?

Sanki tüm varlığım yanıyor.

"Bu tuhaf bir ifade. Mezun olmak için sınavları geçmen gerekir ve bunu yapmak için de çalışman gerekir. Bilgiyi bu şekilde edinirsin."

"Örneğin, derslerde dikkatini vermediğin için mezun olabilirsin ama mitler hakkında hiçbir şey bilmeyebilirsin.

Ayrıca, sayısız zeki insan lise veya üniversiteden mezun olmamış, ama bilgi ve becerilere sahip."

"Ben hiç öyle demedim..." Sinirlenerek homurdandım ve bu tartışmanın bizi hiçbir yere götürmeyeceğini düşünerek konuyu kapattım. "Biliyor musun? Hadi sen haklı

haklı olduğunu varsayalım. Bu çok güzel bir tablo." Dudaklarımı bu

, ağzım yırtılacak. "Gidip diğerlerine

." Onun yanından geçmeye çalışıyorum ve elini bileğimi tuttuğunda nefesim kesiliyor, parmakları tenime dokunuyor ve bu temasla içimi yakıcı bir sıcaklık kaplıyor.

Bana yaklaştı, sert bakışları şaşkın bakışlarımı hapsetti ve ben, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak isteyerek geri çekildim. "Neden güzel olduğunu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım ve bir kez daha boğazımı temizledim. Suya ihtiyacım var, hem de hemen! "Renkler, atmosfer, detaylara gösterilen özen. Bu bir sanat eseri

ve sanatçı gerçekten yetenekli olmalı." Beni kendisine daha da

yaklaştırdığında çığlık atıyorum, göğsüm göğsüne çarpıyor ve dengemi

sağlamak için açılmış avucum omzuna konuyor. "Ne halt ediyorsun, Levi?"

Dişlerimin arasından tıslıyorum, koridorda yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakıyorum, ancak elimi daha sıkı tuttuğunda tekrar ona bakıyorum.

İçimdeki her şey teyakkuzda, derimde binlerce tüy diken diken oluyor, kalp atışlarım o kadar hızlanıyor ki kulaklarımda davul sesleri duyuyorum.

"Prometheus insanlar için çok şey feda etti, ama onlar onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadılar. Bence bu tablonun güzelliği,

gösterdiği tam bir trajedide yatıyor.” Diğer elini belime koyup sıkıca tutuyor ve bu dokunuş içimi yakıyor. “Eğer hayatımızı başkalarına adarsak, böyle bir armağan nadiren takdir edilir ve çoğu durumda kolayca unutulur. Çünkü iyi işler cehenneme giden yolu açar.” Öne doğru eğilir, kokusu beni sarar ve parmaklarım omzunda kıvrılır. Onu itip kaçmam gerekir.

Ancak onun yoğun bakışları altında donup kalmaktan başka bir şey yapmak zor. “Her güzellik acıyı da beraberinde getirir, Lavender. Aksi halde, insanlar neden bu kadar büyülenmiş olurdu?”

“İnsanlar tanrılara ve titanlara karşı çaresizdi. Kendilerini kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorlardı, onu kurtarmak bir yana. Uymaktan başka seçenekleri yoktu.”

Yüzü kararmışken parmakları belime daha sertçe bastırıyor. “Her zaman bir seçimimiz vardır. Sessizlik ve hareketsizlik, felaketle sonuçlanan başlı başına bir seçimdir.”

Sözleri, hâlâ canımı yakan iltihaplı yaraları deşiyor; bu sözlerde o kadar çok gerçeklik var ki, zihnim kalbimle çatışıyor.

Ancak bu duygularla birlikte öfke de geliyor ve çenemi kaldırıp avucumu omzuna bastırarak onu itmeye çalışıyorum. O yerinden kıpırdamıyor. “Prometheus insanları kurtardı çünkü bunu istedi.

Bazıları bunun onun seçimi olduğunu, dolayısıyla sonuçlarına katlanacak tek kişinin o olduğunu iddia edebilir.” Derin bir nefes alıyorum. “Eğer

Yunan tanrılarının ve titanların var olduğuna inanacak olsaydık... o zaman Prometheus, insanlığın gelişebilmesi için kendini feda etti. Bu yüzden onu bugün bile hala hatırlıyoruz.”

“Bu acıyı daha katlanılır ve buna değer kılar mı?” Dudaklarımız birbirinden bir nefes uzaklıkta. “Eğer kendini ...sence sonunda buna değdiğini düşünür müsün?”

Onun sorusu bana, yıllar boyunca hayatımın yaşamaya değer olup olmadığını nasıl merak ettiğimi hatırlatıyor.

Belki de bir gün daha, bir ayrıcalık değil de işkence ve cezaydı.

Mutfak bıçakları ve boş şırıngaların, karşı konulması zor bir cazibe gibi görüldüğü günlerde.

Omzuna tekrar itiyorum. “Bırak beni.” Topuğumla ayağına basıyorum. “Çıglık atacağım.”

“Durma, *moy cvetochek*. Sesini duymak hoş olurdu, çünkü o sessizliğin uzun zamandır beni sıkmaya başlamıştı.”

Birinin boğazını temizlemesi beni dondurur ve başımı sağa çeviririm. “Oturma odasında olanlara kıyasla bu da epey eğlenceli tabii. Yine de, ikinizin bunu sonra konuşmanızı öneririm çünkü yaklaşık bir dakika sonra, kardeşleri çıldırmak üzere. Zaten neden bu kadar geciktiğini merak ediyorlar.” Wyatt kapı pervazına yaslanıp, indigo renkli takım elbisesiyle bana sırtıyıyor.

Nedense, Kings ailesi toplantılara hep takım elbise giyer. Rafael bu açıdan onlara tam uyuyor. “Merhaba, hayatım. Seni tekrar görmek güzel.”

Levi’nin vücudu bana doğru gerilir, sesi birkaç oktav düşer ve o ürpertici ses sinir uçlarımı okşayarak garip bir özlem duygusu yaratıyor. “Onun bir adı var, Wyatt. Onu kullan.” Bana sarılmasını gevşetiyor ve sonunda kaçmayı başarabiliyorum, birkaç adım geri çekilip ellerimi elbisemin eteğine götürdüm. “Bunu sonra bitiririz.”

Bu emri hiç hoş karşılamadım ve “Hayatta olmaz. Tek taraflı konuşmalarla ilgilenmiyorum.” diye cevap verdim.

“Neden? Yıllardır hoşuna gidiyor gibi görünüyordu.”

“Sen çok...”

“Lavender?” Valencia oturma odasından sesleniyor ve ben de çenemi kapatıyorum; bu yakışıklı pislikle artık uğraşmamaya karar veriyorum.

“Geliyorum,” diye sesleniyorum ve Wyatt’ın yanından geçerken oturma odasına doğru giderken yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

“Merhaba.”

kapı eşiğinde durup, dirseğimi sertçe onun yan tarafına vuruyorum. O da homurdanıp gülüyor.

“Bu, kötü niyetli amaçların uğruna Aurelia’yı kütüphanede koşturman için.”

Tavırları bir anda değişir, eğlenceli hali bir anında kaybolur ve gözlerinde parıldayan bu acımasız ışıltıyı daha önce hiç görmediğim için şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum. “Bu işe karışma, Lavender.”

“Masum bir kıza zorbalık yapıyorsun.”

“O sandığın kadar masum değil.”

Sesinde duyulan kararlılık, kininden vazgeçmeyeceğini açıkça gösteriyor. “Zaten hayatı yeterince zor, Wyatt. İlan bunu daha iyi bilmeliydi

, ve ikizinin suçları yüzünden onu cezalandıramazsın.”

“Madem bu gece tavsiye verme havasındasın, işte benim tavsiyem. Kimse fikrini sormadıysa, söyleme çünkü bu, insanların umursamadığı anlamına gelir.”

Daha önce bana hiç bu şekilde konuşmadığı için sert tavrına şaşırılmış bir şekilde ağzımı açtım, ama Levi konuşunca hemen kapattım. “Wyatt.” Adında o kadar güçlü bir uyarı var ki havayı kirletiyor, neredeyse dokunabileceğim kadar. “Lavender, git kardeşlerinle buluş. Wyatt ile konuşmam lazım.”

Sanki her şeyin belirsiz, deliliğin eşiğinde olduğu yeni bir boyuta girmişim gibi hissediyorum.

Ve kendime bir daha asla emirlere uymayacağıma yemin etmiştim ama onlara başımı sallayıp dediğini yapıyorum çünkü bazı savaşlar savaşılmamalıdır.

Wyatt haklı olabilir ve onun yaptıkları beni ilgilendirmez. Ancak Aurelia'nın, hasta annesi dışında bu hayatta kimsesi yok. Wyatt'ın bir tür intikam duygusu yüzünden onun hayatını mahvetmesine izin verirsem, lanetleneyeceğim. İlan en başından beri bunu bilmeliydi.

Bunu Scarlett'le konuşmam ve kızı onun öfkesinden nasıl koruyabileceğim konusunda onun tavsiyesini almam gerekecek. Milyarlarca dolarımın bana bazı avantajlar sağlaması lazım. Belki de eğitim masraflarını bir tür burs gibi karşılamayı teklif edersem, üniversiteyi değiştirmeyi düşünebilir.

Her halükarda, parayla ne yapacağıma karar vermeden önce parayı elimde bulundurmam gerekiyor.

Bu düşünce keyfimi kaçırıyor çünkü kardeşlerimle yüzleşmek üzereyim.

Ah.

Gösteri zamanı.

Levi

Lavender oturma odasına adımını attığı anda, Wyatt'ın gözleri öfkeyle parlıyor; başparmaklarını ceplerine sokup

bana dik dik bakıyor. "Bu takıntınla aklını kaçırmış olabileceğini anlıyorum, ama sana hatırlatayım ki ben kimseden emir almam."

"O bir emir değildi. Bir sözdü." Kaşlarını kaldırır ve benim olanı korumak için içimdeki o tanıdık ihtiyaç yüzeye çıkar. "O acımasızlığını başkasına sakla, çünkü Lavender'a bir daha bu şekilde konuşursan, ben..."

"Ne?"

"Dilini kesip ona hediye ederim." "Öyle mi?"

"İstersen beni sınavabilirsin."

Aramızdaki gerilim tırmanıyor ve kavga çıkacak gibi görünüyor, ama gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Şiddet, en iyi anladığımız dildir.

"Bunu görmezden gelmemin tek nedeni, ona saygı duymamdır. O aileden biri ve onu koruyamayacak biriyle birlikte olmasını istemem." Birbirimize bakıyoruz. "Ama sabrım ve saygım sonsuz değil. Ona Aurelia'dan uzak durmasını söyle. Bu konu onu ilgilendirmez."

Duvardan iterek omuz silkerim. "Eğer o zavallı kızla arkadaş olmak istiyorsa, onu durduramam."

Aurelia, Ian'ın dikkatini çeken ve bu sayede sıkıcı hayatı altüst olan talihsiz bir yaratık.

Aurelia konusunda tarafsızım, kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesi gerekiyor.

Aksi takdirde, Wyatt'ın yoluna çıktığı bir dünyada asla hayatta kalamaz. Ve bu gerçeği ne kadar çabuk kabul ederse, ondan kendini korumak için bir zırh o kadar çabuk oluşturur.

"Planlarıma karışmadığı sürece, kiminle arkadaş olduğu umurumda bile değil." Telefonunu çıkarır, sayfaları kaydırır ve ısıklık çalar. "Kane onu bu geceki müzayedeye davet etmiş. Ah, bu ilginç olacak." O pislik gülüyor. "Bu seni öldürüyor olmalı." Başını yana eğiyor. "Onu bu yüzden mi ailenin evinde köşeye sıkıştırdın?" Çenesini ovuşturup parmaklarını şıklatıyor. "Bu, bugünkü güzel kıyafetini açıklıyor."

Bir saniye bile olsa benim kadınına hayranlık duyduğu için boynunu kırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor, ama ona karşı çıkamam.

Bu gece, saçları çıplak omuzlarından ağır bukleler halinde dökülürken o bir hayaldir ve parmaklarımı , onu kendime doğru çekip nihayet dudaklarını öpebilmek için içimdeki arzu beni delirtiyor.

Sabır, sabır, sabır.

Vücudunu her bir narin kıvrımını ortaya çıkaracak kadar sıkı saran uzun, vücuduna o kadar sıkı sarılan uzun, saten zümrüt yeşili bir elbise giymeyi seçti ki, her narin kıvrımını ortaya çıkarıyor ve ben onları ısırp kusursuz cildine izlerimi bırakmak istiyorum, böylece ne zaman görse bana ait olduğunu hatırlasın.

Ve sağ bacağındaki, uyluğuna kadar uzanan uzun yırtmaç, attığı her adımda beni çılgına çeviriyor, çünkü bana sarılması gereken bacaklarını gözler önüne seriyor.

Kane'i fena halde pataklayacağım çünkü bu gece tüm erkekler ona bakacak ve bu kabul edilemez.

Onun güzelliği sadece bana ait.

"Neden eğlendiğini anlamadım, Wyatt."

Arka planda çalan yumuşak caz müziği Mozart'a dönüşüyor ve bu, ailemin herkesi akşam yemeği masasına çağırmak üzere olduğunun işareti.

Amcamın dediğine göre, klasik müziğe olan tutkuları araştırılmalıymış. Onları bir araya getiren şey buymuş, ama bu konuda nasıl konuştuklarına bakılırsa, bilmemek daha iyi.

Babamın yirmi yıl önce annemi kaçırıp, ona aşık olana kadar tam da bu evde rehin tuttuğu bir sır değil.

Babamı seviyorum, saygı duyuyorum ve hayranlık besliyorum.

Bence o, dünyadaki en iyi adam.

Yine de, ne zaman

çünkü babam dahil kimsenin annemi bir şeye zorlaması fikri kan dökme isteği uyandırıyor bende.

"Bütün gece onu takip ederken, kulübün her yerine ölümcül bakışlar atmanı izlemek çok eğlenceli. Senin için bir video çekeceğim."

Oturma odasına doğru yürürken yanından geçip, "Davetiyeyi gönderdiği tek kişi Lavender değil."

Dişlerimin arasından tıslayarak, “Ve küçük bir kuş bana, ona bir de hediye gönderdiğini söyledi. Bir elbise ve ayakkabı.”

Arkamda bir şeyi ezdiğini duyunca gülüyorum. Evet,
Bu gece cehennemde olabilirim, ama orada yalnız olmayacağım. Wyatt ve benim aramızdaki ilişki böyle.
Arkadaş olduğumuzdan beri birbirimizi hiç yalnız bırakmadık.

ONUNCU BÖLÜM

*“Davetleri kabul ederken dikkatli olmalıyız.
Çünkü o kişinin bizim için planladığı her şeye gönüllü olarak katılıyoruz.
Ve bir kez o rızayı verdiğinizde?
Geri alma şansını bir daha asla bulamayabilirsin.” Lavanta*

Lavanta

Çiftler.

Her yerde çiftler.

Bu, muhteşem oturma odasına girip, üç kanepe, beş sandalye ve halıyla uyumlu yuvarlak bir masadan oluşan geniş koyu meşe mobilyaların yarattığı atmosferi hayranlıkla izlerken aklıma gelen ilk düşünce. halıyla uyumlu yuvarlak bir masadan oluşan geniş koyu meşe mobilyaların yarattığı atmosferi hayranlıkla izlerken aklıma gelen ilk düşünce bu. Buraya birkaç kez geldiğimiz için, aynı dekorun balo salonuna ve yemek odasına uzandığını biliyorum; bu odalar, her yere dağılmış nadir avizeler ve antikalarla bazen tarihi bir diziden çıkmış gibi görünürken, parlak mermer ise devasa pencerelerden içeri süzülen ışıkları yansıtıyor.

"Merhaba, canım," diye yumuşak bir ses beni selamlıyor ve ben sağ tarafıma, iki çarpıcı yaşlı çiftin durduğu yere bakıyorum. "Nasılsın?"

Bana seslendiği için dikkatimi ilk kadına veriyorum; siyah elbise ince vücudunu tam da olması gerektiği gibi şekillendirirken, koyu renk saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyor ve nazik kahverengi gözleri beni baştan aşağı süzüyor. Ondan bir sıcaklık yayılıyor, bu da genellikle insanları ona çekiyor ve bu yüzden öğrencilerinin çoğu ona hayran. Nezaketi, güzelliğinden bile daha parlak. "Merhaba, Valencia." Aileen'in annesine selam veriyorum ve sarışın arkasında duran sarışın kocası kolunu beline doladığında,

kristal berraklığındaki mavi gözleri beni inceliyor ve o boş bakışları beni her zaman korkutuyor. Çünkü Lachlan Scott, tüm maskelerinizi görerek duvarlarınızı yıkıp çürümüş doğanızı ortaya çıkarabiliyor gibi görünüyor.

Onun heybetli varlığı çoğu zaman ondan uzak durmama neden oluyor ve ayrıca utanç da duyuyorum.

Ne de olsa kardeşim, o adamı öldürmek niyetiyle kızını kaçırmıştı, bu yüzden bazen bizi sadece

“Lavender.” Derin sesi oturma odasında yankılanıyor. “Nasılsın?”

“İyiyim. Davet ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Tabii ki. Pastalar için teşekkürler, tatlı zamanında ikram edeceğiz,” diyor Valencia, şampanyasından bir yudum alırken. “Harika görünüyorsun. Bu elbise sana çok yakışmış.” Övgüsünden yanaklarım kızarıyor ve elbiseme dokunma isteğine direniyorum. Dün bir dün bir hevesle satın almıştım, kulüpte herkesin en iyi haliyle görüneceğini düşünerek. Hiç bu kadar açık bir şey giymemiştim ve yüksek yakası yara izlerimin çoğunu örtse de, yine de vücudumu tüm hassas yönleriyle ortaya çıkarıyor.

“O haklı,” diyor Phoenix ve dikkatim ikinci çifte kayıyor. O masadan bir üzüm alıp ısırırken, yaşına göre hâlâ muhteşem görünen kocası bana selam vermek için başını sallıyor, ama şahin gibi bakışları okunamaz kalıyor. Ondan güçlü dalgalar yayılıyor ve onun hakkında bildiğim tek bir şey varsa o da şudur:

Onun kara listesine girmek istemezdim çünkü öfkesi acımasız olurdu.

Geçmiş buyu kanıtlayabilir, çünkü bir zamanlar kendi karısını hapse attı ve hayatını mahvetti.

Dr. King bunu affedebildiği için inanılmaz bir insan, çünkü ben asla affedemezdim.

“Söylentilere göre miras parası için kardeşlerine dava açıyormuşsun,” diyor Zachary, viski kadehini bana doğru kaldırırken, midem altüst oluyor. Artık herkes mi biliyor? “Cesaretine hayranım, Lavender. Onlar bundan pek hoşnut değiller ve bu da nedense beni

mutlu ediyor." Lachlan sırtıyor ve eşleri gözlerini devirirken kadehlerini tokuşturuyorlar.

"Tam desteğim sende, ve yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Kardeşlerin işleri zorlaştırmaya karar verirlerse, hayatın boyunca rahat etmen için paranı nasıl yatırılabileceğini her zaman konuşabiliriz."

Şimdi, kardeşlerimi görme ihtimali beni daha da dehşete düşürüyor. "Ben zaten hayatımı kurduğumu sanıyordum."

Zachary başını salladı. "Gerçek zenginlik, onu nasıl çoğaltacağını bildiğinde ortaya çıkar. İnsanlar onu nasıl idare edeceklerini bilmezlerse, en büyük servetler bile bir ömür içinde heba edilebilir." Lachlan'a bir göz attı

"Değil mi?"

"Evet. Bir imparatorluk kurmak için bilgi ve finansal kaynaklara sahip olmalısın."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Bir imparatorluk kurmayı planlamıyorum." Bu dünyada zar zor idare ediyorum, ve onlardan ne bekliyorlar ki? Bir gün finans dehası olmamı mı? "Kardeşlerim kardeşlerim nerede?" Konuyu değiştirmek daha iyi, çünkü tam da onlarla servetim hakkında konuşmak tuhaf olur.

Kardeşlerimi kızdırmak için her fırsatı değerlendireceklerini düşünürsek, bana tüm bu tavsiyeleri vermeye hazır olmalarına şaşırmıyorum.

Babaların kızlarını sevmesi ve hiçbir erkeğin onlara layık olmadığını düşünmesi gibi bir şey.

Temelde, benim asla bilemeyeceğim bir şey.

Belki bu babama haksızlık. Beni seviyordu, sadece kendi kardeşi onu öldürmeden önce bana sevgisini ifade etme şansı hiç olmadı

"Dışarıdalar. Kızlarımıza göre mimariyi hayranlıkla inceliyorlarmış. Bu bir yalan. Muhtemelen öpüşüyorlardır," diyor Lachlan diyor ve Valencia ona dirsek atıyor. "Kardeşlerin biraz terbiye öğrenmeli. Saygıdan yoksun gibiler."

"Başka şeylerin yanı sıra," diye ekliyor Zachary ve kadehlerini bir kez daha tokuşturuyorlar.

Açıkça görülüyor ki, oğulları sadece görünüş olarak onlara çekmemiş ; babalarının karakterini de miras almışlar. Lachlan ve Zachary o kadar da iyi arkadaş değillerdi, en iyi ihtimalle birbirlerine saygı duyan ve aynı çevrede bulunan

tanıdıkları, en iyi ihtimalle birbirlerine saygı duyuyor ve aynı çevrede takılıyorlardı. Oğullarının arkadaşlığı bile onları yakınlaştırmamıştı, ki bu mantıklı çünkü farklı ilgi alanları var.

Ancak kardeşlerime duyulan nefret, görünüşe göre insanları birleştiriyor.

Lachlan'ın sesi başından sonuna kadar monoton olduğu için şaka mı yapıyor yoksa yapmıyor mu anlamak benim için zor. Aptal gibi sadece başımı sallayıp, sayısız çeşme ve heykelin sadece bahçelerinin ihtişamını daha da öne çıkardığı, çimlerine açılan çift cam kapılara doğru koşuyorum bahçelerinin ihtişamını vurguluyor.

Ciğerlerime temiz hava doldururken, manzarayı bir saniye gözlerimle tarıyorum ve sonra kardeşlerimi kadınlarıyla birlikte görüyorum.

Aileleriyle neredeyse aynı pozisyonda çeşmelerin yanında duruyorlar. Kardeşlerimin kadınlarını ölümcül bir şekilde kavradığını kimse gözden kaçıramazdı, ama Aileen ve Emmaline bana doğru koşmaya başlayınca, yüksek topuklu ayakkabıları asfaltta tıklanarak bu sıkı tutuşu kolayca atlatıyorlar. "Merhaba," diyorlar ikisi de aynı anda, beni iki yandan sıkıca kucaklarken, tatlı parfümlerinin kokusu beni sarmalıyor.

"Seni özledik." Geriye doğru eğildiler ve Aileen elbisemi işaret etti. "Biri biz olmadan alışverişe çıkmış."

Emmaline bana göz kırptı. "Ve harika bir parça kapmışsın. Kumaşını çok beğendim." Omzuma hafifçe vurdu. "Çok güzelsin kızım."

Onların nezaketi ve iltifatları, kırmadıkları yanlarımı her zaman iyileştiriyor ve kayınvalide ve kayınpederlerin birinin hayatını cehenneme çevirdiği korkunç hikayeler okumuş olsam da... bu iki muhteşem kadın beni çok sıcak karşıladı.

Bazen kardeşlerime yaptıkları onca şeyden sonra onları nasıl bu kadar sevebildiklerini ve hala bu kadar... masum kalabildiklerini merak etsem de.

Belki de sevgi dolu ailelerle büyümek, masumiyetlerinin bir kısmını korumuş ve ruhlarının saflığı asla lekelenememiştir.

"Teşekkürler." Elimi zarif vücutlarınızın üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. "Ama başları döndüren siz ikinizsiniz."

Gülümsediler, sonra iç geçirdiler. "İçeri gidelim," dedi Emmaline, diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Sonra kulağıma fısıldıyor, "Yerinden kıpırdama. Biz senin yanındayız."

Aileen omzunun üzerinden bakıp Rush'a seslenir. "Nazik ol." "Sana mı? Her zaman, prenses."

Bana son bir kez bakıp teras kapısına doğru yürürler, beni uzaktaki kardeşlerime bakarken bırakırlar. Her ikisi de uzun boylu, siyah saçlı ve yeşil gözlüdür — sonuçta ikizdirler — ama birbirlerinden çok farklıdırlar.

Rush, kot pantolon ve deri ceket giymiş, yüzünde hafif bir sakal bırakmış, kaotik doğasını yansıtan vahşi bir bakışla, kendisine karşı gelen herkese acı çektirmeyi her zaman arzuluyor. İntikam isteyen gözlerindeki saf ateş, sadece nişanlısı yanındayken sönüyor.

Aksine, Rafael kendisine ikinci bir deri gibi uyan üç parçalı bir takım elbise giyiyor ve soğuk, mesafeli bakışları ve karısı yanına yaklaştığında bu bakışın yumuşadığını görebilirsiniz.

İki kardeşim de "*bana bulaşma*" enerjisine sahip ve şu anda benim yerimde olmak gerçekten berbat.

"Şikayetinizi aldık." Rush, sağır edici sessizliği bozarak ilk konuşan olur. "Gerçi bu konuda dava tehdidiyle karşı karşıya kalan tek kişi benim, değil mi? Aile servetimizin varisi olduğum için."

"Hayır, ikimiz de. Çünkü ben senin kardeşin ve bir avukatım ve neler olup bittiğinin farkındaydım." Rafael viskisini yudumlar, ben yerin açılıp beni yutmasını diliyorum, böylece onların öfkelerini

. Genellikle öfkeleri başkasına yönelir. "Peki bunu nasıl öğrendin?"

"Scarlett söyledi." Sesimin ne kadar küçük çıktığını sevmiyorum, ellerimi birleştirip ovuşturuyorum. "Neden benden sakladınız?"

"Sana ne zaman söylememiz gerekiyordu? Yaş gerilemesi yaşıyormuş gibi davrandığın zaman mı? Yoksa New York'a gelip, her gün saçını boyamak,

öfke nöbetleri geçirip, dairede rock müziği son ses açarak odana

kapanmaya başladığında mı?" Rush'ın sert sesi sinirlerimi

ve ben irkiliyorum, bir kez daha ellerimi ovuşturuyorum. "Bunu sana söylemek için doğru zaman tam olarak ne zamandı, Lavender?"

Durumum hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra, Dr. King'den tedavi görmem için beni New York'a getirdiler. İlk

aylar zordu ve içimde kontrol edemediğim büyük bir öfke birikiyordu.

Yani evet.

Şımarık bir genç gibi davrandım ve ikisiyle de derin sohbetler yapmayı reddettim.

Yine de.

Israr etselerdi dinlerdim.

“Son yedi aydır en iyi halimle davrandım.

Gerçeği bilmeyi hak etmiştim. Bunun yerine, bana kendi adınıza kredi kartları verdiniz ve tüm harcamalarımı izlediniz.”

“Harcamalarında hiçbir zaman kısıtlama yoktu.

ne istersen onu satın alma özgürlüğün vardı.” Rafael başını yana eğdi ve bir yudum daha aldı. “Peki, şimdi ne değişti?”

Dudaklarımdan derin bir nefes kaçtı. “Nankör gibi görünmek istemem, ama otuz haftalık oldum. Kimse beni denetlemeden . Kimsenin denetimi olmadan parama erişme hakkım var.” Scarlett’in bana söylediği sözleri tekrarlıyorum ve sesim hâlâ titriyor olsa da, sesimde nihayet bir sertlik var. “Aksi takdirde, hayatım boyunca sana bağımlı kalmak zorunda kalacağım.”

“Yani tüm bu dava bağımsızlıkla mı ilgili?” diye sordu Rush. “Başka neyle ilgili olabilir ki?”

“Sana parana erişmeni tavsiye eden, ama aslında onu senden almak isteyen bir adamla ilgili değil mi?” Rafael’in sorusu beni hayrete düşürdü. “Bu geçerli bir endişe. Aniden ‘özgür’ olma isteğinin biraz tuhaf geldiğini kabul etmelisin.”

“Garip mi?” Öfke içimi kaplar ve tırnaklarımı avuç içlerime batırırım, kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutarım çünkü bu sadece onların haklı olduğunu kanıtlamaktan başka bir şeye yaramaz. “En son ne zaman birinden para istemek zorunda kaldın, Rafael?” Yanağındaki bir kas seğiriyor ve dikkatimi Rush’a çeviriyorum. “Ya da en son ne zaman

? Eminim çok uzun zaman önceydi. Oysa benim hayatım beni kontrol etmek isteyen erkeklerle doluydu. Bağımsızlığımı istemek garip değil . Çoktan geç kalmış bir şey. Babamız bunu anlıyor gibiydi.”

“Babamız öldü, yani onun görüşünün bir önemi yok,” diye tersledi Rush. “Artık bizim sorumluluğumuzdasın ve seni korumak istediğimiz için özür dilemeyeceğiz

seni korumak istediğimiz için özür dilemeyeceğiz.”

“Beni mi koruyacaksınız, yoksa varlıklarınızı mı?”

“Beni mi koruyacaksınız, yoksa varlıklarınızı mı?” Sözlerimle tavırlarında anında bir değişiklik oldu, etrafımızdaki sıcaklık birkaç derece düştü ve geceye farklı bir tür felaket havası yayılıyor. “Fark etmediyseniz fark etmediysen, tam da bunu yapmaya çalışıyorum. Artık sizin *sorumluluğunuzda* olmak istemiyorum. Bence bu hepimizin yararına olacak.” Boş kahkaham gecede yankılanıyor. “Ve hiçbir erkek için endişelenmeyin. İnanın bana, kimse bununla ilgilenmiyor.” Yara izlerimi işaret ediyorum. “Namusum benimle güvende, muhtemelen sonsuza kadar.”

Nefes nefese, kalp atışlarımın yavaşlamasını ve aklımı kaybetmemek için kendimi zorluyorum, çünkü eğer bir çöküş girersem, beni kapatacaklar.

Bir daha hiçbir odaya kapatılmayacağım, asla!

Yüzlerindeki ifadeler okunamaz durumda ve Rafael şöyle diyor: “Seni yalnız bırakamayız, Lavender. Sen bizim küçük kardeşimizsin ve her zaman sana göz kulak olacağız. Seni seviyoruz.”

Ancak bu tatlı sözler, tüm açık yaralarım tuz döküyor, acı o kadar şiddetli ve dayanılmaz ki tüm duvarlarımı yıkıyor. “Neden olmasın? Beni daha önce terk etmemiş değilsiniz ya. Yani bu ikiniz için de o kadar zor olmamalı.”

Benim acımasız ve haksız sözlerime gözlerinde bir şey parlıyor, çünkü onlar da cehennemi yaşamış çocuklardı. Kendi yaraları, acıları ve karmaşık geçmişleri var.

Bana olanlardan onları sorumlu tutmamalıyım, ama ben Jade ile acı çekerken onlar hayatlarını benden uzakta kurdular... Bu iyileştirilemez.

Benim için daha çok mücadele etselerdi, hayatım çok farklı olabilirdi. Yapamayacaklarını biliyorum ve yapabildikleri anda beni yanlarından aldılar.

Yine de, yaralı ruh, sebebi ne olursa olsun, affedemez ya da unutamaz. . Adil davranmadığımı biliyorum, bu yüzden bu tür konuşmalardan kaçınmaya çalıştım.

“Ben—”

Arkamdan gelen yumuşak ama üzüntülü ses özür dilememi keser ve dönüp Aileen'i çimlerin üzerinde dururken görüyoruz. "Yemek hazır. Herkes seni bekliyor." Yüzündeki ifade, kardeşimin acısını paylaştığını gösteriyor ve bu da benim haklı olduğumu kanıtlamıyor mu?

Kardeşlerimin acılarını paylaşacakları bir yerleri var, benimse kimsem yok ve asla da olmayacak, çünkü beni kim sevebilir ki?

"Kağıtları imzalayacağım ve pazartesiye kadar parana erişebileceksin. Bu raundu sen kazandın, ufaklık." Rush yanıma gelip yanağımı avuçlayınca donakaldım. "Özgürlüğüne kavuş." Bunun üzerine nişanlısının yanına doğru uzaklaştı.

Rafael birkaç saniye beni izler, sonra alnıma bir öpücük kondurur, tek kelime etmez ve ben tek başıma kalırken içeri geri döner.

Beni ezip geçen acılarının ve suçluluklarının ağırlığı altında. Öfkelerini tercih ederdim.

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzülür ve ben onu silerim, herkesin beni beklediğini ve acele etmem gerektiğini bilerek.

Ancak içeri girip sanki hiçbir şey olmamış gibi davranma düşüncesi midemi bulandırıyor ve bunu yapamıyorum.

Bir kez olsun, başkalarının rahatını kendiminkinden üstün tutmak istemiyorum.

Çantam ve telefonum içeride, bu yüzden Gordon'a ulaşmamın bir yolu yok. Bu, bahçeden geçip ana girişe doğru yürümemi ve onu nöbet kulübesinde bulmayı ummamı engellemiyor.

Yolda, akşam yemeğinden hemen sonra kulübe gitmeyi planladığım için davetiyemin hala çantamda olduğunu fark ediyorum.

Bunun üzerinde fazla duracak vaktim yok, çünkü uzaktan gelen gürültüyü duyup sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum ve motosikletinin üzerinde oturan Levi'yi görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Bunu senin için aldım." Küçük el çantamı bana uzatıyor ve ben yaklaşırken şoktan başka bir şey yapamıyorum, sadece çantayı alıyorum.

"Burada ne işin var? İçeride olman gerekmiyor mu?" Wyatt ve Levi, kuralları çiğneyenler olarak nitelendirilebilir. Ancak, ebeveynlerine asla saygısızlık etmezler.

Başka bir deyişle, aile yemeklerini veya varlıklarını gerektiren diğer aile etkinliklerini asla kaçırmazlar.

"Kardeşlerin birbirlerini kimin daha çok sevdiği konusunda kavga etmelerini dinlemekten daha iyi şeyler yapabilirim."

Harika, herkes konuşmamızı duymuş olmalı! "Ailen gitmene bir şey demez mi?"

"Hayır. Geldim, önemli olan da bu. Yemekleri sevmem, zaten dokunmazdım bile."

"Yani bu akşamki menüden hoşlanmadın mı?"

"Hayır, genel olarak yemekleri sevmem."

Birlikte yediğimiz tüm akşam yemekleri birbiri ardına zihnimde canlanıyor ve onun sözlerine göre, onu hiç yemek yerken görmedim.

Genellikle kahvesini yudumluyordu, hepsi bu kadar, nadiren yemeğe uzanıyordu.

Tatlılar masaya gelir gelmez, onları gördüğü anda yüzünü buruşturarak masadan kalkardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Vücuduna enerji vermek için yemek yemen gerekir."

Aklım bana bu konuşmayı bitirmem ve Gordon'u aramam gerektiğini, kimse beni durdurmaya çalışmadan buradan uzaklaşmam gerektiğini ve kalenin prensiyle bir başka rahatsız edici konuşmaya girmemem gerektiğini haykırıyor.

Onunla olan tüm etkileşimlerim genellikle kötü sonuçlanıyor, bu gece daha fazla strese ihtiyacım var mı?

"Sadece vücudum aç olduğunda yerim. Aksi takdirde yiyemem. O zaman açlığımı giderdiği sürece ağzıma ne koyduğumun önemi yok. Görünüşe göre ben alışkanlıkların insanıyım."

Onun gizemli cevabı, bana cevap vermekten çok daha fazla soru işareti yaratıyor. Ne zaman o kadar aç kalmış ki bu bir alışkanlık haline gelmiş?

O bir Scott!

Bana kaskını uzatır ve "Tak şunu ve atla" der. "Ne?"

"Kaçmak istiyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Seni istediğin yere götürürüm."

"Aklını mı kaçırdın? Elbise giyiyorum." Ve neden ilk söylediğim şey bu oluyor? Onunla gidemeyeceğim binlerce daha önemli neden var!

Üzerimde dolaşan yoğun bakışları tüm vücuduma yakıcı bir sıcaklık yayıyor ve boğuk sesi, içime işleyen kafa karıştırıcı ama baştan çıkarıcı duyguları daha da artırıyor. "İnan bana, fark ettim. Zaten dışarı çıkıyorum ve zavallı Gordon, korumalarımın poker oyununu kazanmaya çalışıyor. Sanırım şimdi oradan ayrılıp karısına, sana karşı ."

"Sen bunu nasıl..." Nefes vererek başımı sallıyorum. "Önemli değil. Taksiyi çağırayım."

Omuz silkti, boş eliyle gidonu sıktı ve , ses geceye yankılanıyor ve çevredeki ağaçlardaki kuşları karanlık gökyüzüne uçuruyor. "Yazık. Hayatında ilk kez kardeşlerine karşı çıktığın için, içinde daha fazla ateş olacağını düşünmüştüm. Benim hatam."

Onun kışkırtıcı sözleri beni etkilememeli. Beni götürme teklifi muhtemelen bana daha fazla saçmalık yutturmak için bir tür hile.

Ancak, daha önce hiç motosiklete binmedim ve gençlik yıllarımda hep denemek istemiştım. Gelecekte bunu tekrar yapma şansım olur mu acaba?

Ayrıca, bu saatte trafik berbat olurdu ve motosikletle varacağım yere daha çabuk varırdım.

"Tamam," diyorum, kaskını elinden kapıp takıyorum. "Sadece bilginiz olsun. Eğer bu gece beni öldürerek , her yerde güvenlik kameralarınız var ve sizin yaptığınızı anlarlar."

"Merak etme, *moy cvetochek*. Birini öldürmek istediğimde, bu konuda çok dikkatliyimdir."

Sesinde eğlence var ama şaka gibi gelmiyor. Sanki bir gerçeği söylüyormuş gibi geliyor ki bu da başlı başına tuhaf.

Ve alaycı sevgi sözcüğünü görmezden geliyorum, çünkü neyse ne. *Neyse.*

Buradan uzaklaşıp yeni bir şeyler denemek istiyorum. Bazen gerçekliği görmezden gelmek işe yarar.

Telefonumu çıkarıp, Scarlett'e kulüpte buluşmak için hızlıca mesaj atıyorum ve sonra Levi'ye adresi gösteriyorum. "Lütfen beni oraya götürür müsün

oraya götürür müsün?" O başını sallıyor. "Ve kimseye bundan bahsetme." Dudakları seğiriyor ve

içimde bir rahatsızlık hissi uyandırıyor. “Ya da herkese haykır. Umurumda değil. Ben bir yetişkinim.”

"Lavender, lanet olası motosiklete bin ve '*ben yetişkin bir kadını*m' konuşmalarını kardeşlerine sakla. Senin öyle olduğunun gayet farkındayım."

Telefonumu tekrar çantama koyup, aramızda ezilmesin diye motosikletin üzerine yerleştiriyorum, sonra elbisemi yukarı çekiyorum — uzun yırtmaç için Tanrı'ya şükürler olsun — ve oturup kendimi ona sıkıca bastırıyorum.

Cildimde binlerce tüylerim diken diken oldu, ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve bu dokunuş bana elektrik şokları gibi çarptı.

“Sıkı tutun, Lavender. Ne olursa olsun bırakma.”

Ellerimi beline doladım, öne doğru eğildim ve çenemi omzuna dayadım, bakışlarımızın kesişmesini bekledim ve fısıldadım, “Lütfen çok hızlı gitme.” Avuçlarımın altında kasları gerildi, boynundaki damar daha hızlı atmaya başladı ve onu izlemeyi o kadar çok isteme nedenini anlamadım.

Tanrım.

Belki de bu bir hataydı.

"Bırakma," diye hatırlatıyor bana yine, tam da motoru gaza basarken, tüm gücüyle kapılara doğru sürerken, rüzgâr yüzüme çarpıyor ve hava boğazımda düğümleniyor.

Hızlanıp güvenlik kulübelerini geçip şehre doğru giden dar yola girerken bahçe bulanıklaşıyor , parmaklarım onun deri ceketine dolanıyor ve özgürlük hissi içime işledikçe onu daha sıkı kavıyorum.

Çünkü tüm endişelerim ve kendime olan güvensizliğim, takıntılı düşüncelerimle birlikte yok oluyor, geriye sadece beni tutan tüm zincirleri kırıp

beni tutan tüm zincirleri kırma ve hayatımda ilk kez gibi hissettiren derin bir nefes alma arzusu kalıyor.

Boş yolda hızlandığında kendimi adeta ona yapıştırıyorum ve makine gürleyip ön tekerleği yerden kaldırdığında çığlık atıyorum. “Aman Tanrım,” diye bağıyorum, düşmemek için kendimi daha sıkı sarılıyorum. Bu adam beni gerçekten öldürmek istiyor! “Dur!”

"Neden?" Omzunun üzerinden bana bakıyor, yanağı yanağıma sürtünüyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Korkuyor musun?"

“Evet.” Muhtemelen cesurmuş gibi davranmam gerekirdi, ama siktir et. Bu benim ilk motosiklet deneyimim. Bir kızın korkmasına izin verilir. “Ve kask takmıyorsun. Bu tehlikeli—” Sağ tarafa hızlı bir dönüş yaptığında dudaklarımdan bir çığlık daha kaçıyor , o sağa hızlı bir dönüş yaptığında ve birkaç şeridi geçerek yoğun trafiğin olduğu caddeye çıktığımızda. Hareketleri o kadar akıcı ve kolay ki, motosiklet sürmek dünyadaki en kolay şeymiş gibi.

“Sen benimlesin, Lavender.” Trafik ışıklarında durur ve ben nefes almaya çalışıyorum, ama yan aynada bakışlarımız kesiştiğinde donup kalıyorum. Sanki sesine bir okşama katılmış gibi. “Kimsenin ya da hiçbir şeyin sana zarar vermesine .”

Sert dalgalar halinde tüm vücudumu saran hisler, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yaratırken, kalp atışlarım hızlandıkça göğsümde alışılmadık bir şey filizleniyor.

Başımı sallıyorum ve sözlerinde, başka türlü çok... güzel görünebilecek daha derin bir anlam görüyorum. “Çünkü beni incitecek kişi sen olmak istiyorsun.”

Birçok şeye hazırlıklıyım, ama yüzüme gülüp bana göz kırpması bunlardan biri değil. “Zekân, kirli zihnimi cezbediyor, *moy cvetochek*.”

“Bana öyle deme.”

“Bunun neresi eğlenceli ki?”

Işık yeşile dönünce, o hızına devam eder, makine altımda gürültüyle titriyor. Rüzgâr yüzüme çarpıyor, gözlerimi kapatıp her şeyi bırakırken ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor.

Belki de Levi bana işkence etmekten hoşlanıyordur. Ancak şu anda duyduğum korku, hayatım boyunca yaşadıklarımla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir ve nedense bu düşünce tüm endişelerimi hafifletiyor.

Bana zarar vermeye çalışabilir, ama beni yıkamayacak, çünkü uzun zaman önce çoktan paramparça olmuş bir şeyi nasıl yıkabilirsin ki?

Yavaşça, ona tutuşum gevşiyor, omuzlarına doğru kayıyor, tırnaklarım deri kaplı vücuduna batıyor ve o geriliyor, bacaklarımı onun vücuduna daha sıkı bastırdığımda elleri gidonu sıkıca kavriyor dışına bastırdığımda.

Mutluluk beni sarmaladığı için boğazımdan bir kahkaha kopar ve Levi Scott'ın elinden ölmekten korkmuyorum.

En azından pervasız ve çılgın bir şey yaparken öleceğim, bu da şimdiye kadarki tekdüze hayatımdan hoş bir değişiklik.

Birkaç dakika içinde, merkeze vardığımızda tempo değişiyor ve o, tıkanmış yolların arasında ilerliyor, kornalarını çalan ve birbirlerine küfreden sürücülerin arabalarının yanından geçiyor.

Sokaklarda dolaşan ve fotoğraf çeken turistleri incelemek için çok az vaktim var; bu sırada hem lezzetli hem de iğrenç kokular birleşerek New York'a özgü o tanıdık hissi yaratıyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum, o sola dönüp iki binanın arkasında gizlenmiş yola girip düz sürdükten sonra sağa doğru ilerlediğinde. İşte o anda, karanlık bir binanın önünde, tasarımcı kıyafetleri ve pahalı mücevherler giymiş uzun bir insan kuyruğu görüyorum; birkaç güvenlik görevlisi, onları içeri almadan önce kimliklerini ve davetiyelerini kontrol ediyor içeri.

Her sesi yankılayan karanlık sokak, kasvetli bir atmosfer yaratıyor ve tüm bu insanlar sanki buraya ait değilmiş gibi göze çarpıyor.

Onlar olmasaydı, Levi'nin beni öldürmek için ıssız bir yere getirdiğini düşünürdüm, burası o kadar tuhaf bir yer.

Bisikleti birkaç metre uzağa park ediyor ve ben de derin bir nefes alıp titrek bacaklarımın üzerine iniyorum ve elbiseyi kontrol ediyorum; sürüşten sonra şaşırtıcı bir şekilde hala düzgün görünüyor. Kaskımı çıkarıp bisikletin üzerine koyuyorum

, kulaklarım yoğun yolculuğun ardından normal seslere alışıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, çantamı alıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Beni tam zamanında buraya getirdin." Davetiyeyi çıkarıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Gerçi gösterinin bir saat sonra başlayacağı yazıyor. O zaman neden herkes burada?"

"Çünkü davetiyelere rağmen herkes içeri giremeyecek, bu da seçilmiş azınlıktan biri olma arzusunu daha da yoğunlaştırıyor."

Bu bilgi beni o kadar şaşırttı ki, bunu nereden bildiğini sormadım bile. Söylentilere göre, yıllardır kulüpleri dolaşıyormuş. "Neden böyle bir şey yapınlar ki?"

"Çaresiz insanlar, istediklerini elde etmek için ne kadar para ödeyeceklerini veya isteklerini elde etmek için ihtiyaç duyulan her şeyi vermeye hazırdır.

kendi açgözlü doğalarını sömürmek başlı başına bir sanat formudur.”

“Sahiplerini bu kadar destekleyebiliyorsan, onları iyi tanıyor olmalısın.”

Bu da bende başka bir soru işareti uyandırdı. İçeri girmek için çok para ödeyeceğimi mi düşündüler? Zaten oraya gitmekle hiç ilgilenmiyordum.

“Öyle de denebilir.” Başıyla kulübü işaret etti. “Bu gece eğlenmene bak, Lavender.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum ve o dirseğimi yakalayıp beni kendine doğru çekip aramızda bir nefeslik mesafe kalana kadar yaklaştırdığında gözlerimi kırkıyorum ve aramızda cızırtılı bir enerji patladığında içimi sıcak bir dalga kaplıyor. “Levi.”

Elini kaldırıp parmaklarını nazikçe saçlarıma doladı, sonra aşağı kaydırıp çenemi öne doğru eğdi, bu da beni sertçe yutkunmaya zorladı. Kucaklaşmayı sonlandırmam gerekirdi, ama bu gece, yapmamam gereken her şeyi yapmayı tercih ediyordum.

"Bu kulübe girdiğin anda, *moy cvetochek*, namusun güvende olmayacak." Kardeşlerime bağırdığım sözleri duymuş ve herkesin bunu duyma ihtimaline içimden inledim.

Otuz yaşında bakire olmak bir şey.

Ailedeki herkesin, özellikle de Levi'nin bunu bilmesi ise bambaşka bir şey!

Başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdirip fısıldadı, “Bunu unutma.” Sonra geri çekildi ve ben gözümü kırpmadan çok önce hızla uzaklaştı, beni ayakta bırakarak içimden binlerce duygu geçip giderken, her biri bir öncekinden daha kafa karıştırıcıydı.

Ancak en belirgin olanı en gürültülü olan.

Bu gece bu kulübe adımımı atarsam, hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Levi

Ah, *benim çiçeğim*.

Ne büyük bir hata yaptın.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*“Erdem güçlü bir silahtır.
Tabii onu doğru kullanmayı bilen varsa.”
Lavanta*

Lavender

Yüksek sesli korna sesi ve ardından gelen lastik çığlıkları beni düşüncelerimden koparır ve siyah bir araba tam önümde durduğunda gözlerimi kırpmam için bir saniyem olur.

Parlak gümüş rengi topuklu ayakkabılar asfaltta belirir ve Scarlett, her zamanki gibi kırmızı elbisesiyle muhteşem görünerek arabadan iner. “Lavender, hayal dünyasında yaşamayı bırakıp çevrene dikkat etmelisin.” Bana sertçe parmağını sallar ve sonra başını eğerek şoförüne seslenir. “Bir süre burada kalacağım. İşimiz bittiğinde seni ararım.” Kapıyı kapatıp tavana hafifçe vurdu, şoförün arabayı sürmeye başlamasını bekledikten sonra yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Merhaba. Umarım çok uzun süre beklememişsindir.”

“Hayır, yirmi dakika kadar.” Bu süre zarfında, dergi kapaklarından çıkmış gibi görünen çeşitli insanların, içeri girmek için neredeyse diz çöküp yalvardıktan sonra reddedilip gözyaşları içinde ayrıldıklarını gördüm.

Bir ara, o kulübe katılmanın kendini ömür boyu bir tuzağa atmak anlamına geldiğini düşünmeye başladım. Durum o kadar saçma bir hal almıştı.

“Bu arada, arkadaş olabileceğimizi söylediğimde, kulüplere takılmayı kastetmemiştim. O ortam pek bana göre değil.”

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. “Hayır diyebilirdin.”

Kısa bir kahkaha atarak uzun elmas küpelerini düzeltti; saçları da süslü bir örgüyle toplanmıştı. “Tabii, burayı keşfetme fırsatını kaçırayım mı? Bazı müşterilerim kulüp üyesi.”

“Oh, o zaman bu iyi.”

Dilini şaklatır. “Hayır. İyi olan şey, onların düşmanlarının çoğunun da üye olması ve kartlarını doğru oynarsan bilgileri her zaman kendi lehine kullanabileceğin bir koz olması.”

“Çalışmadığın zamanlar oluyor mu?” Zekası ve kariyerindeki başarısından etkilenmiş olsam da, sadece daha sonra kullanmak amacıyla bağlantılar kurmanın ne kadar yalnızlık verici olduğunu merak ediyorum.

Sanırım onun arkadaş olarak gördüğü tek kişi Rafael. Muhtemelen ona hiç asılmadığı içindir. Rafael için o, bir kardeş gibidir. Hatta kardeşler gibi didişirler.

“Kardeşin, son işimden, ve kirayı ödeyecek param olmadığı için işten atıldığım zamandan beri.” Daha fazla soru sormak istiyorum ama o dirseğimi tutuyor ve bizi girişe doğru itmeye başlıyor. “Hepsi geçmişte kaldı, o yüzden konuyu değiştirelim. Bu gece nihayet kanatlarını açmanın zamanı.”

“Sadece davet aldığım için bu gizemli kulübü bir görmek istedim.”

“Nasıl ifade etmek istersen, güzel kız.”

“Bazen avukatlardan gerçekten nefret ediyorum.”

Gülerek dirseğime hafifçe vurdu, beni sıkıca tutmaya devam etti ve onun yanında gerginliğimin kaybolduğunu fark ettim. Emmaline ve Aileen'e kıyasla, Scarlett bana ilgi ve sevgi yağdırmaya çalışmıyor, çünkü muhtemelen kendisinde de bunlar eksik.

En azından ortak bir yanımız var.

Kapı görevlisi yanına geldiğimizde bizi süzüyor ve daha iri olan olanı, “Sıra bitti,” diye bağırır. Bir fular ya da ceket getirmeliydim çünkü en az otuz kişi daha sırada beklemektedir.

“Beyler,” diye selamladı Scarlett, kalabalığı yararak ilerledi ve davetiyeyi elimden kaptı. “Elimizde altın zarfımız var.”

Daha zayıf olanı zarfı alır, gözden geçirir ve yüzü biraz solgunlaşır. Hızla ipi çözer ve kapıyı işaret eder.

“Hoş geldiniz, hanımlar. Asistanınızı ve tüm talimatları içeride bulacaksınız.”

Talimatlar mı?

Scarlett beni karanlık binanın içine çekerken bu konu üzerinde fazla durmuyorum

binanın içine çekiyor. Sadece parke zeminin aydınlattığı uzun bir koridor bizi karşılıyor ve her adımımızda topuklarımızın sesi yankılanıyor, bu da içime bir korku hissi salıyor.

"Altın zarfın olması ne anlama geliyor?" diye soruyorum, üzerimize üfleyen klimadan titreyerek, ve klimanın uğultusu endişemi kaygımı azaltmıyor.

"Bu, VIP'lere ayrılmış bir davet; bu kulüpte bu, ortalamanın üzerinde güç ve servete sahip olanlar anlamına geliyor." Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki, "Bunu alabilmek için milyarder statüsünde olman gerekir," diye açıklıyor.

Açıklaması kafamı daha da karıştırdı. "Ben milyarder değilim." "Sen bir Wright'sın."

"Yani dışarıdaki diğer herkes..."

"Onların elinde 'piyango zarfları' olarak adlandırılan kırmızı zarflar var." Bu kulüp hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu keşfetme isteğim o kadar azalıyor, çünkü insanları statü ve servete değer veren, başka hiçbir şeye önem vermeyen tuhaf kategorilere ayırıyor gibi görünüyor. Zaten ne tür insanlar böyle bir kurum kurar ki? "Yani?"

"Bu kulübün standartlarına göre çok paraları yok, ama bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırlar. Çeşitli erkek ve kadınlarla tanışıp kendilerini şeker bebekleri olarak konumlandırmak ya da belirli bağlantılar karşılığında hizmetlerini satmak için. Doğru stratejiyi kullanırsan, bu kulüp lüks bir hayata atlama tahtası olabilir."

Bu, gözyaşlarını ve yalvarışları açıklıyor.

"Burada insanlar kendilerini satıyor gibi görünüyor."

Scarlett omuz silkti. "Kimse onları zorlamıyor, yani bu onların seçimi. Kulübün sahipleri bu konuda çok katı. Rıza çok önemli."

"Yine de seks işçiliği gibi geliyor." Üstelik güvenli olmayan bir iş. Bu güçlü insanların ne tür talepleri olabileceğini kim bilir?

"Öyle, ama rıza olduğu sürece umurumda değil. Bırakın insanlar istedikleri gibi yaşasınlar."

Her neyse. "Hala bu daveti bana kimin gönderdiğini merak ediyorum."

"Yakında öğreneceksin," diye mırıldanır, koridorun sonuna ve sağa döndüğümüzde, resepsiyon masası gibi görünen bir şeyin arkasında duran, ağzı

soğuk gri gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle gülümsüyordu. "Merhaba." Scarlett davetiyeyi masanın üzerine koydu. "Sanırım bunu doğrulama amacıyla istiyorsunuz."

Avukatımın bu aptal fikri üstlenmesi işimi çok kolaylaştırıyor, çünkü o olmasaydı muhtemelen hâlâ sırada bekliyor olurdum.

"İyi akşamlar, hanımlar. Benim adım Bellamy ve bu ev sahibiniz olacağım." Kadın bize başını sallar, davetiyeyi alır, okur ve ardından barkodu tarar. "Kurucu üyeden bir davetiye almışsınız." Bunun bir anlamı mı var acaba? Masanın altından iki siyah kutu çıkarır ve onları önümüze

ve üzerlerinde yazılı isimlerimizi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bunlar bu geceki etkinlik için maskeleriniz. Tüm maskeler belirli bir isme tahsis edilmiştir ve hiçbir koşulda değiştirilemez. Ayrıca kimliğinizi korumamız için maskelerinizi her zaman takılı tutmanız gerekiyor. Fotoğraf ve video çekmek kesinlikle yasaktır. Bu gece kulüpte ne isterseniz yapabilirsiniz ve sipariş ettiğiniz her şey müesseseden." Aramızda bakışlarını gezdiriyor. "Sorunuz var mı?" Sessiz kalıyoruz. "Harika. Lütfen şimdi takın." Kutuları açıyor ve içindeki iki farklı güzel maske karşısında nefesim kesiliyor.

Scarlett, uzun iplere asılı minik, parıldayan kristallerle süslenmiş altın rengi maskeyi eline alır ve aynaya gidip taktığında, maske yüzünü neredeyse tamamen kaplar, sadece gözleri ve burnu açıkta kalır, ama altın-beyaz renkler onu bir şekilde muhteşem bir manzaraya dönüştürür. Maske ona gizemli, zengin bir görünüm verir ve sadece minik detaylara bakılırsa, yapımı pahalıya mal olmuş olmalı.

"Bu şey ağır." Scarlett saçındaki tokaları biraz düzeltir ve her hareketinde kristaller yere renkli kareler yansıtır. "Bu gecedен sonra bunları alabilir miyiz?"

"Evet. Bu bir hediye. Genelde bunları satarız, ama dediğim gibi. Bu geceki her şey ikramdır." Bellamy dikkatini bana çevirir. "Lütfen..." Kutumu işaret eder, ben de iç geçirip parmaklarımı muhteşem siyah maskenin üzerinde gezdirip onu alırım.

Aynaya doğru yürüyüp maskeyi yüzüme takıyorum ve başımın arkasında bağlıyorum. Scarlett'inkine kıyasla benimkinde kristal ya da parlak

renkler yok.

Bunun yerine, zarif ve klasik maskeli balo maskesi, yüzümde kocaman görünen yeşil gözlerimi ortaya çıkarıyor ve kimliğimi gizlemede başarılı olsa da, yüzümün büyük kısmı açıkta kalıyor ve tüm yara izlerim hala görünüyor.

Bunu benim için seçen kişi, onları gizlememi istememiş çünkü bana Scarlett'inkini verselerdi, yara izlerim neredeyse hiç görünmez olurdu.

Sağ tarafta siyah bir tüy kompozisyonu tamamlıyor.

"Oh, bayıldım. Sana çok yakışmış." diyor Scarlett ve sonra Bellamy'ye sesleniyor. "Hazırız."

Uzakta yeni misafirin geldiğini haber veren ayak sesleri duyulmasına rağmen sunucu tabletini eline alır. "Sizi masanıza kadar geçireyim."

Birkaç metre ötedeki çift kanatlı kapıya doğru ilerlemeye başlıyoruz. Kapılar içeriden gelen müziğin etkisiyle titriyor gibi görünüyor; o elini tarayıcıya koyuyor ve kapı hemen açılıyor.

İçeri adımımızı attığımız anda, sanki başka bir yüzyıla girmişiz gibi geliyor ve gözlerim etrafımdaki muhteşem ortamı, o karanlık ve büyüleyici ortamı içime çekiyor.

Klasik müzik, bu devasa salonun havasında yankılanıyor; maskeli, zarif elbiseler ve takım elbiseler giymiş çeşitli insanlar, mükemmel bir senkron ve uyum içinde vals yapıyorlar;

Siyah, kırmızı ve altın rengi mekanı süslüyor ve renkler tavandan sarkan kristal avizenin altında daha parlak ve daha güzel görünüyor; kristal, klimadan gelen soğuk hava nedeniyle hafifçe sallanıyor, , çünkü soğuk hava tenimi ısıtırken omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Devasa bar sol köşede; altı barmen içkileri o kadar verimli hazırlıyor ki, onlara bakmaktan boynum tutuluyor.

İçkileri hızla bar tezgahına koyuyorlar; burada siyah takım elbiseli garsonlar içkileri alıp, kulüp içinde düzgün bir daire şeklinde her yere yayılmış kabinlere ve masalara doğru akıcı bir şekilde ilerliyorlar. Böylece dans pisti

ve önündeki sahne odak noktası.

Renkleri solmuş, muhtemelen en kaliteli ahşaptan yapılmış. Yuvarlak masalar ve kabinlerde lambalar ve perdeler var, ihtiyaç duyanlara mahremiyet sağlıyor.

"Yukarıda özel ses geçirmez VIP odalarımız var." Bellamy camla ayrılmış ikinci katı işaret ediyor. "Onları size ya da . Hangisini tercih ederseniz."

"Biz kabini alalım," diyorum Scarlett benden önce söylemeden, çünkü oraya gitmek istemiyorum. Tanrı bilir bu insanlar orada ne yapıyorlar.

"Müzayedeler sırasında ortam gürültülü ve hareketli olabilir, bu yüzden fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Tavanı işaret ediyor.

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum.

Tavandan beş kafes sarkıyor, her birinde bir kişi var ve hepsinin yüzü beyaz maskelerle örtülü. Kadınlar bana Viktorya dönemini hatırlatan uzun elbiseler giyiyor, erkekler ise takım elbise giymiş ama göğüsleri çıplak. Her kafese bir numara asılmış ve o anda garsonların masaların arasında dolaşıp, üzerinde numaralar yazılı çeşitli kartları koyduklarını fark ediyorum. İpeksi ipler insanları kafese zincirliyor ve şampanya içiyorlar, kalabalığı tarıyorlar, hatta bazıları gülüyor.

Sadece biri köşede oturmuş, gözlerini yere indirmiş.

"Bu da ne böyle?"

Bellamy bana burun kıvrıyor. Demek ki "lanet" kelimesini söylemek sınırı aşmak oluyor, ama bu sorun değil mi? "Bir saat sonra, kapılarımız kapandığında, burada bir müzayede düzenleyeceğiz ve herkesin katılımına açık.

En yüksek teklifi veren, satın aldığı kişiyle bütün geceyi geçirebilecek."

Scarlett, "Neden beş kafes?" diye soruyor. Tek sorusu bu mu?

"Beş kurucu üyemiz var ve her katılımcıyı bizzat onlar seçiyor katılımcıyı bizzat seçen beş kurucu üyemiz var ve bu her zaman gecemizin en önemli anıdır." Bir an geçer. "Hepsi belgeleri imzaladı ve müzayedeye katılmayı gönüllü olarak kabul etti. Ayrıca, işlem tamamlandığında

"İnsanlara teklif vermek nasıl yasal olabilir?"

"İnsanlar için açık artırma yapmak nasıl yasal olabilir?"

“Onlarla bir gece geçirmek için teklif veriyorlar. Biz asla seks konusunu hiç gündeme getirmiyoruz. Bu, iki yetişkinin karar vereceği bir şey ve ayrıca... kulüp dışında birbirleriyle görüşmelerine izin verilmiyor. Bellamy, dans eden insanların arasından geçerek, bir şekilde tüm kulübü mükemmel bir şekilde görebileceği sağ köşeye doğru ilerlerken yüzünde bir anlık rahatsızlık belirir. “Bayan Wright, size işimizin yasal olduğunu garanti ederim. Güvenlik konusunda da endişelenmenize gerek yok. Burada kimse kimseyi hiçbir şeye zorlamaz.”

“Yine de soru sorduğumuz için bizi suçlayamazsınız, değil mi?” Belki de bu benim kendi travmamın bir yansımasıdır. Bir daha isteyerek bir kafese gireceğimi hayal bile edemiyorum.

Özellikle de o, bana tecavüz etmek amacıyla beni bir kafese tıktıktan sonra

Sadece bunu düşünmek bile içimi kaygıyla dolduruyor ve nefes nefese kalıyorum, tekrar kilitli kalmayı hayal etmekten nefret ediyorum. “Hayır. Buna saygı duyuyorum. Yine de, bazen tüm bu soruları cevaplamak yorucu oluyor. Gecenizin tadını çıkarın, hanımlar.” Masadaki küçük düğmeyi işaret etti. “Sipariş vermeye hazır olduğunuzda, o düğmeye basın. Bu geceki tema Venedik maskeli balosu.”

Hemen yanımdan ayrılıyor ve biz de yerlerimizi seçiyoruz, yumuşak deri koltuklar altımızda çöküyor ve parmaklarımla parlak ahşabı parmaklarımla okşadım. “Başka bir şey bekliyordum.” Bakışlarımı menüyü kapıp açan Scarlett’e çevirdim. “Her yerde öpüşen ve çılgınca seks yapan insanlar. Ama burası oldukça sakın. aksiyon görmüştüm.” O kıkırdar. “Bellamy ortalığın kızışacağını söylemişti.”

“İnsanların seks yapmasını izlemekten hoşlanıyor musun?”

“Seksle ilgili pek çok şeyden zevk alırım. Ancak, insanların sevişmesini izlemek bunlardan biri değil.”

Konu

. Bu konudan bahsetmek, hiç seks yapmadığım gerçeğine dikkat çekiyor ve bu ne kadar utanç verici bir şey?

İnsanlar otuz yaşında ya da daha büyükken bakire olduğunu öğrendikleri anda, ya tuhaf olduğunu ya da travmatik deneyimler yaşadığını varsayarlar.

Ve sonra iki şey olur.

Ya sana bunun normal olduğunu ve doğru ya da bunun ne kadar kötü olduğunu, hayatın bir kez yaşandığını ve tüm eğlenceyi kaçırdığını söylerler.

Deneyimsiz kadınlar erkekler için yeterince ilgi çekici değildir çünkü kimse sana her şeyi öğretme zahmetine girmek istemez.

Bu tepkilerin hiçbiri genel olarak seks konusundaki endişemi ya da korkularımı azaltmıyor. Bu yüzden genellikle konuyu değiştiriyorum çünkü benden daha genç ve deneyimli biriyle bunu tartışmak beni daha da utandırıyor.

Yine de... bu gece yeni şeyler deneme gecesi, değil mi?

"Bekaretini kaç yaşında kaybettin?"

Scarlett menüyü okumayı bırakır, düğmeye basar ve bir saniye içinde bir garson gelir, yirmili yaşlarında

"Merhaba hanımlar. Benim adım Andy, bu gece size ben hizmet edeceğim."

"İki kadeh şampanya, tuzlu karışık kuruyemiş, taze çilek, eritilmiş çikolata ve vanilyalı dondurma istiyoruz. Mümkün olduğunca çabuk."

"Anlaşıldı." Göz açıp kapayana kadar bara doğru koşar.

"Böyle ilginç bir sohbet için alkole ihtiyacımız olacağını düşündüm

konuşma için alkole ihtiyacımız olacağını düşündüm. İçki içmenize izin var mı?"

"Evet. Ölçülü olarak."

"On sekiz."

"Ne?"

"Bekaretimi kaybettiğimde on sekiz yaşımdaydım." "Oh."

"Seninle daha iyi anlaşabilmem için benim geç gelişen biri olmamı mı umuyordun?" Kahretsin, bu avukatlar tam da profesyonel oldukları gibi yüzleri okuyorlar. "Yardıma olacaksa, sınıfımdaki en yaşlı bakire bendim ve

kasaba bunu biliyordu çünkü acımasız zorbam, o zamanki erkek arkadaşım dahil herkesi engelliyordu."

Scarlett'e zorbalık yapan birinden bahsedilmesi beni son derece şok etti. Onun hakkında bildiğim her şey, kendinden emin biri olduğunu gösteriyor ve insanlardan hiçbir saçmalığı kabul etmiyor.

"Lisedeki zorbalardan biri miydin?"

Gözlerinde acıya benzer bir şey belirdi, ama o kadar çabuk kayboldu ki, sanırım hayal etmiş olmalıyım. “Eskiden çocukluk arkadaşımı
arkadaşımdı, ama sonra en kötü kabusum oldu. Hayatımı her gün cehenneme çevirmenin yollarını bulurdu ve yöntemleri her zaman acımasız, hassas ve metodikti. Farklı koşullar altında, bir amaca olan bağlılığını takdir ederdim.”

Andy tam o anda geri döner ve bardakları ve yemekleri önümüze koyar. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, hanımlar.” Ve bir kez daha ortadan kaybolur.

Buradaki garsonlar gerçekten de süper hızlı.

Bardaklarımızı kaldırıp tokuşturuyoruz. “Şerefe, canım.” Küçük bir yudum alıyoruz ve soğuk, tatlı sıvının boğazımdan aşağı akmasını boğazımdan aşağı akmasını keyifle karşılıyorum.

“Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Son görüşmemizden bu yana on beş yıl geçti. Önemli değil. Bunu çoktan geride bıraktım. Ayrıca, inan bana, ben de ona hak ettiğince karşılık verdim. Onun hayatı da cehennem gibiydi.” Ses tonundaki hafif titreme, aksini gösteriyor.

Rafael'in Scarlett'in ıssız bir yerdeki küçük bir kasabadan geldiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Emmaline'in anlattıklarına göre, asla memleketine gitmez ve oradan vebadan kaçır gibi kaçır, yani orada ne olduysa gerçekten çok korkunç bir şey olmalı.

Bir ceviz alıyorum. “Ne oldu? Erkek arkadaşın seni korudu ve sonunda seviştiniz mi?” Konuşmayı tekrar sekse getirmek daha iyi, çünkü o benimle kabuslarını yeniden yaşamak için buraya gelmedi.

Boş bir kahkaha atıyor ve bu sefer bardağından büyük bir yudum alırken çikolataya bir çilek batırıyor. “Kimse Camden’a karşı koyamazdı. O kendi cehennemindeki şeytandı ve orayı istediği gibi yönetiyordu.”

On sekiz yaşındaki bir delikanlının ne kadar gücü olabilir ki?

“Ailesi zengin olmalı.”

“Hayır. O bir serseriydi, ben ise kasabanın prensesiydim. Babam belediye başkanı ve milyarderdi. Onunkisi ise kasabanın ayyaşıydı ve bir karavan parkında yaşıyorlardı, zar zor geçiniyorlardı.”

Bir belediye başkanının kızı yıllarca zorbalığa uğradı ve kimse bir şey yapmadı mı? Bu ne boktan bir kasaba böyle?

“Bak, vaaz veriyormuşum gibi görünmek istemem... Her halükarda, deneyimli olmak ya da bakire olmakta bir sorun yok. Seks yapmaya hazır olduğunda, partnerini gerçekten istediğinden emin ol. Önemli olan tek şey bu. Herkesin bunu söylediğini biliyorum, ama doğru. Her partner farklıdır, bu yüzden ya da başka türlü, kimsenin seni istemeyeceği ya da seni terk edeceği gibi tüm bu konuşmalar. Bunları görmezden gelmelisin. Seks karmaşık bir şey değil, sen de anlayacaksın.”

Kaşığımı alıp dondurmaya daldırdım ve bolca aldım. Sözleri, ortalıkta dolaşan diğer tüm tavsiyeler gibi geliyordu.

“Belki de önce bir seks partneri bulmayı düşünmeliyim. Bunu isteyen pek fazla erkek yok.” İşaret parmağımla yanağıma dokundum.

“Sen güzelsin, ve eğer görünüşün ya da cinsel geçmişin hakkında bir şey söylerse, onu kapı dışarı et ve yüzüne kapıyı kapat.”

Kadehlerimizi tekrar tokuşturduk. “O yüzden rahatla ve keyfini çıkar. Şu anda resmen Venedik balosundayız.” Şampanyamızı bitirdik ve Scarlett, barda duran Andy’ye yeniden doldurması için işaret etti, o da bize başparmağını kaldırdı.

“Sana son bir kişisel soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki, hayatım.”

Çileğini ısıtır, ama ben sorumu sorar sormaz öksürmeye başlar. “İlk sevgilin kimdi? Eğer erkek arkadaşın Camden’a karşı koyamadıysa.”

Belki de sonunda o zorba çocuğun haddini bildiren kasabanın yakışıklısı biriydi?

Gözlerinde panik parıldıyor, bir peçete koparıp ağzını siliyor ve ben de acı bir gerçekliğin farkına varıyorum.

Hayır.

Aman Tanrım!

"O mu..." Zorbalığın kendisi miydi diye soramadan müzik durur ve yüksek bir davul sesi mekanda yankılanırken insanlar dans etmeyi keser.

Sanki bir işaretmişçesine herkesin dikkati ikinci kata yönelir; orada bir çift kapı daha açılır ve beş adam dışarı çıkar; hepsi kaslı vücutlarına özel dikilmiş gibi görünen siyah takım elbiseler giymiş, yüzlerini altın renkli hayalet maskeleri örtüyor.

Güç.

Onlara bakarken aklıma gelen ilk şey bu; tek tek merdivenlerden inmeye başlıyorlar, hareketleri o kadar akıcı ki bana tropikal yağmur ormanlarında dolaşan panterleri hatırlatıyor.

“Sahipler geldi,” diye fısıldar arkamdan biri, insanlar geçmeleri için yer açarken. Kimseye zar zor bir barın arkasındaki bilinmeyen bir yöne doğru ilerlerken, herkes sadece bakakaldı.

Ancak, bakışlarım bir anlığına onlardan biriyle buluşuyor ve boğazım düğümlenirken, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

Çünkü o mavi gözler mi?

Onları her yerde tanırım ve hiçbir maske onları benden benden saklayamaz.

Uzun zaman önce, anaokulu öğretmenimin en sevdiği bir söz vardı ve bana o kadar çok tekrar etti ki sanki beynime kazınmış gibiydi.

Bedava peynir sadece fare kapanında bulunur.

Levi bu gece beni buraya getirdi ve ben de, daha iyi bilmem gerekirken, onun doğru şeyi yapmak istediğini sanan saf biriydim.

Onun gibi adamlar mı?

Ne affederler ne de unuturlar ve Rush'a karşı beslediği kin öylece yok olmayacak.

"Buraya gel." Saçımı avuçlayıp beni bir yere sürüklerken, her yerimi saran yakıcı bir acı ile cildim yanıyor ve başım çok ağrıyor. "Yansımana bak." Önümdeki aynaya odaklanıyorum , gördüğüm manzara karşısında dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, ama o bıçağı yüzüme dayayıp yanağıma bıçağı dayayıp kan akıtana kadar bıçağı batırdığında, acı dolu çılgılığım odayı doldurdu. "Güzelliğin erkekleri çekiyor. Onu yok edeceğim, böylece sadece bana ait olacak."

Evet, bir erkeğin öfkesinin hedefi olmak nasıl bir şey biliyorum.
Avcı beni av sahasına getirdi.
Ve bu gece hayatta kalmak istiyorsam onun kurallarına uymak zorundayım.

Levi

Wyatt elini otomatik anahtara koydu ve barın arkasında, bizden başka kimsenin giremediği karanlık köşede bulunan ofisimizin kapısı açıldı ve tek tek içeri girdik.

Toplantı odasında yuvarlak bir masa, küçük bir bar ve kulüpte olan biten her şeyi canlı olarak gösteren on adet TV ekranı var. Güvenlik ekibimiz tüm videoları kendi başına izliyor olsa da, biz de kolay erişim imkanına sahip olmayı tercih ediyoruz.

Birkaç dizüstü bilgisayar ve tabletin yanı sıra yedek giysiler.

“Müzayede bir saat sonra başlıyor, o halde neden burada olduğunuzu bize anlatmaya ne dersiniz

buradasınız?” Kane sessizliği bozar, bara gider ve bir

. Onu havada sallayınca herkes ellerini kaldırdı. “Biz bir izlenim bırakmayı ve aslında kalıp insanların endişelenmesini izlemeyi tercih ediyoruz.” Beş adet tertemiz bardağın bulunduğu tepsiyi kapıp masanın üzerine koydu. “Ne zaman herkesin garsonu olmaya karar verdiğimi bilmiyorum ama lütfen beyler, ne olursa olsun, oturun.”

Von kıkırdar ve buzdolabını açar, buz çıkarır ve bize ayrılan yerlerimize otururken. Kane cömert miktarda viski döker herkese bardakları dağıtmadan önce. “Soruma cevap verecek misin?” Beşinci adama seslenir ve adam sonunda cevap verdi.

Doğduğundan beri konuşamıyor ve bizi duyabilmesine rağmen asla konuşmuyor. Çeşitli haberlere göre, ses telleri onarılamayacak kadar hasar gördüğü için doktorlar konuşma bozukluğunu düzeltemedi . Ancak, birkaç yıl önce konuşabildiğine dair bazı söylentiler dolaşıyordu. Sadece konuşmamayı tercih ediyor.

Her halükarda, bu onun bileceği iş ve onun için hepimiz işaret dilini öğrendik. En azından onu anlayabilmemiz için yeterli.

"Bu, kulüp için en önemli gece. Bütün bunları," parmağını havada döndürerek, "mümkün kılan sessiz ortak olarak, gelip hepinizi kontrol etmem gerektiğini düşünmez miydiniz?"

"Fikri, konsepti ve tüm iş kararlarını biz bulduk," diye karşılık verir Von, bardağını salladıktan sonra uzun bir yudum alır. "Yine de sanki bu kulüp senin sayende varmış gibi konuşuyorsun."

Ağzında bir gülümseme belirirken, gözleri soğuk kalır ve gözlerinde bir uyarı parladı. "Bir konseptin ve sınırlı kaynakların vardı çünkü bunu gizli tutmak istiyordunuz. Bana gelip yardım ve büyük yatırımlar istediniz. Finansal planı ben oluşturdum ve bunu o kadar iyi uyguladım ki, kimse bunu sizlere bağlayamadı. Özellikle de, yan işin olan küçük hobini çünkü onların sizin bu küçük hobinizi öğrenmesinden çok korkuyorsunuz."

"Babalarımız kendi başlarına güçlü adamlar ve biz onlara saygı duyuyoruz. Onlardan korktuğumuzu hiç söylemedik. Kendi başımıza bir şeyimiz olsun istedik." Wyatt sohbetine katılır ve sert ses tonu, misafirimizin sataşmasına pek de hoşnut olmadığını gösteriyor. "Ve en son baktığımda, bu işte büyük bir payın vardı, ama hisselerin çoğunluğu sende değildi. Öyleyse neden burada oturup sanki bizim sahibimizmişsin gibi davranıyorsun?"

Evet, Krallar, biri üzerlerinde güç kullanmaya çalıştığında pek iyi tepki vermezler.

Ne yazık ki en iyi arkadaşım, yasaların ince çizgisinde yürümeyi tercih ediyor ve ilkelerine aykırı olduğu için asla gerçek bir suç işlemiyor.

Birini günlerce işkence edebilir, ama asla öldürmez, çünkü ona göre ölüm, kendi başımıza karar verebileceğimiz bir şey değildir.

Yüksek ahlak ve her şey bir yana, bu bir dereceye kadar takdire şayan.

Aramızda, ellerinde en az kan olan kişi o.

Ortağımız viskisini yudumlarken, Wyatt'ın bakışlarını karşıladıktan sonra cevap veriyor. "Yine de sırlarını onlardan iyi saklıyorsun. Benim fikrim hala geçerli. Eğer desteğimi çekersem, bu kurumun tamamı çökecektir. Yani evet, bir dereceye kadar, hepinizin efendisi benim. Hoşuna gitmeyebilir, King, ama bu bir gerçek."

"Dikkatli ol, Braiden. Sadece Chicago'da mutlak egemenliğin var. New York bizim bölgemiz. Kendi bölgemizde bizi kışkırtma, yoksa sonuçları hoşuna gitmeyebilir." Gözlerimiz karşılaşır ve birbirimize karşı dururuz çünkü sözleri büyük ölçüde bana yönelik.

Ne de olsa babam, yıllardır babası ve amcalarıyla sorunları olan New York'un yeraltı kralıdır. Şu anda aralarında soğuk bir barış olsa da, amcalarımın çoğu onlarla arkadaş olduğu için, her iki tarafta da kin hala güçlüdür.

Ne haltlar döndüğünü sordüğümüzde kimse tek kelime etmiyor.

Octavius ve Isla Reed, Braiden'ı beş ya da altı yaşındayken evlat edindi,

yani o bizden büyük. Ailelerimizin bir araya geldiği nadir buluşmalarda hiç arkadaş olamadık, ama birbirimize karşı nazik davrandık.

Adam bir dahi ve üç yıl önce iki tröst fonunu üç katına çıkardı, bu yüzden kulübümüzü açmaya karar verdiğimizde, başarılı olması için ona ihtiyacımız olduğunu biliyorduk. Ona gittiğimizde bize siktirip gitmemizi söyledi, bu yüzden onu bize yardım etmeye ikna edebilecek tek kişiyi ikna etmek zorunda kaldım.

Fransa'daki yaz tatillerimizde aynı sanat dersine giderdik ve İngiliz edebiyatına olan sevgimiz sayesinde yakınlaşmıştık, gerçi çoğu zaman beni görmezden gelen hayallerindeki prens hakkında gevezelik ederdi. Yine de bir gün onunla evlenmeyi planlıyordu.

Tüm bu durumu gereksiz ve acınası bulmama rağmen, bu durum benim takıntılı doğama hitap ediyordu, bu yüzden ailesi bundan pek hoşlanmasa da iletişimimizi sürdürdük. Sanırım babası ona ona aşık olduğumu sanıyordu, ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Braiden bu durumu hiç hoş karşılamadı ve bana arkadaşlığımı kendime saklamamı ve bir daha ona asla yaklaşmamamı söyledi.

Onun bu konuda bu kadar sinirlenmesini görmek çok komikti. Hayatım boyunca Isabella Price'ı on kez gördüm, ama bu onu ikna etti, bu yüzden onunla

.

Görünüşe göre, Dört Kara Atlı ve mirasçıları yasak meyvenin peşinden gitmeyi seviyorlar çünkü o uyarıyı yaptığında Isabella on yedi yaşındaydı

. Onların boktan yaş farkı dinamikleri hakkında söyleyeceğim tek şey bu.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, yargılayacak kişi ben değilim.

“Gerçekleri söylemek hepinizin sinirini bozuyorsa, öyle olsun,” diye işaret diliyle konuşan Braiden, parmağıyla bardağının kenarını izledi. “Her halükarda, kimin aleti daha büyük diye ölçülecek vaktim yok. Ben buraya işimi konuşmaya geldim

.”

Kane inleyerek içkisini bitirip kendine bir tane daha doldurdu.

“Lütfen konuş da gidelim de gecemizin tadını çıkaralım. Sizlere kıyasla, ben aslında tüm bu kargaşanın tadını çıkarmayı iple çekiyorum.”

“Gelirimiz bu yıl dört katına çıktı ve şu anda kulübe katılmak için sayısız milyonlar teklif eden insanlar var. Yan iş olarak ne tür pazarlama yapıyorsanız, işe yarıyor. Bu yıl birkaç milyar kazanma yolundayız.” Buna hiçbir tepki vermiyoruz çünkü çoğumuzun sadece emanet fonlarında bile bu miktar var.

Kane bile, tabii ki o bunu bilmiyor. Eudard Amca onun için de bir tane oluşturdu. Adamı resmen evlat edindiler.

Hepimiz o kadar berbat durumdayız ki, bir psikiyatrist için rüya gibi bir ekip olurduk. “Harika. Hepsi bu kadar mı—” Kane ayağa kalkar, ancak Braiden başını sallayınca tekrar oturur.

“Burada ne işimiz var?” Hepimiz bu söz üzerine kaşlarımızı çattık. “Bir işin gelişmesi için enerji, kaynak ve zaman harcamak gerekir, ama hiçbiriniz bu gerçeği kavrayamıyor gibisiniz. Onlar müziğine odaklanmış ve turneye çıkmak üzereler.” Von ve Kane’i işaret etti; ikisi de kadehlerini tokuşturdu.

“Bu adam, kardeşini ararken masum bir kızı zorbalığa uğratmayı misyon edinmiş ve ömür boyu yetecek kadar aile draması yaşıyor. Bu işin nihai amacı ne ki?” Wyatt dişlerini sıkar ve Braiden bana bakar. “Ve sen.”

Aramızdaki gerilim artarken başka bir şey işaret dilinde söylemez ve o anda, onun bildiğini anlarım.

Geçmişimi nasıl biliyor lan?

“Ve o bir kızı kovalamakla çok meşgul.” Kane gözlerini devirdi. “Endişelenme endişelenme, Braiden. Odak noktamız kulüp ve bu gece hepimiz işimizi yapmak için buradayız. Hayatımızın tadını çıkaralım. Bu kulüp bizi tanımlamıyor.”

“Hepinizin birbirinizi öldürürken ve insanlara acı çektirdiğinizi izleyebileceğiniz ayrı işkence odalarınız olduğunda tanımlıyor.” Hızla imzalamadan önce masaya hafifçe vurur.

hızla imzaladı. “Hepiniz pervasız ve öfkeli insanlarsınız ve aranızda güvenilebilecek tek kişi Wyatt.” Parmaklarını şıklattı. “FBI ya da polisler burada gerçekte neler olup bittiğini anladıkları anda ne olduğunu anladıkları anda? Hepiniz şartlı tahliye olasılığı olmadan ömür boyu hapis cezasına çarptırılırsınız.” Oh, işte vaazlar başlıyor, hem de ondan.

O, bizim olabileceğimizden çok daha berbat durumda.

“Braiden, sen bizden daha büyüksün ve belki bazı yönlerden daha akıllısın.” Ah, Von. Her zamanki gibi diplomat. “Biz de seninle aynı ortamda büyüdük. Yakalanmayacağımıza inanın bize, ve elimizde “İşte bu. O yüzden bizi denetlemeye çalışıp gerçekte neler olup bittiğini anlatmaya çalışmak gibi bu saçmalığı bırakın.”

Braiden sandalyesine yaslandı, gözlerini kapattı, sonra tekrar açıp işaret dilinde konuştu, bu sefer sözlerini vurgulayarak. “Hepinizin sırtında ayrı ayrı hedefler var ve bu hedefler mi? Hepsi bir şekilde kan istiyor. Ve siz burayı gizli tutmak istemeseydiniz, umurumda olmazdı. Eğer işler patlarsa, bunu babalarınızdan saklayamazsınız ve benim buradaki rolüm sorgulanır.” Gözlerini üzerimizde gezdirdi. “Ailelerimiz yıllarca barışı korumak için bu kadar çok çaba sarf ettikten sonra aralarında herhangi bir sorun çıkmasını istemiyorum.”

“Sorunlarımızla biz ilgileniriz, işler sarpa sararsa, hepsini benim üstüme atabilirsiniz.” Kane bir içkiyi daha bitirip ağzındaki buzu ezdi. “Onların öfkesiyle başa çıkabilirim ve bu ailelerinizi etkilemez. Ne olursa olsun tüm sorumluluğu üstleneceğim.” Kane televizyon ekranına bakarken hızla ayağa kalktı. “Ne halt ettin sen?” Öfkeli bakışları üzerime düştü.

“Şah mat, Kane. Sanırım müzayedeye tam zamanında geldiler. Acaba bu gece tercihlerini kim daha iyi karşılayacak merak ediyorum.”

Bana parmak hareketi yapıp kapıya koşar, muhtemelen dans pistine atlayacaktır.

Braiden başını sallar. “Birine mi aşık oldu ne?”

“Ya da öyle bir şey,” diye yanıtlar Von ve o da ayağa kalkar. “Braiden, alınma alınma ama bu akşam için, sizinle oturmayı içermeyen planlarım var. Şerefe.” Viskisini bir yudumda bitirip

bardağı masaya koyar. “Görüşürüz.” Ve işte böylece, o da çıkar.

"Senin de gitmen gerekmiyor mu?" diye sorar Wyatt, platin saatini düzeltirken. "Lavender burada."

Onun güzel yüzü aklıma gelince tanıdık bir sahiplenme duygusu beni sarar, bedenim hâlâ kaya gibi serttir; yüzünü benimkine bastırışını ve benim gücümün altında ne kadar çaresiz olduğunu hatırlayarak.

Benim meraklı, meraklı *cvetochek'im*.

Tek istediğim onu zindanına sürüklemek ve akıl sağlığıma karşı bir silah olan o lanet elbiseyi yırtıp atmak, ellerimi onun pürüzsüz ve buruşuk teninin her yerine gezdirmek ve üzerinde sahiplik izimi bırakmaktır, böylece özgür iradesi olmadığını bilirdi.

O bana ait ve herkesten kaçıp onların otoritesini sorgulayabilir... ama benimle birlikteyken böyle bir seçeneği olmayacak.

O sadece benim olacak.

"Bu arada Aurelia daveti reddetti. Sıkıcı ve acınası hayatını yaşamaya devam ediyor."

Ah. O zaman onu bir sürpriz bekliyor.

Braiden kaşlarını çatı. "Üç kız kardeşim var." Tam olarak üçüzler. "Gücü olmayanlar üzerinde güç kullanmak, gücün işareti değildir. Bu, saygı görmeyen ve asla saygı görmeyecek bir zayıflığın işaretidir."

"Umutsuz bir kızın uydurduğu bir yalan yüzünden kardeşlerinden birini kaybettiğinde yaratmış, tüm varlıklarını yok eden bir yalan yüzünden kardeşlerinden birini kaybettiğinde, o zaman konuşuruz. O zamana kadar, hepiniz siktirin gidin." Wyatt ayağa kalkar. "Umarım, öngörülebilir gelecekte birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmayız." Bir saniye içinde çıkar, kapıyı kapatır ve duvarda asılı saatin çarpma etkisiyle sallanmasına neden olur.

Braiden, içkimin büyük bir yudumunu alırken gözlerini bana diker. "Senin için bir şeyim var." Ceketinin cebinden bir şey çıkarır ve masanın üzerine koyar, bana doğru kaydırır. Bir flash bellek. "İçinde aradığın bilgiler var."

Gözlerini kaçırmadan ona bakıyorum, ama o şeye dokunmak için hiçbir hareket yapmıyorum çünkü

Bu dünyada her şeyin bir bedeli vardır ve sana aksini söyleyen kişi bir aptaldır.

Arson Amca'nın bana her zaman öğrettiği gibi.

Bedava peynir sadece fare kapanında bulunur.

"Bunu nasıl elde ettin?" Neden elinde olduğunu sormaya bile zahmet etmedim. Braiden, bizimle çalışmaya karar verdikleri anda kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmış olmalı.

Ben de aynısını yapardım.

"Hediyeyi kabul et, Levi, ve o piçi avla. Çünkü o senin hakkında her şeyi biliyor ve saldırmak için mükemmel fırsatı bekliyor."

Kollarımı genişçe açıyorum, parmaklarıma biraz viski dökülüyor. "O zaman gelsin bana. Bekliyorum."

"Korkaklar bizimle doğrudan yüzleşmez. Bizimkilere saldırırlar."

"Ben halledebilirim, ayrıca... avlanmanın nasıl işlediğini biliyorsun. Bir avı yakalamak için, yemi sarkıtıp sonra tuzağa düşürmelisin."

Sözlerimi düşünür ve sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak gitmek üzere. Bir şey söylemesini beklemiyorum ama duvara dokunur ve işaret dilinde "Av, avcının kanını

şey, avcının kanını kaynatır. Ta ki yem, avdan daha değerli hale gelene kadar. İşte o zaman bu spor tehlikeli hale gelir.

Çünkü avcı, bir zayıflığı olan bir koruyucuya dönüşür. Dikkatli ol, Levi. Takıntılarımız bizim yükümlülüklerimizdir."

"Asla bir yükümlülüğüm olmayacak."

"Buna inanıyorsan, o zaman gerçekten bir aptalsın." Dışarı çıktı ve arkamdan kapıyı sessizce kapattı, ben televizyona odaklanıp Lavender'ın gülüşünü izlerken, kaşığını dondurmaya batırıp yemeye başlamasını izlerken, beni sözlerinin ağırlığıyla baş başa bıraktı.

Lavender benimdir ve öyle kalacaktır. Ancak onun benim yükümlülüğüm haline gelmesi için onu sevmem gerekir.

Ve bu asla olmayacak.

Çünkü sevmek için insanın bir kalbi olması gerekir ve benimki çok uzun zaman önce kırıldı.

O, benim her şeye sahip olacak. Ama kalbim?

Sahip olmadığım bir şeyi veremem.

ON İKİNCİ BÖLÜM

*“Kötü arzuların korkunç sonuçları vardır.
Ve yine de...
İnsanlar, bu cazip çağrılara direnmek için çok zayıftır.”
Lavanta*

Lavender

“Eğer daha fazla bakarsan, barmen ona aşık olduğunu düşünecek,” der Scarlett, ağzına bir çilek daha atarak ağzına atarak beni düşüncelerimden koparır. “Bu arada, bence o bunu umursamaz.”

“Özür dilerim. Barmene bakmıyorum.”

Sanırım beş sahibin gittiği yöne bir aptal gibi bakıyordum ve bu olay hala zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu; bunu daha önce çözemediğim için kendimden nefret ediyordum.

Cidden, o daveti Levi'den başka kim gönderebilirdi ki?

Kendimi kaptırdığım ilk pervasız ve tehlikeli şey, ama bunun acımasız bir şaka olduğunu fark ettim.

Benim için bir aşağılama ritüeli planlamış olsa da şaşırmam. “Gitmem gerek.”

Scarlett kaşlarını kaldırdı. “Neden? Levi’nin sahiplerden biri olduğunu öğrendiğin için mi?” Parmaklarıyla masanın üzerine vurdu.

“Sadece onun değil. Wyatt, Von ve Kane... hepsine ait.”

“Biliyor muydun?” Peki beşinci adam kim o zaman? Ian mı?

Omuzlarını silker, bir çileği daha çikolataya batırır ve çikolatanın kaseye damlamasını izler. “Rafael bu kulübü temsil ediyor ve avukat-müvekkil gizliliği nedeniyle benimle hiçbir ayrıntıyı paylaşmadı.”

“Bana. Ama olayları birleştirmek zor olmadı.”

“Neden bir şey söylemedin?” Sesimdeki suçlayıcı tonu gizlemek zor, ve gözleri soğuyor, bana Scarlett’in kimseye saçmalık kabul etmediğini hatırlatıyor.

Rafael’den bile.

“Hadi bazı gerçekleri bir gözden geçirelim, hayatım. Beni sen davet ettin ve ayrıca, Levi Scott ile bir sorunun olduğunu bilmiyordum. Bu neyle ilgili ki?” Müzik değiştiği anda çileğini yiyor ve birkaç misafirin daha geldiğini fark ediyorum; biri sahneye çıkıp mikrofona boğazını temizlerken, onlar doğrudan VIP bölümüne yönlendiriliyor ve etrafımız bir anda sessizliğe bürünüyor.

“Bayanlar ve baylar, müzayede on dakika sonra başlayacak. Lütfen Pleasure Zone’a gitmeden önce bunu aklınızda tutun.” Müzik hemen yeniden başlar ve gözlerimi kırıyorum.

“Pleasure Zone nedir?”

“Adından anlaşıldığı kadarıyla, isim vermeden cinsel fantezilerini serbest bırakabilecekleri özel bir yer olmalı.”

Başımı sallıyorum — çünkü ne lan bu? Bu tür şeylerin sadece seks kulüplerinde olduğunu sanıyordum, tabii seks yönetildiğini bilmiyorum ama—sorusuna cevap veriyorum. “Levi benden nefret ediyor. Nişan partisinde ne yaptığını hatırlıyor musun?”

Şampanya kadehini eline alıp bir yudum alır. “Hatırlıyorum. Çikolata çeşmesine düştün ve çeşitli fotoğrafçılar fotoğraf çekerken baştan aşağı çikolataya bulandın.” Dilini şaklatır. “Ama konuklar umursamadı. Baktılar ve tek kelime

.”

“Sadece Rafael hepsine para ödediği için. Aksi takdirde fotoğraflarım sosyal medyada her yerde olurdu. Ve ben sadece kayıp düşmedim.”

Bir sonraki yudumunun ortasında durdu ve bakışları keskinleşti. “Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes veriyorum, ağızımdaki fındıkları çiğniyorum ve bu anı zihnimde canlanırken damarlarımdan akan öfke ve aşağılanma hissini yatıştırmasını umuyorum.

Su şişesini elime alıyorum, kapağını açıp açgözlülükle bir yudum alıyorum, boğazımı serinleten hissi keyifle karşılarken kalabalığı tarıyorum, tüm bu insanların nişan partisini coşkuyla kutlamalarını izliyorum.

Aile konağımız çok büyük olduğu için, herkes içip, yiyip, sohbet edip, dans edebilecek bolca yer var; orkestra yumuşak klasik müzik çalarken, çeşitli hizmetçiler ve uşaklar etrafta dolaşarak her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağlıyor.

Rush kolunu Aileen'in beline dolayıp onu havaya kaldırmadan, onu güldürmeden ve sonra öpmeden önce Aileen'in küçük bir dans piroueti yaptığını fark edince gülümsüyorum. Birbirlerine o kadar dalmışlar ki...
Bu

hem güzel hem de acı verici.

Güzel çünkü kardeşim, yaşadığı onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyor yaşadıklarından sonra mutluluğu hak ediyor. Wright erkekleri sevdiğinde... takıntılı ve ömür boyu severler.

En azından iyi olanlar.

Ve acı verici çünkü bu, benim asla böyle bir aşka sahip olamayacağımı hatırlatıyor.

Omurgamdaki karıncalanma tüylerimi diken diken ediyor ve geriye baktığımda gözlerim fırtınalı mavi gözlerle buluştuğunda donup kalıyorum. Levi duvara yaslanmış, bana bakarken, birkaç genç kızın birbirlerine bir şeyler fısıldadığını ve onun yönüne bakarken kızardıklarını görüyorum.

Herkesin seninle birlikte olmak isteyeceği kadar yakışıklı olmak bir lütuf olmalı.

Yaralı tarafımı saçlarımla gizlemeye ve mümkün olduğunca çok makyaj yapmaya özen gösterdim, sanki kimse sormuş gibi.

Kimse kardeşlerimin önünde yara izlerimden bahsetmeye cesaret edemezdi Levi'den gözlerimi ayırıp Rafael'e el sallıyorum, o da bana göz kırptıktan sonra Emmaline'i dışarı sürüklüyor. Bu ikisi birbirlerinden ellerini çekemiyorlar.

"Lavender? Merhaba." Yakışıklı, siyah saçlı bir adam bana yaklaşıp gülümsediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum. "Benim adım Raven MacAlister."

Ah, bu isim tanıdık geliyor.

Ryder ve Estella MacAlister'ın oğlu. İki kız kardeşi var, üçü de üçüz ve hepsi dahi oldukları için yakın zamanda bir bilim projesine katılmışlar. Söylentilere göre, Ryder annesinin profesörü iken tanışmışlar ve aralarında on dört yaş farkı var. Üstelik aileleri kan davalıydı ve anne tarafındaki amcaları Octavius Reed, Ryder'dan nefret ederdi.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Her neyse, şu anda hepsi gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, aradan yirmi beş yıldan fazla zaman geçti.

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." Elimini sıkmasını bekliyorum. Oysa o, elimi tutup ağzına götürdü. "Benimle dans eder misin?"

"Oh hayır." Bu ihtimal bile beni utandırıyor. "Nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Aslında kimse bilmiyor. Yine de, bence burada öylece durmaktan iyidir." Gözlerinde bir parıltı belirliyor ve öne eğilip sesini alçak bir fısıltıya indiriyor. "Bunun için fazla güzelsin, Lavender."

Başka bir durumda bunu alay olarak algıladım, ama Dört Kara Atlı ve çocukları bana bunca zamandır çok iyi davrandılar. Bunun Octavius'un

yanağında kocaman bir yara izi olmasıyla mı, yoksa aralarında çok sıkı bir bağ olduğu için doğal olarak herkesi kanatları altına almaya çalıştıklarıyla mı ilgili, emin değilim. Her halükarda, çocukları beni hiçbir zaman rahatsız hissettirmediydi ya da dışlanmış hissettirmediydi.

En azından şimdilik. Florian ve Jimena Price'ın çocuklarıyla henüz tanışmadım. Oğullarından birinin, kız arkadaşına dokunmaya cüret eden birinin arabasını yakın zamanda havaya uçurduğunu duydum; ama kızın kendi ifadesine göre o, aslında onun kız arkadaşı değilmiş.

Aileen bu dramayı açıklamaya çalıştı, ama isimleri saymaya başladığı anda kafam karıştı.

Ağzımı açıp reddetmek üzereydim, çünkü jestlerini takdir ediyordum, ama heyecanlı bir ses beni çağırdı, melodik tonu dikkatimi çekti

dikkatimi çekiyor: "Levi!" Tam o anda dönüp, zümrüt yeşili ipek elbise giymiş sarışın bir kızın ona sarıldığını ve onun da kızı sıkıca kucakladığını görüyorum. Kız o kadar zarif ve minik ki, kollarında neredeyse kayboluyor.

Basitçe söylemek gerekirse, kız muhteşem ve onunla aynı yaşlarda olmalı. Onu yanağından öpüyor ve geriye doğru eğiliyor, gülümsüyor ve . O da gülümser ve su şişesini açıp, tam bir beyefendi gibi ona uzatır.

Bu etkileşimin neden beni rahatsız ettiğini bilmiyorum, belki de ilk kez bana bakmayı bırakıp, tüm dikkatini bu mükemmel kıza vermiş olmasıdır.

Oysa birkaç saniye önce tüm dikkat benimdeydi.

Bu tür düşünceler aptalca olduğu için alınımı ovuşturuyorum, tam o sırada Raven ısıklık çalıyor ve kıkırdayarak, "Bu ilginç olmalı ilginç olmalı." Sonra koyu saçlı bir adam bize doğru ilerliyor, yüzü ifadesiz, soğukluğu ise her yerinden fışkırıyor. "Sevgili kuzenim Braiden, seni buraya ne getirdi?" Gözler öldürebilseydi, Raven ölmüş olurdu. Bunun yerine, bir kez daha gülüyor. Ne tuhaf bir aile. Sarışını işaret ediyor; kız, Levi'ye bir şeyler anlatmaya devam ederken onun koluna dokunuyor. Dış dünyadan habersiz gibiler. Kız onun kız arkadaşı mı? Hem bu göğsümdeki yanma hissi de ne? "Bu arada, o Isabella. Yani, o bizim için bir kuzen gibi, değil mi Braiden?"

Braden, Raven'a bir şeyler işaret ediyor ve adam daha da geniş bir sırtıyla karşılık veriyor; o anda, keşke işaret dilini anlayabilmeyi gerçekten çok isterdim.

"Sana aptal gibi mi görünüyorum? Sizin aksine, benim ölüm arzum yok," diye yanıtlar Raven ve tartışmaya devam ederler.

Sonunda Braiden parmaklarını şıklatır, Isabella'nın kahkahaları havayı doldurduğunda duruşu daha ve sertleşir. Levi'nin bu kadar komik olduğunu bilmiyordum! Zaten neden umursuyorum ki? "Dans etmek istemiyorsan, Lavender, dışarıda bir yürüyüşe ne dersin? Bana evi gezdirmeni çok isterim. Doğrusu, tüm bunlar pek bana göre değil. Laboratuvarları tercih ederim."

Gülmemi zorla bastırıyorum çünkü sosyal medyaya göre o, iyi partileri çok seviyor. Araştırmalarına ve çığır açan projelerine nasıl zaman ayırıyor, hiç bilmiyorum. Levi ile Wyatt'ın toplamından daha fazla ortalıkta dolanıyor.

"Tabii." Beni, sapık bir takipçi gibi Levi'ye bakmaktan alıkoyup karmaşık duygularımı irdelememi sağlayacak her şey olur. "Nereye gitmek istersin?"

Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni terasa doğru sürüklediğinde nefesim kesildi. Bizi odanın içinden geçiren bir yol seçti ve bu sırada meraklı bakışlar üzerimize yöneldi.

Burada ne haltlar dönüyor?

Elim onun eliyle temas ettiğinde kötü bir şekilde yanıyor ve elimi çekiyorum, ama Levi birdenbire önümüzde belirince donup kalıyorum. "Raven." Adamı selamlarken sesinde soğukluk ve başka bir şey var

, sonra gözleri bir anlığına birbirine kenetlenmiş ellerimize düşüyor. Rahatlamamla birlikte, Raven beni tutuşunu gevşetiyor. Sanki özür diler gibi parmaklarını nazikçe parmak eklemlerimin üzerinde gezdirmeden önce değil, ve bu bir şekilde etrafımı saran gerginliği on katına çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bütün bu romantik mutluluk harika, ama benim için sıkıcı, o yüzden Lavender'dan bana etrafı gezdirmesini istedim. Bilirsin, bilimsel amaçlarla." Omzuma hafifçe vurur ve bana göz kırpar. "O da nazikçe kabul etti."

"Tabii ki kabul etti." Nedense bu bir övgü gibi gelmiyor ve Levi bir sonraki cümlesiyle beni vuruyor, saldırı o kadar beklenmedik bir şekilde gelir ki buna hazırlık yapmaya vaktim olmaz. "Başka yapacak işi yok. Bu gece onunla konuşan ilk kişi sensin." Bana bakarak ekler, "Yaraların insanları tedirgin ediyor."

Refleks olarak kendimi açıklamaya ihtiyaç duyuyorum. "Elbisem ve saçlarım onları örtüyor." Kendi alçak ses tonum karşısında içimde bir isyan büyüyor ve boğazımı temizleyip başımı kaldırıyorum; bu kendini beğenmiş veledin, beni incittiği halde, beni incitmediğini düşünmesine izin vermeyeceğim.

Herkesin fısıldaşmasına ve bakmasına alışkınım, o halde neden onun sözleri bana acı veriyor? Onları fark etmemesini mi umuyordum, ve neden bunu umuyordum ki?

"Ne yazık," diye cevapladı ve sonra Raven'a seslendi. "Hayatını mükemmelliği aramaya adanmış olduğunu sanıyordum. Peki Lavender'la ne yapıyorsun?" Sesinde yine sert bir ton vardı ve bu Raven'ı kıkırdatıyor.

"Aynen öyle. Ben mükemmelliği görüyorum ve o bunu oldukça iyi temsil ediyor, sence de öyle değil mi?"

"O zaman sana katılmıyorum ve görüşünü sorgulamak zorundayım." Ne halt ediyorsun!

"Kendi görüşüne sahip olabilirsin, ama kendi evimde bana çirkin diyemezsin." Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum ve mavi gözleri

parladı. Belki de dürüstlüğü için ona minnettar olmalıyım, ama nedense bu beni incitti ve şu anda bundan kaçınmak istiyorum. "Ve izin verirseniz, gitmemiz gereken yerler var." Bu sefer, dışarı çıkıp ve saklanmaya hazırım.

"Raven, Isabella seninle konuşmak istiyor." Braiden yanına geldiğinde sarışın kızın bize el salladığını görüyorum, o kız kızarıyor, o ise sadece ona bakıyor.

"Bana meşgul gibi görünüyor."

"Yine de git ve merhaba de. Bu nezaketin gereğidir."

"Oh, şimdi mi kibar olacağız? Birkaç saniye önce, o berbat sözlerinle Lavender'ı paramparça ederken nezaketin neredeydi?" Raven'ın ses tonundaki sertliğe şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum.

"Raven."

"Levi."

"Her şey yolunda mı?" Wyatt, elinde bir bardak portakal suyu ile sohbete katılır. "Merhaba, hayatım." Dişlerinin arasından emerek içer. "Harika görünüyorsun."

"Levi'ye göre berbat görünüyorum ve kendime bir çukur kazmalıyım."

Levi'nin bakışları fırtınalı bir hal alır ve havayı o kadar gergin bir atmosfer kaplar ki, nefes almak bile zorlaşır. "Korkunç demedim. Kusurlu dedim."

Sanki bu her şeyi değiştiriymiş gibi açıklıyor, ben de bundan gurur duymalı mıyım?

Siktirip gidebilir, bu konuşma bitti! "Bir yere gitmem gerektiğini hatırladım. İzninizle."

Beni akbaba gibi çevreleyen üç adamdan kaçmak için elimden geleni yaparak bir adım geri atıyorum ve tam o anda topuğum elbisenin eteğine takılıyor ve geriye doğru sendeliyorum. Dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bunun yerine, daha da geriye yuvarlanıyorum ve sonunda çikolata çeşmesine düşünüyorum. Yapışkan madde beni baştan ayağa kapladığında nefesim kesilir ve uzaktan birkaç kıkırdama duyulurken biri fotoğraf çeker.

Bu sırada kardeşlerim bana doğru koşuyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir utanç daha önce hiç hissetmediğim bir utanç duygusu beni iliklerime kadar kaplıyor çünkü dış dünyayla ilk temasım böyle sonuçlandı.

Hepsi de benden hoşlanmadığını gizleyemeyen Levi Scott'ın suçu.

"İşte böyle," diye Scarlett'e hikayemi bitiriyorum. Partiye geç geldiği için felaketi kaçırmış. "Bu davet muhtemelen kafamı karıştırmak için başka bir yolu."

"Yani, tam bir pislikti. Adam muhtemelen kıskançlıkla nasıl başa çıkacağını bilmiyor, ama senin fiskiye düşmenin onun suçu olduğunu anlamıyorum. Sanki seni o itti de değil ya. Ayrıca,

bazı kameraları kıran ve takım elbisesinin lekelenmesini umursamadan seni çikolata çeşmesinden çıkaran da o değil miydi?"

O kadar utanmıştım ki, ona izin verdim ve sonra fırsatını bulur bulmaz ondan kaçtım. Yaptığı tek iyi şey, diğer her şeyi silip süpürmez. "Bana o kadar pislik gibi davranmasaydı, o duruma düşmezdim, yani dolaylı olarak o sorumlu." Sonra sözleri beni vurdu. "Dur. *Kıskançlık* derken neyi kastediyorsun?"

Gözlerini devirdi, şampanyasını bitirip düğmeye bastı. Anında, garson iki yeni kadehle geri döndü ve

tekrar ortadan kayboldu. "Seni Raven'la gördü ve tepki gösterdi." Bu fikir o kadar şok ediciydi ki, zoraki bir kahkaha kaçtı ağızımdan.

"Lütfen. O, kadınların peşinden koştuğu yakışıklı bir genç. Kıskanç değil ve o daha çocuk." Tamam, bu kulağa yanıltıcı geliyor çünkü ikimiz arasında, o hayattan daha fazlasını görmüş ve yaşamış. Ve adam yirmi yaşında! "Her halükarda, benden hoşlanmıyor."

"Sen ne dersen o. O zaman onun sadece bir pislik olduğu konusunda hemfikiriz." Bu da beni kızdırıyor çünkü onun hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyorum. Neden bu kadar kafam karışık? "Yine de, seni buraya getirerek ne kazanacağını . " Kız içkisini yudumladı. "Seni şok etmek falan istemiyorsa tabii. Zayıf bir bahane."

Haklısın.

Rush'a karşı bir sürü çözülmemiş duygusu olduğunu söylememeye karar veriyorum. Belki de burada o kadar kaybolmamı umuyordu ki, sonunda onun uzun yıllar boyunca anlatabileceği bir şey yapacaktım?

Bu fikri hemen kafamdan atıyorum.

Genç olabilir, ama o kadar da çocuk değil.

Yüksek bir zil sesi mekanda yankılanır, ardından Bellamy mikrofona konuşur, ışıklar kararır ve tüm dikkat, beş kafesin asılı olduğu tavana yönelir. "Gösteri başlamak üzere. Bir numarayla başlayacağız." Uzun bir elbise giymiş, dalgalı saçları neredeyse kıkına kadar uzanan

, dalgalı saçları neredeyse kıkına kadar uzanıyor.

Göstermeye çalıştığı tavırlara rağmen onda bana çok tanıdık gelen bir şey var. Aşırı utangaç görünüyor, kafese adeta sıkıca yaslanmış durumda ve kalbim sızlıyor.

Zavallı kız muhtemelen bunu para için yapıyor.

Kafesi yavaşça alçalıyor ve dans pistindeki insanlar alkışlıyor ve ısıklık alıyor, en zengin görünümlü olanlar ise kabinlerine ve odalarına gidiyor, muhtemelen teklif vermek için.

Kafes, onu her yönden göstermek için biraz dönüyor ve Bellamy tekrar konuşuyor: "Yüz bin dolardan başlayacağız." Arkasında, tüm rakamlar; bu, herkesin sözünü dinlemekten daha akıllıca. Ekranda birkaç rakam yanıyor ve o devam ediyor. "Harika bir başlangıç yaptık. Beş yüz bin." Demek miktarı bu kadar çabuk artırıyorlar?

İnsanların bu müzayedelere katılmak istemesine şaşmamalı.

Scarlett uzaktan kumandayı alır ve düğmeye basar, numarası ekranda yanar. "Ne yapıyorsun?" diye sorarım.

"Fiyatını yükseltiyorum. Bu hiçbir şey. Dilini hemen fark ettim . Kafesteki diğer herkes heyecanlı görünüyor ve kalabalığa öpücükler gönderiyor. Bana manşetlere yakalanmış bir geyiği hatırlatıyor." Dilini şaklatır. "Bu tür insanlar utangaç olmaksızın cesur ve kendinden emin olanları ister."

Ne garip. Ben tam tersi olduğunu sanıyordum.

Ekranda birkaç numara daha yanar ve sunucu, "Bir milyon," der.

Tek bir kişi kalana kadar teklifleri artırıyorlar mı?

Scarlett düğmeye tekrar basar ve üç rakam daha yanar. Demek utangaç ve masum olanlarla ilgilenenler de var, gerçi bu tuhaf fantezinin ne anlama geldiğini düşünmek bile beni ürpertir.

"Daha yükseğe çıkmaya ne dersiniz? Bir milyon beş yüz bin."

Scarlett uzaktan kumandayı daha sıkı kavrar, daha fazla teklif vermeye hazırdır ki, sahiplerden biri gelir. Ondan yayılan öfkeyi kaçırmam, o kadar güçlü ki, etrafındaki hiçbir şeyi parçalamaması bir mucize. Yedi rakamını gösterir ve sesi tanıdıktır, hemen tanırım. "İki milyon, ve açık artırma sona erdi. Hemen."

"Satıldı!" Bellamy hemen bağırır. Parmaklarını şaklatır ve kafes yukarı kaldırılır, sonra o bizim görüş alanımızdan kaybolana kadar geriye doğru kayar. "Bir sonraki numaraya geçelim."

Wyatt.

Lanet olsun, o da bu işin içinde. İçimi
bir ürperti kaplıyor.

Olamaz.

Bu... Aurelia mı?

Adını söyleyemeden, muhtemelen kafesi takip ederek kalabalığın
içinde kaybolur.

"Aman Tanrım!" diye mırıldanıyorum, bardağımı daha sıkı kavriyorum.

"Ne?" diye sorar Scarlett, ortada başka bir kafes getirilirken. Bu sefer
kafesin içinde kaslarını gösteren bir adam var ve birkaç ıslık sesiyle
alkışlanıyor. Çoğunlukla erkeklerden geliyor bu sesler. "Çok üzgün
görünüyorsun."

"O Wyatt'tı."

"Biliyorum."

"Biraz şaşırmadın mı?"

"Pek sayılmaz. Bu ikisi birbirinden ayrılmaz. Yanlış anlama, Wyatt
ve Ian her zaman birlikteydi, ama
. Yani Levi bir şeyin parçasıysa... Wyatt da o işin içinde olacaktır."

Tanıdık bir acı hissettiğim için, sadakatin her şey olduğu ve asla
sorgulanmayan bir dostluk kurmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorum.

"Ian nerede?"

"Hiçbir fikrim
yok."

Bunu düşünürken, tuvalete gidip Rafael'i aramaya karar veriyorum,
belki Wyatt'la Aurelia hakkında konuşabilir.

Yani, neden onu bir geceliğine satın alsın ki? Tanrı bilir, onun için
bir sonraki aşağılama planı ne olacak!

"Tualete gitmem lazım," diyorum ona, o da müzayedeyi izlerken
başını sallıyor ama bu sefer kendisi katılmıyor.

İnsan denizini yararak ilerliyorum, herkes sahnede neler olduğunu
görmek için can atıyor. Bara doğru yürüyorum ve tezgaha yaslanıyorum,
bana göz kırpan barmene gülümsüyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tualet nerede?"

"Düz gidin ve sonra sağa dönün, kocaman bir çift kapı göreceksiniz.
İsterseniz sizi oraya götürebilirim."

"Oh, çok nazıksınız..."

Arkamda bir sıcaklık hissediyorum, iki kaslı el her iki yanıma konuyor, beni sert bir göğüs ve tezgah arasında sıkıştırıyor, arkamda kim olduğunu dönmeden bile bilerek yutkunuyorum. "Ben hallederim bunu halledeceğim, Trent." Adamın kaşları havaya kalktı, ama hemen bakışlarını benden kaçırdı, başını salladı ve bir sonraki müşteriye yöneldi. "Bu ona yardımcı olmaz," kulağıma fısıldadı, kokusu ciğerlerimi doldurdu ve tüm duyularımı altüst etti çünkü bu yerde sesi olağanüstü kötücül geliyordu.

Bir kez daha yutkunup arkamı döndüm ve beni hâlâ kollarında tutsak eden Levi'ye baktım; tezgâh, ona daha sert bastırdıkça sırtıma batıyordu. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum . " Yakından bakınca maskesi hem daha korkutucu hem de daha sofistike görünüyor, mavi gözleri ise koyulaşıyor. "Anlasam bile kimin umurunda? Sen bir yalancısın."

"Sana ne zaman yalan söyledim?" Teknik olarak haklı olmasından nefret ediyorum, ama beni buraya getirdiğinde hiçbir şey söylemedi, yani yalan söylemiş de olabilirdi.

Avukatlarla ya da avukat adaylarıyla konuşursan başın belaya girer. Sırf gerçekler olmadığı için tüm duygusal patlamalarını görmezden gelirler ve buna ben de siktir et derim.

"Rafael Aurelia'ya yardım edemeyecek, ama endişelenmene gerek yok. Wyatt ona zarar vermez. Ian'ın ona zarar verememesi için onu satın aldı."

Ne? Ian bu konuşmaya nasıl girdi? "Ian burada mı?" Yıllık ziyaret hakkını çoktan kullandığını sanıyordum.

Ayrıca, Aurelia'ya teklif verecek parayı nereden buldu ki?

"Bir yerlerden. Her yerde gözü olan bağlantıları var ve Aurelia'nın paraya çaresizce ihtiyacı olduğunu biliyor olmalı."

Dilini şaklattı. "Ian, işkence görmüş ruhlara karşı zaafı var."

"En azından birinizin kalbi var."

Tezgahın üzerindeki parmak eklemleri gerilir ve yanağındaki kas seğirir. "Sen olsam, zar zor tanıdığın bir adam hakkında bu kadar övgü dolu konuşmazdım."

Bir an için, onun... kıskandığını mı düşündüm?

Bu aptal düşünceden kurtulmak için başımı sallıyorum. İmkansız düşünmeye gerek yok.

Hepsi bir oyun ve kuralları bilmiyorum olabilirim, ama onu yenmek için onları öğrenmeye kesinlikle niyetliyim.

"İlan, onu Wyatt'ın öfkesinden korumak istedi. Wyatt'ı bu kadar çok mu "O."

"Wyatt ondan bu kadar mı nefret ediyor?"

Kardeşlerini sevmeyi ve korumak istemeyi anlıyorum, ama bu durumda, suç İlan'da. Geçen gün gerçekleri kendim kontrol ettim!

Neden Wyatt, İlan'ın yaptığı her neyse, Zachary'nin bu kadar sert bir cezayı hak etmediğini göremiyor? Yine de, bu Aurelia'nın suçu değildi.

"Hayır. O sadece İlan'ı affedemiyor. Ve kardeşini cezalandıramadığı için, Aurelia onun kendine duyduğu nefretin yükünü üstlenmek zorunda kalıyor."

Bu ne anlama geliyor ki?

Levi hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor. Bunun yerine, "King ikizlerinin dramına karışma" diye emrediyor.

"Eğer Aurelia'yı küçük düşürmeyi veya ona istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayı planlıyorsa, uzak durmayacağım."

"Böyle bir şey önerdiğin ilk ve son kez olsun. Arkadaşlarımdan hiçbiri kimseye, hele ki bir

. Onlara saygı duyarız."

Sonunda, herkese öpücükler yağdıran adamın açık artırmasını bir adam kazandığında seyirciler yine tezahürat yaparken öfkem kanımı kaynatıyor.

"Beni kandırabilirdin. Adada pek saygı gördüğünü fark etmemiştim." Göğsüne iterek kendime yer açtım ve tuvalete doğru ilerledim; bu sefer çılgınca dalgalanan duygularımı kontrol altına almak için.

Sonra her müzayedeye katılıp mümkün olduğunca eğlenmeye çalışacağım, böylece Levi beni kovmaktan hiçbir tatmin duymayacak.

Trent'in tarifini takip ediyorum ve iki kapı fark edince kaşlarımı çatıyorum. Biri koyu renk, diğeri ise koyu yeşil. İkisinde de tabela olmadığı için önce yeşil olanı deniyorum ve uzun, dar bir koridora giriyorum.

Topuklarım, kusursuz bir şekilde cilalanmış parke zeminde ilerliyorum ve her iki yanımda sayısız kapı olduğunu fark ediyorum.

Demek ki herkesin kendine ait banyosu var.

İlkini deniyorum, kapalı, o yüzden bir sonrakine yürüyorum, kapıyı sonuna kadar açıp içeri giriyorum, ama üç kişinin cinsel ilişkiye girdiğini görünce donup kalıyorum.

Bir adamın gözleri bağlı, elleri arkada bağlı ve 15 santimlik topuklu ayakkabılarını çıkarmış çıplak bir kadının önünde diz çökmüş durumda. Kadın elinde bir kırbaç tutuyor ve adamın çenesini yukarı kaldırırken, tamamen giyinik olan başka bir adam ise kapının yanındaki sandalyede oturmuş viski içiyor.

Her iki adamın da ereksiyonu var. Bakmamak için elimden geleni yapsam da, bu çok zor.

Kelime oyunu kasıtlı.

Kadın, erkeğin hareket etmemesi için çenesini sıkıca kavrarken, ikisi de başlarını bana doğru çeviriyor. Kadın bana gülümsüyor, gözleri ilgiyle parlıyor. “Bize katılmak ister misin, güzelim?”

Sorusu beni sersemliğimden uyandırır ve başımı sallayarak, “Üzgünüm,” diye mırıldanırım. Sonra da avuçlarımı kızaran yanaklarıma bastırarak oradan kaçır gibi çıkarım.

Aman Tanrım!

Şimdi Scarlett'in neden başkalarının sevişmesini izlemekten hoşlanmadığını anlıyorum, bu çok tuhaf!

İçerideki insanlara o kadar odaklanmışım ki, iç mekanı inceleme fırsatım olmadı, ama üçlü seks yapmak için bir tuvalet ne kadar geniş olmalı ki?

Ya da orada her ne halt ediyorlarsa.

Biraz nefes alıp diğer kapıları deniyorum, çoğu kilitli, içlerinden gelen çeşitli inlemeler ve inilti her içeride neler olup bittiğine dair çok az şüphe bırakmıyor.

Sonra koridorun en sonunda, son kapıdan içeri girmeyi başardım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Geniş odanın, birinci katın tamamını gören bir cam duvarı var; orada üçüncü numaralı kafes için aktif bir şekilde teklif veriliyor. Bu kız, tüm kıvrımlarını sergilediği için Aurelia'dan çok daha cüretkar.

Belki de bu yüzden açık artırma şimdiden üç milyona ulaşmıştır.

Odadaki geniş kanepeler, iki sandalye, çeşitli şişe ve atıştırmalıkların bulunduğu bir bar ve...

Yaklaşp ipeksi göz bağlarını, ipleri ve... bıçakları inceledim.
Ne garip bir kombinasyon.

Ayrıca bir yığın prezervatif ve bazı merhemler de var.

Ortakdaki yuvarlak masa, bu oldukça kafa karıştırıcı tasarımı
tamamlıyor.

"Neredeyim ben?"

"Zevk Bölgesi. Tuvalet gitmen gerekiyorsa, daha önce siyah kapıları seçmeliydin."
seçmeliydin." Levi içeri girip kapıyı kapatırken arkamı dönüyorum; aksi
takdirde sessiz olan bu mekânda yumuşak bir tık sesi olağanüstü
yüksek geliyor

sessiz mekanda son derece yüksek geliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Tam olarak odam." Bu, tüm o seks olayını açıklıyor.

Kilitli olmayan kapının arkasındaki insanlar muhtemelen seyirciyi
sevmişlerdi, bu yüzden beni umursamadılar. Zaten herkes maske takıyor,
yani onları tanıyacağımdan korkacak değiller. Sonra sözleri bana çarptı ve
omurgamdan bir ürperti geçti, hafifçe midem bulandı. "Demek burası
kulüpteki seks mekanın?"

Buraya kadınlar getiriyor, bu da tüm o aletleri açıklıyor, gerçi
beklediğimden çok daha uysallar.

O takım elbisesinin düğmelerini açarken

Ceketi sandalyeye attığında, gömleği o heykel gibi kaslarına yapışıyor.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda ki?

Benim kusurlarımla karşılaştırıldığında onun mükemmelliği neredeyse acı verici.

"Kıskançlığın beni tahrik etmeliydi, beni ne kadar kafayı yedirttiğini
düşünürsek, ama sadece sinirimi bozuyor. Beni

. Bundan hoşlanmıyorum." Sözleri beni o kadar şok ediyor ki, maskesini
çıkartırken, gözleri beni baştan aşağı yudumlarken, dilim tutuluyor ve
nedense, üzerimde yakıcı bir sıcaklık yayılıyor. "Buraya kadın
getirmiyorum."

"Ne yaptığın ve kiminle yaptığın umurumda değil. Senin hayatın
beni ilgilendirmez." Oradan uzaklaşıp Scarlett'in yanına dönmeliyim.
Kalbim daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çarpıyor. "Kardeşimle bir
sorunun varsa, belki de bunu onunla halletmelisin. Ve
beni küçük düşürmeye çalışmayı bırak."

"Seni buraya davet eden ben değildim. Kane davet etti."

İnanılmaz! Bir başka sert darbe ve gergin bir kahkaha kaçıyor dudaklarımdan. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi? İzninle." Artık buradan çıkmak istiyorum, ama elini belime doladığında belimi sarıp beni kaldırdığında, birkaç adım attı ve beni cam duvara doğru bastırdığında nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun? Bırak beni!"

Kötü bir gülümseme dudaklarını kıvrırken bana yaklaşıyor, ayakkabısının uçları topuklarımla çarpışıyor ve ben cam duvara daha sert bastırıyorum, aramızda olabildiğince mesafe olmasını diliyorum. Kalbim o kadar çılgınca atıyor ki, göğsümden fırlayıp bu genç, yakışıklı ve yasak adamın üzerimde yarattığı etkiyi herkese gösterirse hiç şaşımam. "Bu seni ilgilendirmeli." Yumuşak ses tonuyla söylediği sözler keskinlik ve karanlıkla dolu sözleri, bakışlarımız çarpıştığında kaşlarımı çatmama neden oluyor ve ben de sözlerinin ardındaki anlamı anlamaya çalışıyorum. "Ne yaptığım ve kiminle yaptığım."

O, bir kolunu başımın üstüne koyarken diğer elini köprücük kemiğime koyduğunda, onun bu kadar yakın olması boğazımı tıkadı; dokunuşu cildimi yakıyor ve her yerimde tüylerim diken diken oluyordu; midemin derinliklerinde dönen ateş ise giderek artıyordu.

Erimiş mavi gözleri sanki ruhuma bakıyormuş gibi içime işliyor ve tüm kötü arzularımı görüyor, her birini benimle birlikte keşfetmek istiyor.

Ne kadar tehlikeli ve hayali düşünceler.

Levi için bu ilginç bir oyun olmalı, muhtemelen ayaklarına kapanan istekli kadını baştan çıkarmak onun için günlük bir olay ve bu, bir şekilde öfkenin, üzerimize ördüğü o şehvetli ve bize ördüğü o baştan çıkarıcı perdeden geçip bana bununla savaşıma gücü veriyor. "Sen benim yengemin kardeşisin. Hepsi bu, ve ne istersen yapabilirsin." Elimi göğsüne koyup hafifçe ittim, o kaslı ve sert kaslar temasta dalgalandı. Tanrım, ne kadar güçlü bu adam? Devasa bir kalkan gibi, hiçbir şey ve hiç kimse onun yanından geçemez, ve neden bu düşünce beni bu kadar tahrik ediyor? "Artık gitmek istiyorum."

Her tarafında benim çöküşümün yazdığı bu çılgınlıktan uzaklaşmak istiyorum.

O öne doğru eğildiğinde boğuk bir nefes kaçırdım, ağızlarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta, arkamda ise dışarıda çalan yüksek sesli müzikten dolayı cam titriyordu

. İçimde tırmanan, alışılmadık ama bağımlılık yaratan gerilim artıyor, ne olduğunu bilmediğim bir şey talep ediyor. “*Moy cvetochek*,” diye fısıldadı, parmaklarım gömleğine dolanırken ve onu itmem gerekirken, sesinin boğuk tınısı beni o kadar büyülemiş ki hiçbir şey yapamıyorum. İçimdeki açlığa boyun eğmek ve bu mekanı kirleten, tüm günahların serbestçe dolaşmasına izin verecek kadar güçlü karanlığa batırmak gibi yeni keşfettiğim bu ihtiyacı keşfetmek ve onları o kadar güçlü bir karanlığa batırmak, tüm günahlara serbestlik vermek. Ve bu karanlık, zihnimi zehirleyen, hiç dinmeyen zihnimi zehirleyen hiç dinmeyen kaygımdan koruyor. “Sen çok kötü bir yalancısın.” Avucunu boğazıma doğru kaydırıyor ve parmaklarını yara izleriyle dolu ve buruşuk tenimin üzerinde gezdiriyor; sinir uçlarımin her yerine elektrik akımı gönderiyor çünkü oradaki dokunuşu o kadar beklenmedik ve... nazik ki.

Ve aynı zamanda acı verici, çünkü bana onun benim gibi birine asla ilgi duymayacağını hatırlatıyor.

Ben onarılamayacak kadar hasarlıyım ve sadece güzelliğın hüküm sürdüğü onun bu mükemmel ve ışıltılı dünyasına uymuyorum.

"Ben yalancı değilim." Gömleğini daha sıkı kavrayarak, aramızda kaynayan şehvet ve öfkeye rağmen göğsüne tekrar bastırıyorum; bu duygular, muhteşem vücudunu benden saklayan o iğrenç giysilerini çıkarmamı istiyor.

. Çıplak teninin benimkine değmesini hissetmek nasıl bir şey olurdu acaba?

Muhtemelen çok sıcak olurdu ve o sıcaklık, soğukluğumu sonsuza dek kovacak güce sahip olabilirdi.

Ve bu yüzden onun yakınlığı, akıl sağlığımın ipi.

Aramızda yeri olmayan şehvetli düşüncelerden başımı sallayarak, yana doğru adım atmaya çalışıyorum ama o elini boğazıma doladığında nefesim kesiliyor, hareketlerim duruyor ve nabzım başparmağına karşı çılgınca atıyor. Bu hareket vücudumda dalgalanma etkisi yaratıyor, içimdeki basınç artıyor, bir çıkış yolu arıyor ve sağduyumu silip süpürüyor. "Levi, kes şunu."

En azından birimiz mantıklı düşünmeli ve ne yazık ki o kişi ben değilim.

Sözlerim bana bile ikna edici gelmiyor, bu yüzden cevap verdiğinde gözlerinde eğlence belirmesi şaşırtıcı değil. “Evet, öylesin. Ama başka ne olduğunu biliyor musun?” Havayı kirleten gerilim o kadar yoğunlaşıyor ki, ağzını yara izlerimden birine,

köprücük kemiğimden boynuma uzanan kızgın kırmızı çizgiye ve lekeli tenimin üzerine fısıldadığında, "Güzel."

Dudaklarını buruşuk tenime bastırıyor ve bu baskın ama yumuşak temas vücudumdaki her hücreyi uyandırıp şehvetli dürtüleri doğrudan kalbimin derinliklerine gönderirken, içimden bir inilti kaçıyor. Bu, içimde patlamaya hazır bir volkan gibi biriken ve ve beni içten dışa yok edecek.

"Benim. Bu seni benim için karşı konulmaz ve yeri doldurulamaz kılıyor." Dudaklarını yukarı doğru kaydırırken, yabancı ama o kadar tatlı teması tüm vücuduma karıncalanma hissi gönderiyor; ardında yanma hissi bırakıyor ve görünmez hak iddia ediyor çünkü hiçbir şey ve hiç kimse bu anı zihnimden silemez. Ağzını başka bir yara izine yerleştiriyor, bu seferki boynumdakinden daha derin, ve sanki yapmadığı bir şeyi telafi etmeye çalışır gibi, neredeyse kelebek gibi bir öpücük konduruyor. "Seni korumak için orada olmadığım için üzgünüm, *moy cvetochek*." Kulak mememe uzanıyor ve ısırıyor, sonra da dilini gezdirerek acıyı dindiriyor. "Artık buradayım." Serbest eli belime iniyor ve kalçamı kavlıyor, tutuşu o kadar sahiplenici ki, içimdeki her şey dokunuşuna tepki veriyor, çünkü bu dokunuş beni bu dünyanın sunduğu kötülüklerden koruyacağına söz veriyor.

Kimse ona ait olanı incitmeye cesaret edemez, çünkü Levi gibi erkekler kendilerine ait olanı korumak için dünyayı yakıp yıkarlar.

Hayır, hayır, hayır.

Bağırmalı ve onu tekmelemeliyim, bu çılgınlığı durdurmak için her şeyi yapmalıyım. Bu tür gizli karşılaşmaların en felaket sonuçları olur çünkü sadece arzularımız ve duygularımız tarafından yönlendirilirler.

Ve duygular, kötü alışkanlıklarını beslemekten seni alıkoyamaz, seni onun pençesine daha da derin sürükler, ta ki geriye sadece yok olmuş ruhun kalana kadar.

Levi'den kendimi saklayamayacağım ve bu bakımdan o, hayatım için başkalarından çok daha ölümcül. "Bu bir hata," diye fısıldıyorum, başımı cam duvara yaslarken o dudaklarını çeneme doğru kaydırıyor, nefeslerimiz birbirine karışana ve bakışlarımız buluşana kadar dişleriyle hafifçe okşuyor; onunki şeytani ve sahipleniciyken benimki muhtemelen dehşet içindedir.

Çünkü bundan kaçış olmadığını çok net bir şekilde anlıyorum, çünkü imkansız adam kaderimizi çoktan belirlemiş ve biz de onun kurallarına göre oynayacağız.

Bu düşünce beni tedirgin etmeliydi, ama bunun yerine tüm endişemi durduruyor ve yerine o kadar güçlü bir beklenti koyuyor ki, o ne yapacağını beklerken boğazımı yutkunurken içimi bir heyecan ve arzu kaplıyor.

"Bırak kendini, *moy cvetochek*. Artık güçlü olmana gerek yok," diye kulağıma fısıldıyor, eli yukarı kayarken başımı çenemi başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırıyor, başımı geriye doğru eğiyor ve ileri doğru itiyor; pantolonunun fermuarının arkasına gizlenmiş kalın şişkinlik içime girince içim sıkışıyor. Henüz deneyimlemediğim bir şeyi anında özlüyorum, bu dayanılmaz nabızı rahatlatması için daha da ileri itmesini istiyorum. "Erkeğin burada." Ağzım açılana kadar başparmağını çeneme bastırıyor ve nefesimizi paylaşıyoruz. "Buradayım."

Hayır, hayır, hayır.

Ne?

Bana kafamı karıştıran ve öfkeliendiren bu sözleri söyleyemez, ancak tüm vücudum uçarken. Sözleri zihnime sükunet getiriyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bu arada vücudum, bizi tamamen yutmaya çalışan bu ezici sıcaklığı

bizi tamamen yutmakla tehdit eden
bu ıslığı yaşayabilelim. "Sen benim..."

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, acı o kadar ani ki irkiliyorum, ama o hemen emmeye başlıyor, şehvet beni kaplıyor ve gömleğini çekerek onu kendime yaklaştırıyorum, aramızdaki mesafeden nefret ediyorum çünkü belki de bu yasak ve günahkar yerde rol yapabilirim.

Bir an için bu adamın beni gerçekten istediğini ve kendi zevki için bedenimi ve ruhumu lekelemesinden korkmadan ona güvenebileceğimi hayal edebilirim.

Onun yanında içim alev alev yanıyor, kafamda şehvetli görüntüler canlanıyor ve uzaktan birinin
, tüm bu şehvet beni meraklandırıyor.

Birisi sana bu kadar
, nerede olduğunuzu ve bunu kimin duyabileceğini

.
Bütün bunları, herhangi birinin her an girebileceği bir odada yapıyorum. Belki de çoktan geri dönüşü olmayan noktaya gelmişimdir.

“Levi.”

“Benim güzel, güzel ama kafası karışık kadınıam.” Geri çekiliyor ama sonra tekrar öne doğru sallanıyor ve içgüdüsel olarak sağ bacağımı kalçasının üzerine doluyorum, ona bana daha iyi erişim imkanı veriyorum ve ikimiz de

. “Ne istediğinin farkında değilsin, değil mi?” Çenemi ısırp dudaklarımı yaladıktan sonra, ağzını kovalıyorum ama o bana izin vermediğinde kaşlarımı çatıyorum. “Sana her şeyi öğreteceğim. Bu bedeni.” Eli kalçamın etrafında kasılır ve ben ona doğru çekilirim, sertleşmiş penisi klitorisime bastırıp, tam merkezime doğru oklar gibi fırlayan bir sürtünme yarattığında inlerim. “Dokunuşumu o kadar çok sevmeyi ve ihtiyaç duymayı öğreneceksin ki, bunca zamandır onsuz nasıl yaşadığını merak edeceksin. Dilim ve penisim, oturmak için en sevdiğin yerler olacak ve yoksunluk belirtileri yaşayacaksın.” Eli yukarı doğru kayıyor, elbisemin üzerinden göğüslerimden birini avuçlayana kadar, onu sıkıyor ve parmağını meme ucuma sürtüyor, tüm vücuduma

.
Neden kimse bana göğüslerin bu kadar hassas olabileceğini söylemedi? Ve ağzını üzerlerinde hissetmek nasıl bir şey olurdu?

Onun kaba sözleri bana ona yumruk atma ya da bunu yapmamı sağlamalıydı, ama bunun yerine kafamda çizdiği resimler, bana bu çılgınlığa daha uzun süre katılmaya itiyor, bana gerçekten tüm bunları yapıp yapamayacağını keşfetmek için.

Levi gibi bir adamın benim için diz çökmesi benim için diz çökmesi nasıl bir his olurdu?

Dünyayı sarsıcı olurdu, çünkü bunu düşündüğüm anda dizlerim titriyor düşüncesiyle bile dizlerim titriyor.

“İşte bunu, Lavender,” diye fısıldıyor dudaklarıma, bu dokunuş beslenmek isteyen yeni keşfedilmiş açlığı artırıyor ve ben gömleğini kavrayıp ona yaklaşıyorum, ereksiyonuyla temas ettiğimde içimden bir inilti kaçıyor.

“Yapamam.”

Duygularımdan bahsetmek, başımı belaya sokacak bir zayıflık.

Bu yanlış. Hem de çok yanlış. O

zaman neden bu kadar doğru

geliyor?

O, tam da bu anda daha sert sürmeye karar veriyor ve göğsümden ayrıldığında, kolunu belime doladığında ve iki bacağımı da ona dolayana kadar beni yukarı kaldırdığında neredeyse gözlerim kararmaya başlıyor.

İkimiz de bu hareketle inliyoruz ve o tekrar ediyor, "İste bunu, Lavender."

Bu istek, tedirgin zihnimdeki kısıtlamaları ortadan kaldırıyor ve duygularım yüzeye çıkıyor, artık

"Öp beni, Levi."

Hemen ağzımı ağızıyla kapıyor, dilini içime sokup dolaştırırken bizi tutkulu ve çaresiz bir öpücüğe hapsediyor, benimkini arıyor ve sonunda dillerimiz birbirine değdiğinde ikimiz de inliyoruz ve o beni cama sertçe çarpıyor.

Sanki tamamen farklı bir tür sohbet yapıyoruz gibi, her yalaması yeni keşfedilen bölgeyi fethediyor ve herkese önceden uzak durmaları için uyarıyor.

Derin ve bağımlılık yaratan bu vuruşlar, bana tüm ihtişamıyla şunu gösteriyor: Gelecekte ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu bağdan asla kaçamayacağım, çünkü Levi üzerime görünmez ipekler serdi ve beni sonsuza dek kendisine zincirledi.

Hayatımda sadece birkaç kişiyle öpüşmüş olabilirim ve üzerinden on yıldan fazla zaman geçti, ama yine de Levi'nin olağanüstü bir öpüşen olduğunu kabul ediyorum çünkü ağzını ele geçiriyor ve sana sanki onun için en değerli şeymişsin gibi hissettirecek şekilde onu domine ediyor.

Kendinden emin ve ateşli dokunuşları beni tüketiyor ve onun mutlak hükümdar olduğu, kendi yarattığı hapisanede beni tutsak ediyor.

Başka kadınların onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemesi düşüncesi, kanımı mantıksız bir öfkeyle dolduruyor ve düşünmeden dilini ısıyorum; nefes nefese kalırken ağızlarımız ayrılıyor.

Dudaklarındaki kanın çenesinden aşağı süzülüğünü görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor, o ise biraz yüzünü buruşturuyor, ama bakışlarında bir anlık eğlence parlıyor ve etrafımızdaki enerjiyi özlem ve susuzlukla dolduruyor.

Uyluklarım onu sıkıca sarmış olsa da, penisi içime girmeye devam ederken onu bırakmak istemediğim halde, onu bir kez daha ısırmak istiyorum. Sanırım sadece onu öpüp ona sürtünmekle bile orgazm olabilirim ve bu da beni kızdırıyor.

Neden bu kadar... erkeksi ve erkek olmak zorunda?

"*Moy cvetochek'in* keskin dikenleri var." Beni tekrar öpüyor, tüm itirazlarımı yutuyor ve kanının metalik tadı ağzımı dolduruyor.

Utanmam gerektiğini biliyorum, ama bu onda benden izler bıraktığı için içimi yeni bir heyecan kaplıyor.

Eğer bu benim kafamın karışık olduğunu göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum.

Ağzlarımız mutluluk dolu bir dansa devam ederken, o dönüp birkaç adım yana doğru ilerliyor ve beni masanın üzerine yatırıyor. Dudaklarımız hâlâ birbirine yapışıkken tırnaklarım ensesine batıyor, derisini çizip kesiyor ve bu bana bir tıslama ve ardından bir kıkırdama. "Ah, *benim çiçeğim*. Şimdiden üzerimde izlerini mi bırakıyorsun?" Geriye yaslanıyor, iki elini de yanlarıma koyuyor ve siyah gömleğinin kollarını sıvıyor, kaslı ön kollarını ve boynundaki V şeklini ortaya çıkarıyor.

Bu muhteşem adama kendi izlerimi bırakma düşüncesi nefesimi kesiyor çünkü şu anda bana, cehennemden çıkıp beni, bana her türlü yasak şeyi yapabileceği kendi cehennemine sürüklemek için gelen bir şeytan gibi geliyor.

Herkes onun bana ait olduğunu, bu vücudun bana ait olduğunu ve başka hiç kimsenin ona dokunmaya ya da onu arzulamaya hakkı olmadığını bilecek.

Başımı sallıyorum çünkü bu tür düşünceler tehlikeli. Çok tehlikeli.

"Gerek yok, *moy cvetochek*." O öne doğru eğiliyor ve gözlerim onun ereksiyonuna takıldığında içim titriyor. İçimde bu kadar kalın bir şeyin olması nasıl bir

içimde bu kadar kalın bir şey olması nasıl bir his olurdu? Deneyimsiz bir bakire olarak, muhtemelen günlerce onu hissederdim. "Ben tamamen senim." Elbisenin eteğini yukarı, yukarı, yukarı kaldırıyor, ta ki çıplak tenime soğuk ahşabı hissedene kadar ve tangamı görünce homurdanıyor. "Bak, erkeğin için ne kadar ateşli ve ıslaksın." Elini tamamen üzerime koyuyor, avucunun iç kısmı klitorisime bastırıyor ve orta parmağını

katlarımın arasından kaydırıyor, külotumu yana itiyor. Beni sertçe sıkıyor, dudaklarımı ısırırken tırnaklarım ensesine batıyor, bu yabancı dokunuşla anında bir sıcaklık beni sarıyor. "Bu sadece bana ait, Lavender. Paylaşmam. Asla. Aksini düşünen hiçbir erkek pişman olacak kadar uzun yaşamaz." Dişlerini omzumda gezdiriyor, boynuma doğru ilerliyor, orada dişlerinin arasına derimi alıyor, tam da parmağıyla içime girerken ağzımı bir öpücüğe hapsediyor, içim bu alışılmadık istiladan dolayı yanıyor.

Öpüşürken inliyorum, başımı geriye atıyorum, dillerimiz tutkulu bir düelloya girişirken parmağı içimi keşfediyor, başparmağı klitorisimi okşarken parmağıyla içimi genişletiyor.

Düşünmeden elimi onun elinin üzerine koyup hareketlerini durduruyorum ve ağzımı ondan çekiyorum, parmaklarım omuzlarını o kadar sıkı kavıyor ki muhtemelen üzerinde izler bırakıyorum. "Levi." Elini yavaşça geri çekiyor, parmaklarını üzerimde gezdirip klitorisimi sıkıştırdı ve kalçalarım onun dokunuşunu ararken yukarı doğru hareket etti.

"Aynen öyle, *benim çiçeğim*." Çenemin altını öpüyor. "Sana bu kadar iyi hissettirebilecek tek kişi benim. Başka kimse değil."

Beni sırt üstü yere yatırıp elbisemin eteğini yukarı çekerek bacaklarımı ve ıslak külotumu gözlerinin önüne serdiğinde, yanaklarım kızarır, utangaçlık ve arzu içimi kaplar, bacaklarımı çaprazlayıp onun yoğun bakışlarından saklanmak isterim, ama o bana izin vermez.

"Hayır. Benden saklanma. Sen benimsin." Yumuşak sesli emri beni dondurur, endişe beni sarar ve ellerim , beni tamamen çıplak bırakarak külotumu yırtıp attığında soğuk ahşabın üzerine konuyor. Klima cildimi ısıtıyor, ancak içimde yanan cehenneme rahatlık getirmekte pek başarılı olamıyor.

Levi dişlerinin arasından tıslayarak ellerini kalçalarımın koyuyor ve sıkıca kavıyor. "*Moy cvetochek*," diyor, topuklarımı masanın kenarına takana kadar bacaklarımı daha da açarak kendine daha fazla yer açıyor. Avuç içlerini uyluklarımın içine kaydırıyor, dokunuşu beni yakıyor ve acıyı şiddetlendiriyor. "Zavallı küçük şey," Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, sırtımı kavisletmeme neden oluyor, sonra parmaklarını ıslaklığımın üzerinde gezdiriyor, dokunuşunun altında içim kasılırken midemdeki arzu büyürken, ateş

o kadar sıcak dalgalar halinde yayılıyor ki, derimin patlayacağını sanıyorum. "Hepsini öpüp iyileştirmemi ister misin, Lavender?"

"Levi," diye fısıldıyorum, titremeler içimi sararken ve vücudumdaki her tüyü uyandırırken, boğuk ve yalvaran sesimi zar zor tanıyabiliyorum. Sanki onun gözlerine çarptığı en güzel şey benmişim gibi, sıcak bakışları altında tüylerim diken diken oluyor.

Ve bunun bir yalan olduğunu bilsem de, bu bilgi ve fantezi tüm utancımı silip süpürüyor, aramızda sadece şehvetli arzuları bırakıyor ve cevap verecek cesareti buluyorum. "Evet, lütfen."

Uyluk içimi ısıyor, sıcak nefesi içimi okşayana kadar yukarı doğru ilerliyor ve sakallarıyla tenimi ovuşturarak bana bir inilti koparıyor, sonra dudaklarını diğer uyluğuma kaydırıp aynı hareketi tekrarlıyor.

Öpmeye, ısırmaya ve tenimi kemirmeye devam ediyor, beni çılgına çevirirken, onun için yalvaran en acı çeken yerimi görmezden geliyor Dikkat. Nefesim hızlanıyor ve bacaklarımı onun etrafına sıkıca sarıyorum, ama o uyluklarımı omuzlarıyla ayırıp aralarına yerleşince hayal kırıklığıyla inliyorum. "Levi!"

Çenesini tekrar ıslaklığımın üzerine sürüyor, bana tüm vücudumu gıdıklayan hafif bir öpücük veriyor ve bir an için nefesim kesiliyor, ardından beni tüketen o kadar güçlü bir arzu ile yerini alıyor. "Evet, *benim çiçeğim*?" Avuç içlerini kığımın üzerinde gezdiriyor, bana küçük öpücükler bırakmaya devam ederken beni kaldırıyor ve dudaklarının her dokunuşu açlığımı artırıyor. "Ne istiyorsun?"

Şu anda ciddi mi?

"Hepsini öpüp iyileştir," diye cevap veriyorum, ağlamamak için dudağımı ısıriyorum . Hızlıca bir öpücük, sonra tekrar uyluk içimi emmeye başlıyor ve o kadar sert ki, cildimde iz bırakacağını biliyorum ve bu düşünce beni heyecanlandırıyor.

Bana olan arzusunun yansımasını görmek isterdim, böylece aynaya baktığımda aklımda onun zevki olurdu. Dikkatim, onları bana yapan o iğrenç yarattığı hatırlatan yara izlerine odaklanmazdı.

"Az önce yaptım, *benim çiçeğim*." Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu zonklayan merkezime doğru yönlendirmeye çalışıyorum, ve dudakları klitorisime değdiğinde bir inilti kaçıyor benden, binlerce voltluk elektrik

içimden geçiyor. “Yoksa yapmamı istediğin başka bir şey mi var?”

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum. Lanet olası yakışıklı şeytan bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve saçlarını daha sıkı kavıyorum, çekiyorum, ama elleri kalçalarımı sıkıca yerinde tutuyor. “Söyle bana, *moy cvetochek*. Senin isteğin benim için emirdir.” Beni aşağıdan klitorisime kadar yaladıktan sonra etimi ısıyor ve kalçalarım ona doğru hareket etmeye, onu kovalamaya başladığında sıcaklık, kalçalarım ona doğru hareket etmeye başlıyor, onu kovalıyor, ama o ağzını bir kez daha çekiyor, sadece ihtiyacımı daha da alevlendiren alaycı bir öpücük bırakıyor. “Söyle bana.”

Aklım başımdan gitmiş durumda, bacaklarımı onun etrafına doluyorum, topuklarım sırtına batarken kendimi onun bakışlarına daha fazla açıyorum. Saçını çekerek, sahip olduğum tüm cesaretle fısıldadım, “istiyorum... istiyorum...” Gözlerinde parlayan sahiplenme duygusuna yutkunuyorum ve parmakları kıcıma daha derine batıyor. Arzumu dile getirme fikri beni tedirgin ediyor, ama bunu asla deneyimleyememe fikri beni daha da korkutuyor.

Bu yüzden gözlerini kaçırmadan, çekinmeden, aksine kucaklıyorum çünkü, sadece bu gece için, tüm arzularımı keşfetmeme izin vereceğim. “Beni dilinle sikmeni istiyorum, Levi.”

Beni ağzıyla kaplıyor, dili dudaklarımın üzerinde yukarı aşağı kayıyor, sonra kıvrımlarımın arasına dalıp içime giriyor, sırtım kavisleniyor. Çığlık atıyorum, arzu vücudumdaki her hücreye enjekte olurken ateşin damarlarımdan akmasına izin veriyorum.

Daha derine dalıyor, dilini döndürüp geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor, beni sıkıca tutuyor ve parmakları kıcıma sertçe batıyor, acı ve zevkin karışımı beni inlememe ve inlememe neden oluyor, o ise bana bu tatlı işkenceyi sürdürmeye devam ediyor.

Saçını o kadar sert çekiyorum ki, içime daha derine girdiğinde saçımı koparmadığım için şaşırıyorum; o kalçalarımı soğuk ahşaba geri koyarken içim onun etrafında geriliyor, saldırısı için beni daha da açıyor.

Dilini yavaşça geri çekiyor, yukarı doğru kaydırıyor, yol boyunca ıslak kıvrımlarımı yalıyor ve klitorisimi dişlerinin arasına sıkıştırıyor, yalamadan ve emmeden önce ısıyor. Topuğum sırtına batıyor ve “Levi, lütfen” diye inliyorum. Ne istediğimden bile emin değilim. Tek

bildiğim, içimde yükselen ve o bunu söndürmezse ardında her şeyi kül etmeye tehdit eden garip bir gerginlik ve baskı olduğu söndürmek için bir şey yapmazsa. "Hayır, hayır." O dilinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdirip sonra ağzını aşağı doğru sürükleyip, içime girmeden önce etimi ısırdığında çaresizlik içinde nefes nefese kalıyorum, her dönüşte beni çılgına çeviriyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve onun ritmine uyumlu olarak yavaşça hareket etmeye başladığımda kafasına tırnaklarımı geçiriyorum, ona sürtünüyorum; bir anda beni saran o kadar çok duygu var ki, tüylerim diken diken oluyor ve vücudum alev alıyor.

Şu anda elbisemden gerçekten nefret ediyorum, bu rahatsız edici kumaşı çıkarmak istiyorum. Nefesim hızlanıyor ve ona sarılmam sıklaşıyor. Eğer

içime girmeye devam ederse, ben... "Hayır."

Hayal kırıklığıyla inliyorum, dilini bir kez daha yukarı kaydırıp bedenimi yalamaya devam ettiğinde saçlarını çekiyorum, ama bu boşluk kısa sürüyor. İçime bir parmağını sokuyor, bu hareket içimdeki zaten alev alev yanan şehveti daha da alevlendiriyor ve içimdeki tatlı kabarcık büyüyor, büyüyor, her an patlamaya hazır.

Eğer biraz daha baskı uygularsa...

Klitorisimi ısırıyor, ağzına alırken başka bir parmağı içime giriyor, itişler yavaş ve derin, ter damlaları cildimde patlıyor ve beni uçurumun eşiğine yaklaştıırken, yakıcı bir sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor, sadece duyduğum o zevke doğru.

Bu işkence dayanılmaz, uçurumun kenarında sallanıyorum, atlamaya hazırım ama geri çekiliyorum ve şehvet her yönden içime çarpıyor, çok erken bitmeden bir şeyler yapmam için ısrar ediyor.

"Levi, lütfen," diyorum tekrar, dudağımı ısırp inliyorum; o, parmakları içimde hareket etmeye devam ederken kıvrımlarıma uzun bir yalamayla dokunuyor, daha da derine itiyor, gerekli sürtünmeyi elde etmek için kalçalarımı öne doğru itmeye zorluyor.

"Ne istiyorsun, Lavender?" diye soruyor, tam da parmaklarını tekrar diliyle değiştirirken, ve içim anında onun etrafında kasılıyor, bu hareket hassas merkezim için neredeyse fazla geliyor. "Dediğim gibi, dileğin emirdir."

Sesinde duyulan gerginlik ve sertlik, tüm bunların onu da benim kadar etkilediğinin tek göstergesi ve bunu hemen anlıyorum.

Levi kontrolü bana veriyor.

Ben izin verene ya da isteğimi dile getirene kadar hiçbir şey yapmayacak. Burada ne yaptığını bilen tek kişi o olsa da, kararları verenin o olduğu izlenimini yaratıyor.

"Levi." Gözlerini bana kaldırmamasını bekliyorum ve dudaklarının benim için parladığını görünce yanaklarım yanıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve vücudumu sarsan tüm bu hisler bana fazla geliyor.

Bu, arzu ve ihtiyaçla karışık, o kadar güçlü ki neredeyse tadını alabileceğim bu ezici şehveti deneyimlemek için tek şansım olabilir, o halde elimden geldiğince buna kendimi kaptırmam gerekmez mi?

"Seni istiyorum."

Cevabım karşılığında dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, o ise yine aşağıdan yukarıya doğru uzun bir yalamayla klitorisimi dişleriyle okşuyor ve beni kollarında titretiyor. "Artık ben seninim, *moy cvetochek*."

Ufukta dalgalanan mutluluktan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum, bu yüzden sözler beni durduramadan boğazımdan fışkırıyor. "Beni sikmeni istiyorum, Levi." Umarım bu onun için yeterince açıktır.

"Beni boşalt."

İtirafım, tenime karşı bir hırıltı ile karşılık bulur ve o içime girer, dokunuşu öncekinden daha sahiplenici ve daha serttir ve nedense bu, zihnimi kirleten ve beni çılgına çeviren her şeyi tüketen ihtiyacı daha da artırıyor.

Ciğerlerim oksijen için yanıyor ve nefes almaya çalışıyorum, o dilini kullanarak beni gerçekten sikmeye başladığında sırtımı daha da yukarı doğru kavisliyorum, beni gerginleştirip gerginleştiriyor, sonunda bir noktaya ulaşıp oraya sertçe bastırıyor, tüm vücudumu titretiyor, sonra da o kadar güçlü bir zevkle patlıyor ki tüm dünya yok oluyor.

Yukarıdan üzerime sıcaklık dökülüyor ve ben masanın üzerine düşerken o merkezime son bir öpücük veriyor ve ağzını yukarı doğru sürükleyerek yüzünü elbiseme siliyor.

Bir dakika önce nefes almaya çalışarak tavana bakıyordum, bir dakika sonra ise beni kendine doğru çekiyor, ben de oturana kadar bacaklarımı dengemi sağlamak için ona doluyorum.

Bana değen kalın ereksiyonunu hissediyorum, içim kasılmaya başlıyor Onun içimde olduğunu hayal ediyorum ve şu anda onu yakından görmek için can atıyorum. Bakışlarımı fark etmiş ve düşüncelerimi tahmin etmiş olmalı ki kıkırdıyor; parmaklarıyla saçlarımı tarıyor ve boynumu ağzına maruz bırakana kadar saçlarımı çekiyor. "Bu gece olmaz, *moy cvetochek*. Sana söz veriyorum, sikim en sevdiğin oyuncak olacak ve onunla çok iyi tanışacaksın. Ne de olsa, artık tamamen senin." Dudaklarını omzuma götürüyor ve son bir yalamadan önce ısıyor, sonra ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar geri kayıyor. "Çok lezzetlisin, Lavender. Tadına bak." Beni öpüyor, sanki sanki üzerimde görünmez haklar iddia ediyormuş gibi sert vuruşlarla öpücüğü domine ediyor ve bu, içimde bir sahiplenme duygusu uyandırıyor çünkü tadı bana benziyor.

Sanki o benimmiş ve Levi Scott bana ait olduğu için bir daha kimse ona dokunamayacakmış gibi.

Bir anda kollarında donup kalıyorum, bu düşünce sanki üzerime buz gibi su dökülüyormuş gibi ve beni altına aldığı büyüü bozup fantezilerimi yok ediyor, beni acı verici gerçekliğime geri getiriyor.

Ve gerçek şu ki

Az önce, yirmi yaşındaki kardeşimin kayınbiraderi Levi ile oral seks yaptım!

Hem de onun kulübünde!

Başka biriyle yaşadığım ilk orgazm, ve bu muhtemelen benden nefret eden ya da kardeşime intikam almak için beni kullanan tek adam.

Aman Tanrım!

Onu itip uzaklaştırdım ve şaşırtıcı bir şekilde, ben ayağa kalkıp elbisemi düzeltirken o kolayca geri çekildi; ben de onun şaşkın ifadesini incelemekten kaçındım. Aslında, ya ağlayacağımdan ya da başladığımız işi bitirmesi için ona yalvaracağımdan.

Duygularım her yöne dağılmış gibi ve artık onların serbestçe dolaşmasına izin veremem. "Gitmem gerek."

"Lavender."

"Hayır!"

Başka bir şey beklemiyorum, sadece kapıya doğru fırlıyorum ve sonra koridordan koşuyorum, dışarıya ulaşana kadar nefes almaya cesaret edemiyorum

dışarı çıkıp akşam havasını içime çekene kadar nefes almaya cesaret edemiyorum, büyük hatamın beni yakalamadan önce taksileri arıyorum.

Sonunda boş bir taksi görüyorum, içine atlıyorum ve adresimi söyleyip başımı koltuğa yaslıyorum. Şoför arabayı çalıştırdığında yüzümü ellerimle kapatıp inliyorum.

Ne yaptım ben?

Ve daha da kötüsü...

Neden bedenim şimdiden onun dokunuşunu özlüyor ve ruhum geri dönmeyi arzuluyor?

Levi

Kaskımı çıkararak motosikletime yaslanıp Lavender'ın taksiden inmesini, şoföre hızlıca ödeme yapmasını ve binasına koşarak sağ salim ulaşmasını izledim.

İstersem onu kulüpte yakalayabilirdim, ama duygularını sindirmesi için ona bu zamanı verdim. Yine de, onun korumasız kalmasına izin veremezdim, bu yüzden taksinin peşinden gittim.

İçimdeki canavar onu geri almak ve bir daha benden kaçmayı aklından bile geçiremeyecek kadar sert bir şekilde sikmek için kükrüyor, bu ihtiyaç beni hâlâ sertleştiriyor.

Sabır, sabır, sabır.

Benim narin çiçeğim, o leziz vücudunun sadece bana ait olduğunu ve bunun onun için ne anlama geldiğini yeni öğreniyor.

Zevk, koruma. Bu

gece ona vereceğim.

Peki ya sonra?

Her şey mümkün.

Lavender her zaman cinsel ilişkilerimizi kontrol eden kişi olacak ve ben onu bu konuda asla zorlamayacağım çünkü bu, Jade'in geçmişte ondan çalmaya çalıştığı bir şeydi.

Yine de bu, onun karşı koyamayacağı kadar büyük cazibeler yaratmayacağım anlamına gelmez.

Ve er ya da geç onlara yenik düşecek. Çünkü biz kaçınılmazız.

İlk bakıştan beri öyleyiz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Sırlar ve yalanlar birbirine bağlıdır.

Ne trajik bir düşünce, değil mi?

*Çünkü bu, hepimizi bir noktada yalancı yapar ki bu da tek bir şeyi
kanıtlar.*

*Bir dereceye kadar bencillik, ruhlarımıza sonsuza dek kazınmıştır.”
Lavanta*

Lavanta

“Bugün uzun bir gün olacak.” Düşünerek iç geçirdim, duş kabininden çıkıp havluyu vücuduma sardım.

Lavaboya gidip aynayı silerken su karo zemine damlıyor, hem korkutucu hem de büyüleyici olan yansımamı inceliyorum.

Korkutucu çünkü çeşitli ısırik izleri ve öpücük izleri boynumu ve köprücük kemiğimi bozuyor, soluk tenimde göze çarpıyor ve derin mor-kırmızı renkleriyle dikkat çekiyor, yara izli bedenimle iç içe geçiyor. Yaralarım dikkatin odağı haline geldiği için neredeyse korkutucu bir görüntü oluşturuyor.

Saklamaya çalışsam bile başaramazdım.

Ve büyüleyici çünkü ne zaman onlara dokunsam, içimden bir titreme geçiyor, bana bunların nasıl oluştuğunu hatırlatıyor ve dün gecedeki görüntüler kafamda birbiri ardına canlanmaya başlıyor, yara izlerimle ilişkili tüm korkunç düşünceleri ya da anıları silip süpürüyor.

Elimi lavaboya koyup ona yaslanıyorum ve başımı sallıyorum, zihnimin asla olmaması gereken dün geceye takılmayı bırakmasını istiyorum.

Ama bir kadın, bir erkekten ilk kez orgazm olduğu anı nasıl unutulabilir ki?

İnleyerek geriye doğru itiyorum ve havluyu hızla çamaşır sepetine atıp, kabarık bornozumu giyip odaya giriyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titrediğinde kalbim hızlandı ve onu almak için acele ettim, sayısız mesaj gördüğümde hayal kırıklığına uğradım, ama hiçbiri Levi'den değildi.

"Ne bekliyordun ki? Aşk itirafı falan mı? Muhtemelen sarhoştun," diye kendi kendime mırıldanıyorum. Ya da daha kötüsü, tüm bu olayı hiç olmamış gibi unutmamı umuyor sanki hiç olmamış gibi unutmamı umuyordur.

Zaten benim planım da buydu, ama onun da aynı şeyi istemesi düşüncesi nedense canımı yakıyor, bu ne kadar acınası bir durum değil mi?

Adam benden on yaş küçük. Onunla bir şey yapmamın hiç bir anlamı yok!

Onun için seks sadece bir spor. Muhtemelen kiminle yaptığı umurunda bile değildir.

Ve en kötüsü, onu suçlayamıyorum bile, çünkü o genç ve bekar, o halde neden isteyerek sunulan şeyi kabul etmesin ki?

İç çekerek yatağa oturup çeşitli mesajları gözden geçiriyorum ve sadece okumak bile beni yoruyor.

<Aileen> Selam! Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istedim. Umarım iyisindir. Bugün her zamanki yerde öğle yemeği yiyoruz. Bize katılmanı çok isteriz. Seni seviyorum.

<Aileen> Kardeşlerin orada olmayacak.

Bu, kızların benim isteğim dışında oluşturdukları bir grup sohbeti olduğu için, Emmaline'in mesajı hemen ardından geliyor.

<Emmaline> İstemiyorsan dün olanlardan bahsetmeyiz. Düğün için giyeceğimiz elbiseleri konuşabiliriz.

Kardeşinin dilinden zevk aldıktan sonra Aileen'le karşılaşma düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama onlardan sürekli kaçamam, çünkü bu onların canını yakar.

Kırgın ve mesafeli olmak bir şey, ama hiçbir suçu olmayan yengelerime karşı bencil davranmak? O tamamen başka bir şey.

Saate bir göz attığımda, hazırlanmak için yaklaşık bir saatim olduğunu fark ettim.

Orada olacağım.

Cevabıma kalp emojiyle tepki verdiler, ben de diğer mesajlara odaklandım.

<Scarlett> Bu arkadaşlık meselesinde yeni olduğunu biliyorum, o yüzden sana küçük bir ipucu vereyim. Arkadaşlar kulüpte birbirlerini yüzüstü bırakmaz.

Çok üzgünüm. Oradan çıkmam gerekiyordu.

<Scarlett> Sakin ol, kızım. Müzayedeler çok komikti, ben de eğlendim. Herkes sağda solda öpüşmeye başlayınca oradan ayrıldım gerçi. Dediğim gibi, insanların sevişmesini izlemek bana göre değil.

Bu bilgiye nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim, o yüzden o başka bir şey yazarken cevabına sadece beğeni verdim. Scarlett'in neden Scarlett benimle arkadaş olmak için bu kadar uğraşıyor acaba?

Bağlanma ve psikolojik sorunlarımın kimseyle bağ kurmamı engellediğini düşünürsek, bana yakın olmak isteyen tüm bu harika kadınlar her gün beni şaşırtıyor.

İlk tepkim kaçmak ya da her şeyi mahvetmek oluyor. Bir insan, o kişiden tamamen vazgeçmeden önce bu tür davranışları ne kadar süreyle kabul edebilir ki?

Belki de bu yüzden onları kaybetmek çok acı vereceği için, hepsini uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

<Scarlett> Kardeşlerin her şeyi imzaladı. Çok zengin bir kadın olduğun için tebrikler, Lavender. Evrak işleriyle ilgili seni bilgilendireceğim ve işlemler, tüm banka hesaplarını ve kredi kartlarını ayarlayacağız.

Bunu duyunca aniden suçluluk duygusu kapladı beni.

Kayınvalidemlerin önünde kardeşlerime sert çıkmış olmama rağmen, sözlerini tuttular.

<Scarlett> Suçluluk hissetmene gerek yok.

Bu avukatlar artık zihin okuyucu mu oldu?

<Scarlett> Suçluluk duygusundan daha iyi ne var biliyor musun? Hediyeler.
Penthouse'ları seviyorum. Boston'da bir tane var ama New York'ta yok.

Boğazımdan bir kahkaha kopar.

Anlaşıldı.

<Scarlett> Bu arada, dün gece nasıldı?

Ve bir anda, ruh halim yine bozulur.

Dün gece aptalca bir şey yaptım.

<Scarlett> Öyleyse, tebrikler.

Neden beni tebrik ediyorsun?

<Scarlett> Kulüpte aptalca bir şey yapmak neredeyse herkesin başına gelen bir deneyimdir.

Ama mesele kulüp değil.

Islak saçlarımı parmaklarımla tararken, ona ne kadarını anlatabileceğimi merak ediyorum. Arkadaş olsak da olmasak da, Levi ile birlikte olduğumu duyduğunda nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Gerçi insanlar seks yapmadıysa buna çıkmak denir mi?
Sanırım buna "öpüşmek" deniyor.

<Scarlett> Levi ile mi ilgili?

Nasıl...

<Scarlett> Şey, sen içindeki Sindirella'yı ortaya çıkarırken ve saat gece yarısını vurmadan kaçarken, o da peşinden koşuyordu.

Yüzüm kızardı, bu bilgiyi duyunca kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı ve telefonu daha sıkı kavradım.

Peşimden mi geldi? Bu demek oluyor ki...

<Scarlett> Kısa bir süre sonra geri geldi, bu yüzden sen şu anda felsefi konuşmaya başlayana kadar ne olduğunu tam olarak anlamamıştım.

Kalbim tekrar sakinleşiyor ve bir kadının ne kadar aptal olabileceğini . Muhtemelen kulübünden çıktığımdan emin olmak istemişti ki, normal faaliyetlerine dönebilsin.

Bütün bunları eğlenceli bulmana sevindim.

Seks yapmadık.

Tamam, bunu neden yazmak zorunda kaldım ki?

<Scarlett> Rahatladım. İlk seferini bir kulüpte yaşamak... Aslında, eğlenceli de olabilirdi? Her halükarda, farklı bir yer daha iyi bir fikir gibi geliyor.

Aman Tanrım.

İlk seferimi onunla yaşayacağım.

<Scarlett> Oh, çok kararlı görünüyorsun. Buna hayranım ve iyi şanslar, sanırım? Dün geceye bakılırsa, buna ihtiyacın yok ama.

Kaşlarımı çatıyorum ve yazdıklarımın farkına varmam bir saniye sürüyor.

İlk seferimi onunla yaşamayacağım. Demek istediğim buydu.

<Scarlett> Açıklamana gerek yok.

O benden nefret ediyor ve biz kavga ettik. Hepsi bu. Başka bir şey olmadı.

<Scarlett> Kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun, beni mi? Çünkü ben hiçbir şey yaptığınızı söylemedim, ama sen hiçbir şey olmadı diye tekrarlamaya devam ediyorsun.

Bu avukat-arkadaşlık meselesini yeniden düşünmem gerek.

Hadi bu konuyu kapatalım. Levi benden nefret ediyor ve bana kin besliyor, yani başka bir şey olmuyor.

<Scarlett> Yine başlıyorsun.

<Scarlett> Vaktin olursa, lütfen yarın ofisime uğrayıp bazı evrakları imzala. Görüşürüz bebeğim.

Tabii. Hoşça kal.

Kardeşlerimden mesaj gelmediğine göre, ben de Rafael'in oluşturduğu kardeşlerimizin grup sohbetine bir mesaj yazıyorum. Ailem bu grup sohbetlerini çok seviyor gibi görünüyor.

Teşekkürler ve özür
dilerim.

Mesajı okudular ama cevap vermediler, zaten cevap vermelerini beklemiyordum. Bu grup sohbetinde mesaj gönderen tek kişi benim.

Kardeşlerim telefon görüşmelerini tercih ediyor.

Telefonumu bir kenara koyup saçımı kurutup şekillendirmeye gidiyorum, ağır bukleler sırtıma döküldüğünde gülümsüyorum ve bir toka ile tutturuyorum. Sonra makyajımı yapmaya başlıyorum ve hazırlanmak çoğu kadın için normal bir şey gibi görünebilir... ama benim için bu, istismarcıma büyük bir "siktir git" demek.

Onun yüzünden, gençlik hayatımın tamamını saklanarak ve flanel gecelikler giyerek geçirdim, çirkin görünmek için elimden geleni yaptım ki o

bana dokunmasın diye elimden geleni yaptım. Onun gibi erkekler için bunun bir önemi yok, onlar yine de sana zarar vermek istiyorlar. Sonunda kurtulduğumda... kendime her zaman görünüşüme özen göstereceğime söz verdim.

Makyaj videoları izledim, tüm cilt bakım ürünlerini aldım ve dergilerle birlikte defileleri inceledim.

Bir daha asla klasik anlamda güzel olamayacağım. O bunu benden aldı. Ama benden başka hiçbir şey alamaz.

Hazırlandığımda, dizlerimin hemen üstünde biten ve vücuduma sıkıca oturan, polka noktalı sarı yazlık elbisemi alıyorum.

Eşleşen babetleri giyip, kendime bir kez daha bakıyorum, çantamı ve telefonumu alıp asansöre koşuyorum.

Aşağı indiğimde, yakınımıdaki kahve dükkânına ama dışarıda beni bekleyen bir adam gördüğümde aniden duruyorum. Adam, birkaç kişinin fotoğrafını çektiği siyah spor arabasına yaslanmış durumda.

Levi, her zamanki gibi yakışıklı, mavi kot pantolon ve kaslı kollarını ortaya çıkaran kıvrılmış kollu bir gömlek giymiş, benim dehşetime neden oluyor.

"Burada ne işin var?"

Güneş gözlüklerini çıkarır ve yakıcı bakışları vücudumda dolaşır, karnımın derinliklerinde bir ateş yakar ve ben de kendimi ondan korumaya çalışır gibi bir adım geri atarım çünkü bu olmamalıydı.

Duygularımı kontrol altına almak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Bunun yerine, vücudum onun yanında yüksek alarm durumuna geçiyor ve dün geceki faaliyetlerin devam etmesini istiyor.

Sanırım yeni uyanmış cinsel arzularımdan kurtulamıyorum. "Merhaba, Lavender." Derin sesi sinirlerimi gerginleştiriyor ve o arabadan inip yaklaşırken yutkunuyorum, kokusu üzerime yayılıyor. "Bugün nasılsın?"

"Gördüğün gibi harika. Burada ne işin var?" Bir yanımda saklanmak istese de, güneş kusursuz olmayan cilde sahip olanlara özellikle acımasız davrandığı için, onun bakışlarını karşıladım.

"Çok güzelsin." Buna şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum, içimi içim ısıtıyor ve burnuma nazikçe dokunduğunda gözlerimi kırptıyorum. "Dün gece benden kaçtın."

"Dün gece bir hataydı." Bana doğru eğildi. "Sarhoştum." Bu, diğerleri kadar iyi bir bahane olmalıydı...

Eli boğazımı kavradığında donakaldım, başparmağı atardamarımı sıkıştırıyordu ve bu tutuş oksijenimi kesmiyordu ama beni yerinde tutacak ve aramızdaki tehditkar, cızırtılı enerjiyi devam ettirecek kadar sıkı. "Bir şeyi netleştirelim, *moy cvetochek*. Ben bir aziz değilim ve asla da olmayacağım. Aslında, karanlık tarafı o kadar çok seviyorum ki, ." Bileği boğazımı sıkıyor ve bir an nefes almam zorlaşıyor. "Ama isteyerek sunulmayan şeylere dokunmam ya da kadınlardan yararlanmam." Tutuşunu gevşetiyor, parmakları boğazımın üzerinden kayıyor. "Bir dahaki sefere ağzından çıkanlara dikkat et ve kendine yalan söylemeyi bırak."

Uzakta bir arabanın kornası beni sersemliğimden uyandırdı ve elini ittim. Yine de, bir dereceye kadar bunun kulağa nasıl gelmiş olabileceğini anlıyorum ve şunu ekleme ihtiyacı duyuyorum: "Özür dilerim. bunu kastetmedim."

Arabasına geri yürür ve yolcu kapısını açar. "Bin." "Neden bineyim ki?"

"Çünkü seni ilginç bir yere götürmek istiyorum."

Bu karşılaşma bana o kadar gerçek dışı geliyor ki nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. "Neden seninle bir yere gideyim ki?"

Ağız bir gülümsemeye büründü ve mavi gözleri karardı, kalbim memleketimdeki okyanusu özlemeye başladı. Onun bu göz rengine sahip olması suç sayılmalı. "Neden gitmeyesin ki?"

"Çünkü neden seninle bir arabaya binip Tanrı bilir nereye gideyim ki? Çoğu polisiye dizi böyle başlar, biliyorsun."

"Yani dilime gelmene bir şey demiyorsun, ama arabamla gezintiye çıkmak sınırını aşıyor mu?" O cümlesini bitirir bitirmez bir çift yanımızdan geçiyor, ben ise duydukları şeyden utanç içinde duruyorum.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır kadın ve bana göz kırpar; ben de onlar geçene kadar yüzümü ellerimle kapatırım.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sanırım buna ikiyüzlülüğü ortaya çıkarmak deniyor."

"Öyle mi?" Kendimi anlayamıyorum, çünkü tüm bunlar ne kadar utanç verici ve kafa karıştırıcı olsa da... bir yanımda bu etkileşimden heyecan duyuyor.

"Ah, evet."

"Kayınbiraderlerimle öğle yemeği planım var. Yani hayır, seninle gelmeyeceğim."

Avucunu arabasının tavanına koydu ve dişlerinin arasından hava emdi. "Güven bana, *moy cvetochek*. Planladığım şey, basit bir öğle yemeğinden çok daha eğlenceli." Elini bana uzattı. "Hadi."

Uzatılmış eline bakıyorum, tüm bunları hâlâ sindirmeye çalışırken, acaba bunu yapmalı mıyım diye düşünüyorum.

Hoşumuza gitse de gitmese de, ailelerimiz sonsuza kadar birbirine bağlı. Sadece ölüm, kardeşimi müstakbel eşinden ayırabilir.

Dün gece olanları konuşmazsak ya da anlamayı öğrenemezsek, aile toplantılarında ya da gelecekte durum çok garip olacak.

Zaten bu o kadar da kötü mü olur ki? Beni öldürecek değil ya ve sarhoşlukla ilgili yoruma verdiği tepkiye bakılırsa, bana fiziksel olarak zarar da vermeyecek.

Bu yüzden sağduyuma aykırı olsa da, içimde yeni keşfettiğim o tarafın kazanmasına izin verip başımı salladım. "Gideceğim."

Umarım başımı daha da belaya sokmam.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*“Ne dilediğine dikkat et derler, yoksa gerçekleşebilir.
Bu bana çok aptalca geliyordu, çünkü neden istediğim şeylerde dikkatli
olmalıyım ki?
Ancak bazı dilekler, hayatımızı paramparça etmek ve hiç beklemediğimiz
şekillerde bizi yıkmak için vardır.
Ne yazık ki bunu çok geç fark ettim.”
Lavender*

Lavender

Sırtımı deri koltuğa yaslayıp, pencereden sürekli değişen manzarayı seyrediyorum. Radyodan gelen piyano müziği, arabanın içindeki sessizliği bozan tek şey.

Neredeyse yarım saattir yoldayız ve ikimiz de tek kelime etmedik, ki bu başlı başına rahatsız edici bir durum.

Telefonumun ekranında yanıp sönen mesaja bir göz attım.

Aileen ve Emmaline grup sohbetine bir fotoğraf gönderdi; kahve fincanlarını tutarken kameraya gülümsüyorlar.

<Emmaline> Keşke burada olsaydın.

Onları eklediğim için bir kez daha suçluluk duygusu beni kaplıyor ve bu muhtemelen

"Kes şunu."

"Kes şunu." Levi'nin sert ama kararlı ses tonuna neredeyse koltuğumdan zıplıyordum ve başımı ona doğru çevirdim, o ise avucunu direksiyonun üzerinde gezdiriyordu. Sağa döndü ve bizi her iki yanında sonsuz ağaçların uzandığı bir yola sürükledi. Şu anda ön kollarında beliren damarlar

bana bir şey yapmamalı, ama bana kollarının vücudumu sardığı anları hatırlatıyorlar.

Kendine gel, kadın!

"Ne demek istiyorsun?"

"Öğle yemeği konusunda kendini suçlu hissetmeyi bırak." Etrafımdaki herkes zihin okuyucu mu, yoksa yüzüm o kadar mı ifade dolu? "Sen kaçırdın diye yastıklarına ağlamayacaklar. Seni seviyorlar, ama yapacak daha iyi yapacakları şeyler var." Beni sevmek için beni tanımaları gerektiği, dolayısıyla bunun imkansız olduğu gerçeğine yorum yapmak anlamsız görünüyor, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. "Huzur içinde bir gelinlik seçebilmek için tüm gelinlik mağazasını satın almaya karar verse şaşırmam. O bizim küçük mükemmeliyetçimiz." Dudaklarında, Aileen'i ne kadar çok sevdiğini bana gösteren nadir, yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Bu, Rush'ın onun için seve seve yapacağı bir şeye benziyor," tereddütle cevap veriyorum ve kardeşimin adının geçmesiyle gerginleşmesini izliyorum. "Onun için her şeyi yapar, biliyorsun." Aileen'in kendi

serveti var, ama kardeşim ona bunu kullanma şansı hiç vermiyor. Aslında, sanırım bu konuda Lachlan'la büyük bir tartışma bile yaşamışlardı.

"Kadınımın ihtiyacı ne olursa olsun, ben karşılarım." Sanırım söylediği buydu ve bu sözyle etraftan birkaç ters bakış topladı.

"Gerçekten de onun için her şeyi yapar." Sesi tarafsız kaldığı için, bunun alay mı değil mi olduğunu anlamak benim için zor. "Şu anda kız kardeşim ve senin kardeşin hakkında konuşmak istemiyorum. Bu konu beni sinirlendiriyor."

"Ve sen her zaman insanların istediğin her şeyi yapmasını mı bekliyorsun?" "Çoğu zaman, evet. Bunu bunu sağlamak için."

"Ailenin parası var. Servetini kazanmak için hiçbir şey yapmadın, ama sana verdiği güçle keyif mi sürüyorsun?" Dürüst olmak gerekirse, bunu söyleyecek durumda değilim. Hepimiz zengin hanedanlarda büyüdük. Yine de, "Kibiriniz şaşırtıcı."

Gaz pedalına basıyor ve araba hâlâ boş bir alan gibi görünen yere doğru hızla ilerlerken parmaklarım kollarımın içine kıvrılıyor. "Hangisi daha büyük kibir? Hayatın sana sunduğu fırsatları

yoksa zenginlik ve gücün hiçbir anlamı yokmuş, gerçek mutluluk daha büyük bir iyilikte yatıyormuş gibi davranmak mı?"

"Paranın mutluluğu satın alamayacağı söylenir."

"Yine de insanlar sokaklarda ağlamaktansa malikanelerde ağlamayı tercih ederler. Neden acaba? Bu bildiğin en büyük yalandır."

Konudan konuya çok hızlı atladığı için açıklığa kavuşturuyorum: "Ne?"

"Paranın mutluluğu satın alamayacağı. Paran olmadığında, hayatta kalma moduna geçersin ve bu durum, temel ihtiyaçlarının karşılanamaması gerçeği tarafından belirlenir. Bu da insanı, zayıflıklarını aleyhine kullanmaya hazır olan tüm zayıflıklarını aleyhlerine kullanmaya hazır akbabalara karşı savunmasız hale getirir. Daha iyi bir gelecek arayışında, insanlar bazen hayatlarına mal olan riskler alırlar."

Yanağındaki kasın seğirmesini ve yüzünde beliren yüzünde okunması zor bir ifade beliriyor. Bir anlığına, dünyaya gösterdiği

"Bir sorum var. İnsanlardan mı nefret ediyorsun? Çoğu durumda onlar hakkında çarpık bir görüşün var gibi görünüyor."

"İnsanlar doğaları gereği bencildir ve onları pembe gözlüklerle görüyormuş gibi davranmak bunu değiştirmez." Bana bakıyor. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Sıcak demir çubuk derime batıyor ve her köşeden dayanılmaz bir acı içime çökünce çılgılığım odayı dolduruyor. Jade boğazımı sıkıca kavrar, beni yerinde tutar ve morarmış tenimden gözyaşları akarken sırtarak gülümser. "Artık senden benden başka kimseye sahip olamayacak."

Bakışlarımı Levi'den ayırıp yanağımı siliyorum, o korkunç anının kaybolmasını dileyerek yola odaklanmaya çalışıyorum.

Ancak, önümde kilometrelerce uzanıyor gibi görünen ve karanlık masallardan çıkmış gibi duran üç katlı beyaz bir kaleyi çevreleyen demir kapıları görünce nefesim kesildi.

Yüksek kemerler ve dikdörtgen çatı, parıldayan gün batımının altında öne çıkıyor ve üzerlerine özel bir ışıltı saçıyor. Güzelliği büyüleyici olmalıydı ama omurgamdan aşağı titreme geçiyor ve sanki sırları hakkında beni uyarmak istercesine

Güzellik aldatıcı, her zaman baştan çıkarıcı ve bu nedenle ölümcül olabilir. "Neredeyiz?" diye soruyorum, o kapıların önünde durduğunda , uzaktan kumandayı alıp düğmeye basarken. Kapılar, Ölüler bile uyandırabilecek kadar gürültülü bir gürültüyle açılıyor. Etrafta güvenlik görevlisi de yok, bu da içimde yayılan tuhaf paniği daha da artırıyor. "Burada ne işimiz var?"

"Kaleye hoş geldin, Lavender."

"Senin..." O kapılardan içeri uçarken bu bilgiye tepki verecek fırsatım olmuyor ve bir kez daha dilim tutuluyor. Gözlerimin önüne serilen doğal mükemmellik, tek kelimeyle büyüleyici ve sihirli.

Zengin zümrüt rengi çimler, , aralarında sofistike ağaçlar ve çalılar göze çarpıyor ve sizi güllerden orkidelere, açelyalardan lalelere kadar çeşitli çiçeklerin açtığı bu bahçenin derinliklerine davet ediyor. Tomurcukları etrafımızda sayısız renk yaratıyor ve farklı çiçeklere giden labirentimsi zikzaklara dikkat çekiyor, sanki sizi onları keşfetmeye davet ediyorlar, ancak başlangıçlarını ve sonlarını bulmak zor. Çiçekler, ağaçların yanındaki topraktan çıkıyor ve etraflarını sıkıca sarıyor çevresini sıkıca sararak bir ikilik ve kafa karışıklığı hissi yaratıyor. Peyzaj tasarımı bilgim sınırlı olsa da, bu bahçedeki hiçbir şey... gerçekçi görünmüyor?

Belki de o labirent hariç hepsi sahte.

Labirentin, herkesi pençelerine hapsetme gücü olduğunu hayal ediyorum.

Çalılardan birkaç çilek göründüğünü fark ettim, yani bu bahçede yiyecek de mi var? Sanırım, bir kez tuzağa düştüğünüzde işinize yarar, çünkü burada kaybolmamayı hayal edemiyorum.

Camımı indirip, tenime dokunan yumuşak esintiyi hissederek güneşte parıldayan birkaç mermer heykeli inceliyorum ve her yüz özelliğinin mükemmel bir şekilde oyulmuş olduğu detaylı sanat eserine hayran kalıyorum. Bir an için, hareket ediyorlar mı diye merak ediyorum. Giysileri rüzgarda dalgalanıyor gibi görünüyor, bu da sanatçının yeteneğini vurguluyor. "Onlar kim?"

Scott ailesi heykellerini çok seviyor, bu yüzden bu beni şaşırtmadı. Yunan mitolojisine karşı açıklanamaz bir sevgi besliyorlar. Ancak bu heykellerin hiçbiri bana Yunan tanrılarını ya da tanrıçalarını hatırlatmıyor.

"Bu Sif." Yakınımızdaki, uzun saçlı, maksi elbise giymiş güzel tanrıça heykelini işaret ediyor. Heykelden bile ondan yayılan huzur ve sükuneti fark edebilirsiniz. "İskandinav mitolojisine aşina iseniz, o bir toprak tanrıçasıdır ve bazı akademisyenlere göre doğurganlık ve evliliğin tanrıçasıdır. O, Thor'un karısıdır." Bunları nasıl bilmezmişim?

Gök gürültüsü tanrısı ve karısı birbirlerine son derece bağlıydılar; onlar hakkında anlatılan en ünlü efsane, Loki'nin kadının saçlarını kesmesiyle ilgilidir; bunun üzerine Thor, Loki'yi saçları altın buklelerle yerine koymaya zorladı.

İşte bu yüzden Thor'u hemen sevmiştim.

Yine de, onun yorumuyla kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor, ama başımı sallıyorum ve kendimi sohbeta odaklanmaya zorluyorum. Çevrimiçi arkadaşımın bana bundan bahsetmiş olması bir şey ifade etmez.

Aslında, Levi'nin Lev olduğu varsayımı ne kadar komik ve aptalca olurdu, değil mi? Sanki bu adamın, benimle çevrimiçi olarak TV programlarını tartışmak ve tüm saçmalıklarımı dinlemekten sanki benimle internette dizi tartışmak ve tüm saçmalıklarımı dinlemekten başka

Levi dünyanın en iyi eğitimine erişime sahipti. Elbette tüm bunları bilirdi.

"Sif'in kim olduğunu biliyorum." İşte o anda tüm heykellere tekrar bakıyorum ve hepsinin Odin'den Freya'ya ve Thor'a kadar İskandinav mitolojisindeki tanrıları temsil ettiğini, yanlarında da kendilerine ait hayvanların olduğunu fark ediyorum.

onlara bakmak bile sıkıyor, çünkü her zaman göğsümde bir sıcaklık hissi yaratıyorlar. Sebebi ne olursa olsun, onları incelemekten her zaman hoşlandım. "Sizin Yunan mitolojisini tercih ettiğinizi sanıyordum."

"Ailem öyle. Onlardan öğrenecek çok şey olsa da... ben her zaman İskandinav tanrılarını daha çok sevmişimdir. Belki de en zor zamanlarımda bana yardım ettikleri içindir."

Modern dünyada bunu duymak çok garip. "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük bir çocukken, annem bana ihtiyacı olanları koruyan bir gök gürültüsü tanrısı hakkında hikayeler anlatırdı. O güçlü ve cesurdu ve ne olursa olsun güzel karısının yanında dururdu. Ona hayrandım, bu yüzden dua edip yardımını dilerdim." Onun boş bir kahkahası, bir şekilde etrafımızdaki sıcaklığı birkaç derece düşürdü ve hava neredeyse boğucu hale geldi. "Ve beni dinleyen tek kişi oydu."

Lachlan ve Valencia çocuklarını o kadar çok seviyor ve onlara o kadar hayran ki, Levi'nin çocukken . Onlar benim tek tesellimdi, ama onun onu destekleyen koca bir ailesi vardı.

Peki ne oldu?

Levi, arabayı üç katlı malikanenin yanına park etmek için bu anı seçti, böylece malikanenin daha fazla detayını görebildim. Siyah ve beyaz renkleri gibi, betonun içinden büyüyen ve birbirine dolanan güller ve orkide çiçekleri, kaleye renk katıyordu.

Devasa, uçsuz bucaksız pencereler çok sayıda odanın varlığını ima ediyor ve ben sol kanattaki, gökyüzüne uzanıyor gibi görünüyor.

Her iki yanında aslan heykelleri bulunan devasa çift kapı tasarımı tamamlarken, tuğla yapı aynı anda hem güç hem de tehlikeyi haykırıyor ve içeri girmeye karar verirse çok dikkatli olunması gerektiğini telkin ediyor, çünkü orada ne tür sırlar keşfedilebileceğini kim bilebilir ki?

Yanılmışım.

Hayır, burası masallardan çıkmış bir yer değil.

Etrafını saran muhteşem doğaya rağmen... kale perili ve içinden yarasalar uçsa bile şaşırmazdım, çünkü karanlığı ve vahşeti uzaktan bile hissedilebiliyor.

Hayatım boyunca bunu anlayacak kadar çok kale gördüm.

Hızla arabadan inip, ağzında sigarayla o da arabadan inen Levi'ye dönüyorum. "Sigara içmek iğrenç bir alışkanlıktır. Ağzın nikotin kokar."

"Dün gece ağzımla bir sorunun yokmuş gibi görünüyordun."

Ve bir anda, tüm çelişkili duygular kayboldu ve sinirlilik geri geldi.

"Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Başladığımız işi bitirmek için mi?" Telefonuma dokunuyorum. "Unutma ki kardeşlerim, beni yirmi dört saat takip eden bir uygulama yüklediler

. Yani beni bulacaklar." Tamam, söylemek istediğim bu değildi. "Ve başladığımız işi bitirmek istemiyorum." Bu sözler kendi kulağıma bile inandırıcı gelmiyor.

Sırıtıyor—sanki söylediklerim dünyadaki en komik şeymiş gibi sıırıtıyor. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor mu, yoksa ben bir istisna mıyım? "*Moy cvetochek*, başladığımız işi bitireceğiz."

“Cesaretine inanmak için onu görmek lazım.”

"Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yok. Seni istiyorum ve seni alacağım. Bu tartışmaya açık değil. Ve daha önce de söylediğim gibi, kardeşlerin hakkında konuşmak istemiyorum.”

“O zaman beni buraya neden getirdin? Evini göstermek mi istedin?”
Peki neden kimse onun başka bir yerde bir malikanesi olduğunu ? Güvenlik nedeniyle ailesinin evinde ayrı bir kanatta yaşadığı izlenimine kapılmıştım.

Scott ya da King aileleri hakkında çok az şey bildiğimi düşünmeye başlıyorum — sadece dünyayla paylaşmak istedikleri görünüşleri.

Beni içeri davet etmesini bekliyordum ama sürpriz bir şekilde, bahçeye çıkan küçük asfalt sokağa doğru ilerledi, böylece bitkileri ezmeden ve ayakkabılarımı kirletmeden etrafı keşfedebildim.

Soruma cevap vermek yerine — ama ne zaman cevap verdi ki? —kendi sorusunu sordu. “On sekiz yaşındayken... kim olmak istiyordun?”

"Ne demek istiyorsun?" Onu takip ediyorum ve yolumuzda karşılaştığımız çeşitli çiçeklere dokunmak için ellerim kaşınıyor. İnsanlar onu ne kadar yeniden yaratmak isteseler de, hiçbir şey doğanın güzelliğiyle kıyaslanamaz.

“Mesleki olarak. Kim olmak istiyordun?” Sigara dumanını püskürterek, sigarasından açgözlü bir nefes çeker. Bana yarı dönünce sigarayı ağzından kapar ve en yakın çöp kutusuna atarım. Muhtemelen tam da bu nedenle, çöp kutularını da bahçenin her yerine yerleştirmiştir.

“Bitkilerin yanında sigara içmeyi bırak. Onlar için iyi değil.”
Üzerimize bir rüzgâr esintisi estiğinde çiçek kokusunu içime çekiyorum. Burada şakayık da olmalı. Aslında hayatımda hiç böyle bir koku karışımı almamıştım, bu da tasarım hakkında beni daha da meraklandırıyor . Çeşitli bitkiler yetiştirmek için farklı tohumlar getirecek tüm kaynaklara sahip olduklarını biliyorum, ama Scott'lar imkansız başaramazlar, değil mi? “Bir doktor.”

“Gerçeği duymak istiyorum.”

Güllere dokunmadan hemen önce elim havada dondu. “Neden yalan olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü insanlar yıkılmış hayallerinden bahsederken, ses tonlarında belli bir hüznün ve özlem vardır. Bunu gözden kaçıramazsın.

Ne zaman tıptan bahsetsen... yüzünde parıldayan tek duygu sıkıntı oluyor.” Dilini şaklattı. “Bunu... trajik buluyorum.”

Bu konuşma ve karşılaşma tuhaf olduğu için —Levi söz konusu olduğunda tuhaf olmayan ne var ki?— gül yapraklarını ovuştururken cevap veriyorum, yumuşak dokuları beni birazını eve götürmek istememe neden oluyor. “Peyzaj tasarımı.” Kaşları kalkıyor. “Amcam...” Bu unvan ağzımda acı bir tat bırakıyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, yüzü aklıma geldiğinde beni saran hafif mide bulantısından nefret ediyorum. Ölmüş olsa bile, bazı duygularım üzerinde hâlâ bir gücü var ve bu kabul edilemez. “Kocaman bir evi vardı. Karanlık, soğuk ve kasvetliydi. Çoğu gün, bana lanetli gibi gelirdi ve orada büyümek çok yalnızdı. Ama çok güzel bir bahçesi vardı ve zaman geçirmeyi sevdiğim tek yer orasıydı.” Bunu daha önce kimseyle paylaşmamıştım. Dr. King’le bile. “O ben yedi yaşındayken Rafael’i kovdu. Bu, beni bahçede daha fazla zaman geçirmeye zorladı ve bahçıvanlarımızı bahçıvanları gözlemlememi sağladı. Bana toprak, arazi, farklı çiçek türleri ve bazı işlerin nasıl yapıldığını öğrettiler. Bu yüzden on sekiz yaşında peyzaj tasarımı iyi bir fikir gibi geldi.” Gül yaprağını son bir kez ovuşturup ona tekrar bakıyorum. “Şimdi mutlu musun?”

“Beni mutlu etmek için çok daha fazlası lazım, *moy cvetochek*.” Yürüyüşüne devam edip bahçenin daha derinliklerine doğru gidiyor.

“Neden Rusça bir sevgi ifadesi kullanıyorsun?”

“Bu bir dil falan mı? Lütfen bunu, onu kullanmaya devam etmen için bir teşvik olarak algılama.” Avucumu açıp yanından geçtiğimiz çeşitli çalıları hafifçe okşuyorum ve her birinin yanında durup daha yakından incelemek için duyduğum dürtüye direniyorum. Bu bahçeyi tasarlayan kişi, işinin ustası.

“Giselle MacRae.”

“Ne?” diye soruyorum şaşkınlıkla, sırtına adeta delik açacakmışçasına bakarken, çünkü o hedefine doğru ilerliyor ve soruma cevap vermeyi umursamıyor.

“Bu bahçeyi tasarlayan kişi teyzem. Giselle MacRae.” Bu isim bana tanıdık geliyor çünkü kocasıyla tanışmıştım.

Callum'un "soğuk" ve "kasvetli" kelimelerine başka bir anlam kattığını söyleyelim.

“Kendi peyzaj tasarım okulu var. Sizi tanıştırayım. Profesyonel düzeyde peyzaj tasarımı öğrenmeye karar vererseniz, en iyinin en iyisine gitmelisiniz.”

Midemde bir heyecan dalgası yükseliyor, omurgamdan bir ürperti geçiyor, çünkü bazı şeylerden “Eminim teyzenin bana ders vermekten daha iyi işleri vardır.”

“Teyzem ayrımcılık yapmaz.”

“Teyzem ayrımcılık yapmaz.”

“Öyle dediğimi hiç söylemedim!”

“Bunu ima ettin ve dürüst olmak gerekirse Lavender, kimse senin yaşını umursamıyor, o yüzden sen de umursamamalısın. Dışarıda doksan yaşında tıp fakültesine başlıyorlar, sen ise daha otuz yaşındasın.” “Eh, kaç yaşında olduğumu bilmen harika.”

“Evet, ve umurumda değil. Yani bunu aramızdaki bir bahane olarak kullanmak istiyorsan, zahmet etme.”

“Eminim senin yaşında sana hayran olan yeterince kız vardır. Yani, tüm medya kaynaklarına bakılırsa, sikişmekten başka bir şey yapmayı başarabilmen bir mucize.”

Aman Tanrım.

Neden bunu söylemek zorunda kaldım ki? Muhtemelen bütün gün sırtıp bana alay edecek, kıskanç olduğumu düşünecek, oysa ben

Tamam, kıskanıyorum, ama bunun ne kadar mantıksız olduğunu anladığım için kendimi savunamayacağım bile.

Aniden durup döndüğünde sırtına çarptım, sonra elini boğazıma doladı ve başımı yukarı kaldırdı, başparmağı alt dudağımı okşadı.

“Beni başka

. Bundan hoşlanmıyorum.” Sesindeki hoşnutsuzluğa gözlerimi kırpıyorum. “Wyatt ve benim hakkımdaki hikayeler çok abartılı, ve öyle olmasalar bile

değil olsalar bile, bunun önemi yok. Geçmişimin şu anda aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok. İstedğim zaman sadık olurum, o yüzden kıskanmayı bırak.” Şoktan tepki veremeyecek haldeyim, o öne eğilip boğazıma, tam da büzülmüş derime küçük bir öpücük kondurduğunda bile kıpırdamıyorum.

Kalp atışlarım hızlanır, vücudumda yakıcı bir sıcaklık yayılır ve

içimde bir ateş yakıyor. “Eğer yardımı olacaksa, sen şimdiye kadar tattığım tek kadınsın

.” Başparmağı nabzımın attığı yere kayd ve yüzü karardı, sesi ise fısıltıya dönüştü. “Benim

olmak hoşuna gidiyor mu, *moy cvetochek*?”

Gömleğini kavradım ve sonra kargalar gökyüzünde yüksekte uçmaya başladılar, beni sersemliğimden uyandırdılar. Ondan birkaç adım geri çekildim. Neden üzerimde bu kadar gücü var? “Umurumda değil. Ve kıskanmıyorum!” Öyleyse neden karıncalanma hissi içimi sarsıyor, damarlarımda yayılan ve her şeyi, acı hatıraları dahil, her şeyi silip süpüren damarlarımda yayılan bu ateşe ekleniyor ve beni sadece o anı solumaya ve yaşamaya bırakıyor?

Bu başlı başına bir bağımlılık ve beni sürekli yoran zihnimden bir kurtuluş olabilir.

On yıldan fazla bir süre boyunca kendi kafasının içinde yaşamaya zorlandığında, sonunda onu dinlendirmek farklı bir tür rahatlama oluyor.

İşte bu yüzden Levi, yeni bulduğum akıl sağlığım için tehlikelidir.

Dilini şaklatır ve "Yalancı" diye mırıldanır, sonra camdan yapılmış bir havuz evi gibi görünen, gotik tasarımın içinde göze çarpan modern tek yapı, Gotik tasarımın ortasında göze çarpıyor. İçinde bir kral yatak, çeşitli alkollü içeceklerin bulunduğu küçük bir bar, bir kanepe, bir masa ve kalın kitaplarla dolu bir kitaplık var, ancak kitapların başlıklarını uzaktan anlamak zor.

Sonuç olarak, burası bir bekar evine benziyor ve bir malikaneden çok, bekar bir erkeğin sahip olmasını beklediğim bir şeye benziyor.

"Havuzun olmadığı bir evde neden havuz evin var?" "Yüzmeyi pek sevmem."

"Neden?" Okyanusu ve suyu çok severim, hatta adada kardeşlerimin haberi olmadan gece yarısı gizlice dışarı çıkıp yüzmeyi bile başarmıştım.

"Soğuk suya atılıp, nefes almakta zorlanarak birkaç dakika orada kalmaya zorlandığınızda, yüzmenin cazibesi kaybolur."

Çocukken boğulmuş olmalı, ne korkunç! "Oh, çok üzüldüm." Havuz evine giriyor ve orada bir teleskop olduğunu fark ediyorum. "Yıldızları ve gezegenleri seyretmeyi sever misin?"

"Çocukken, ormanda çimlere uzanıp kaderi düşünürken onlara bakardım. Bu yüzden bir teleskop alıp onları daha yakından incelemem gerektiğini düşündüm."

“Uzaya mı ilgileniyorsun?”

Lise yıllarında farklı gezegenleri ve astronomiyi incelemekle takıntılıydım.

“Pek sayılmaz. Bana Dünya yeter.”

Onun gizemli cevabına sinirlenerek, “Zaten burada ne yapıyoruz?” diye soruyorum.

“Burası benim sığınağım. Buraya kimseyi getirmem, ailem ve arkadaşlarım dahil.” Bunu duyunca içimi tuhaf bir tatmin duygusu kapladı. “Sonunda seni burada benim yapmak istiyorum. Doğa şahidimiz olsun.”

Bir an için şaşkınlıktan konuşamıyorum, sadece bir aptal gibi ona bakıp sonunda “Ne?” diye soruyorum.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlar, kaslı göğsünü yavaş yavaş gözlerimin önüne serer ve karnım altüst olurken, tüylerim diken diken olur, kötü bir şeye hazırlanır gibi.

Üzerine parıldayan güneş, onu tüm ihtişamıyla gösteriyor; o, sanki heykeltıraşın kendisi onu mükemmel bir şekle sokmuş gibi, oyulmuş altı paketi ile kusursuz bir heykeli andırıyor. “Bitmemiş bir işimiz var.”

Kaşlarımı çattım. “Yarım kalan iş mi?” Peki bunu tartışmak için neden gömleksiz olması gerekiyor?

“Evet. Dün gece, seni sikip bu seksi vücudunu tatmin etmeden kaçtın. Bu kabul edilemez. Benim kadınıml dilimin ve sikimin üzerinde boşalır.”

Sanki bu söylemesi en normal şeymiş gibi, kayıtsız ses tonuna ağzım açık kalır ve o gömleğini çıkarıp sandalyeye atarken, aynı anda ayakkabılarını da çıkarırken vücuduna bakmayı keserim. “Beni buraya seks yapmak için mi getirdin?” Peki bu fikir neden içimde tuhaf bir heyecan uyandırıyor?

Şok olmuş ses tonum, kemer tokasını çözerken onu hiç de rahatsız etmedi. “Başından beri belliydi sanıyordum, *moy cvetochek*. Yoksa seni eve başka ne için getireyim

ki?” Aklını mı kaçırdı bu adam?

Ama aynı zamanda...

Gerçekten de başka ne için olabilir ki?

O kemerini yüksek bir sesle çıkarırken ben geri adım atıyorum, büyüyen ereksiyonunu fark etmemek gerçekten zor, kalın ve sert ereksiyonu kot pantolonunun fermuarına baskı yapıyor ve bu manzarayı görünce içimdeki kasılmayı nefret ediyorum, onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Nedense bu beni daha da kızdırıyor. "Affet beni, rastgele seks konusunda biraz tecrübesizim. Seninle bir yere gitmeyi kabul etmenin seninle bir yere gitmeyi kabul etmenin seks yapmak anlamına geldiğini bilmiyordum." Rahatlamam için ses tonuma alaycı bir hava katıyorum, umarım bu onu korkutup kaçıtır ve tüm bunlar hakkında gerçekte ne düşündüğümü anlar.

Vücudum bu fikri gerçekten, gerçekten, gerçekten sevse bile.

"Bizimle ilgili rastgele hiçbir şey yok. Hem, böylesi daha iyi."

"En iyisi bu," diyorum onun ardından, dalgın bir şekilde, sonunda ona bakmama konusundaki direnişimi bırakıp, yara izleriyle kaplı derisindeki çeşitli dövmeleeri görünce donup kalıyorum. Sayısız ve bitmek bilmeyen yara izleri, bazıları kırmızı

ve belirgin, diğerleri ise küçük ve soluk, ama yine de göğsünün her yerinde yara izleri var. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, ona doğru adım atıp elimi uzatıyorum, ama hemen geri çekiyorum. "Çok üzgünüm." Bu sözlerden nefret ediyorum çünkü yara izlerini taşıyan kişiye . "Ne oldu sana?" Başımı salladım. "Hayır, lütfen cevap verme. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

İnsanların yara izlerine bakmasından daha kötü olan tek şey, nasıl oluştuğunu sormalarıdır.

Muhtemelen çocukken bir kaza geçirmiştii, üstelik hayatı futbolla iç içeydi, değil mi? O yüzden orada birkaç çürük oluşmuş olmalı.

Her halükarda, o bana anlatmak istemediği sürece sormamalıyım, nokta. Açıklamak yerine

·
"O kumsalda seni ilk gördüğümde, gözlerimi senden ayıramadım. Bana cennetten gelip

ve benim cehenneme düşen bir meleği hatırlattın. Güzel, masum ve o kadar çelişkiliydin ki, aramızda nasıl yaşayacağını bilmiyordun." Elbisemin eteğini yakaladı, onu çekip göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine doğru çekti

ve ben bu kucaklaşmaya nefesimi tutarak tepki veriyorum, erkeksi kokusu burnumu dolduruyor ve devasa vücudu beni bükülmüş bir ağ gibi sarmalıyor. "Hiçbir anlamı olmayan tüm o kibar gülümsemeler, duygularını bu

kayıtsız maskenin arkasına sakladığın tüm o kibar gülümsemeler.” Kollarını bana doladı. “Bu kayıtsızlığı yıkıp, kontrolünü kaybettiğinde ne olacağını görmek istedim. *Ben* seni kontrolünü kaybetmeye zorladığımda.” Çenemi kavradı ve yukarı kaldırdı, bu sırada kalp atışlarım hızlanıyor. “Bu muhteşem zümrüt yeşili gözler, bana takılana kadar cansızdı.” Başparmağı çenemi okşarken yutkunuyorum; bu, vücudumdaki her tüyün diken diken olmasına ve elektrik akımının onları kızdırmasına neden olurken, tenimde daha fazla tüylerim diken diken oluyor. “Sonra fırtınalı bir hal aldılar. O andan itibaren kaçınılmaz olduğumuzu anladım.”

Hava çok sıcak. Neden nefes alamayacak, düşünemeyecek kadar sıcak? Sesini dinlemek tüm sağduyumu silip süpürüyor ve geriye sadece arzularım kalıyor.

Ve arzuladığım şey, kulağa ne kadar felaket ve yanlış gelse de, Levi Scott.

"Bu bir hata," diye fısıldıyorum. "Bunu yapmamalıyız."

"*Moy cvetochek*, er ya da geç yapacağız. İlk seferini, herkesin benim için çılgılık attığını duyabileceği rastgele bir yerde yaşamayacağım." Belimi kavrarken dişlerini çeneme sürtüyor çeneme sürtüyor, hafifçe ısıyor ve inlememin hemen ardından öpüyor. “O sadece bana ait. Sen sadece bana aitsin ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, ikimiz için de o kadar iyi olur.”

Tanrım, sözleri yalan olsa bile içimdeki kanayan yaraları iyileştiren bir merhem gibi.

Bizimki geçici olmaktan öteye gidemez.

Ve eğer bu ihtiyaç ikimizi de eşit derecede tüketiyorsa, bizi pervasızca davranmaya itiyorsa, onu tatmin edip sonsuza dek arkamızda bırakmamız gerekmez mi?

Aksi takdirde bu ihtiyaç kafamızı karıştıracak ve bu kafa karışıklığı bir noktada patlayacak.

“Levi,” diye fısıldıyorum, her köşeden duyularım bana çarparak, adımları çağıran ve sadece bu adamın tatmin edebileceği bedensel bir açlığa teslim olmam için yalvaran cazibeye doğru beni çekiyor.

Vücudum içten dışa yanıyor, sadece okuduğum ve duyduğum zevke çaresizce susamış durumda ve tüm bu duyguların birleşimi, kendime hakimiyetimi tehdit ediyor. Çünkü içimdeki tüm duvarları yıkıyorlar, beni en ilkel ihtiyacımla bu adama maruz bırakıyorlar; bu durumda kırılganlığımı saklayamıyorum.

Ve onun bunları görmesi, benim tecrübesizliğimden çok daha korkutucu.

"Ne istiyorsun, Lavender?"

Bu soruyu tekrar soruyor, kafa karıştırıcı ve rahatsız edici soru, hayatım boyunca bana nadiren sorulan bir soru.

Çünkü ne istediğim hiç önemli değildi ama nedense bu seksi ve erkeksi adam önemsiyor. Buradan hemen gitmem gerektiğini biliyorum... ama yapamıyorum.

Kararlılığın kırılıp, tüm bunların altında en derin arzularını keşfetmek ve neredeyse bir yıldır kendime dayattığım hapishaneden kurtuldum ve bazı erkekler bana ilgilerini ifade ettiler. Ancak, onların tekliflerini kabul etmek hiç istemedim.

Neredeyse bir yıldır kendi kendime kurduğum hapishaneden kurtuldum ve bazı erkekler bana ilgilerini ifade ettiler. Ancak, onların teklifini asla kabul etmek istemedim.

Levi, içimdeki kadınsı tarafı uyandırıyor ve bana, hakkında hiçbir fikrim olmayan bir şeyi öğretmesine izin vermem için yalvarıyor.

Çünkü dünyadaki tüm medya, deneyim olmadan sana bir şey öğretemez.

Yanağımı avuçlar ve bakışlarımız çarpışır; onunki kararlı ve sahiplenici bakışları, benimki ise kaybolmuş gibi, ama yine de isteğimi dile getirecek gücü buluyorum, umarım bu, onu ilk gördüğüm andan beri beni tüketen açlığı sona erdirir. "Öğret bana, Levi." Ondan tekrar uzaklaşıyorum, nefes nefese kalıyorum, sonra babetlerimi çıkarıyorum; soğuk zemin beni şimdiki ana bağlıyor çünkü sinirlerim nabzımı o kadar hızlandırıyor ki, dik durabilmem bir mucize. "Bana bana öğret, Levi." Elbisenin fermuarına uzanıp aşağı çekiyorum ve elbise kayarak düşüyor, çıplak ve yara izleriyle dolu vücudumu, iç çamaşırı giymeden, onun yoğun ve dolaşan bakışlarına bir selam gibi sunuyorum; ateşli gözleri tüm vücudumda dolaşıyor.

Yanağındaki kas seğiriyor ve yüzü karanlıklaşıyor; birkaç saniye beni izledikten sonra nihayet iki kısa adımla bana ulaşıyor, saçımı avuçlayıp çekiyor ve sonra

ağızlarımızı birleştirir, dudakları benimkilere sürtünür ve dili aralarına girer, ben de bu tatlı baskı altında dudaklarımı açarım.

Serbest eliyle kalçamı kavradığında inlememi yakalıyor, dokunuşu klitorisime oklar yağdırırken, ağzı benimkini keşfediyor

ve dillerimiz, başlı başına bir ifade olan şehvetli bir öpücükte birbirine dolanıyor.

Sert, sahiplenici darbeler beni başkaları için mahvediyor, sanki kimse beni onun gibi istemeyeceğini kafama kazımak istiyormuş gibi ve bu bölgeyi sahipleniyor, herkesi uzak tutuyor çünkü buraya ilk gelen o ve kalmaya niyetli.

Penisi içime giriyor, geri çekilirken kot pantolonunun pürüzlü dokusu beni gıdıklıyor, itiraz eden inlemem aramızda yankılanıyor Beni döndürdüğünde, sırtım ona dönükken, şaşkın bir çığlığa dönüşüyor ve cam duvarda zar zor görünen bir yansıma gördüğümde donup kalıyorum. İlk içgüdümlü kaçmak ama belimi saran kaslı kolu hareketlerimi durduruyor.

Bir keresinde bir adamın, bir kadının vücudunu ve bu beni incitmişti çünkü hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde benim asla bir sanat eseri olarak adlandırılmayacağını biliyordum.

Levi yumruğuyla saçlarımı toplayıp yanağına sürüyor, sonra omzuma atıyor ve dudakları enseme konuyor, gerilimim azalmaya başlayana ve ona daha fazla gevşeyene kadar yara izlerimin üzerinde ileri geri geziyor. Birkaç saniye geçiyor, o boynumun her yerine küçük öpücükler yağdırdıktan sonra, ağzı omzuma kaydı ve avucunu karnımın üzerine yayarak yukarı aşağı okşadı. "Çok güzelsin, Lavender."

Gözlerimi kısıyorum, o omzumun üzerinden dişlerini gezdirip uzun bir yalamayla acıyı dindirirken, makyajın saklayamadığı kırmızı çizgiyi izleyerek, elim onun ön kolunu sıkıyor. "Bunu ."

"Bu gerçek, ve bu gece benim öğrencim değil misin?" Avucunu yukarı doğru kaydırır, göğsümü avuçlar ve yoğurur. "İşte ilk dersin. Vücudum sadece senin zevkin için var çünkü sana bakmak bile beni tatmin etmeye yetiyor." Dudakları boynuma geri kayıyor, orada derimi emiyor, parmağı ise meme ucumu daireler çiziyor ve önceki paniğin yerini farklı

bir tür gerginlik, önceki paniğin yerini aldı. "Sen uslu bir kızsın, değil mi bebeğim?" diye fısıldadı, diğer eliyle de diğer göğsümü kavradı.

Meme uçlarımı sertçe sıkıyor ve ben parmak uçlarımda yükseliyorum; karnımın altından başlayan, bir şey isteyen bu sıcaklığın peşinden gidiyorum... neyi

ne? "İşimiz bittiğinde mükemmel bir A öğrencisi olacaksın,

o kadar iyi ve sert sikileceksin ki, bensiz nasıl yaşadığını bile bilemeyeceksin.”

Sözlerinin yarattığı erotik görüntüler beni inlemeye zorluyor. “Aman Tanrım.”

“Levi, *benim çiçeğim*.” Başparmaklarını meme uçlarımda üzerinde ileri geri, ileri geri gezdiriyor, klitorisimin nabzını hızlandıran bir vuruş hissi yaratıyor, ama bu bana hiç tatmin vermiyor, sadece açlığımı artırıyor.

“Boşalmak üzereyken sadece benim adımı söyleyeceksin.”

“Levi,” diye hemen tekrar ediyorum, ama o göğüslerimi bırakıp kalçalarımı kavradığında itiraz etmek için inliyorum. “Levi.”

Onun adı, söyleyebildiğim tek şey gibi görünüyor çünkü içimdeki arzuyu dışında etrafımdaki her şey yok oluyor.

“Ne oldu, bebeğim? Bana mı ihtiyacın var?” Başımı sallıyorum ve avucuyla külotumun kenarına dokunuyor, üzerindeki küçük fiyonkla oynuyor sonra parmağını içeri sokup, kasılan merkezimin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarımı ısıriyorum ve avucunun içini klitorisime bastırduğunda sırtımı kamburlaştırıyorum, damarlarımda yanan bir ateş yayılıyor.

Orta parmağı kıvrımlarımın arasına girip açıklığının üzerinde daireler çiziyor, uyluklarım onun tutuşunu sıkıca kavıyor ve o dişlerinin arasından tıslayarak, “Ah, *benim cvetochek'im*. Erkeğin için ıslanıyorsun.” diyor. Ağzını omzuma dayıyor, sakallarıyla büzülmüş cildime sürtüyor, parmakları beni nazikçe okşarken içimdeki baskı ve gerginliğe

. “Dilimdeki tek orgazm

yeterli değildi, değil mi Lavender?” Parmakları sıkı sıcaklığıma girdiğinde çığlık atıyorum, bu alışılmadık istilada acı zevkle karışıyor ama sadece beni yavaşça saran ve bu baloncuğu yaratıyor, bizi dünyadan saklıyor çünkü bu anda benim için sadece o var.

Sırtımı daha sıkı bastırıyor, en mahrem yerimi okşamaya devam ederken penisi kışıma batıyor, vücudumun yeni tepkisini öğrenmemi sağlıyor.

Kolumu kaldırıp parmaklarımı saçlarına doluyorum, yana dönüp yalvarıyorum, “Öp beni.” Yara izli yanağıma doğru eğiliyor ve ben

geri çekiliyorum. "Buraya değil. Lütfen yapma." Bana başka her yere dokunabilir, ama Jade'in beni incittiği yere dokunamaz.

Çünkü ağlayabilirim ve Jade'in mezarından bu anı mahvetmesini istemiyorum. Siktir et onu.

Bakışlarında bir değişiklik olur. Başını sallar ve tatlı bir öpücüğe dalarız; o an, ondan başka kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemediğim için içimdeki tüm çatışmalar yatıştır.

Bana dokunmaya devam ediyor, ikinci parmağını içime soktuğunda omurgamdan titremeler geçiyor, bana . Arkamdaki sertleşmiş penisi, damarlarımda kan kaynakken hücrelerimi beklentiyle dolduruyor, içim acıyor.

Kollarında titreyerek, parmakları içime girerken başparmağı klitorisimi okşayıp sonra sıkıştırdığında öpüşmemizi kesiyorum; bu sürtünme beni deliye çeviriyor ama yine de bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. "Lütfen." Vücudum tüm bunlar hakkında benden daha fazla şey biliyor gibi görünüyor, ondan bana yardım etmesini istemenin beni bu acıdan kurtaracağını umuyor.

Bunun yerine parmaklarını bir anda çekiyor, onu hemen özlememi sağlıyor ve ıslak avucunu boynuma kaydırıyor, kokum havada süzülüyor ve parmaklarını ağızma getirdiğinde gözlerim açılıyor ağızma getirdiğinde gözlerim açılıyor. Islaklığımı dudaklarıma yayıyor ve "Yala" diye emrediyor. Yapıyorum, kendimi ilk kez tadıyorum ve bu hareketle midem düğümleniyor, sıcak bir kızarıklık tüm vücuduma yayılıyor. "İşte beni ne kadar istediğin bu, *benim çiçeğim*." Beni bir başka tutkulu öpücüğe hapsediyor, beni yatağa doğru ittiğinde şok bir çığlığa dönüşüyor ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. "Buraya gel, bebeğim." Kalçalarımı kavırıyor ve onları ısırmadan önce sıcak nefesini üzerlerinde hiss ediyorum , dudakları uyluklarımdan arkasını okşuyor ve o benim başka bir yara izimi keşfettiğinde tırnaklarım yatağa batıyor.

Jade bir keresinde bana kemer tokasıyla vurmuştu ve bu, sol uylukta, dizimin hemen üzerinde bir iz bırakmıştı; o izi yumuşakça öptüğünde gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Benim güzel, cesur *cvetochek'im*." Ağızını tekrar yukarı doğru kaydırıyor, belimin alt kısmına ulaşana kadar. "Sen benimsin."

"Oh." Beni sırt üstü çevirdiğinde inliyorum, bacaklarımı omuzlarıyla ayırırken dudaklarını dizlerimden uyluklarıma kaydırıyor ve

bana bu kadar detaylı ilgi göstermesinin beklenmedik tatlılığı ruhumun tellerini titretiyor ve kalbim kıpırdanıyor.

Hayır,
hayır,
hayır. Kalp
yok!

Bu sadece seksle ilgili, başka bir şey değil! Kalbimi bu işe karıştıramam.

Bacağımı omzuna koyduğunda altımdaki çarşafı yumruklarım, beni onun bakışlarına açarken uyluk içimi ısırıp derimi emmeden önce ve ayaklarım yatağa baskı yaparken bacaklarım onu sarmalar. O dikkatini diğer uylukuma çevirirken, aynı hareketi tekrarlıyor ve her okşamasıyla beni çılgına çeviriyor.

"Ne kadar yumuşak ve güzel," diye mırıldanıyor, ısırmadan önce ağzını merkezime kaydırıyor, kokumu içine çekiyor ve onun yakıcı bakışlarından dolayı yanaklarım muhtemelen kızarıyor. O, açılmış avuçlarını kışımın altına kaydırıp kalçalarımı yukarı kaldırdığında çarşafı sıkıca kavriyorum. "Lavender," diye sesleniyor ve ben ona bakıyorum. "Benim olanı nasıl zevke getirdiğimi izle."

Sıcaklık güçlü dalgalar halinde üzerime çöküyor, açık ağzını üzerime koyduğunda her taraftan beni ateşe atıyor, dili içime derinlemesine saplanıyor, kıvrımlarımın arasında dolaşp ateşli bir şekilde beni sertçe sikiyor.

Bu sabah, dün gece aramızda olanların bir tesadüf olduğuna ve bu kadar iyi olamayacağına kendimi neredeyse ikna etmişim.

Ama hayır.

O ne yaptığını çok iyi biliyor; ateş tenime yayılırken, şok edici hisler doğrudan klitorisime ulaşır; içim onun dilinin etrafında kasılır, dil yavaşça geri çekilir ve sonra tekrar içeri girer; sırtım kavislenir, içimden bir inilti çıkar.

Parmaklarımı saçlarına geçirip, dilini dışarı çıkardığında ayağımı omzuna koyuyorum; dilini duvarlarımın üzerinde gezdirip yukarı doğru ilerliyor, sonra klitorisimin etrafında daireler çizip onu dudakları arasında hapsediyor, emiyor ve bacaklarım onu sarmalıyor.

İki parmağını içime sokarken, alev gibi dokunuşlar beni sarar, parmaklarını diliyle aynı ritimde hareket ettirir ve onun hareketleriyle senkronize olarak kalçalarımı sallamama izin verir, başım

.

Sarı buklelerini çekerek, klitorisimi ısırp parmaklarını geri çekip yerine dilini koyduğunda çığlık attım, içimde defalarca dönüp durdu ve ve arzu hızla yükseliyor. Her an kopabilecek ince bir ipin üzerinde yürüyorum.

Ve ondan kaçmak yerine, her bir itişin vaat ettiği heyecanı kovalayarak doğrudan ona doğru koşuyorum.

Her vuruşunda ona karşılık vermeye başladıkça sıcaklık artıyor, Sürtünme ve basınç artıyor, artıyor ve ben onun saçını daha sertçe çekerken o bedenimin içine inliyor saçını daha sertçe çekip onu bir yerde tutarken, o içime inliyor, zevk o kadar yakın ki...

"Hayır, hayır!" O geriye yaslanıp beni boş bırakınca hayal kırıklığıyla hıçkırıyorum. "Levi!"

"Benim aletimin üzerine boşalacaksın, Lavender." Boğuk sesi benim sonum oluyor çünkü, evet, ben de bunu istiyorum.

Sonunda onu içimde hissetmek ve bir erkeğin seni almasının nasıl bir şey olduğunu keşfetmek.

Son bir kez daha beni aşağıdan yukarıya doğru yaladıktan sonra, ıslak çenesini göbeğimin üzerinde gezdirip beni gıdıklıyor. Dudakları gergin ve yanıyor gibi hissettiğim tenimin üzerinde yukarı doğru ilerlerken, her yerime serpiştirdiği küçük öpücükler çılğınca arzumu daha da alevlendiriyor ve içimdeki huzursuzluğu artırıyor.

Oturur, fermuarını indirir ve penisi dışarı fırlar. Bu manzarayı görünce gözlerim fal taşı gibi açılır çünkü daha önce hiç yakından görmemiştim ve onunki... şey, harika, sanırım?

Kalın etli penisinin ucundan ön sıvı sızarken, tabanından ucuna doğru okşadıktan sonra arka cebinden bir prezervatif çıkardı, dişleriyle folyo ambalajı açtı ve penisine taktı.

"Bir gün aramızda hiçbir engel kalmayacak." İki elini başımın yanına koyuyor, kaslı vücudu üzerimde parıldayarak . Gözlerinde şehvet parıldıyor, bu da içimi sıkıştırıyor ve bir yanımla, prezervatifin onu tam anlamıyla yaşamamı engelleyecek olmasından nefret ediyor.

"Levi." Ensesini tutup kendime doğru çektim, ağzıyla buluşmak için biraz yukarı doğru eğildim, etrafımda dönen ve tüm akıl sağlığımı yok etmekle tehdit eden bu arzunun içinde ayaklarımın yere basmasını sağlamak için bu

anında ona bağlanmaya ihtiyacım var, etrafımda dönen ve tüm akıl sağlığımı yok etmekle tehdit eden arzunun içinde kendimi kaybetmemek için.

Ağzını ağzıma sertçe bastırıyor, benim tadımı paylaşıyor gibi görünürken sert ve acı veren bir öpücüğe hapsoluyorum ve ona sahip çıktığım için içimi tuhaf bir sahiplenme duygusu kaplıyor.

Bu geçici olsa bile.

Penisinin ucu girişime bastırıyor, başı hafifçe kayıyor ve ben onu içime almak için bacaklarımı daha da açıyorum, ama o geriye doğru sallanıp tekrar ileri itiyor,

Kalçalarının sallanması tüm vücuduma ısı yayıyor, ciğerlerim oksijen için yalvarıyor. Ağzımı ondan çekip, nefes almaya çalışıyorum.

"Levi, lütfen," diye fısıldayabiliyorum, parmaklarımı onun nemli saçlarına geçiriyorum, ama o kıpırdamıyor, sert penisi sadece klitorisime baskı yapıyor ve sanırım sadece bu uyarılmadan

"Bundan sonra benim olacaksın, Lavender. Bundan emin ol." Sesinde bir emir var, ve başka bir şey, beni uyarması gereken bir şey, ama umursamayacak kadar kendimden geçmişim.

Çünkü yanıyorum ve bu alışılmadık ama bağımlılık yapan ateşi söndürebilecek tek kişi o.

"Evet!"

O...

Bana sertçe girdiğinde çığlığım odayı dolduruyor, ben onu itmeye çalışırken o pelvisini benimkine bastırıyor ve beni sabit tutuyor.

Sanki içimde bir şey yırtılmış gibi hissediyorum ve şu anda hareket etmesi düşüncesi, tırnaklarımı omuzlarına geçirmeme neden oluyor. "Eğer hareket edersen seni öldürürüm," diye tıslıyorum.

Penisi içimde nabız gibi atıyor, duvarlarımı uzunluğu boyunca geriyor ve bu, içimde hiç de hoş olmayan bir ağrının yayılmasına neden oluyor.

"Nefes al, *moy cvetochek*, nefes al."

Onun yatıştırıcı sesi beni sakinleştirmiyor, hatta tüm bu durum göz önüne alındığında, bunu sinir bozucu buluyorum! "Eğer seks buysa, önümüzdeki otuz yıl boyunca seks yapmasam da olur."

Her seferinde bunu ön sevişmeye tercih ederim. Neden kimse bana bu kadar acıtabileceğini söylemedi? Bütün kitaplar sadece

hafif bir rahatsızlıktan ve ardından harika deneyimlerden bahsediyordu.

Yalancılar.

"Önce bana alışman lazım. Acı kısa sürede geçecek." Yanağımdan bir gözyaşı süzülür ve o eğilir, dilini kullanarak onu siler, sonra ağzını boynuma kaydırır, oraya

ilgiyle kaplayarak beni yavaşça yatıştırıyor.

Göğsündeki kıllar sivri uçlu meme uçlarıma sürtünüyor, bu dokunuş klitorisime doğrudan elektrik gönderiyor ve uyluklarım onu sıkıca kavlıyor, onun içime daha derine girmesine izin veriyorum. Nefesim kesiliyor, ama bu sefer acı neredeyse yok.

Aslında onun hiç kıpırdamaması artık beni tatmin etmiyor ve o geri itip sertçe içime girerken kollarım yine boynuna dolanıyor.

Bu sefer içimi sıcaklık ve zevk kaplıyor. "Oh." Bacaklarımdan birini kalçalarına dayadığında inliyorum, daha derin darbeler için beni açıyor; kalçalarının her hareketi kasıtlı ve hassas, sanki beni sikiyle kalıcı olarak damgalamak istiyormuş gibi.

Yara izli ve buruşuk köprücük kemiğimi yalıyor, sonra ağzını benimkine doğru kaydırıyor ve dillerimiz birbirine değip birbirini okşarken bizi bir öpücükle daha birleştiriyor. İçime giriyor, sert ve derin vuruşları neredeyse dayanılmaz.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor, o vuruşlarını daha da derinleştirirken hücrelerime şehvetli alevler gönderiyor, ama yine de içimdeki her santimini hissetmemi sağlayan o acı verici yavaş tempoyu koruyor.

Karnımın derinliklerindeki açlık beni kemiriyor, Uzakta, uçurumdan atlayıp tüm bu çılgın arzuların beni sarmasına izin verirsem bana mutluluk vaat eden bir şeye doğru koşuyor.

Tırnaklarım ensesine batıyor. Öpüşürken inliyor ve ben sırtımı kavisleyip başımı yana eğiyorum. O ham öpücük, dalgalar halinde yayılan hislere katkıda bulunuyor.

İçimdeki somut bir şey minicik parçalara ayrılana kadar içim onu daha da sıkı sarıyor ve bu parçalar beni o kadar güçlü bir zevkle dolduruyor ki, yastığa düşüp çılgılık atıyorum.

Nefes nefese kalan Levi, uyluklarımı ön kollarının üzerine geçiriyor ve sert, hızlı vuruşlarla içime girmeye başlıyor, kalın penisi içimde nabız gibi atıyor.

Onun kendi zevkini tatmak için bedenimi kullandığını izlerken içimden bir heyecan dalgası geçiyor; bu adamın benden zevk alması düşüncesi beni neredeyse tekrar orgazma ulaştırıyor; içim kasılırken o prezervatifin içine boşalıyor, parmakları derime o kadar sertçe batıyor ki morluklar bırakacağını biliyorum.

Garip bir şekilde, umurumda değil. Aslında, tüm bunlar bittiğinde bu geceye dair küçük bir hatıram olmasını çok isterim.

Üzerime düşüyor ve ben ona sarılıyorum, nefesimizi toparlarken terli bedenlerimiz birbirine yapışıyor ve karışık kokularımız havada süzülüyor; soğuk klima havası zihnime işlerken sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi geliyor.

Ve böylece tüm hayallerim yıkılıyor.

Daha iyi bir ilk sefer hayal edemezdim.

İstemek ve karşılığında istenmek, asla sahip olamayacağımı sandığım bir rüyaydı.

O halde neden naif ve aptal kalbim ağlıyor?

Levi biraz kalkıyor, üzerimdeki ağırlığını kaldırıyor, sonra prezervatifi çıkarıyor ve sırt üstü yatıyor, beni de kendisiyle birlikte çekerek üstüne yatırıyor. Elini yüzüme koyuyor. "İyi misin, Lavender?" Endişe ve şaşkınlık sesini kaplıyor, her zamanki kendinden emin tavrından çok farklı.

Bu adam mükemmeldi, bu yüzden zorla gülümsüyorum, ama bu dünyadaki her mükemmel şey gibi?

"Evet."

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakıyor, beni dikkatle inceliyor, sonra yüzümü boynuna yaslıyor ve fısıldıyor: "Uyu, *moy cvetochek*, ve şu anda fazla düşünme." Başımın üstüne nazikçe bir öpücük konduruyor ve ben boşazımdaki düğümlenmeyi yutkunarak atlatıyorum. "Ve derslerimize devam edebiliriz." Bir başka yumuşak öpücük. "Benim tek ve en sevdiğim öğrencim olmaya hazırlan, Lavender."

Elimizde sadece bugün ve bu gece var, sonra artık "ders" yok.

Gözlerimi kapatıyorum, Levi'nin kalp atışları beni uykuya daldırırken yorgunluğun beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Levi

"Hayır, hayır," diye fısıldadı Lavender uykusunda; göğsümde kıpırdanırken tırnakları pazıma batıyordu, başını sallarken kaşlarının arasında bir kırılgılık belirdi. "Hayır. Yapma!" diye neredeyse bağılıyor ve yana yuvarlanarak yastığa gömülüyor. "Bana dokunma!" Battaniyeyi kavıyor, onu çekip baştan ayağa kendini örtmeye çalışıyor. "Yapma!" diye tekrar bağılıyor, sesi korkmuş gibi geliyor, tüm vücudu titriyor.

Onun ıstırabı ve kabusu içimde, onun acısının tüm kaynaklarını yok etmemi emreden farklı bir öfke uyandırıyor.

Bir süredir kabus görmemişti ve Dr. King ile yaptığı seanslara göre, genellikle çok yoğun veya stresli bir olay kabusları tetikliyor ve onu Jade'in ona zarar verdiği zamana geri götürüyordu.

Keşke onu zindanımda acı verici bir şekilde parça parça ama o pislik öldü, bu yüzden tek yapabileceğim, bildiğim tek yolla kadınıma korumak.

"Şşş, *benim çiçeğim*." Battaniyeyi onun ölümcül tutuşundan kurtarıyorum ve bir hıçkırık daha kaçarken onu göğsüme yatırıyorum ve onu sakinleştirmek için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Yavaş yavaş nefes alışını düzeliyor. Yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor ve bacağını kalçalarımın üzerine atıyor. "Buradayım," diye mırıldanmaya devam ediyorum, sonunda uykuya dalana kadar bekliyorum.

Ve bundan sonra, burada olacağım ve artık gölgelerden izlemeyeceğim ve mesafemi korumayacağım.

Kimse kadınıma zarar veremez, o bile.

Tüm gerçeği öğrendiğinde bana karşı nefret duyması kaçınılmaz.

Ama ona takıntımın gerçekte ne anlama geldiğini göstereceğim, böylece benden asla şüphe duymayacak.

Onu bırakmayacağım.

O sonsuza kadar benimle kalacak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bir kötü adamı ve eylemlerini anlamak için, onun geçmişine bakmalısın.

Yanlış.

Bir kötü adamı anlamak için... çocukluğuna bakmalısın.

Çünkü çoğu durumda kötülük doğuştan gelmez.

Yetiştirilir.” Levi

Levi, 5 yaşında

Su küvete damlıyor, lavabonun altına saklandığımda bu tıkırtı sesi neredeyse dayanılmaz geliyor, sonsuz titremeler içimi sararken dişlerim birbirine çarpıyor.

Altımdaki paslı, soğuk fayans kanımı donduruyor, soluk mavi pijamalarım beni pek ısıtmıyor ve çoraplarla kaplı ayaklarım, önümdeki kırmızı ve kahverengi lekelerle kaplı küçük halıya kıvrılıyor.

Annem üzerine oturmamı yasaklıyor. Üzerinde viski ve kötü anıların kokusu olduğunu söylüyor.

Çığlıklar gecede yankılanıyor, canavar daha önce buraya gelip beni banyoya kilitlemeye zorladıktan sonra odada öfkeyle dolanıyor.

Ona bakmama bile izin verilmiyor çünkü en son baktığımda gözüme yumruk attı. Annem sessizce ağlarken yüzüme o kadar uzun süre buz bastırdı ki buz yanağıma yapıştı.

Annemin çok güzel mavi gözleri var, o yüzden gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmek kalbimi acıtıyor ve paramparça ediyor. Cesur davranıp o kadar da kötü olmadığını söylemek zorunda kaldım.

Ama çok acı çekiyordum ve uzun süre yanağıma dokunamadım.

"Cömertliğime böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye bağılıyor ve sert bir şey yere düştüğünde irkiliyorum, ardından daha da acı verici çığlıklara yol açan deri şakırtısı geldi.

Bu, annemin kusursuz porselen teninde o kadar çok yara izi bırakan, kalın metal tokalı kemerini çıkardığı anlamına geliyor. O izlere, annemin üzerindeki "damgaları" diyor ve annem ne yaparsa yapsın, izler teninde kalıyor. Annem sık sık banyoda yüzü kıpkırmızı olana kadar kendini ovuşturup onlardan kurtulmaya çalışıyor ama bir faydası olmuyor.

Sırtını her yerinden çirkinleştiren belirgin J harfi, onun asla yüksek sesle telaffuz etmediği isminin ilk harfi.

"Bana Noel ışıklarını izlemem için yalvardın. Lütfen, dedin. Ben de senin için bir ağaç kurdum." Vur. Vur. Vur. "Benden kaçmak istedin! Sen bir yalancısın!"

Bu, annemin yukarıdaki canavarla birlikteyken bana kıpırdamadan oturmamı söylemesiyle mi ilgili? Hayatımda ilk kez onu bu kadar mutlu gördüm, bu yüzden sadece başımı salladım ve sabırla bekledim. Hatta ona yeni kıyafetler bile almıştı.

Genelde kirli, solmuş uzun flanel bir elbise giyer, ama bu sefer pantolon ve çok kalın bir ceket getirdi. Daha önce hiç böyle giysiler görmemiştim.

Annem olmadan yalnız kalmaktan çok korkmama rağmen, yatağa oturdum. Bana anlattığı farklı sihirli varlıkların buraya gelip bize yardım edeceğini hayal ettim ve annemin istediğini elde etmesini umdum çünkü heyecandan neredeyse zıplıyordu.

Bunun yerine, adam kısa bir süre sonra onu buraya sürükledi, saçını tutarak içeriye doğru itti, ta ki masanın üzerine düşüp çenesini vurana ve acı içinde inleyene kadar.

Yine de bana belirli bir işaret verdi ve ben hemen banyoya koştum. Canavar etrafta olduğunda her zaman onu dinleyeceğime ve istediğini yapacağıma söz verdirtti.

O bana nadiren dikkat eder, sadece onu ondan uzak tutacaksa

"Sen benimsin!"

"Senin değilim. Beni kaçırdın!" diye bağırdı ona. "Senden Senden nefret ediyorum!"

Bunu duyunca donakaldım ve kapıya yaklaştım; muhtemelen onu kapıya doğru itip boğazını eliyle sıkarken kapı gıcırdıyordu. Bu onun en sevdiği cezaydı, annemi boğmak; çünkü boynu her zaman kırmızıydı ve çoğu gün sesi kısılmıştı. Ona bal getirir, suyla karıştırıp içmesini zorlardı. Ve tatlı kek.

Ona her zaman pasta ile özür diler ve ikimiz de bundan nefret ederiz. Onu görmekten bıktım.

Çünkü tatlı şeyler, annemin acı çektiği anlamına geliyor.

Bu, annemin karşı koymasını engellemiyor tabii. Genellikle pasta yere düşüyor ve o da annemi yine de onu yemeye zorluyor.

"Sen benimsin."

Vur. Vur. Vur.

"Bunu istediğin kadar tekrarla. Ben senin tutsağınım, başka bir şey değil! Buradan bir çıkış yolu bulacağım!"

Vur. Vur. Vur.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına izin veriyorum ve kaçmak üzere olan hıçkırıkları geri tutuyorum.

Onun yerine suya odaklandım.

Damla. Damla. Damla.

"Bu bodrumdan başka bir hayatın yok."

Vur. Vur. Vur.

"Yalancı küçük fahişe! Bana söz verdiğin şeyi ver. Tıpkı senin gibi mükemmel genlere sahip bir kız istiyorum. En güzel kız ve tamamen benim olsun."

Yırtılma sesi duyuyorum ve avuçlarımı kulaklarıma bastırıp bir kez daha sallıyorum.

Damla. Damla. Damla.

"Hayır! Senden nefret ediyorum! Ben senin değilim. Ben aileme aitim!"

Vur. Vur. Vur.

"Benden başka ailen yok. Onları unut. Senin öldüğünü sanıyorlar!"

"Sen hasta bir piçsin!"

Vur. Vur. Vur.

Annem çığlık atıyor, sonra acı içinde inliyor ve ellerim yumruk oluyor. Muhtemelen yine kemerini kapıp sırtına vurmuştur.

"Bana istediğimi vereceksin. Senin gözlerine sahip küçük bir prenses. O zaman mükemmel bir aile olacağız."

"Çekil üstümden!"

Hemen küvete koşup musluğu sonuna kadar açıyorum, suyun fışkırmasını izliyor ve dışarıdaki gürültüyü bastırıyorum.

Bunlar annemin talimatları ve ben onlara uymak zorundayım.

Küvetin kenarını sıkıca kavrayarak yanına diz çöküyorum ve kapı açılana kadar sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre suyu izliyorum ve o içeri girip üzerime bir battaniye örtüp musluğu kapatana kadar.

"Her şey yolunda, moy lvenochek," diye fısıldıyor ve kollarını bana dolayarak, beni sıcaklığıyla ve kalbimin hızlı atışını yatıştıran tatlı kokusuyla sarıyor. Beni kollarında sallıyor ve sırtını kapıya dayıyor; gözyaşlarının yanağıma damladığını hissediyorum ama gözlerimi açmıyorum.

Onun üzerindeki morlukları bir daha görmek istemiyorum. Onun acısı içimde açıklayamadığım bir şeyi ezip geçiyor ve o adama da acı çektiirmek istememe neden oluyor.

Böylece ağlayan ve yalvaran o olur, biz değil.

Annem yanağıma öpücük konduruyor ve kollarını bana daha sıkı sararken derin bir nefes veriyor, "Vse budet horosho." Her şeyin yoluna gireceğini Rusça fısıldıyor ve ben hemen ona bakıyorum çünkü bu aramızdaki bir sır.

O, anneme bir daha asla ana dilini konuşmamasını söyledi, çünkü onu anlamıyor ve annemin artık geçersiz olan geçmişine tutunmasından nefret ediyor.

Bu ne anlama geliyorsa artık.

İç çekiyorum, annemin morarmış gözünü ve morarmış dudağından damlayan kanı görünce gözlerim yaşlarla doluyor. Açık avucumu çenesine koyup gözyaşlarını siliyorum ve o gülümsüyor. "Merak etme, moy lvenochek. Skoro vse eto zakonchitsa."

Bu, son bir aydır sık sık kullandığı cümle: "Yakında her şey bitecek." Ve böyle anlarda, annemin ve bana ana dilinde anlattığı çeşitli oyunlar ve masallarla yavaş yavaş Rusça öğrettiği için çok mutlu oluyorum.

Dış dünyayı bu şekilde öğrendim. Annem muhteşem bir hikaye anlatıcısı ve onun sözleri sayesinde gökyüzünü, okyanusu, ağaçları ve hatta diğer insanları görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum.

Annemin bir yeteneği var.

Kulağıma yaklaşıp, kulağımın içine fısıldıyor çünkü canavar bodrumdan çıkmış olabilir, ama bu onun dinlemeyeceği anlamına gelmez. Bu yüzden annem tüm derslerimizi banyoda, su akarken yapıyor. “Tvoy dyadya skoro naidet nas i vse budet horosho.”

“Amcam yakında bizi bulacak ve her şey yoluna girecek.” Annem bana aile kavramını da açıkladı.

Ona göre, biz Boston'da ve amcam, bunca zamandır ona bakan tek kişi olduğu için, bizi kurtaracağına güveniyordu.

O canavarın kim olduğunu sorduğumda, o kendini babam olarak tanıtıyordu, annem bana onun onu kaçıran bir yalancı ve hırsız olduğunu söyledi.

Ve onu asla babam olarak görmememi söyledi çünkü bir baba seni seven, koruyan ve annene değer veren kişidir, o ise bunların hiçbirini yapmıyor.

Bizi burada tutmasının nedeni, onun takıntılı bir tecavüzcü olmasıydı; annem bu terimi bana tam olarak açıklayamadı; ayrıca amcamdan nefret ediyordu.

Annem, onu bizi bulduğunda canavarı yenip bizi pençesinden kurtaracak gerçek bir prens olarak görüyor.

Bu yüzden bana onun onuruna bu ismi verdi. Lev.

Rusça'da aslan anlamına geliyor.

Yanağına nazikçe dokunuyorum, donuk gözlerine bakıyorum; bu da onun, viski dediği kahverengi maddeyi yine annemin ağzına döktüğü anlamına geliyor. Annem de o kokudan sıırılsıklam. “Ya benden nefret ederse, anne?”

Canavar beni zar zor tahammül ediyor. Bana Lev'in gözlerine ve tavırlarına sahip küçük bir pislik diyor.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum çünkü kendimi hiç görmedim. Annem, aynada kendi yansımasını inceleyebileceğini söyledi, ama bizim aynamız yok. Canavar, annem ben doğmadan önce onu kırıp keskin bir parçasıyla bileklerini kesmek istediğinde canavar onu elimizden almıştı.

Bunun ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Tek bildiğim, ne zaman aklına gelse bağırdığı

ve anneme hayatının ona ait olduğunu, eğer bir daha böyle bir şey denerse beni öldüreceğini söylüyor.

Beni daha da sıkı sarıyor, çenesini başımın üstüne dayıyor ve "İmkansız. Sen onun kanından geliyorsun ve şimdilik tek varisisin" diye cevap veriyor.

Bir keresinde "mafya" kelimesinden bahsetmişti, ama bana tam olarak açıklayamamıştı, o yüzden ne anlama geldiğinden emin değilim. Tek bildiğim, amcamın mafya üyesi olduğu ve bunun bizi bir şekilde koruyacağı.

Beni kollarında sallamaya devam ediyor. "Sadece biraz beklememiz gerekiyor, moy lvenochek."

Onun güçlü kalp atışlarını dinleyerek gözlerimi kapatıyorum ve nihayet bizi kurtaracak ve onun acılarına son verecek amcam hakkında umutla dolup uykuya dalıyorum.

Canavarlar hakkında bilmeniz gereken şey nedir?

Ya seni tutarlar ya da öldürürler. Peki

bir kez seni öldürmeye karar verdiklerinde?

Ölüm, nereye gidersen git peşinden gelir ve sonsuza kadar damgalanmış olursun.

Bunu iyi bilirim.

Doğduğum andan beri kendiminkinden kaçıyorum.

Lavanta

Yana doğru yuvarlanarak, yüzümü yastığa daha da gömdüm; vücudumun her yerine alışılmadık bir ağrı yayıldı, her hareketimde ağrıyan kaslarım her hareketimde kendini hissettiriyor.

Gözlerimi açıyorum, ama pencereden içeri süzülen kör edici güneş ışığı gözlerimi acıtınca yüzümü buruşturup tekrar kapatıyorum. "Bu" diye mırıldanıyorum, genellikle panjurlarımı kapalı tuttuğumu, sürekli gözetim altında tam "Nasıl olur da..."

Biraz sağa kayınca donakaldım; dizlerim sert bir kasla çarpıştı, ancak o zaman vücudumun başka biriyle iç içe geçmiş gibi görüldüğünü fark ettim.

İşte o anda dün gece olan her şey bir anda aklıma geliyor ve yatakta doğruluyorum, yanımda yatan çıplak adama hayretle bakıyorum; sabah ışığında o kadar yakışıklı ve mükemmel görünüyordu.

Vücudunun her yerinde, çeşitli dövmelemlerle iç içe geçmiş yara izleri, onun çekiciliğini ve cazibesini daha da artırıyor; bu da bana, ona ne tür acılar yaşattığını

. Onlarla gurur duyduğu için içimi bir hayranlık duygusu kaplıyor.

O yara izlerini kötü bir şey olarak görmüyor, oysa ben hayatım boyunca yara izlerimi zayıflığım olarak gördüm.

Belki de yara izlerim, sonuçta benim güç kaynağımdır?

Elimi boğazıma dolayarak, yara izlerimin olduğu boynumdaki narin cildi hissediyorum ve bu sözde İskandinav tanrısının dün gece, vücudumu öpücük izleri ve ısırık izleriyle kapladıktan hemen sonra nasıl bekaretimi aldığını hatırlıyorum.

Zihnimde şehvetli görüntüler canlanırken yanaklarım kızarıyor, hücrelerime sıcaklık yayılıyor ve bu illüzyona biraz daha kapılmam için beni teşvik ediyor.

Ama güneş doğdu, bu yüzden gitmeliyim, yoksa dün gecenin bir anlamı olduğuna inanmaya başlayacağım.

Başımı sallayarak, tüm anıları uzaklaştırmaya ve kulağıma fısıldadıklarına inanmamaya zorluyorum, çünkü Erkekler böyle yapar, değil mi?

İstediklerini elde etmek için seks sırasında her türlü tatlı sözü verirler, ama bu adil değil.

Ben de isteyerek katıldım ve hiçbir şeyden pişman değilim. Sınırlı deneyimime rağmen ben de bir gerçekçiyim.

Levi için ben bir oyun ve bir meydan okumayım, ayrıca Aileen'e yaptıkları için kardeşime ders vermek için bir yolum. Bana olan ilgisinin benimle hiçbir ilgisi yok, tamamen dış etkenlerle ilgili.

Sırt üstünden yanına dönüyor ve yanındaki beni ararken kollarındaki kaslar geriliyor, ben de yastığı hızla ona doğru kaydırıp kucaklamasına izin veriyorum.

Yanağına nazikçe dokunuyorum ve o kıpırdamıyor bile. Uykusu çok derin olmalı. Belki de kabusların uykunu

kabusların uykunu bozmadığı zamanlarda böyle oluyor olmalı. Hoş bir şey olmalı. “Teşekkür ederim, Levi,” diye mırıldanıyorum. “Bunu asla unutmayacağım.”

Sessizce yataktan kalkıp kıyafetlerimi buluyorum ve evde duş almaya karar veriyorum; çünkü Levi uyanır ve beni durdurmaya çalışırsa, ona karşı koyacak kadar güçlü olamayacağım.

Bu bir yalan.

Beni durdurmaya çalışmayacağından ve bunun garip ve travmatik hissettireceğinden korkuyorum. Biraz deneyim kazanmak için tek gecelik bir ilişki yaşamak istesem de, şu anda bununla başa çıkacak duygusal kapasitem yok.

Giysilerimi giyip babetlerimi giydikten sonra telefonumu alıyorum ve aynadaki yansımaı incelemeye bile zahmet etmeden , farklı kokuların havada dolaştığı merdivenlerden aşağı koştum. Sessiz olan bu mekanda mutfaktan gelen sesler duydum.

Malikanede dolaşmak ya da burada çalışan biri olup olmadığını öğrenmek için fazla vaktim olmadı. Levi bizi gecenin ortasında içeri aldı ve bizi doğrudan odasına götürdü. O sırada ben yarı uykuluydum.

Güvenlik görevlisi olmadığına göre muhtemelen personel de yoktu ve bu yüzden beni buraya getirmişti. Burası daha fazla mahremiyet sağlıyordu.

Standart

siyah takım elbise ve beyaz eldiven giymiş uşak görünce hareketlerimi durdurdum. Yüzündeki kırışıklıklara ve gri saçlarına bakılırsa altmışlı yaşlarının sonlarında olmalı.

Tam bir paket teslim alıyordu ve bana göz kırptı. “Günaydın Bayan Wright. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Sanki birbirimizi defalarca görmüşüz ve bu sıradan bir sabahmış gibi davranıyor! “Merhaba.” Gözleri beni tararken, boynumda takılıp kalınca boğazımı temizledim. Gizlenmesi gereken her şeyi örtmesini umarak saçlarımı boynuma attım. Keşke daha önce aynaya baksaydım. “Gitmek istiyorum.”

Bunu görmezden gelir ve bunun yerine paketten sıcak, buharlı bir kağıt bardak çıkarır; nane çayı kokusu havada yayılır.

Markayı hemen tanıyorum. Genellikle kabuslar ve kötü anılarla dolu yorucu gecelerin ardından sabah yürüyüşlerimde bu kafeye uğrarım.

“Sanırım en sevdiğin. Kahvaltı

birazdan hazır olacak. Bu arada oturma odasında beklemek ister misin?"

Ani bir öfke dalgası beni sarar ve artık tanıdık gelen yeşil canavar yeniden uyanır, çünkü tüm bunlar...

İyi prova edilmiş bir rutin gibi görünüyor.

Belki de Levi her zaman bunu yapıyordur.

Kadınları gizli malikanesine getiriyor, onlarla çılgın seks yapıyor ve sonra uşağı gerisini hallediyor mu?

Onları besleyip, gelecekte sorun çıkarmamaları için birkaç hediyeyle yolcu mu ediyor?

Bu, neden böyle bir şöhreti olduğunu, ama kimsenin ona pislik demediğini açıklardı. Düşündüm de, onu hiç kadınlarla görmedim. Yani ihtiyatlı biri, bunu kabul etmeliyim.

Muhtemelen uyuyordu bile. "Hayır, teşekkürler..."

"Gavin."

"Tanıştığımıza memnun oldum, ama gitmem gerek." Daha önceki isteğimi görmezden geldiği için, taksi çağırmak ya da Gordon'u aramak için telefonumu açtım, ama sinyal olmadığını fark ettim. İçimden inleyerek, "Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Aksi takdirde kayıtsız olan yüzünde bir tür eğlence parladı. yüzünde bir tür eğlence belirdi. "Gerek yok, Bayan Wright." Kapıyı açtı ve arabamın yanında durup bana el sallayan Gordon'ı görünce gözlerimi kırptım. "Şoförünüz geldi."

Aman Tanrım.

Beni kardeşlerime ispiyonlayacak, tabii Levi'nin başından beri amacı bu değilse?

Daha önce hissetmiş olabileceğim tüm sıcak duyguların yerini soğukluk aldı ve her zamanki hayatta kalma modum geri döndü, felaketin yaşanmasını engellemem için bana bağıırıyordu.

Bunu tahmin etmeliydim!

"Teşekkürler, Gavin, iyi günler."

Hâlâ uzanmış duran çayı görmezden gelerek hızla arabaya ulaşıyorum ve "Lavender" diyen Gordon'a başımı sallıyorum. Arabaya atlayıp onun da binmesini ve aracı çalıştırmasını bekliyorum. "Söylemeliyim ki,

"Gavin az önce beni arayıp seni almamı söylediğinde çok şaşırdım." Gözlerimiz dikiz aynasında buluşuyor. "Senin adına çok sevindim."

Daha kötüye gidebilir mi?

"Bunu kimseye söylememelisin. Özellikle de kardeşlerime. Her şeyi onlara anlattığını biliyorum, ama bu bir sır olarak kalmalı."

Kaşları kalkar ve ben derin bir nefes veririm. "Kızgın değilim ve neden yaptığını anlıyorum. Ancak, Levi ile geceyi geçirdiğimi öğrenirlerse, bu Rush ve Aileen'in ilişkisini etkileyebilir. Bunu istemeyiz, değil mi?"

Kapılardan hızla geçerken elleri direksiyonun etrafında gerilir ve sonunda cevap verdiğinde sesi gergin ve biraz kırgın çıkar. "Kardeşlerinin emirlerine rağmen onlarla hiçbir şeyi paylaşmadım." Omuzlarını geriye doğru çeker. "Ben senin için çalışıyorum."

"Çeklerini imzalayan Rafael'di, yani teknik olarak onun için çalışıyordun." Bunu değiştirmem ve Scarlett'ten benim için çalışan herkesin maaşını benim hesabımdan almasını sağlamasını istemem gerekecek.

"Yine de, dediğim gibi, ben senin için çalışıyorum. Ben ispiyoncu değilim." Dişlerinin arasından homurdanır. "Sokaklarda büyüdüm, Lavender. İspiyonculuk yaparsan dikişten fazlasını yersin, o yüzden çenemi kapalı tutmayı iyi bilirim.

Sırların benimle güvende, her zaman." Gözlerime tekrar bakıyor ve kaşlarının arasındaki kırılganlık derinleşiyor. "Eğer kardeşlerin , bunu benden öğrenmediler." Sesi samimi geliyor, bu yüzden ona inanmaya karar verip biraz rahatlıyorum.

"Teşekkür ederim. Buna gerçekten minnettarım."

"Sadakat, insanlara teşekkür etmen gereken bir şey değildir."

Telefonum elimde titriyor ve sinyalin geri geldiğini fark ediyorum. Levi, mülkünü korumak için arazisine sinyali engelleyecek bir şey kurmuş olmalı.

Çeşitli mesajları gözden geçiriyorum, her biri endişemi daha da artırıyor.

<Emmaline> Evine uğradık. Evde olmadığını söylediler. İyi misin?

<Aileen> Öğle yemeğine gelemediğin için akşam yemeği yemek istersin diye düşündük.

<Emmaline> Tamam, yaklaşık iki saattir cevap yok, biraz endişelenmeye başladık.

<Aileen> Bize defolmamızı söyle, biz de gideriz. Aksi takdirde, bize verdiğin yedek anahtarı kullanıp seni kontrol etmeye gelebiliriz.

<Scarlett> Yengelerin seni bulmak için telefonumu patlatıyorlar . İyi misin? Eğer yaramazlık yapıyorsan bana haber ver, arkanı kollayayım.

<Rafael> Neredesin?

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve avuçlarımın içine inliyorum, bunca zamandır onlara bu kadar ulaşılabilir olmaktan nefret ediyorum. Kimse endişelenmeden

Kimse bana mesaj atmadan bir gece bile geçiremiyorum, bu da işlerin iyice sarpa sardı

Kardeşlerimden birinin bana mesaj atması, işlerin iyice sarpa sardığı anlamına geliyor.

Rush'ı aramak üzereyim ama son anda duruyorum, duş aldıktan sonra aramayı tercih ediyorum.

Ayrıca, içimdeki her şey bu fikre karşı çıksa da bir bahane uydurmam gerekiyor.

Ben yetişkin bir kadını. Zaten neden bir bahaneye ihtiyacım olsun ki?

Yine de, Levi ile yattığımı itiraf etmek pek iyi karşılanmayacaktır, bu yüzden bu küçük gerçeği saklamayı ya da onun özel hayatımı çok fazla kurcalamasını istememeyi tercih ediyorum.

Ve hayat benim harika bir yalancı olduğumu kanıtlamış olsa da... Dün geceden sonra rol yapıp yüzümü kontrol altında tutmak için çok yorgunum. Algısı güçlü ailem hemen şüphelenir ve ne olduğunu ne olduğunu keşfetmeleri sadece an meselesi olurdu.

"Yakında eve varacağız," diyor Gordon, sanki aklımı okumuş gibi.

"Harika," diye cevap veriyorum, sonra ekranımda belirli bir uygulamadan gelen birkaç bildirim daha belirdiğini fark edince donup kalıyorum.

Lev.

Onun mesajını görünce damarlarımda tuhaf bir rahatlama hissi yayılıyor
mesajını görünce damarlarımdan tuhaf bir rahatlama hissi geçiyor, ama cumartesi gecesi
sohbetlerimizi kaçırdığım için suçluluk da duyuyorum.

<Lev> Merhaba. Nasılsın?

Bana bu mesajı Cumartesi günü gönderdi ve sabahları asla
çevrimiçi olmadığını biliyorum ama yine de cevap yazıyorum.

Merhaba! İyiyim.
Cumartesi günü
konuşamadığım için
üzgünüm.
Aklıma bir şey
geldi.

Pazartesi sabahı, muhtemelen çalışıyor ya da...
Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bana hemen cevap verdiğini
gösteren üç noktayı fark edince nefesim kesildi.

Gordon, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, merak etme." O sağa dönüyor ve ben etrafımdaki binaları
tanımaya başlıyorum, bu da yaklaşık on
dakika içinde evde olacağım ve sonunda burnumu gıcıklayan ve
vücudumun her yerine tüylerimi diken diken eden o erkeksi kokuyu
yıkamak için duş alabileceğim.

Eğer bu acınası bir durum değilse, dürüst olmak gerekirse neyin acınası olduğunu
bilmiyorum.

Her şey yolunda mı?

Parmaklarım kendiliğinden cevap veriyor gibi.

Pek sayılmaz.

Benimle paylaşmak ister misin?

Nedense bu teklif, içimde patlamak üzere olan balona bir rahatlama
getiriyor çünkü tüm bu olayı
Aileen ya da Emmaline ile konuşamam çünkü

Aileen ya da Emmaline ile konuşamam çünkü beni ilk kez Aileen'in kardeşi becerdiği için seks hayatımı onlarla konuşmak tuhaf olur.

Scarlett'le konuşamam çünkü o beni anlayacak ve muhtemelen zaten şüpheleniyor olsa da, o hala kardeşimin yakın arkadaşı. Ya yanlışlıkla ağzından kaçırırsa?

Psikiyatristimle de konuşamam.

Dün gece kardeşimin kayınbiraderiyle seks yaptım.

Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşünerek içimden irkildim, gözlerimi kapattım ve telefon yeni bir mesaj geldiğinde hemen tekrar açtım.

Tamam.

Hepsi bu mu? Söyleyecek başka bir şeyi yok mu?

Adil olmak gerekirse, ona soru sorabilmesi için pek fazla bilgi vermedim ve ayrıca seks yapmak benim için yeni ve dünyayı sarsan bir deneyim. Sanırım çoğu yetişkin için bu normal bir olay. Teknik olarak, bu cümlede de suç teşkil eden bir şey yok.

Bu neden bir sorun?

Bu çok karmaşık.

Nasıl karmaşık?

O yirmi yaşında. Sanırım. Aslında kaç yaşında olduğundan emin değilim.

Muhtemelen Aileen'den biraz daha büyük. Aileen yakında on dokuz yaşına girecek, o da yirmi ya da yirmi bir yaşında olmalı? Nadiren onun

yaşı hakkında nadiren konuşurlar ve ben hiç soru sormadım, ama şimdi düşününce, Valencia bana aile fotoğraflarını gösterdiğinde... Onun bebeklik fotoğraflarını hiç görmedim.

En eskileri yedi ya da sekiz yaşlarındayken çekilmişti. Bu biraz tuhaf değil mi? Ayrıca, Aileen onları birbirine çok yakın aralıklarla doğurmuş olmalı.

Ben otuz yaşımdayım.

Ah, anlıyorum. Demek sorun yaş farkı mı?

Keşke sadece yaş meselesi diyebilseydim. Ama çok daha fazlası var.

Ayrıca o, beni de arkadaşısı olarak gören Aileen'in kardeşi. Bu, Levi ile yatarak bir tür kuralı çiğnediğim anlamına mı geliyor?

Eve yaklaştıkça endişem artıyor ve zihnimi karıştırıyor, her nefesim ağır ve zorlaşıyor, kafamda birbirinden daha hüzünlü çeşitli görüntüler dönüp duruyor, sonunda

kaçınılmaz olarak herkesin bana sırtını dönmesiyle yalnız kalıyorum.

Bu ilk kez olmayacak, ama bunu bir daha atlatamam. Bunun için yeterince güçlü değilim.

Yani yirmi yaşındaki bir genci baştan çıkardın ve utanıyor musun?

Onu baştan çıkarmadım. Kimseyi nasıl baştan çıkaracağımı bilemezdim. Ben bakireydim.

Tamam, bunu yazmak hiç niyetim değildi.

O da mı bakireydi?

Hayır. Onun çok renkli bir geçmişi var.

Ardından ölüm sessizliği çöktü ve ben dudaklarımı ısırdım, beni dinlemek için hiç gönüllü olmayan Lev'e fazla mı açıldım diye merak ettim.

Belki o da artık beni sapık olarak görüyor.

O zaman asıl sorun ne?

Ne demek istiyorsun?

O, sanırım seninle karşılıklı rıza ile fiziksel

. Aslında, sanki baştan çıkarılan senmişsin gibi geliyor. Yani, ikiniz de bekarsanız ve istekliyseniz, sorun ne?

Ne demek "sorun ne"? O
yirmi yaşında!
İnsanlar onun
zihnini yozlaştırdığını
söyler ve beni suçlarlar.

Otuz yaşında bir bakire mi onun zihnini yozlaştırdı? Komiksin.

Sesinde alaycı bir ton duyabiliyorum sanki, zihnimin iplerini çekiyor, onda bir tanıdıklık buluyor, ama yine de noktaları birleştirip bir anlam çıkaramıyorum.

Ve o haklı.

Levi, yirmi yaşında benim otuz yaşında olduğumdan çok daha zengin ve çılgın bir hayat yaşıyor ve hayat deneyimlerimizi karşılaştırırsak, onda benden çok daha fazlası var.

Bu, daha genç bir erkeğe şehvet duymamı mazur göstermez tabii.

Acaba kardeşlerim, yaşlarının yarısı kadar genç kadınlara aşık olduklarında da aynı sorunları yaşamış mıydılar, yoksa suçluluk duyan tek kişi ben miyim?

Yaşını
, teknik olarak o hala
. Eğer biri öğrenirse, ikimiz
de
başımız belaya girecek.

Neden önemli ki?

Ne?

Ailenin bununla bir sorunu olması neden önemli ki? Özel hayatlarıyla ilgili olarak sana fikrini sordular mı?

Tabii ki hayır.
farklı bir durum. Onlar
yetişkin.

Peki ya sen değilsin?

Bunun üzerine donup kalıyorum çünkü sorun da bu, değil mi?
Kendimi kendi kararlarını verebilen bir yetişkin olarak görmüyorum
karar verebilen bir yetişkin olarak görmüyorum ve yaramazlık yaparsam
bir tür ceza alacağımdan hep korkuyorum.
Peki genellikle kimler bu tür şeylerden korkar?
Doğru, çocuklar.

Eğer sadece kardeşlerini düşünmeye devam edersen, asla istediğin ya da
arzuladığın hayatı yaşayamazsın. Görüyorsun, insanlar doğaları gereği bencildir ve
sadece kendilerini düşünürler
. Senin tüm fedakarlıklarından yararlanacaklardır. Bu yüzden onların isteklerine boyun
eğmek, uzun vadede sadece kendine kızmaya neden olacaktır.

"Geldik, Lavender."

Gordon'un arabayı park ettiğini ve kapıcının kapıyı açtığını fark etmem
biraz zaman alıyor. "Bayan Wright," diye selamlıyor beni
eldivenli elini bana uzatarak selamlıyor. "Hoş geldiniz."

“Merhaba.” Gordon’a bir göz attım. “Teşekkürler, yaklaşık bir saat sonra çıkarım. Kardeşlerimi görmeye gideceğiz.”

O başını salladı. “Tabii ki. Bana bir mesaj atın yeter.”

Gitmem gerek. Sonra
konuşuruz. Teşekkürler!

Arabadan inip binaya doğru aceleyle yürürken, dalgın dalgın ve yolumdan bir şişe su alıp, asansör düğmesine basarken kapağını açtım.

Asansör geldiğinde içeri atlıyorum, suyu yudumlarken P düğmesine basıyorum, aynadaki yansımama bakmak için arkamı dönüyorum ve boğuluyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, parmaklarımla saçlarımı biraz düzeltmeye çalışırken, öpüşmekten dolayı dudaklarımın hala şiş olduğunu fark ediyorum. Dün gece ne yaptığım konusunda hiç şüphe bırakmayan öpücük izleri ve lekelerden bahsetmiyorum bile. "Bu bir felaket."

Kapaticı hepsini gizleyebilir mi? Daha önce hiç kullanmadım ve hava çok sıcak. Balıkçı yaka giyemem ve ailem beni görmek istediği için evde oturmak da bir seçenek değil.

Kardeşlerim sabırlı olmalarıyla tanınmazlar ve bana karşı çok hoşgörölü olsalar da... Onların öfkesi ve efsanevi karakterleri söz konusu olduğunda sınırlarımı biliyorum; bu sınırları aşan kişi genellikle ölüm cezasına çarptırılır.

Ve bir kez daha, bana asla kasten zalim davranmazlar, ancak yine de öfkelerinin hedefi olmak istemiyorum.

Katıma vardığımda daireme girip telefonumu cebime koyuyorum ve hızla ayakkabılarımı çıkarıyorum. Tuvalete doğru koşmak üzereyim ki bir ses beni olduğum yerde durduruyor.

"Lavender."

Arkamı dönüp, kardeşlerimin oturma odasının kapısını doldurduğunu, kadınlarının ise arkalarında durup gözlerini kocaman açmış ve ağızlarını açık bırakmış olduğunu görünce, boyun eğerek nefes veriyorum.

Uzun bir bakış savaşına girerken etrafımızda ölüm sessizliği çöküyor. Kardeşlerim beni baştan aşağı süzüyor ve buradan bile onlardan yayılan hoşnutsuzluğu hissedebiliyorum.

Sonunda boğazımdaki kusmuk hissini bastırıp, damarlarımdan korku akarken, "Merhaba, çocuklar," diyorum. Boğazımı temizliyorum. "Burada ne işiniz var?"

Kardeşlerim bana sessiz kalmaya devam edince, Emmaline, Aileen'i iterek ilerlerken konuşur. "Endişelendik endişelendik, bu yüzden seni kontrol etmeye geldik." Yanakları kızarır. "Kötü bir şey olduğunu düşündük."

"Gerçeği söyleyelim. Kendime bir şey yaptığımdan korktunuz." Sözlerimin sertliğine şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum, bunları yüksek sesle söyleyeceğimi hiç beklemiyordum, ama bunda bir tür özgürlük de var. "Ben iyiyim. Ölmedim ya da öyle bir şey olmadı."

Kızların gücenmesini bekliyorum. Ama ikisi de sırtıyor ve kardeşlerim daha da gerginleşiyor, etrafımızdaki enerjiyi öfkeyle dolduruyorlar.

"Rahatladım," diyor Aileen ve çantasını alıyor. "Zaten uğrayacaktık. Bugün Pazartesi."

Doğru ya.

Kızlar bizim için yepyeni bir gelenek icat ettiler: birlikte kaliteli aile zamanı geçirmek için kahvaltıya çıkmak.

Sanırım ailemizi düzeltmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve kardeşlerim de onların hayallerine ayak uyduruyor.

Sanki başımıza gelenleri düzeltebilecekmişiz gibi. Sevgi içinde büyüyenler, sevgisiz büyüyenlerin yaralarını asla anlayamazlar.

"Tamam. Sen git o zaman. Bir saat sonra ben de gelirim."

"Bu iyi bir fikir gibi." Aileen, Rush'a dirseğiyle dırter. "Hadi, sevgilim."

"Gitmeliyiz," diye ekler Emmaline, isteksizce hareket eden Rafael'in parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirir. "Her zamanki yere gidiyoruz."

"Harika."

Rafael bana ulaştığında durur ve çenemi kaldırır, gözlerine ulaşmasa da bana gülümser. "İyi misin?" Başımı sallarım. "Kimseyi öldürmemeye gerek yok, değil mi?" Başımı sallarım. "Eğer yapmam gerekseydi bana söyler miydin?" Biraz tereddüt ederim ve çenemi tutuşu sıkılaştır, ben de başımı sallarım.

"Endişelendim. Bir dahaki sefere önceden mesaj at." Alnıma küçük bir öpücük kondurur. "Restoranda görüşürüz."

Aileen nihayet Rush'ı kapı eşiğinden çekip çıkarırken, onlar asansöre doğru ilerliyorlar. O da onların peşinden gidiyor, ama yanaklarımı avuçladığında duruyorum. "Bunu istemiş miydin?"

Sorusunu hemen anlıyorum. "Evet."

Sanki sonsuza kadar bana bakıyor gibi geliyor, sonra yanağıma bir öpücük kondurup beni sıkıca kucaklıyor ve kollarında, aynı anda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir güvenlik hissi beni sarıyor.

Seviyorum çünkü o, elinden gelenin en iyisini yapan ağabeyim.

Nefret ediyorum çünkü bu, kardeşlerimle asla kuramayacağım bir bağa aç kalmama neden oluyor.

"Seni bekliyor olacağız." Geriye yaslanır, burnuma hafifçe dokunur ve Aileen'in beline kolunu dolayarak Rafael ve Emmaline'in yanına gider. "Geç kalma." Sesinde belli bir uyarı vardır.

Onlardan kaçmamı mı bekliyor acaba?

Asansör kapısı kapanır kapanmaz rahat bir nefes alıyorum ve dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor, çünkü bu çok kolay görünüyordu.

Kardeşlerim, geceyi bir erkekle geçirdiğimi anladılar ve tek umursadıkları şey, bunun rızaya dayalı olması ve benim iyi olmamdı.

Ancak kardeşlerimin asla bu kadar sakın olmadıklarını hatırlayınca mutluluğum yerini korkuya bırakır.

Koruyucu hissettikleri insanlar söz konusu olduğunda hiç de öyle değiller.

Bu da, kim olduğunu bulana kadar araştırıp duracakları anlamına geliyor. Telefona bir göz atıp kendime düş için on dakika süre veriyorum

ve banyoya koştum.

Rekor sürede kıyafetlerimi çıkarıp duşu açtım ve kabine girdim, sıcak suyun vücudumdan aşağı akmasına ve etrafımda yavaşça buhar oluşturmasına izin verdim.

İç çekerek, duşun altına tam olarak giriyorum ve gergin kaslarımdaki bu hoş hissin tadını o kadar çok çıkarıyorum ki, etrafımdaki enerjinin hızla değiştiğini fark etmem bir saniye sürüyor.

Arkamda bir varlık hissediyorum, ama tepki veremedim, yayılmış ellerim önümdeki fayanslara değiyor ve sert, kaslı bir vücut arkamdan bana baskı uyguluyor.

Güçlü eller ellerimi kaplar, hafif bir sakal omzuma sürtünürken, derin ve boğuk bir ses kulağıma fısıldar: “Kim sana benden kaçma iznini verdi, *moy cvetochek?*”

ON ALTI. BÖLÜM

“Bazıları hepimizin masum doğduğunu söyler.

Ne büyük bir yalan.

*Annemin acısı ve ıstırabı içinde doğdum, asla silinemeyecek günahlarla
sonsuz dek lekelenmiş olarak.”*

Levi

Levi, 6 yaşında

*Annem soluk soluğa nefes alırken, soluk renkli yastıklara gömülmüş
haldeyken, beyaz flanel elbisesi terden sırılsıklam olmuşken, annemin
çığlığı bodrumda yankılanıyor. Altına işemiş olmalı
çünkü bacaklarının altında çarşafı ıslatan büyük bir su birikintisi var.*

*“Lev, ne smotri. Sprachsya v vannoi,” diye fısıldıyor kuru dudaklarıyla
ve gözlerini kısarken bir çığlık daha atıyor, elleri çarşafı o kadar sıkı
kavıyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor ve üzerlerinde kan izleri
görüyorum.*

*Bakma ve banyoya saklanma emrine başımı sallıyorum. Son birkaç
saattir acı çekiyor ve kocaman karnı garip bir şekilde biraz aşağı inmiş.*

*Annem de bu süre boyunca kendini iyi hissetmiyor, ya kusuyor ya
da uyuyor, bu da canavarın ortaya çıkıp ona zorla ilaç ve bitki çayları
içirmesini sağladığında onu mutlu ediyordu.*

*En azından buraya o kadar sık gelip anneme vurmayı bıraktı; annem
ise bana güzel hikayeler anlatmaya ve bana öğretmeye devam etti.*

*Hatta onu kitap getirmesi için ikna etmeyi başardı ve bana okumayı
öğretti. Çok zor ve çoğu zaman anlamıyorum ama annem çok katı.*

*Doğum gününde, ona çok güzel, kalın bir kitap getirdi ve annem
bunun İskandinav mitolojisiyle ilgili olduğunu söyledi.*

Hepsi o kadar güzel ve muhteşemdi ki, annem güçlerini ve hikayelerini anlatırken Annem onların güçlerini ve hikayelerini anlatırken resimlere bakmaktan kendimi alamadım.

Hepsi benim favorilerimdi, ama biri en çok göze çarpıyordu.

Thor.

"Lev," diye tekrarlıyor, ağır ağır nefes alıp başını yastığa dayarken alt dudaklarını ısırtıyor ve bir saniye donup kalıyor, sonra içini çekiyor. "Git."

"Hayır!" diye inatla cevap veriyorum ve masadan su şişesini alıp onu çatlamış dudaklarına götürüyorum. "İç, anne."

Gözyaşları yanaklarından süzülür ve çekinerek bir yudum alırken bana zayıf bir gülümseme atar, ama hemen başını çevirir, "Yeter." Bacaklarını ayırır, ayakları yatağa bastırır ve boğazından bir başka acı dolu çığlık kopar.

Bodrum kapısının açıldığını duydum, parlak ışık içeriye dolarken acele eden ayak sesleri odayı doldurdu ve bir saniye içinde canavar oradaydı, gözleri heyecandan parlıyordu. "Sevgilim. Kızım için zaman geldi."

Siyah-beyaz bir ekranı olan devasa bir makineyi buraya getirdiğinden beri tek konuştuğu şey bu.

O makineyle annemin kocaman karnına her dokunduğunda, annem onun elinden kurtulmaya çalışırdı, ama o annemi yatağa bağlayıp istediğini yapardı. Bu ziyaretlerden birinde, mutlu bir şekilde haykırdı.

Elinde sıcak su dolu bir kova ve birkaç havlu taşıyor, bunları masanın üzerine koyuyor ve bana bağırtıyor: "Orada öyle durma, seni işe yaramaz pislik."

"Onunla konuşma!" diye bağırdı annem ve yine çarşafı yakaladı, elinde büküp dudaklarını o kadar sert ısırırdı ki kanadı.

Onun önünde asla zayıflığını göstermek istemiyor, bu yüzden şu anda çığlık atmaması beni şaşırtmadı. "Banyoya git," diye emreder, alnından burnuna ve morarmış dudaklarına ter damlarken burnundan nefes alır. "Ve orada kal."

"Bir kez olsun işe yarayabilir. Şu lanet şeyi al." Beni masaya doğru itiyor ve ben biraz sendeliyorum, anneme yardım edebilmek için onu dinlemeye karar veriyorum.

Ben tuvaletteyken annem her zaman cesurdur, en azından öyle der, ve onun tek başına cesur olmasını istemiyorum. Yanında kalmalıyım ki

böylece babam ona bir daha zarar vermesin.

"Havluyu ıslat ve yüzünü sil, kızımı dünyaya getirirken güzel görünmeli." O

yatağa çıkıyor, annem hala onu tekmelemeye çalışırken bacaklarını iyice ayırıyor. "Zorluk çıkarma." Annemin yanına koşuyorum, havluyu önce alnına sonra yanaklarına koyuyorum, o görmesin diye gözyaşlarını silip süpürüyorum. "Bir bakalım." Elbisesini dizlerinin üstüne kaldırıyor ve annem elimi tutup beni kendine çekiyor, böylece hiçbir şey görmem. "Evet, kafasını şimdiden görebiliyorum. Benim küçük prensesim," diye fısıldıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Bana havluyu ve kovayı getir."

Annem çok terlemiş ve kızarmış olduğu için ıslak havluyu boynuna koyuyorum, yine dediğini yapıyorum. Ama kova çok ağır, bu yüzden yatağa biraz su döküyorum ve bu bana bir homurtu

kazandırıyor. "İşe yaramaz pislik," diye bağılıyor ve yüzüme öyle o kadar sert bir tokat atıyor ki yere düşüyorum, acı tüm vücudumu sarıyor. "Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorsun!"

"Ona dokunma!" diye bağıırır annem, ve bu ses, o yatakta tekrar kıvranırken gecede yankılanan bir çığlığa dönüşür. "Ona dokunma!" diye tekrarlar, zayıf da olsa, ve elleri çarşafı daha da sıkı kavrarken burnundan garip bir

ses çıkarır ve elleri çarşafı daha da sıkı kavrır. "Küçük kızımıza odaklan, benim güzelim."

"Senden nefret ediyorum," diye cevaplar ve biraz daha çığlık atar. Ayağa fırlar ve yanına dönerim, başının yanına yerleşir ve parmaklarımı . Bana doğru başını çevirir ve ilk kez gözlerinin tamamen boş olduğunu görürüm, sanki içinde hiç duygu yokmuş gibi.

Son iki kez böyle bir şey yaşadığında da böyle miydi ? Annemin karnı son iki yılda iki kez büyüdü ve babam her zaman kız olmasını umdu, ama her seferinde annem böyle çığlık attığında, ertesi gün hiçbir şey olmuyordu.

Bir keresinde başka bir oğula ihtiyacı olmadığını söylediğini duymuştum.

"Moy lvenochek," diye mırıldanıyor, ben de ona yaklaşıyorum ve o alnını benim alnıma dayıyor. "Esli so mnoi chtota sluchitsya, begi. Poka dveri otkrity, begi nastolko bystro naskolko eto vozmozhno."

Onun isteği üzerine boğazımı yutkunup, etrafına havlular sererken ellerine bir tür spreay sıkıan canavara bakıyorum

gölümsüyor. “Geliyor.” Annemin vücudu bir başka acı dolu çığlıkta titriyor.

Korku beni sararken sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve kendimi ona daha sıkı sarıyorum.

“Bana bir şey olursa kaç. Kapılar hala açıkken olabildiğince hızlı koş.”

Nasıl kaçabilirim ki? Merdivenlerin yanına yaklaşmama izin vermiyor. Hatta kırmızı bir çizgi bile çizdi ve bir tür radarı var. Bir keresinde o çizginin üzerine bastığımda, hemen içeri girip bana ders vermeye çalıştı, ama annem onu durdurdu.

Sonuç olarak, o annemin elbisesini yırtarken ben bir kez daha banyoya kilitlendim ve annemi yine morluklar içinde buldum.

Bazen onun gibi olduğumu düşünüyorum çünkü içimde bir canavar uyanıyor , ona o kadar çok zarar vermek istiyorum ki, tüm bu morluklar onda olsun ve acı içinde ağlasın, böylece annem gibi acı çekmenin ne demek olduğunu anlasın.

Ne zaman bu tür düşüncelerimi onunla paylaşısam, başını sallar ve bana kimseye acımasız davranmamamı söyler, çünkü kötülük bir tercihtir ve ben her zaman iyiliği seçmeliyim.

Ona göre iyilik her zaman kazanır, ama şu anda hayatımız nasıl bir zafer ki?

Kötü canavar istediği her şeyi elde ediyor gibi görünüyor, biz ise acı çekiyoruz, tabii ki bu tür düşüncelerimi onunla hiç paylaşmıyorum.

Annem yaşıma için fazla zeki olduğumu düşünüyor ve her zaman beni övüyor, tıpkı amcam gibi olduğumu söylüyor. Ondan da nefret ediyorum.

Eğer o kadar güçlü ve iyiye, nereden o?

Bir kez daha sertçe ikındı ve annem yastıklara yığılırken duvarlar arasında bir çığlık yankılandı; canavarın, mavi ve kırmızı renkli yapışkan bir şeyle kaplı ağlayan bir bebeği kucağında tuttuğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bir kız,” dedi hayretle, suyla bebeği temizleyip sonra onu bir havluya sarar. “Doktor birazdan buraya gelecek, sevgilim. Sonunda evlenebileceğiz.” Gülümser, kollarında bebeği sallayarak. “Bana bir prenses verdin. Artık hiçbir şey ve hiç kimse seni benden alamaz.” Bebeğin dizlerinin üstüne öpücük kondurur ve sonra daha da şiddetli ağlamaya devam eden bebeğin kokusunu içine çeker. “Artık ailelerimiz bizi kabul etmek zorunda kalacak.”

Annem bir keresinde, canavarın deliliğini görmezden gelen ve herkesten saklayan güçlü bir aileye ait olduğunu söylemişti. Bu yüzden bize zarar verip paçayı kurtarıyor.

"Sevgilim, kızımıza bak," diyor ve ben tekrar anneme odaklanıyorum. Gözleri kapalı ve kıpırdamıyor. "Sevgilim."

"Anne," diye fısıldıyorum, yanağını avuçlayıp başparmağımı ona öğrettiği gibi nabzına koyuyorum. Hiçbir şey yok. "Anne, lütfen uyan," diye tekrar fısıldıyorum, ona sıkıca sarılıp hareket etmesini diliyorum, ama o beni çoktan uyarmıştı.

Nabız yoksa, bu kişinin öldüğü anlamına gelir.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve annemin kollarını açıp bana gülümsemesini dileyerek vücudunu sallıyorum; her şeye rağmen burnumda hala onun kokusu var, ama göğsümdeki yırtıcı acı her geçen saniye daha da artıyor.

"Onun yanından çekil, seni aptal pislik," diye bağıırıyor canavar ve beni itip atıyor. Bir kez daha yere düşüyorum, o ise bebeği yatağa atıp kollarını

ve tüm vücudunu sallıyor. "Gözlerini aç, canım!"

O ne kadar yalvarsa da, o hareketsiz kalıyor ve işte o anda açık kapıdan içeri süzülen güneş ışığı dikkatimi dikkatimi çekiyor.

Boğazımdan çıkmak üzere olan tüm acı ve hıçkırıklara rağmen, annemle olan başka bir konuşma aklıma gelir ve bu da beni bir kez daha ona koşmak, her zaman beni sakinleştiren kulaklarımın altında beni her zaman sakinleştiren kalp atışlarını hissetmek umuduyla.

"Lev." Yanaklarımı avuçlayıp bana gülümsüyor. "Sana ne yapmanı istersem isteyeyim, yapacağına söz ver." Ben başımı sallarken alnıma bir öpücük konduruyor. "Ne kadar zor olursa olsun... ne kadar acı verici ya da

bana yakın olmak istesen de... senden bir şey istersem, lütfen yap."

Avucunu karnının üzerinde gezdiriyor. "Bu bebek

kaderinde yok olmak var. Onu ondan kurtaramam. Onlardan. Onlar her zaman bir kız istediler ki tahtlarını miras alsın." Annem bu kısmı bana hiç açıklamadı, ama ona göre canavar onu kaçırdı çünkü

ona güçlü bir kız verebileceğine inandığı için onu kaçırdı. "Seni korumak zorundayım. Ve lütfen, bebeğim," Gözlerime bakıyor. "Ne olursa olsun hayatta kal.

Çünkü nefes aldığın sürece sen kazanırsın, o kaybeder. Asla onun kazanmasına izin verme.”

O, annemi kucaklamaya devam ediyor, bebek ağlarken annemin boynuna gözyaşlarını döküyor ve içimdeki her şey onu kucağıma alıp teselli etmek istiyor, böylece yalnız olmadığını bilsin diye.

O tıpkı benim gibi, ama o onu seviyor ve benden nefret ediyor.

Yine de kendimi durduruyorum ve anneme verdiğim sözlere odaklanıyorum, çünkü o bana bir erkeğin her zaman sözünü tutması gerektiğini öğretmişti. Bunu kardeşinden öğrenmişti, ama ben buna inanmıyorum.

Onun kardeşi de bir yalancı!

Böylece tüm gücümü yumruğumda toplayıp, yukarıya koşuyorum ve annemin güneş dediği o göz kamaştırıcı ışık gözlerimi acıttığında tıslıyorum

ve her şey bembeyaz karşımda beliriyor.

Ayaklarım yumuşak bir şeye basıyor, ama bodrumdan gelen “Buraya gel, seni küçük piç! Senin yüzünden öldü!” diye bağırışına kulak veriyorum.

Etrafa bakıyorum ve başka bir kapı görüyorum, ona doğru koşup dışarı çıkıyorum, etrafımda bir şey dalgalanıyor ve kızgın tenime soğukluk getiriyor.

Bu rüzgar mı?

Etrafımda sonsuz ağaçlar görüyorum ve çıplak ayaklarım toprağa değince acıyor. Yine de gökyüzünde gök gürültüsü patlarken koşmaya devam ediyorum, her şey bir anda kararıyor.

"Buraya gel!" diye bağılıyor yine, bu sefer daha yakından, ben de sağa doğru fırlıyorum, annemin orman dediği yere doğru, ve ağaçların arasındaki küçük açıklığa saklanıyorum. Etrafımdaki tüm etrafımdaki tüm renkler ve kokulardan başım dönüyor ve hayatımda hiç koşmadığım için vücudum ağrıyor.

“Seni bulacağım ve sonra seni öldüreceğim. Hayatımı mahvettin!” diye bağırdığında donup kalıyorum.

O yaklaşır, ama bir gök gürültüsü yankılanır, ardından gökyüzünü aydınlatan bir şey gelir ve işte o anda bulutlardan su yağmaya başlar.

Nefesim kesilir ve hemen ağzımı kapatırım, olan biteni hayretle izlerim. Bu yağmur!

"Dışarıda kilometrelerce boyunca kimse ve hiçbir şey yok, seni küçük pislik," diye mırıldanıyor, yere tükürüyor ve sonra silah sesleri duyuyorum. Silahı mı var? Bazen annemi korkutmak için ona getirirdi.

"Seni doğduğunda vurmalıydım." Sesi gittikçe yaklaşıyor ve vücudum titriyor. O beni görmeden gidecek başka bir yerim yok.

Bir gürültü duyuyorum, sonra uzaktan bir şey hırlıyor. Ardından bir uluma geliyor ve bu onu güldürüyor. "Ah, kurtlar.

Bu topraklarda bir kez olsun işe yarayabilirler."

Kurtlar mı? Odin'in sahip olduğu Geri ve Freki gibi mi? Annem bana onlar hakkında her şeyi anlatmıştı.

Sırtımı ağaca daha sıkı dayıyorum ve gözyaşlarımın yağmurla karışmasına izin veriyorum çünkü annemin yüzü zihnimde canlanıyor. Şu anda ona sıkıca sarılmak istiyorum ama o artık yok.

Bir zamanlar dediği gibi, tanrılarla birlikte.

Başka bir uluma yankılanıyor ve o anda o dev yarattığı görüyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor. Gri hayvan bana yaklaşıyor, dudaklarımdan bir çığlık daha kaçıyor, gözleri parlıyor ve o kadar kocaman ki.

Bana sivri dişlerini gösteriyor ve titremem şiddetleniyor. Yanağıma nefesini hissedene kadar o yaklaşıyor gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve sonra sert bir gümbürtü duyuluyor.

Gözlerimi yavaşça açtığımda, onun yanıma yere uzandığını görüyorum, sıcak kürkü beni sarmalayana kadar daha da yaklaşıyor ve neredeyse beni tamamen sarıyor,

Bana son bir kez bakıyor ve sonra başka yöne dönüyor; ben ise gece soğurken onun sıcaklığını içime çekerek ona bakıyorum.

Annem hayvanlar hakkında ne demişti?

"Onlara daima nazik davran, çünkü onlar bunu anlar.

Doğa her zaman en çok ihtiyacı olanları korur, ama senin niyetin saf olmalı. Asla korkma."

Odin bana yardım etsin diye mi kurtları gönderdi?

Saf niyetin ne olduğunu ben de bilmiyorum. Tereddütle onun tüylerini okşuyorum, yarattığı kucaklıyorum ve içime daha fazla sıcaklık sızarken nefes veriyorum.

Devasa yaratık kıpırdamadan durduğu için, kendimi ona yaslayıp annemin öldüğü için içimden gelen tüm hüznle ağlıyorum.

Tanımadığım ve anlamadığım bir dünyada yapayalnızım.

Şimdi ne yapacağım?

Bundan sonra ne olacağını bilseydim, bu kadar ağlamazdım.

Çünkü sonra olanlar, annemin benim için asla istemediği birine dönüştürdü beni.

Lavanta

Bu soru karşısında bir an şoktan donakaldım, ama daha önceki öfkem hızla geri geldi ve kanımı öfkeyle doldurdu. “Kim demiş Onun kollarında sıkışıp kalmışım, su üzerine dökülürken ona hayran olmaktan başka seçeneğim yok.

Onun kucaklamasına sıkışmış halde, su üzerine çağlayarak ona neredeyse ruhani bir görünüm kazandırırken, onu hayranlıkla seyretmekten başka seçeneğim yok.

Masallardan çıkmış bir kötü adam, kendisine ait olduğunu düşündüğü hakkı almak için davetsiz misafir olarak gelmiş.

Serbest bırakılmış sarı saçları ve öfkeyle parıldayan mavi gözleri o kadar güçlü ki, kalbimin iplerini çekip tüm vücudumu titretir, vücudumdaki her kılı uyandırır ve sınır tanımayan bir aciliyetle vızıldar.

Çünkü içinde sadece bedensel arzular var.

Bakışlarımı çıplak vücuduna doğru kaydırıyorum, kollarındaki kaslar geriliyor ve altı pak kaslarının her yerinde bulunan çeşitli öpücük izleri ve çizikler yüzünden yanaklarım yanıyor; onu lekeleyen bu sahiplenici ve tutkulu izler, gelecekte bu adamı isteyen herkese bir uyarı görevi görüyor.

Sıcak bir kızarıklık beni kaplıyor, ellerim yumruk oluyor, alt dudağımı ısırıyorum çünkü o benim ve vücudu bunun canlı ve nefes alan bir kanıt.

"Gördüklerini beğendin mi, *moy cvetochek*?" Eğlenceli ama sert ses tonu, aramızda yeri olmayan saçma fantezilerimden beni koparıyor çünkü biz hiçbir şeyiz.

O benim ilk erkeğimdi, ama bu, bunun sadece tek gecelik bir ilişki olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve bu nedenle, onun üzerinde hiçbir hakkım yok.

O zaman neden böyle bir düşünce içimde her şeyi isyan ettiriyor?

Dikleşip, yüzümdeki ıslak saçları çekip çenemi ona doğru kaldırıyorum, her kelimededen alaycılık damlıyor. “Pek sayılmaz. Peki sen benim duşumda çıplak ne arıyorsun?” Yumruğumla göğsüne hafifçe vuruyorum, daha fazlasını isteme korkusuyla ona düzgün bir şekilde dokunmaya cesaret edemiyorum. Aklım daha iyi biliyor olabilir, ama kalbim ve bedenim hâlâ onun tüm dikkatinden besleniyor ve daha fazlasını arzuluyor.

Levi sorumu görmezden gelir ve bir elini başımın üstüne koyarken diğer eliyle meme ucumu okşar; dokunuşu zaten gergin olan tenimi yakar ve zihnimi karıştırır.

Elini itip kollarımı kavuşturuyorum, ateşli bakışlarından saklanmak için elimden geleni yapıyorum ve sorumu tekrarlıyorum. “Burada ne işin var?”

"Bana öğret." Kaşlarımı çattım, ama o devam eder, öne doğru eğilir ve bu sefer açılmış avucunu köprücük kemiğime koyar. “Dün gece bana böyle demiştin, hatırladın mı?” Parmak uçlarını yara izlerimin ve öpücük izlerimin üzerinde gezdirene kadar yukarı doğru kaydırır. “Öğret bana, Levi.” Elini boynuma doladığında sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçalır elini boynuma doladığında sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir fısıltıya dönüşür; başparmağı, kalbimin ritmine uyarak çılgınca atıyor olması gereken nabzıma bastırır.

Bileği gerilir ve boğazımı sıkıca kavrar, nefes almamı engelleyecek kadar değil ama tam kontrolün onda olduğunu hissettirecek kadar. Bu beni korkutmak yerine içime ateşli bir gerginlik çeker ve ciğerlerime daha fazla hava çekince etrafımızdaki sıcaklık yükselir gibi gelir . "Ama sen benden kaçtın."

Dün gecedan kalan şehvetli görüntüler, kendi kendime koyduğum tüm kararlılığımı kırmak için tasarlanmış, en baştan çıkarıcı ve ahlaksız bir kaleydoskop gibi zihnimde parıldıyor. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, onu

ama... Gözlerindeki o şey... Karışıklık ve incinmişlik mi?

Olamaz.

Neden beni umursasın ki?

“Dün gece bana öğretmeni istedim. İlk dersin için teşekkür ederim . İşimiz bitti.” Bu homurdanan sözler kendi kulağıma bile sahte geliyor, özellikle de muhtemelen duyabileceği kadar hızlı atan kalbim varken

duyabileceği kalp atışlarımla. Neden ertesi sabah ne yapacağını öğreten bir kitap yok? Tecrübesizliğim başıma çok fazla sorun çıkarıyor! “Ve kaçmadım. En iyisi bu olduğunu düşündüm.”

"Öyle mi?"

Sesinde tuhaf bir ton var. Onlara aldırmamaya karar veriyorum ve ikimizin de duşumda çıplak olduğumuz gerçeğine odaklanıyorum.

“Evet. Beni evinden kovmak zorunda kalacağın o garip ertesi sabahı atlattık. Üstelik, uşağın, elimde en sevdiğim içkiyle beni uğurlamaya hazır olmasıyla, rutinini avucunun içi gibi biliyor gibi görünüyor.” Son cümleyi adeta yüzüne haykırıyorum

ve sonra içimden inledim çünkü bu sinir bozucu kıskançlık duygusu bir kez daha başını kaldırdı ve beni deli gibi göstermişti. Kim tek gecelik bir ilişkiden kıskanır ki?

Eskiden erkek kardeşlerimin kadınlarına takıntılı ve sahiplenici davranışlarına gülerdim; görünüşe göre aynı deliliği paylaşıyoruz, ama tüm bunlar beni çaresiz biri gibi gösteriyor.

“O yüzden neden bu kadar kırılmış gibi konuştuğunu ya da buraya neden geldiğini anlamadım.” Utanç beni kaplıyor. “Ya kardeşlerim...”

“Kardeşlerin umurumda bile değil, Lavender. Alınma sakın.” Kahkahayı zor tutuyorum, çünkü ne olacak ki? Eğer öğrenirlerse ikimizi de öldürürler!

"Kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmanın seni endişelendirebileceğini düşündüğüm için özür dilerim."

"Kız kardeşimin, bizim seks hayatımızı denetlemekten daha önemli işleri var." "Bizim seks hayatımız yok ki!"

Tabii ki bunu da görmezden geliyor. “Şu anda derslerimize devam etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.” Bana tutuşu sıkılaştır, parmakları buruşuk derime batar ve , beni duvarla sert göğsü arasında sıkıştırırken, yüzünde vahşi bir ifade beliriyor ve bana iyi bir şey vaat etmiyor. Etrafımızdaki enerji bir anda değişiyor, şehvet ve özlemle doluyor.

"Seks konusunda bir rutinim yok çünkü bir rutin, birini eve getirmemi gerektirirdi ve ben bunu hiç yapmadım." Parmakları etime daha sert batınca nefesim kesilir,

sesi boğuk ve öfkeli hale geliyor. “Ve ertesi sabahın ne kadar garip olacağını da bilemem. Hiç kimseyle geceyi geçirmedim.”

Etrafımızda buhar yükselirken beni duvara bastırıyor ve damarlarımda yanma hissi yayılırken midem altüst oluyor. “Bu sabah yanında uyanma hakkımı benden esirgedin, *moy*

cvetocek.” Bana daha da yaklaştı, kalın aletin ucunu

klitorisime değiyor ve o çenemi kaldırdığında, gözlerinde tehlike ve açlık parıldarken yutkunuyorum. “Eğer yatağımda kalsaydın, sana yeni bir şey öğrettirdim.” Dudakları kulağımın üzerinde dururken kulağıma fısıldıyor.

“Sabah seksi. Kendim hiç denemedim, ama güneşin parlak ışıkları altında bu güzel vücudu

tüm güzelliğini gösterirken.” Kulak memelerimi ısırtıyor ve sonra eti emiyor,

tüylerim diken diken olurken inlememe neden oluyor. “Bu güzel boğaz,”

yukarı aşağı okşuyor, “ben onu sikimle doldurup seninle oynamana izin vermeden önce tüm çıgıllıklarından boğuklaşırdı

.”

Bu düşünceyle arzu doğrudan klitorisime vuruyor ve dudakları aşağıya doğru kayıp omzuma dişlerini sürttüğünde boynumda gülümsediğini hissedebiliyorum. “Bunu çok severdin, değil mi, *moy cvetocek*? Bana son hak talebini koymak için.” Diğer eli enseme iniyor ve parmaklarını saçlarıma geçirip, boynumu onun yakıcı dokunuşuna maruz bırakana kadar çekiyor. “Çünkü sen benimsin.”

“Tek seferlik bir şeydi. Başka bir şey değil,” diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum, mantıklı zihnimden onu uzaklaştırmak ve evimden çıkmasını talep etmek için tüm nedenleri bana vermesi için yalvarıyorum.

Adam kendi isteğiyle evime girmişti—hayır, daha da kötüsü! İznim olmadan banyoma girmişti. Bu, kafamda her türlü alarm zillerinin çalmasına ve onun... ne olabileceği konusunda beni uyarmasına neden olmalıydı.

Bir sapık mı?

Şu anda ona resmen sürtüyor olsam bile onu sapık olarak kabul edebilir miyim?

“Bu yanlış. Biz yanlış yapıyoruz.”

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı, nefeslerimiz karıştı ve bana meydan okudu “Öyle mi, *moy cvetocek*?” Çenemi hafifçe iterek ağzımı genişçe açar ve dilini içeri daldırmadan hemen önce içeri su damlarken, inlememi ve şaşkın nefesimi boğazında hapseder. Dilini içeri daldırdığında

Bizi derin, araştırıcı, ayak parmaklarını kıvırtan bir öpücüğe hapseder; bu öpücük tüm çekingenliğimi yok eder ve alevlerin üzerine dökülen benzin gibi etki eder.

Ellerim kalçalarına düşer, ona doğru sallanırım, beklentiyle titriyor, o içime bastırırken, amım ıslanıyor, o da ne demek istediğini net bir şekilde anlatmak için düzgün vuruşlarla ağızımı keşfediyor.

Bundan kaçış yok.

Beni döndürüp sıcak duşun altına sürüklediğinde itiraz etmek için inliyorum, su dayanılmaz çünkü sanki içimden dışıma doğru yanıyormuşum gibi hissediyorum. Beni göğsüne yaslanmaya zorluyor, saçlarımı çekip sabunu alıyor. “Lavanta, benim Lavantam için. Bu, neden her zaman çiçek gibi koktuğunu açıklıyor.” Sabunu karnımın her yerine sürerek köpük oluşturduktan sonra sabunu bir kenara koyup beni yıkamaya başladı.

Dokunuşu yumuşak ve nazikti, bu da sert

vücudu ve sırtıma batmış sertleşmiş penisi ile tam bir tezat oluşturuyor. “Rahatla, *moy cvetoček*.”

Vücudumun kıvrımlarını yoğuruyor, sabunun tüm izlerini yıkayarak vücudumun her yerine görünmez izler bırakıyor ve vücuduma sadece onun dokunuşunu arzulamayı ve tanımayı yeniden öğretiyor.

Rahatla mı?

Bir kez seks yaptığımda uyarılmayı kontrol etmenin daha kolay olacağını düşünmüştüm, ama bir başkasıyla yakınlaşmanın gerçekte ne anlama geldiğini nihayet anladığında?

Bunu daha da çok arzuladığını fark ediyorsun ve uyluklarım sıkışıyor, o baskının bir kısmını yeniden yaşamak istiyor. “İşte.” Elimi tutup kalçasından çekiyor, karnımın üzerine yerleştiriyor ve emrediyor, “Ben yokken kendini nasıl tatmin ediyorsun, göster bana bebeğim.”

Umursamayacak ya da utanmayacak kadar kendimden geçmişim, parmaklar içime girdiğinde rahatlamadan hıçkırıyorum ve

dün gecedен beri hala ağrım olduğu için biraz yüzümü buruşturuyorum.

Gergin kaslarım bu özlemi gidermek için can atarak kolayca uyum

sağlıyor. “Dikkatli ol, Lavender. Sana yardım edeyim.” Elleri yukarı doğru

kayıyor, sanki tartıyormuş gibi göğüslerimi avuçluyor, başparmakları

meme uçlarımı okşuyor

ve içimden bir elektrik akımı geçiyor.

Tırnaklarım kalçasına batıyor. “Ne yapıyorsun?” Elim

onun yerine geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bu acıyı

şiddetlendiriyor ama dindirmiyor.

Bu yüzden mi bunu yapmamı istedi? Ona zaten bağımlı olduğumu göstermek için mi?

Meme uçlarımı çimdikledi. "Sana yeni bir ders veriyorum." Bu, aldığım tek uyarı bu, sonra beni öne doğru itip döndürüyor ve yine soğuk fayanslara sırtım yapışıyor.

"Bu ne dersi?"

Başını eğip, meme ucumu emmeden önce dilini üzerinde gezdiriyor emiyor, sırtım yukarı doğru kıvrılıyor, kendimi ona sunuyorum ve o bu daveti açgözlülükle kabul ediyor. Islak ağzını diğer göğsüme diğer göğsüme kaydırıyor ve aletini klitorisime sürtünürken aynı hareketi tekrarlıyor; beni saran zevk neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Cildim bile yabancı bir nesne gibi geliyor.

Onun yaramaz dili, dolaşan dudakları ve sert çekişleri. Bütün bunlar birleşince beni, adımları haykıran ve en tatlı teslimiyetle patlayabilmem için kendimi bırakmamı isteyen uçurumun derinliklerine doğru sürüklüyor.

Gürültülü bir patlama sesiyle göğsümü bırakıyor ve biraz geri çekiliyor, benimle dünya arasında sağlam bir kaya görevi görürken sırtına su çarpıyor. "Barışma seksi."

Buna gözlerimi kırpiyorum. "Barışma seksi," diyorum, peki neden bu söz omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve neden ayak parmaklarım fayanslara kıvrılıyor?

"Ben hiç denemedim, o yüzden sanırım bu ikimiz için de yeni bir ders olacak, değil mi?" O, penisini kavrar ve bakışlarım sertleşmiş uzunluğuna odaklanır, bu manzara içimdeki her şeyi bir kez daha alevlendirirken, kalın, nabız atan damarı dilimle izlemek isterim.

Sert penisini tabandan ucuna doğru okşuyor, başını kaplayan ön sıvısını görünce içim sıkışıyor ve dudaklarımı yalıyorum, Onun tadını hayal ediyorum. Tırnaklarım göğsüne batıyor ve o dişlerinin arasından tıslayarak diyor ki, "Ne kadar da sabırsızsın, *benim çiçeğim*? Ne istiyorsun?" Açık parmaklı eli karnıma konuyor ve beni tamamen kaplayana kadar aşağıya doğru kaydırıyor; avucunun iç kısmı klitorisime baskı yapıyor ve beni saran binlerce gıcıklayıcı his karşısında nefesim kesiliyor; bu hisler zihnimi kirleten şehveti alevlendiriyor. "Ah, Lavender. Bak, erkeğin için ıslanıyorsun." Orta parmağını merkezimde gezdiriyor, girişin etrafında daireler çiziyor ama neredeyse hiç girmiyor, bu da çıldırtıcı arzuyu daha da büyütüyor. "Amcığın beni sadece bir geceliğine aldı ama şimdiden yalvarıyor." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve klitorisime biraz daha baskı uygularsa ben...

Dokunuşu kaybolduğunda hayal kırıklığıyla inliyorum ve ağzında şeytani bir gülümseme belirirken bakışlarımız çarpışıyor. "Hayır, *benim çiçeğim*. Seni sertçe sikip bir daha benden kaçmamamı hatırlatmadan önce amının biraz daha ilgiye ihtiyacı var. Çünkü sen. Benimsin."

Dizlerinin üzerine çöküyor, uyluklarımı ayırıyor ve bacaklarımdan birini omzuna atıyor; beni gözlerinin önüne sererken sıcak nefesi içimi okşadığında, arzu dalgalar halinde içime çarpıyor. Vücudumun merkezi kasılır, zonklama beni tüketen özlemi daha da artırır ve baskı artar. "Sanmıyorum ki—" diye fısıldarım, parmaklarımı saçlarına dolayarak onu itmek isterim, ama bunun yerine onu kendime doğru çekerim, kalçalarımı ona doğru kaldırırım. "Aman Tanrım," diye haykırırım dudakları üzerime konduğunda, dilini kıvrımlarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirip klitorisimi yakaladıktan sonra ve onu sertçe emiyor.

İçimdeki her şey yanıyor, her yalama ve her dokunuş zaten alev alev yanan ateşe yakıt ekliyor, tek bir şey istiyor.

Onun dokunuşuna muhtaç, aklıktan kıvranan bedenime rahatlık getirecek teslimiyetim ve tam bir zevk.

O önce bir sonra iki parmağını içime soktuğunda ayağımın topuğu sırtına batıyor ve o dilini üzerimde ileri geri kaydırırken dengeyi sağlamak için saçlarına tutunuyorum. Acı zevkle karışıyor, alt karnımdaki basıncı artıran baş döndürücü bir kombinasyon yaratıyor, titreme tüm vücudumu sararken ateş beni ısırtıyor.

Parmaklarını çıkarıyor ve dilini içime sokarken beni iyice açıyor, içimden geçen sıcaklık önceki acıyı dindiriyor, ardından buharla hiçbir ilgisi olmayan sıcak dalgalar geliyor.

Sallanmaya başlıyorum, sürtünme arıyorum ve o beni yutarken bedenime homurdanıyor.

"Levi, boşalmam lazım," diye yalvarıyorum ve saçını çekerek kendime bir inilti kazandırıyorum. Titreşim doğrudan klitorisime ulaşıyor ve tüm yüzünü bana bastırma dürtüsüne zar zor direniyorum.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, o dilini kıvrımlarımın üzerinde gezdirip, klitorisim nabız gibi atarken ağzını yana kaydırıyor, bir saniye önce

"Bir dahaki sefere sana zaman ayıracağım. Düşünemeyecek hale gelene kadar dilimin üzerinde defalarca boşalacaksın."

"Bir dahaki sefere sana zaman ayıracağım. Aklını başından alana ve

ben olmadan senin de olmadığını öğrenene kadar dilimin üzerinde defalarca boşalacaksın." Levi uyluk içimi ısıtıyor, küçük öpücükler yağdırıyor, sonra yavaşça yukarı doğru yükseliyor, göğsü bana değdiğinde karnım çöküyor, o yontulmuş kasları içimdeki açlığı daha da artırıyor ve bacağımı kalçasına dayıyor. "Şu anda sana bir şeyi hatırlatmam gerekiyor." Parmakları derime batıyor ve düşünmeden kollarımı ona doluyorum, bacaklarımı da sarmalıyorum, etrafımı saran buhar ve sıcaklık içinde ağır ağır nefes alıyorum. "Benden kaçamazsın. Sen. Benim.

Sert bir

bir hamle ile içime girerken, kalın bedeni içimi gererken ikimiz de inliyoruz ve anlık bir rahatlama, nefes alamayacak kadar güçlü bir beklenti ve ihtiyaçla birlikte her hücremi dolduruyor.

Ne zaman prezervatif takacak zaman buldu?

Geriye doğru sallanıyor, o acı verici derecede yavaş hareket ederken tırnaklarım ensesine batıyor, her sert santimini hissetmemi sağlıyor. Sonra tekrar ileri doğru itiyor, beni fayanslara sıkıca bastırırken tutkulu ve derin vuruşlarla ağızımı ele geçiriyor, onu yeniden sahipleniyor.

Dilin her yalaması bana bu delilikten kaçış olmadığını söylüyor deliliğin kaçış olmadığını söylüyor, etrafımda bağımlılık yaratan bir çılgınlık yaratıyor, beni onun sapkın ve karanlık arzularının derinliklerine çekiyor. Zihnim direnmeye çalışabilir ama bedenim dinlemek istemiyor ve bunun yerine kalçalarının her güçlü hareketinden zevk alıyor, o içime girdiğinde . Ağrıyan meme uçlarım göğsüne değdiğinde nefesim kesiliyor, o öpücüğün içinde inlerken uyluklarım onu sıkıca sarıyor.

Ağızımı ondan çekip, başımı fayanslara yaslıyorum, üzerimize su düşerken tüm varlığım yanıyor, o dudaklarını boğazıma bastırıp beni ısıtıp emdikçe cildim geriliyor, muhtemelen gizlemem gereken yeni bir dizi öpücük izi bırakıyor, ama şu anda umurumda değil.

Biraz sırtımı kavisliyorum, boynumu onun dolaşan ağızına maruz bırakıyorum, o ise içime girmeye devam ederken dudaklarını yara izlerimin üzerinde gezdiriyor, her hareket bir öncekinden daha sert ve daha derindir. "Bu bir hata." diye hıçkırıyorum, beni daha yukarı kaldırıp itişlerini derinleştirdiğinde parmaklarım saçlarına dolanıyor. Dudakları meme ucumu çekene kadar aşağıya doğru kayıyor, sonra dilini üzerinde gezdiriyor. "Durmaliyız."

Bu tek seferlik bir şey olmalıydı, tüm içsel engellerimi yıkmak için tasarlanmış ilk cinsel deneyimim. Kimsenin lekelemeyeceği bir sır.

Diğer tüm duygularım gibi dünyadan saklanan bir zaaf, ancak Levi buna izin vermiyor.

Aslında, tüm hayallerimi yıkıyor ve beni baştan çıkarıcı uçurumuna sürüklüyor, deneyimsiz bedenimi görünmez ağlarla sarıyor ve ona sadece ona tepki vermeyi öğretiyor.

Ve bu anda merak ediyorum... Arzularıma kapılıp sonuçlarını düşünmemek o kadar kötü bir şey mi?

"Neden düşünelim ki, *benim çiçeğim*?" Diğer göğsüme doğru ilerliyor, meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve kollarında titrememe neden oluyor. Boynundaki damarın nabzını izliyorum, hızı arttıkça kasları bana karşı neredeyse sertleşiyor, vuruşları daha sert hale geliyor. "Sana Sana söylemiştim. Biz ayrılmazız." Ağzını yukarı doğru kaydırıyor ve ateşli bir öpücükle birleşiyoruz, inlemelerimi yutuyor, ileri geri hareket ettiriyor, içimdeki basıncı ben parçalanana kadar artırıyor.

O kendi doruğuna ulaşana kadar birkaç kez daha içime girerken içim onun etrafında kasılır ve öpüşmeyi bitiririz, birbirimize bakarken ağır ağır nefes alıyoruz, kollarım onu sarmış ve ona sıkıca sarılmış durumdayım.

Bu kucaklaşma kalbimi sıkıştırıyor, kokusu ve sıcaklığı bana derin bir rahatlama getiriyor. Ve bu bir felaket.

"Levi. Bunu bir daha yapamayız," diye fısıldıyorum boynuna, o suyu kapatıp duştan çıktığında inliyorum, hava cildime serin bir dokunuşla geliyor. Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve o prezervatifi çıkarıp çöp kutusuna atarken ben biraz sallanıyorum.

Beni aynaya dönük olarak döndürüyor, ellerim lavaboya dayanıyor ve o avucunu karnıma koyduğunda parmaklarım tezgâhın üzerine kıvrılıyor.

Yansımamızdan gözlerimi kaçırıyorum. Bu benim için çok fazla; onun kusursuz mükemmelliği, yara izleriyle dolu bedenimin yanında daha da parlak görünüyor.

Eminim şu anda bizi görenler, neden birlikte olduğumuzu merak ederlerdi.

Levi, gerçeklerden kaçmama izin vermiyor, çenemi kavırıyor ve kırmak istediğim aynaya tekrar bakmamı sağlıyor.

"Bize her baktığında, şunu hatırla." Parmaklarını boynuma ve omzuma kaydırıyor, yara izlerimi ve öpücük izlerimi okşuyor. "Bundan kaçmanın kaçış yok. Dün gece senden bir seçim yapmanı istedim ve sen de yaptın." Eli boğazıma konuyor. "Bırak kendini ve kaınılmazı kabul et."

Levi sevgi ve kabul içinde büyüdü, bu yüzden dış dñnyanın farklı olanlara ne kadar acımasız davranabileceğinden haberi yok.

Ama daha da önemlisi...

Bu oyununun kendisi için sadece bir eğlence olduğunu anlamıyor

Ve benim için potansiyel bir kalp kırıklığı.

Çünkü tüm bunlar bittiğinde acı çeken tek kişi ben olacağım.

Levi

Moy cvetochek benimdir.

Ne yazık ki onun için... bu durum onu sonsuza dek onun radarına sokar ve hayatını tehlikeye atar.

Çünkü benim olan her şey onu her zaman tehdit eder ve bu da onu sonunda tuzağa düşürmemi sağlayacak.

Lavender bir amaca ulaşmak için bir araç olacaktı.

Ama şimdi?

Onu benden almaya alışanlara Tanrı yardım etsin.

Kardeşleri de dahil.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Kederin ilginç yanı nedir?

Aslında ona odaklanıp kaybının yasını tutabilenler için bir ayrıcalıktır.

Çünkü hayatta kalmak zorunda olduğunuzda?

Tek hissedebileceğin, ruhunu yavaşça kemiren boşluktur.

*Ta ki artık kendini tanıyamaz hale gelene
kadar.” Levi*

Levi, 6 yaşında

“Bu kötü bir işaret.” Uzakta bir baykuş ötüp kurt bana hırladığında iç çekiyorum. “Burada çilek yok,” diyorum ona, çalıları kenara çekip ona boş yaprakları gösteriyorum. “Başka bir yere gitmeliyiz.” Tam o sırada baykuş biraz daha ötüyor ve çeşitli ulumalar geceyi dolduruyor, bu da beni irkiliyor ve gökyüzünde parlak bir şekilde parlayarak tüm ormanı aydınlatan dolunaya bakmamı sağlıyor.

Kurt sürüsü bu gece avlanacak ve bu benim için asla iyiye işaret değildir. Yolda hızla birkaç yaprak koparıp, iki ağacın arasından görünen ve iyi bir siper görevi görüyor.

Bunu iyi bilirim, onlardan yeterince saklandım ki rutinlerini öğrendim ve benim kurtum iyi olabilir... ama onun da sınırları var ve o bir alfa değil.

Eğer beni parçalamaya karar verirlerse, o beni korumaz.

Kurt biraz hırladı ve sonra peşimden geldi, bir başka uluma yankılandığında burnuyla bana dokundu ve ben gözlerimi devirdim.

“Elimden

olabildiğince hızlı gidiyorum,” diye fısıldadım ona, ayaklarımın altında dalların kırılmaması ve etrafımdaki diğer avcılarının varlığını fark etmemesi için adımlarıma dikkat ederek.

Yani, avlanmak ve öldürmek için buraya gelen ve bir hayvan yakaladıklarında sevinçle silahlarını ateşleyen insanlar, ya da daha doğrusu canavarlar.

O onları buraya sürekli davet ediyor.

Bodrumdan kaçtığımdan beri son birkaç aydır bu ormanda yaşıyorum ve kurt benim tek arkadaşım oldu.

Bana su içtiğim ve bazen yıkandığım gölü gösterdi çünkü annem bana bunu her gece yapmam gerektiğini öğretmişti. Bu mağarayı bulmama da o yardım etti ve benim için tüm yiyecekleri bulan da oydu.

Çoğunlukla çilek, mantar ve bazen de yapraklar. Bana birkaç kez kuş ve tavşan getirdi ama

. Ayrıca, o kadar kan beni hasta ediyordu.

İlk başta onun kocaman olduğunu sanmıştım. Bu, sürüsünü görmeden ve onun da benim gibi bir yavru olduğunu anlamadan önceydi. Benimle uzun süre kalmıyor, sadece birkaç saat, sonra diğer

. Beni ormanı keşfetmem için dışarı çıkardığı her seferinde, benim için bir çıkış yolu aradığını düşünüyorum. Kaçışın olmadığı, sonsuz bir labirent gibi görünüyor.

Yine de labirentin derinliklerinde kalıyorum ve canavarın hâlâ yaşadığı ve çok misafiri olduğu için partiler verdiği

. İçimdeki her şey daha yakına gitmemi ve belki de küçük kız kardeşimi aramamı haykırsa da, bu dürtüye direniyorum.

Beni yakalarsa, beni öldürecek ve o zaman o kazanacak. Annemi bu şekilde hayal kırıklığına uğratamam.

Umutsuzluk beni sarmalıyor, ama başımı sallayıp elimizdeki duruma yeniden odaklanıyorum.

Annem'in dediği gibi duygular bir zayıflıktır ve ben zayıf olamam.

Zayıf hayvanlar vahşi doğada hayatta kalamaz. Avlanırlar ve öldürülürler.

Bunca zaman boyunca dış dünya hakkında çok şey öğrendim, keşfedebileceğim her şeyi keşfettim ve annemin bana anlattığı tüm hikayeleri hatırladım.

Dünya, ne kadar korkutucu olsa da çok güzel.

Kolumu kaşıyorum, vahşi doğada da kaçınılmaz olan yeni morlukları görünce iç çekiyorum. Tek giysilerim, yırtık pantolonum ve bana artık küçük gelen bir gömlek, ve zaman geçtikçe ne yapacağım diye merak ediyorum.

Geceleri hep dua ederim.

Annemin dediği gibi tanrılara dua ediyorum, tıpkı bana kurdu gönderdikleri gibi, buradan çıkabilmem için yardım ve merhamet diliyorum.

Hayatta kalmamın bir yolu olacağına inanıyorum.

"Geri dönmelisin," diyorum kurda. "Ben iyi olacağım." Elimi ve o elimi koklayana kadar bekliyorum, sonra parmaklarımı kürkünün içinden geçirip onu hafifçe okşuyorum. Ona dokunmak için her zaman iznini istiyorum.

Her şeye rağmen, ona sahip olduğum için çok minnettarım ve umarım her gün sadece beni koruyup besleyerek, benim büyümemi ve onun için daha büyük bir lezzet haline gelmemi sağlamadığını umuyorum.

Kim bilir?

Belki genç kurtlar da en büyük avı getirerek sürüye kendilerini kanıtlamak zorundadırlar.

Onun avlanışını da izliyorum; araziye nasıl değerlendirdiğini, kokuları nasıl kokladığını ve onları nasıl takip ettiğini. Tamamen odaklanmış hali takdire şayan. "Siz

Bir gün beni yemeyeceksin, değil mi?" Diye homurdanıyor, dilini avuç içime değdirip yalamadan önce dişleri avuç içime sürtünüyor ve ben kıkırdamaya başlıyorum. "Üzgünüm, sormak zorundaydım."

Mağaraya neredeyse varmışız ki uluma şiddetleniyor ve ben donup kalıyorum çünkü hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Kurtum da aniden durur ve bir saniye sonra beni , ama bu sefer ters yöne. Daha önce hiç yapmadığı bir şey. "Neler oluyor?" diye fısıldıyorum ve o hırılıyor; bu, bana susmamı söyleme şekli.

Beni biraz daha itiyor, ben de uluma her geçen saniye daha da güçlenip yaklaşıyor.

Hayır!

Sürü mağaramı mı buldu?

Yolda ağır bir kayayı kapıp daha hızlı koşmaya başlıyorum, kurt da bana katılıyor ve tam o anda havadaki uluma sesleri silah sesleriyle karışıyor, ardından kargaların cıvıltıları geliyor.

Ne? Hayır!

Avcılar genellikle dolunayda gelmezler, kurtlardan uzak durmayı tercih ederler ve her zaman çeşitli ördekleri ve tavşanları avlarlar. Onlar ormana girdiklerinde orman sessizleşir ve çeşitli geyikler, dişi geyiklerle birlikte yavrularını korumak için onlardan kaçmak üzere ormanın derinliklerine doğru giderler.

Ormandaki tüm hayvanların ortak bir düşmana karşı birleştiğini gördüğüm tek zaman budur.

"Kurtlar burada lan. İnanamıyorum!" diyor biri ve bunca zaman sonra bir insanın konuşmasını duymak çok garip geliyor. "O haklıydı. Robert haklıydı. Dolunayda daha aktif oluyorlar."

"Hadi o piçleri avlayalım. Tüfeklerimiz var." Birkaç el daha silah sesi, ardından kurtların uluması ve benim kurtumun pençesiyle bana vurması, bu yüzden sağa, hiç gitmediğimiz yola doğru koşuyoruz. "Kurtları öldürürsek bize cömert bir miktar ödeyeceğini söyledi."

"Çünkü o çocuğu istiyor."

Bu ima karşısında kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve kendimi hızlı koşmaya zorluyorum, rüzgar yanaklarımı tokatlarken korku damarlarımdan akarken, ciğerlerim oksijen için yalvarsa da durmuyorum.

Durmak, ölmek anlamına gelir.

Hayatta kalmalıyım, çoğu gün neden böyle bir söz verdiğimi merak etsem de.

Ayaklarım yanıyor ve kurt, ben asfalt yola çıkana kadar sırtımı itmeye devam ediyor; sesler hâlâ yüksek ve çok yakın.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Yol düz ve geniş bir alana yayılıyor. Zemini hiç bu kadar düzgün bir şekilde uzandığını hiç görmemiştim ve bu açık alan şaşırtıcıydı. Görünürde ağaç yoktu ama... dağlar vardı.

Her zamanki yaşam alanımdan çok farklı olan bu açık alana hayretle bakıyorum. "Bu da ne?" diye mırıldanıyorum ve karnıma sürtünen kurda dönüp uzun uzun okşuyorum. "Beni buraya sen mi getirdin? Teşekkür ederim."

Daha fazla silah sesi yankılanınca, bana son bir kez daha dokunur ve sonra ormana doğru koşar, başını geriye eğip o kadar yüksek sesle ulur ki kulaklarımı kapatmak zorunda kalırım. “Şuradaki gri kurda bakın!”

Ve bir anda, gözümün önünden kaybolur; diğer kurtlar da onun çağrısına cevap verdiklerinden, sesler onun peşinden gider gibi görünür.

Beni bir kez daha korudu.

Yola çıkıyorum, etrafa bakıyorum, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Bekleyip sonra ormana geri mi dönmeliyim?

Geceleri korkutucu ve soğuk olabilir, ama en azından tanıdık bir yer. Burada ise hiçbir şey anlamıyorum.

Can sıkıcı kornalar duyularımı rahatsız ederken, parlak bir ışık etrafımdaki her şeyi kör ediyor ve ben yere oturup yüzümü buruşturuyorum, tamamen yönümü kaybetmişim.

Burnumdan nefes alıp veriyorum, gözlerimi kırpıp kırpiyorum, görüşümü ayarlıyorum, sayısız beyaz noktanın kaybolmasını bekliyorum ve her şey sonunda netleştiğinde dehşetle nefes alıyorum.

Çünkü iki adam bir arabadan iniyor — sanırım? İnsanların oturabileceği dört tekerleği var, annem eskiden arabayı böyle tarif ederdi — ve bana çılgınca gülümsüyorlar, bana canavarı o kadar çok hatırlatıyorlar ki.

Bakışlarında aynı acımasızlık var.

"Vay, vay, vay. Şuna bakın," diyor içlerinden biri, ağzındaki küçük çubukla oynayarak. "Burada kim var bakalım?"

Diğeri başını sallıyor. "Tıpkı tarif ettiği gibi kirli ve yaralı." Ben geri adım atarken ikisi uzun uzun gülüyor. "Bütün bunların altında, ama o güzel. Fazla güzel."

Bunu söyleme şekli içime daha fazla korku salıyor ve canavarın yanında hissettiğim o tanıdık mide bulantısı

"Robert onun için iyi bir miktar para sözü verdi, John."

John omuz silker. "Onu bulduğumuzu bilmesine gerek yok. Lanet parasını kendine saklasın, biz onun için teklif ettiğinden daha fazlasını alacağız.

Ayrıca, Robert bir psikopat. Bu çocuğu ona götürürsek bizi öldürebilir."

Diğeri iç çekişine bakılırsa pek ikna olmuş gibi görünmüyor. "Emin misin?"

"Satılır." Bir adım atar, ben de geri çekilip ona taşıma fırlatırım, bu da bana daha fazla kahkaha kazandırır. "O bir savaşçı ve o sapık herifler ruhları kırmayı severler. O mükemmel."

Arkamı dönüyorum ama çok uzağa gidemedim güçlü kollar beni . "Yakaladım." Kollarında kıvrılıp onu ısırmaya ve tekmelemeye çalışıyorum, ama o bana sertçe vurup beni arabanın içine atıp ağzıma yapışkan bir şey yapıştırınca çığlık atıyorum. "Gücünü sonraya sakla, güzelim. Cehennemde ihtiyacın olacak."

Mücadeleye devam ettiğim için, bana yine ağır bir şeyle vurdular ve her şey karardı.

O zamanlar yeryüzünde cehennemi yaşadığımı mı sanıyordum? Beni bekleyenlerle karşılaştırıldığında o hiçbir şeydi.

Çünkü insanın açgözlülüğünün sınırı yoktur.

Bu gerçeği çok küçük yaşlardan beri biliyorum.

Lavanta

"Kardeşlerim beni öldürecek," diye fısıldıyorum ve bu sözüm, kahve dükkanının yanına park eden Gordon'dan bir kıkırdama koparıyor.

"Merak etmeyin hanımefendi. Eminim anlayacaklardır." "Tabii."

Arabadan atlayıp, sağ köşede, kocaman şemsiyenin altında bulunan her zamanki masalarına doğru koşarım. Mekan, masalar arasında telaşla koşturan garsonlarla doludur.

Emmaline beni ilk fark eden oluyor, Rafael'in yanındaki sandalyeye otururken bana el sallıyor ve bu, onların karşı tarafında birlikte oturan Aileen ve Rush'ın da dönmesine neden oluyor. "Merhaba. Geciktiğim için özür dilerim."

Masada herkesi net bir şekilde görebileceğim baş tarafındaki boş sandalyeye oturup menüyü alıyorum.

"Geç kalmadın. Siparişlerimizi yeni verdik," diyor Aileen. "Çok güzel görünüyorsun."

Zümrüt yeşili bir elbise ve gümüş rengi babetler giymeyi tercih ettim, saçlarımı at kuyruğu yaptım ve fondöten ve kapatıcıyı bolca kullanarak öpücük izlerini gizledim. Bunun gerçekten işe yaramasına şaşırdım.

"Teşekkürler. Bugün hava çok sıcak." Bu yüzden, her yere dağılmış çeşitli vantilatörlere minnettarım.

Emma elinde bir tabletle masamıza gelir ve "Hoş geldiniz Bayan Wright. Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Her zamankinden mi istersiniz?" diye sorar.

"Merhaba! Sadece yeşil çay ve yumurta lütfen. Tatlı istemiyorum." Hiç aç değilim ama hiçbir şey yememem şüphe çekebilir.

Kardeşlerim eşlerine sarılıp tamamen rahat davranıyor olabilirler, ama beni baştan aşağı tarayan şahin gibi bakışlarını ya da aralarındaki sessiz iletişimi hiç gözden kaçırmıyorum, ki bunu her zaman sinir bozucu bulmuştumdur.

Ya da belki de böyle bir bağı paylaşabileceğim bir ikizim olmadığı için kıskanıyorumdur.

Benim boktan zihnim söz konusu olduğunda olasılıklar sonsuzdur, bu yüzden bunu irdelemeyi tercih etmiyorum.

Emma başını sallar, menüleri alır ve restoranın içine koşar; ben ise kardeşlerim bana bakmaya devam ettiği için yüzüme daha parlak bir gülümseme yapıştırırım. "Cumartesi akşam yemeği nasıldı?" Aileen'e bir göz atıyorum. "Öyle aceleyle çıktığım için özür dilerim. Öyle yapmamalıydım. Ailenizi arayıp özür dileyeceğim."

Aileen elimi okşadı. "Bunu dert etme. Ailem anlıyor. Yine de seninle konuşmaktan her zaman mutluluk duyarlar."

Her zaman nazik davrandılar, ancak yirmi yaşındaki oğullarıyla yattığımı öğrendiklerinde bana ne kadar nazik davranacaklarını bilemiyorum.

"İyi misin?" diye sordu Aileen ve elinin tersini yanağıma bastırdı. "Yüzün kızarmış."

Daha çok utanmış ve dehşete kapılmış gibiyim, Lachlan ve Valencia'nın gerçeği asla öğrenmemesini umuyorum.

"İşte çayın." Emma, porselen fincanı ve çaydanlığı önüme koyar; buharlı, taze koku burnumu gıdıklar.

"Teşekkür ederim."

"Yumurta ve avokado da birazdan gelir." Çayı fincanıma doldurur ve tekrar uzaklaşır.

Kupayı ağzıma götürüp bir yudum alıyorum; o topraksı tadı ve kurumuş boğazımdan aşağı süzülen sıcaklığı keyifle karşılıyorum, ama tam o sırada Aileen koltuğundan fırlayarak "Levi!" diye bağırınca öksürüyorum. Yan tarafa bakıyorum

ve onun bize doğru yürüdüğünü izledim; kot pantolon ve gömlekle örtülü zayıf, kaslı vücudu, çeşitli genç kadınların ona bakıp gülümsemesine neden oluyordu.

Adam nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çekiyor ve her hücremle bundan nefret etsem de içimi bir şeyi bıçaklamak gibi bir arzu kaplıyor

Onu kıskanmamam gerek. Bu sadece anlamsız bir... şey, her neyse.

"Merhaba prenses," der bize katılırken ve Aileen onun kollarına atlar. "Tüm bu düşün hazırlıkları seni rehin aldı sanmaya başlamıştım rehin aldığını düşünmeye başlamıştım."

Aileen gözlerini devirdi. "Cumartesi günü kaçan sendin. Benim suçum değil." Kaşlarını çatı. "Bu arada, nereye gitmiştin? Personel, geldiğin gibi on dakika sonra çıktığını söyledi." Kollarını kavuşturdu. "Ayrıca, nişanlanmadan önce aile malikanesinde kalmak zorunda kalırken, senin tek başına bir şehirde yaşamana izin verilmesi çok haksız ve cinsiyetçi."

Aileen, on dört yaşında okulu bitiren bir dahi. On dokuz yaşında lisans derecesini aldı ve kısa süre önce yüksek lisansa başladı.

Yine de tüm bunlara rağmen, Lachlan kızını en nadir elmaslar gibi korudu ve yirmi bir yaşına gelene kadar evden ayrılmasını yasakladı

Kardeşim onu adamızda kaçırmaya karar verdiğinde, önünde parlak bir gelecek vardı, ama orada cehennemi yaşamak zorunda kaldı.

Nişan kelimesini duyunca Levi'nin gözlerinde bir anlığına bir karanlık çöktü, ama kızın burnuna hafifçe dokunurken gülümsemesini bozmadı.

"Seni koruduğumuz için özür dilemeyiz, prenses."

ve sonra dikkatini Emmaline'e yöneltir. "Merhaba, zarif kız." Selamında belli bir sıcaklık var. Kızların bana anlattıklarına göre, Wyatt, Ian ve Levi hep birlikte büyüdükları için birbirlerinin kız kardeşleriyle iyi ilişkiler içindeler. "Her zamanki gibi

her zamanki gibi muhteşemsin." Emmaline, ona sarılmak için eğildiğinde

gülüyor. "İltifatları kes, Scott. Bu kadın evli," diyor Rafael diyor ve elini uzatıyor, Levi de elini sıkıyor. "Burada ne işin var?"

"Oh hayır. Beni gördüğüne sevinmedin mi?" Rush'a dönüyor ve onlar da el sıkışıyorlar, ama Levi'nin elini bir anlığına sıkıca kavradığını ve sırtımdan bir ürperti geçtiğini fark etmedim.

Bir şeyden şüpheleniyor mu? İmkansız.

Eğer bilseydi, ortalık cehenneme dönerdi.

"Lavender." Gözlerimiz buluşur ve tüylerim diken diken olur; bu bana, bir saatten az bir süre önce bana yasak şeyler fısıldayan o derin sesini hatırlatır. "Seni tekrar görmek güzel. Nasıl?"

Demek böyle oynamak istiyor? Geçmişte bana hiç de iyi davranmazken, şimdi aşırı derecede nazik mi davranacak?

"Harika."

Yüzünde bir gülümseme belirir ve masanın diğer ucunda, karşımdaki sandalyeye oturur. Rafael'e seslenir. "Soruna cevap vermek gerekirse, beni kız kardeşim davet etti." Emma ona dumanı tüten siyah kahve getiriyor. Bildiğim kadarıyla, bu onun en sevdiği içecek. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şey ister misin?" "Hayır."

Tabağımı, çatal ve bıçakla birlikte önüme koyar. "Alın."

O diğer siparişleri almak için uzaklaşırken, Rush konuşur. "Seni bir süredir davet ediyorduk, ama sen hep reddettin. Ne değişti?"

"Görünüşe göre düğüne katılıyorum."

Aileen homurdandı. "Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Sen benim kardeşimsin!"

"Evet, ama ben Rush'ın kardeşi ya da arkadaşı değilim."

"Seni dışlanmış hissetmeni istemedik," der kardeşim, parmaklarıyla masaya vurarak. "Ayrıca, aileyi kan bağı tanımlamaz."

Levi buharlı fincanını eline alır ve büyük bir yudum alır; bu sırada ondan, muhtemelen başkalarının pek fark edemeyeceği bir soğukluk yayılıyor. Ama ben onun mikro ifadelerini incelemeye alışkınım.

"Doğru. Hepimiz büyük, mutlu bir aileyiz."

Hâlâ anlamıyorum.

Aileen'e göre, Rush'a olan duygularını kabul etmesi için onu cesaretlendiren kardeşiymiş ve hatta Lachlan aile malikanesinde onları neredeyse yakaladığında onlara yardım bile etmiş.

Eğer kardeşimin yaptığını o kadar büyük bir suç olarak görüyorsa, neden onunla bu konuda hiç yüzleşmedi?

Cevap, Levi'nin Aileen'e göz kırptığı anda aklıma geliyor. Aileen, tabağını ona doğru kaydırıyor ve Levi'nin sevmediği ekmek çekirdeklerini ayıklıyor, Levi de bir parça alıyor.

Aileen kardeşimi seviyor, bu yüzden bunu kabul etti, ama intikam arzusu ortadan kalkmadı.

Rush'ın fiziksel olarak zarar görmesini veya Aileen'den ayrılmasını gerektiren türden bir intikam değil. Kardeşimin duygusal acıyı yaşamasını istiyor ki, eylemleriyle ailemize ne kadar zarar verdiğini anlasın.

Ben tüm bu olayların bir yan hasarı mıyım? Bir gün kardeşime bizim hakkımızda anlatarak onu incitmek için mi benimle yatıyor?

"Peki benim düğünde olmam ne anlama geliyor?"

Çatalımı alıp yumurtama daldırıyorum, her kelimesini içime çekerek her kelimesini dikkatle dinlerken kayıtsızmış gibi davranmaya çalışıyorum. Genelde bu kahvaltılarda çok sessizimdir, bu yüzden kimseye şüpheli gelmemeli. "Beş nedime ve beş sağdıçımız var." Yumurtadan bir ısırık ağzıma atıp lezzetli tadını tadarken, müstakbel gelin her şeyi açıklıyor ve ben hâlâ neden burada olmam gerektiği konusunda kafam karışık. "Pierre ve Eve, Caroline ve Dante, Emmaline ve Rafael, ki o aynı zamanda sağdıç, ve Orion ile Diana."

İkinci dereceden kuzenimiz de yeni eşiyle birlikte düğüne katılıyor mu? Ne sürpriz ama.

Orion, Boston'daki imparatorluğunu yönetiyor ve ayrıca herkesi korkutan bir yara izi var. Kimse onunla uğraşmaz, çünkü öfkesi yıkıcı olur. Umarım sonsuza dek cehennemde acı çeken babasının vasiyeti nedeniyle — amin — otuz altı yaşına basmadan evlenmek zorundaydı ve Diana ailesini kurtarmak istedi, bu yüzden bir evlilik sözleşmesi

Bir noktada, Aileen ve Rush'ın nişan partisinde birbirlerine aşık gibi göründükleri için bu bir aşk birliği haline geldi.

"O zaman geriye Lavender ve sen kalıyorsunuz," diye bitirir Aileen, ben de bu söz üzerine donakalır ve kız kardeşini dinleyen ona bakarken ağzımdaki yumurtaların tadı acılaşıır. "Aranızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum, ama düğün için bunları bir kenara bırakıp birlikte mihraba yürüyebileceğinizi düşünmüştüm."

"Benim için sorun değil." "Kesinlikle hayır!"

İkimiz de aynı anda cevap veriyoruz. Herkesin başı benim yönüme dönüyor, ben de çatalımı bırakıp boğazımı temizliyorum. "Yani... bizim eşleşmemiz tuhaf olmaz mı?"

"Neden?" diye sordu Emmaline, kaşığıyla biraz dondurma alıp. "Bunun nesi tuhaf ki?"

Bu bir kabus! Olan onca şeyden sonra bu adamla koridorda yürüyemem! Videolar, fotoğraflar ve kim bilir başka neler olacak.

Bu işin sonu felaketle bitecek. Gerçeği söyleyemem, bu yüzden başka bir sorun bulmaya çalışıyorum.

"Yaşımız." Bu sözümün ardından sessizlik çöker, ben de benim bakış açımı anlamalarını umarak konuyu biraz daha detaylandırmaya karar veririm. "Ondan çok daha yaşlıyım."

"Rafael benden on beş yaş büyük," diye cevapladı Emmaline, dondurmasını mırıldanarak yiyordu. "Ve Dante, Caroline'dan on yaş büyük."

"Bu farklı bir durum."

"Nasıl farklı?"

"Siz gerçek bir çiftsiniz. Birbirinizle eşleşmeniz gerekiyor." Daha çok, sahiplenici erkeklerinin başkalarının onlara dokunmasına izin vermemesi gibi. "Her neyse... belki de başka birini bulmalısın? Levi'ye Levi ile mükemmel uyum sağlayacak biri. Benim için sorun değil." Ne yalan ama.

Düğünlerine katılmayı çok isterdim ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, Levi'nin yanında başka birinin olmasını istemezdim, çünkü bu bana, bir kez daha, birbirimiz için ne kadar yanlış olduğumuzu gösterirdi.

Yine de bencil olamam. Mantıklı olmalıyım.

"Sen benim mükemmel eşimsin. Neden başka birini isteyeyim ki?"

Gözlerimiz buluştuğunda, yumuşak sesli sözleriyle içimde kelebekler uçuşmaya başlıyor, bakışları ipek gibi tenimde kayıyor ve içimdeki her şeyi ateşe veriyor, vücudum daha önce bana verdiği zevkten hâlâ titriyor

Ama biz bir sırız, dünyadan saklanması gereken korkunç ve kirli bir sır, ortaya çıkarsa beni incitecek bir sır.

Bu yüzden Levi'ye sertçe bakıyorum, o da bana göz kırpmıyor, bir yudum daha alıyor ve

benim sinirlenmemden açıkça zevk alıyor. “Ah, ne kadar tatlı dilli birisin?” Kardeşlerim hareketsiz otururken, Aileen ve Emmaline’in bizi izlediğini fark ederek onun ciddi sözlerini hafife alıyorum. “Düğünün mükemmel olmalı ve arkanızdan bizi eşleştirdiğiniz için fısıldaşan insanlar her türlü dramaya yol açar.”

Hepsi, bunu önerdiğim için deliymişim gibi bana bakıyor. “Şey, doğruyu söylemek gerekirse, sadece yaşları uygun çiftleri seçseydim, bu kritere uyan tek çift Pierre ve Eve olurdu. Diğer herkesin yaş farkı on yıl civarında.” Aileen yanağını Rush’ın omzuna dayadı ve o da onun saçlarını öptü. “Biz de dahil.”

“Bütün bu örneklerde erkekler daha yaşlı. Bu farklı bir durum.”

Medya bana acımasız davranırdı ve ben cesur olduğumu ve umursamayacağımı söylemek isterdim, ama yapamıyorum.

Kırılgan ruhumun kaldıramayacağı kadar daha fazla güvensizlik yaratırlardı.

Hiçbiri benim bakış açımı anlamıyor gibi görüldüğü için, son bir hamle yapmaya karar veriyorum ve genellikle benim için işe yarayan acıma kartını kullanıyorum. “Biz bir çift değiliz, ama basını bilirsiniz. Yine de neden bizi bir araya getirdiğini spekülasyonlar yapacak ve muhtemelen tüm bunları tartışacaklar.” Yara izlerimi işaret ediyorum. “Düğününde yara izlerimin odak noktası olmasını gerçekten istemiyorum.”

“Şey...”

Levi, Aileen'in söylemek istediği şeyi keser. “O zaman hepsinin canı cehenneme. Hanımefendiler, aranızda bu kadar kaba konuştuğum için özür dilerim, ama Lavender’ın az önce söylediği onca saçmalığa uygun başka kelime bulamadım.” Kardeşlerim onaylayarak kupalarını kaldırır. Hainler. “Örnek olmalıyız.” “Bu ne demek oluyor?”

“Kendi kurallarımıza göre yaşıyoruz ve ayrıca, tüm bunlar sadece senin kafanın içinde. Kimse başkalarını umursamıyor. Bu bir yanılsama.”

“Bir yanılsama mı?”

“Evet. Herkes sadece kendini düşünür. Ve diğer insanlar seni düşündükleri tek zaman, senin onlar hakkında ne düşündüğünü merak ettikleri zamandır.”

Göz göze gelip bakarken aramızdaki gerilim artar ve çatalımı sıkıca kavradım, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için ona fırlatma dürtüsüne direndim.

Ama ne bekliyordum ki?

Bu adam söz konusu olduğunda hiçbir zaman kazanamıyorum gibi görünüyor.

“Tamam. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum...” Aileen işaret parmağını aramızda sallıyor. “...ama Levi’ye katılıyorum. Ailemiz ve arkadaşlarımız umursamayacak ve çok . Eğer biri bizi ya da seni herhangi bir şekilde karalamaya cüret ederse, onun icabına bakılır.” Rafael’i işaret ediyor. “Ülkedeki en iyi avukatlardan biri burada.”

“Doğru.” Çatalımı avokadoya batırıp ağzımı dolduruyorum, böylece endişelerimi bir kez daha görmezden geldikleri için hepsine bağırmayacağım. “Senin için sorun olmadığı sürece.”

“Yaralarını gündeme getirecek kadar aptal olan herkese acıyorum.” Rush, yanağımı avuçlayıp, bana göre en çirkin yerimi başparmağıyla okşarken bana bakıyor. “Sen olduğun gibi güzelsin.”

Kalbim yumuşadı ve eline yaslandım, beni her zaman kendimi daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ettim.

Çatlama sesleri odada yankılanıyor, ardından Aileen, “Oh hayır,” diyor. Ve Levi’nin fincanını kırdığını, sıcak kahverengi sıvının kanla karışıp bileğinden aşağı aktığını görüyorum. Bu çok acıtmış ve çok acıyordur. “Levi!” diye bağırır, ayağa kalkar ve yarasına ve soğuk içeceğine bastırıyor. “Sana hep bu kaslarını kontrol etmeni söylüyorum.”

“Bazı şeyler kontrol edilemez.” Düz oturdum, Rush’ın dokunuşundan uzaklaştım çünkü Levi’nin gözleri orada takılı kalmıştı ve paniğe kapıldım, içimdeki her şey onun yarasını kontrol etmeye gitmek için çılgılık atıyordu. “Endişelenme. Sadece bir çizik. Düşünden önce iyileşir.”

"Umurumda değil!"

"Sakin ol, prenses. Futbol oynarken daha kötü yaralanmalar yaşıadım." "       kendinizi korumayı bilmiyorsunuz."

"Aileden geliyor, değil mi?"

"Sanırım." Uzun uzun birbirlerine bakıp gülüyorlar, sonra Levi hala peçeteyi elinde tutarken ayağa kalkıyor. "Bu olaylı ya da ilginç değildi ama gitmem gereken yerler var. Görüşürüz." Bakışlarını bana dikeyor. "Seni eve g t recekim."

Ne? Deli mi bu?

"Gordon beni bekliyor, o yüzden gerek yok."

"Düğün hakkında seninle konuşmak istiyorum ve birbirimizi nadiren gördüğümüz için bunun mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm. Ona zaten eve gitmesini söyledim."

"Nasıl karar verebildin ki..." Rafael'in kaşlarının kalktığını fark edince nefes veriyorum. "Tamam. Gidelim." Zaten daha fazla yiyemem. "İkinizi de ofiste görürüz," diyorum kardeşlerime. "Ve bir sonraki elbise provalarında da orada olacağım."

"Sözünü tutmanı bekliyoruz," diyor Emmaline. Onlara son bir kez el sallayarak, Levi arkamdan gelirken ben dümdüz ilerliyorum. "Bir daha benim adıma karar verme," diye omzumun üzerinden sesleniyorum . Vale, arabasını  n tarafa park etmiş, bizi bekliyor. "Zaten neden konuşmamız gerekiyor ki?"

Yolcu tarafına gidip kapıyı açar, başıyla binmemi işaret eder.

"Lavender, izleyenleri umursamadan en yakın yüzeye dayayıp seni becermemi istemiyorsan, arabaya bin."

Sözleri beni çok şok ettiğinden, tehdidini gerçekten yerine getirecekinden korktuğum için

. Hareketsizce oturup, onun arabaya binip yoğun trafiğe çıkmasını ve arabaların arasından araçların arasında.

Ama buna uzun süre dayanamıyorum, özellikle de içimde büyüyen ve etrafımızdaki bu gerginliği kırmak için bir şey isteyen, alışılmadık bir hayal kırıklığı ve baskı varken. "Elin acıyor olmalı."

"Acıtmıyor." "Nasıl acıtmaz?"

"Bundan çok daha kötü yaralanmalar yaşadım." Keskin ses tonu merakımı uyandırdı ama başka bir şey sormadan şöyle dedi: "Diğer erkeklerin yara izlerine dokunmasına izin verilirken benim dokunmamam hoşuma gitmiyor."

Boğazımdan histerik bir kahkaha fışkırır. "Diğer erkekler mi? O benim kardeşim." Sanki gözlerinin önünde onu aldatıyormuşum gibi konuşuyor.

Zaten birlikte olmadığımız için bu aldatma sayılmazdı.

"Yine de haklıyım."

"Hayır, öyle değil. Ne kadar saçma konuştuğunun farkında mısın?" Sadece yanağımdakine dokunmasını istemedim; bu anın büyüsünü bozup, sonunda ne kadar çirkin olduğunu fark etmesinden çok korkuyordum.

"Neden umursayayım ki? Durum tersi olsaydı ne olurdu bir düşün." Sert bir şekilde sağa dönerek benim binama doğru sürmeye başladı. "Sen benim vücudumun belirli bir kısmına dokunamazdın, ama başka bir kadın bu ayrıcalığa sahip olur muydu?"

Rastgele bir kadının, dövmelele kaplı kaslarına dokunması fikri...

Bir dakika.

"Aileen'in sana dokunması umurumda değil. Aslında, ne iğrenç bir söz bu."

"Çünkü benim vücudum senin zevkin için var, *moy cvetochek*. Vücudumun herhangi bir kısmına dokunman yasak olsaydı, şimdi bambaşka bir şey söylerdin."

Arabayı park etti, ben de hemen indim, o da indi ve omuzlarımı geriye doğru çekerek ona döndüm. "Bizim... bir kaçamağımız var!" Aramızdaki bu çılgınlığa bir isim verdiğime inanamıyorum. Nedense, ona bir isim vermek onu daha da gerçek kılıyor ve ben bu yanılsamayı yok etmeliyim, daha fazla kaptırmamalıyım. "Bunun çok sıradan olduğunu ima eden gizli bir kaçamak. Bir tür ilişki."

Onun söz konusu olduğunda zayıf olduğumu biliyorum ve daha fazlasını isterse direnemeyeceğim, bu yüzden tüm bu durumla barış içinde yaşayabilmemi sağlayacak sınırlar çizmeliyim.

Kimsenin bilmesine gerek yok ve Levi bir noktada sıkılacaktır.

Ayrıca, dünya, daha doğrusu ailelerimiz bunu asla kabul etmeyecek, bu yüzden bize kalan tek şey geçici bir ilişki.

Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, yüzünün karardığını görünce bir hata yaptığımı anladım.

Bir aslanı, sonunda kükreyene kadar ancak birkaç kez kışkırtabilirsin.

Levi

Elimi onun zarif ve güzel boynuna doladığımda gözleri büyür; başparmağımla, benim için her zaman en çekici özelliği olacak olan buruşuk derisini okşarım.

Bu, onun gücünü anlatıyor.

Benim tanıdığım ve hayran olduğum bir güç, ve bu yönüyle o benim için yeri doldurulamaz.

Onu kendime doğru çekerken, nefesini ağızımla yakalarım, dillerimiz birbirine dolanır ve o, muhtemelen beni itmek isteyerek gömleğimi kavrır, ama bir saniye içinde bana tamamen erir. "Şunu bir şeyi çok netleştirelim, *moy cvetochek*," diye fısıldıyorum, çenesini çenesini yukarı kaldırıp dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, kendime bir inilti kazandırıyorum. "Bir kaçamak yaşamaman nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyorsun, bana ait olduğunu hatırladığın sürece küçük fantezilerini yerine getireceğim

." Diğer elim kalçasında son bulur ve sertçe yoğururum, pelvisimi onun sıcaklığına bastırırım, nefes kesilişi aramızda yankılanır. "Gizli bir ilişki olsun ya da olmasın, sen benimsin. Bana ait olduğunu asla unutma." Omzunu ısırırım, kokusunu ciğerlerime çekerken bileğimi boğazında gererim, oksijen alımını hafifçe keserim ve o kollarımda titrer.

Evet, benim güzel, masum kızım bunu seviyor ve ben onunla birlikte tüm arzularını keşfedeceğim.

Uzakta bir araba kornaya basıyor ve gözleri büyürken beni itip geri çekiliyor. "Ne yapıyorsun?" Boğazını ovuşturuyor. "Biri bizi görebilir." Etrafında insanların dolaştığı kalabalık caddeye bakıyor insanlar her yöne hareket ediyor, kimse bize dikkat etmiyor. "Bunu herkesin içinde yapamayız."

İçimdeki sahiplenici canavar, ona olan haklarımı saklama fikrini küçümsüyor, ama Lavender hayatı üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olamadı.

Hayatını her zaman başkaları yönettiği için, bizi kontrol ettiği yanılmasına ihtiyacı var ve ben de ona bunu vereceğim.

Ne isterse onu alır, tabii istediği şey benden uzaklaşmak değilse, çünkü buna asla izin vermem.

O benimdir ve ne olursa olsun benim kalacaktır. "Nasıl istersen, *moy cvetochek*."

Gözlerini kırıp başını salladı ve kollarını kavuşturur. "Kimsenin bizi göremeyeceği bir buluşma yeri seçebiliriz. Belki çok تنها bir mahalledeki bir otel?"

"Hayır."

Yine sertçe gözlerini kırıyor. "Hayır mı?"

"Son baktığımda, ikimiz de boktan bir otelde buluşmak için fahişelik yapmıyorduk." Yanakları kızardı ve inledi. Onun hayal kırıklığını izlemekten oldukça keyif alıyorum, çünkü yeşil gözleri en nadir zümrütler gibi parıltıyor. "Ayrıca, belirli bir programa göre seks yapmayacağız." "Başka nasıl olabilir ki?" Saçlarını kulak arkasına atar, yara izli yanağını ortaya çıkarır ve ben eğilip onu öpmek için duyduğum dürtüye direniyorum. *Moy cvetochek* zaten çok heyecanlanmış durumda ve bundan zevk alsam da sınırlarımı biliyorum. Onu fazla zorlarsam kaçacaktır. "Gizli bir ilişkinin bir programı olması gerekir."

"Gizli demek, kimsenin bilmemesi demektir, ama yine de birbirimize tam erişimimiz var."

Derin bir nefes almadan önce gözlerinin sinirden parladığını görüyorum. "Peki, madem kaçamaklar konusunda bu kadar uzmansın, sanırım seni dinlemeliyiz." Ses tonu, beni dinlemenin yapacağı en son şey olduğunu ima ediyor.

Dikkatimi çeken bu değil.

Dikkatimi çeken, sözlerinin içindeki o bıçak gibi keskin notalar ve nabızı deli gibi atarken tırnaklarını dirseklerine batırması.

Bu duygunun ne olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Moy cvetochek kısıkanıyor.

"Ben kaçamaklar konusunda uzman değilim."

"Eminim sen de hayatında bir iki kaçamak yaşamışsındır." Tırnakları etine daha sert batıyor ve bu noktada cildinde morluklar oluşuyor, ki bu

bu kabul edilemez.

Sadece benim ona iz bırakma hakkım var.

"Benim kısa ilişkilerimden bahsetmen beni sinirlendiriyor."

Hareketsizleşiyor ve sonunda tırnakları derisinde morluk bırakmayı

bırakıyor. "Hiç kısa ilişkim olmadı ya da

ilişkim olmadı, bu yüzden bu yüzden kıskanman hem sinir bozucu hem de komik geliyor."

Ben gençliğimin tadını çıkaran bekar bir adamdım ve hiçbir zaman söz vermedim ya da kendi zevkim için kimseyi kullanmadım, bu yüzden bu konuda suçluluk duymuyorum, ama yine de duyuyorum.

Eğer onun orada olduğunu bilseydim, en başından beri kimseye dokunmazdım.

O beni bu kadar mahvediyor, bu da kontrol etmeyi öğrenmem gereken başka bir şey.

Kontrol her şeydir. Aksi takdirde, deliliğim ve çılgınlığım onu yutar ve karanlığıma batırır.

"Kıskanmıyorum!" diye tıslar, elleri yumruk olur ve bir rüzgâr esintisi sarı buklelerini geriye doğru savurur, bu da beni ipeksi saçlarına parmaklarımı geçirmek ve onu bana yaklaştırmak istiyorum. "Kıskanmak, birine karşı hislerin olduğunu gösterir." Sanki uygun bir bahane arıyormuş gibi bir an geçer. "Sadece seks konusunda meraklıyım ve biraz deneyim yaşamak istiyorum."

Oh, biraz deneyim kazanacak, hem de fazlasıyla.

Denemek istediğim birkaç fantezim var, ama sadece onunla, çünkü daha önce kendime ait diyebileceğim biri olmamıştı, ama artık var.

Bu da demek oluyor ki, bir daha kendimi tutmam gerekmeyecek.

"Sorun yok, *benim çiçeğim*. Beni istediğin kadar kullanabilirsin. Ben tamamen seninim, başkasının değil." Ona doğru bir adım atıyorum ve o geriliyor.

parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum. "Biraz dinlen. Çok hareketli bir yirmi dört saat geçirdin." O bir şey söyleyemeden arabama doğru yürüyor ve içine biniyorum, uzaklaşmadan önce ona son bir kez başımı sallıyorum ve dikiz aynasından bana bakışını izliyorum.

Ama aynı zamanda üzerimde başka bir çift gözün de olduğunu hissediyorum; her hareketimi izliyor ve muhtemelen benimle nihayet altın madenini bulduklarını düşünüyorlar.

Avcıların özelliği nedir biliyor musunuz?

Kan kokusunu aldıkları anda, avlarını tuzağa düşürdüklerini düşünürler ve sonuçlarını düşünmeden peşine düşerler.

O avlanıyor ve sonunda bir koz bulduğunu düşünüyor, oysa gerçek çok basit.

Ona yemi attım ve o da onu yutacak.

Peki ya yutarsa?

Onu öldüreceğim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Kötülüğün ilginç yanı nedir?

Farklı katmanları vardır.

Biri çirkinlik ve sapkın arzularla doğar.

Diğeri ise o kadar güçlü bir öfkeden doğar ki, seni tüketir. Sana yaşattığı tüm acının bir çıkış yolu bulmak ister.”

Levi

Levi, 8 yaşında

Lavaboya damlayan su, ben ileri geri sallanırken küçük odada yankılanıyor; bu ses beni delirtiyor ve kulaklarımı acıtıyor.

Ancak bu, kırbaçtan dolayı sırtımda zonklayan iltihaplı morluklara ve acı içinde zonklayan kırık dirseğime kıyasla hiçbir şey.

.

Tık, tık, tık.

“O pislik yine itaat etmeyi reddetti,” diyor John telefonda, sandalyede oturmuş ve

. “O her zaman sorun çıkardı ve ben bundan bıkmaya başlıyorum.”

Sırtımı kafesin parmaklıklarına dayıyorum, parmaklıklar gıcırdıyor ve adam sırtarak bana boş bir teneke kutu fırlatıyor.

Bir gün, tüm dişlerini dökeceğim.

İçeride bunun için fazla yer olmamasına rağmen yer değiştiriyorum. Kafes çok küçük ve içinde düzgün oturamıyorum bile. Buna, zorluk çıkardığım için cezam diyorlar. Diğer tüm çocuklar, geniş kafeslerin bulunduğu başka bir odadalar.

Sanki bir şey değişecekmiş gibi, her zaman yüzlerine tükürüyorum, bu da bana birkaç darbe daha kazandırıyor ama buna değer.

Bir kafeste oturduğum için asla minnettar olmayacağım!

"Onu bana getirip ne dedin? O pisliği temizle ve en yüksek teklifi verene sat, ben de öyle yaptım. Ama o müşteriye ısırıldı ve bunun yerine bize bir servete mal oldu!"

O zaman beni kırmızı bir odaya sürükleyip, bana her şeyi yapmaya hazır yaşlı bir adamın yanına götürdüklerini hatırlayınca içimi tiksinti kaplasa da, ben yerimden kıpırdamıyorum.

Kapı kilitlendiği anda üzerime atladı, bana dokunmaya çalıştı, ama ben önce yakındaki bir bastonu kapıp ona vurdum, ki o bunu beklemiyordu.

Yaşlı olduğu için, John ve adamları gelip beni ondan koparana kadar birkaç darbe daha indirdim; adamın üzerinde kanı görünce içim sevinçle doldu

Bu numarayı birkaç kez daha denediler, ama diğer odalardaki çocukların çığlıkları hiç yardımcı olmasa da, her seferinde son anda kaçmayı başardım.

Ruhum onlar için kan ağlıyor.

Sonunda vazgeçtiler ve beni başka amaçlar için satmaya başladılar.

Meğer bazı insanlar çocuklara işkence etmek, onları dövme ve vahşi hayvanlar tarafından kovalanmalarını izlemek için çok para ödüyormuş; çocuğun hayatta kalıp kalmayacağına dair bahisler bile yapıyorlarmış.

Biz sadece onların iğrenç eğlenceleri için varız.

Bu yüzden yüzüm sürekli mavi-yeşil renkte, yaralarımından sürekli kan damlıyor ve kemiklerimi kırıyorlar.

Yine de onlarla mücadele ediyorum.

Elimden geldiğince mücadele ediyorum ve sanırım bu iyi satıyor çünkü John hala beni hayatta tutuyor.

"Ayrıca, federaller peşimizde, bu yüzden işi başka bir yere taşımamız gerektiğini düşünüyorum. Bu yeni işin yanı sıra, organ satışı? Orada çok para var ve tüm bu çocuklar sırasını bekliyor. Doktordan ve meğer karaciğeri, müşterilerden birinin oğlu için istediği ile uyumlu çıkmış. Sana söylüyorum, hadi bu sorundan kurtulalım ve biraz para kazanalım."

Geçtiğimiz yıllarda, beni ve diğer çocukları bir yerden bir yere götürdüler ve her zaman çocukların acı çekmesini gerektiren çeşitli işler kurdular.

Son zamanlarda, bana o malikaneyi hatırlatan bu depoya taşındılar. Bütün bu çocukları sokaklardan getiriyorlar, yıkıyorlar, bana kıyasla sağlıklı ve iyi besliyorlar, doktor da onlara testler yapıyor.

Bir yere gidiyorlar ve bir daha hiç görülüyorlar. Sonra başka bir grup çocuk getiriyorlar. Sayımız her zaman yirmi civarında. Konuşmuyoruz ve ben genellikle bu kafeste inzivaya çekiliyorum.

“Lachlan Scott da var. O pislik ve adamları, ülkenin dört bir yanındaki insan kaçakçılığı şebekelerini çökertiyorlar ve yakında bize de ulaşacak. Onun eline düşmektense federal ajanların eline düşmeyi tercih ederim. O delinin teki ve bize hayal bile edemeyeceğimiz şekillerde acı çecktirecek.”

Lachlan Scott.

Son zamanlarda bu ismi sık sık duyuyorum. Genellikle, hepsini korkudan titretmeye yeten tek isim o ve ne zaman ondan bahsetseler, meraklanıyorum, onu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Görünüşe göre, bizim gibileri, kimsenin umursamadığı çocukları ve insanları kurtarmayı kendine görev edinmiş bir adam.

En azından John bize böyle diyordu.

Lachlan aynı zamanda bir katil, çünkü kiminle uğraşırsa uğraşsın, o kişi en korkunç şekilde ölür.

Bana sorarsan, iyi ki kurtulduk.

"O yüzden diyorum ki, bugün son ameliyatı yapalım, cesedi ortadan kaldıralım, sonra herkesi başka bir eyalete nakledelim. Belki izlerimizi örtbas edebiliriz."

Dizlerimin üzerine parmaklarımı vurarak, hayatta kalmam gerektiği için onların fikrini değiştirmek için ne yapabileceğimi düşünüyorum.

"Nefes aldığın sürece kazanırsın."

Kafamın içindeki annemin sesine gözlerimi kısarak, acı verici anıların

“Ayrıca, o adamın kum torbası olarak ne kadar hayatta kalabileceğinden emin değilim.”

“Ayrıca, kum torbası olarak ne kadar hayatta kalabileceğinden emin değilim.” Bir an geçer. “Tamam. Anlaştık.” Telefonu kapatır ve sırtarak gülümser.

“Sonunda senden kurtulabileceğim. Başından beri başımın belası oldun. Seni Robert’a vermeliydik.”

Zincirleri çekerim ve kafese vururum, annemi öldüren ve hala kız kardeşimi elinde tutan canavarın adını duyunca. Hastalığına rağmen ne kadar sadık bir baba olduğunu söyleyip duruyorlar.

Bu ne anlama geliyorsa, muhtemelen güçlü ailesi onun tüm izlerini örtüyor. En azından bu adamların ondan korkmasının ve o her geldiğinde beni

bana her geldiğinde beni saklıyorlar.

Ve o da geliyor, beni umutsuzca arıyor.

Sadece sesi bile o kadar öfke ve hepsini öldürme kararlılığı uyandırıyor ki, önüme ne çıkarırlarsa çıkarsınlar, önümüzdeki günler boyunca dayanmam için bana güç veriyor.

“Dylan!” diye bağırır John, ve bir saniye içinde adamı gelir. “Şu lanet kafesi kaldırmama yardım et de onu diğer tüm çocuklarla birlikte ana salona götürelim. Doktor bu gece, tüm bu işleri bitirmeden önce ameliyatlara yapacak. Sipariş listesi sende mi?” Yıllar boyunca o kadar çok korkunç şey duydum ve gördüm ki, artık onlara karşı

bağıışıklık kazandığımı hissediyorum. “Bu gece onları iyi beslediğinden emin ol.” Ayağa kalkıp kafesimin üstüne vuruyor. “O hariç. Onuncu gününe girdin, ha?” Karnım guruldarken gülüyor, ama yüzüm hâlâ ifadesiz.

Açlık benim için yeni bir şey değil. Sürekli benden yiyecek ya da suyu esirgiliyorlar ya da kirli paspası yalayarak içmeye zorluyorlar.

Böyle anlarda düşünmüyorum, kendimi geniş açık bir alanda hayal ediyorum ve bana ne yaptıklarını anlamama izin vermiyorum.

"Nefes aldığın sürece kazanırsın."

Dylan da ona katılıyor ve, homurdanarak, kafesi kaldırıp diğer odaya doğru yürüyorlar; orası tertemiz ve her şeyin bembeyaz olduğu odaya doğru yürüyorlar.

Tamamen sessizliği seviyorum. Kafesi sağ köşeye bırakıyorlar ve ben başımı çarparken, dirseğimden koluma bir kez daha keskin bir ağrı yayılıyor. Yine de dudaklarımı büküyorum, onlara herhangi bir ses ya da kelime vermeyi reddediyorum.

Bu, onlara karşı tek intikamım oldu. Acımı göstermem için beni ne kadar kıskırtmaya çalışırlarsa çalışsınlar, çığlıklarımı çığlıklarımı tutuyorum.

Ameliyat masaları, aletler ve bipleyen bir makine var. İşte o, tüm o gizemli ameliyatlarını burada yapıyor, bu da onu dünyadaki en mutlu adam yapıyor olmalı ki, her zaman gülümsüyor.

Bir sürü adamı odanın içinde dolaşıp gözetliyor ve dışarıda da sayısız adam var.

Bunu iyi bilirim. On kez kaçmayı denedim ve başaramadım çünkü bu kötü adamlar davalarına çok bağlılar.

Çocuklar hâlâ başka bir odada olmalı. Muhtemelen onları hazırlıyorlar ve ben bu yeni, parlak odayı inceliyorum, gözlerim ağrıyor, bir çıkış yolu arıyorum çünkü ölemem.

Bugün olmaz. Hepsi hayatta kalana kadar olmaz.

Kapılar aniden açılıyor ve John'un en iyi arkadaşı Bill içeri giriyor. "İyi görünüyor, çocuklar." John ona orta parmağını gösteriyor. "Bu gece alacağımız parayı düşünmek bile tüm bu saçmalığa değiyor." Bana bakıyor. "Sen sonunda bir yük oldun. Yıllarca beslediğimiz, bize hiçbir şey vermeyen lanet bir domuz."

Doktor, her zamanki mavi kostümünü giymiş olarak onun peşinden gelir ve John başıyla beni işaret eder.

"Onunla başla, Doktor. Ayrıca anestezi kullanma. Çığlıklarını ve acısını istiyorum." Doktor başını sallar. "Senin tüm organlarını metodik bir şekilde çıkarırken, küçük pislik, biz tüm organlarını metodik bir şekilde çıkarırken."

Doktor masayı hazırlar ve beyaz eldivenlerini giyerken tüm adamlar sırtıtmaktadır. Panik sonunda içime yerleşir ve ne yapabileceğimi düşünerek

ne yapabileceğimi düşünerek kafese daha sert bir şekilde bastırıyorum.

Benim için bir çıkış yolu yok. Çok güçlüler ve hiçbir fikrini değiştirmeyecek. O Lachlan denen adam yüzünden başka bir eyalete taşınmayı planlıyorlar, yani bana bir daha ihtiyaçları olmayacak.

Ayrıca, boyum uzadıkça, beni dövmeyi seven erkekler için eğlenceli olmaktan çıkıyorum. Beni tutmak için hiçbir nedenleri yok.

Yani bu gece ölecek miyim? Onun kazanmasına izin mi vereceğim?

Yorgun tarafım kulağıma fısıldıyor ki annemi tekrar göreceğim. O cennette olmalı, çünkü ona göre tüm iyi insanların oraya gittiğini vaaz ediyordu. Onun kokusunu alabilir, ona sıkıca sarılabilir ve umarım sonunda morluklar olmadan gülümsemesini görebilirim.

Her şeye son vermek için ölmeyi dilemeliyim, ama bunun yerine onların kanını ve acı çekmelerini istiyorum. Beni tırnaklarının altındaki kirden daha kötü muamele ettiklerini anlamıyorum ve yine de hayatta kalmak istiyorum.

Bu yüzden, onu rahatsız etmek istemediğim için uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapıyorum, ama annem, onun her zaman gerçekten korumasına ihtiyaç duyanları dinleyeceğini söylemişti.

Gözlerimi kapatıp ellerimi birleştiriyorum ve Thor'a dua ediyorum. Yüce gök gürültüsü tanrısı. Annem tüm bu tanrıların artık unutulduğunu söyledi, ama ben onlara inanıyorum.

Başka bir yol bilmiyorum.

Lütfen bana yardım et, Thor. Lütfen.

Bunu defalarca tekrar ediyorum, ancak John'un mırıldandığı "Ne oluyor lan?" sesini duyduğumda donup kalıyorum. Gözlerimi açıp, beni karşılayan

"Kim ışıkları kapattı lan?"

Karanlıkta çığlıklar, acı dolu inlemeler ve şok olmuş haykırışlar yankılanıyor, etrafıma ağır bir şey düşüyor ve havada tuhaf bir koku dolaşıyor. Sadece gözlerimi kırıp duruyorum, ne olup bittiğini anlamak için görüşümü

ne olup bittiğini anlayabilmek için gözlerimi kırıp duruyorum.

Saniyeler geçiyor, havayı daha fazla çığlık dolduruyor ve sonra biri ameliyat masalarına da çarpmış olmalı ki cihazlar yere düşüyor, bir bıçak kafesimin hemen yanına kayıyor.

Hemen bıçağı yakalıyorum ve ayak bileğimdeki zincirlerin kilidini çevirip açıp kendimi kurtarıyorum, böylece burnumu parmaklığa yapıştırırcasına, üzerimden sarsan acıya rağmen görmeye çalışıyorum. Her hareket bir eziyet.

Daha fazla zaman geçiyor ve ışık nihayet etrafımı yeniden aydınlatıyor. Her yer kan içinde olduğu için yüzümü buruşturup gözlerimi kırıyorum.

Yerde, mobilyaların üzerinde, duvarlarda ve etrafa dağılmış cesetlerin her yerinde, erkeklerin iç organları neredeyse dışarı sarkıyor.

Bazılarının kafaları kesilmiş ve tam ortada bağlı bir şekilde oturan John ve adamlarına o kadar büyülenmiş durumdayım ki, öğürme refleksimi zorlukla bastırıyorum. Vücutlarındaki yaralardan kan sızıyor kan sızıyor; doktor ise ameliyat masasında yatıyor, gümüş bir kılıç karnını delmiş, nefes almaya çalışırken acı içinde çığlık atıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor John ve işkence görmüş sesi tüm vücuduma neşe getiriyor. Kolları tuhaf bir açıyla duruyor, yani kırılmış olmalılar.

"Lütfen beni öldür," diye yalvarıyor üstünde duran adama, ve işte o anda onu nihayet inceliyorum.

Bence o, tam bir ölüm meleği.

Siyah balıkçı yaka kazak, siyah kot pantolon ve bot giymiş, koyu renk saçları kulaklarının biraz altına kadar uzanıyor.

Bunu duyunca ağzı bir gülümsemeye bürünür ve eldivenli parmakları arasından kan damlayan bıçağı çevirir ve dilini şaklatır . "Ah, hayır. Ölüm senin gibiler için çok kolay olurdu." Kırık burnundan nefes alan Dylan'a tekme atıyor. "Tüm personeli öldürdüm, bu da ne kadar ediyor? Elli ila altmış adam mı?

Bütün bu pisliğe kendi istekleriyle katıldılar, ama sen..." Bıçağı John'un çenesinin altına dayadı ve başını yukarı doğru kaldırarak ondan gözlerini ayırmasını engelledi. "Sen ve bu dördünüz bu boktan çeteyi kurdunuz ve yıllarca acı çekmek zorundasınız, ama bu bile günahlarınızı telafi etmeye yetmeyecek."

"Sen kimsin? Sana ödeme yapabiliriz—" Ne önerirse , adam bıçağı yanağına saplayıp bıçağı yanağı boyunca sürükleyerek asla iyileşmeyecek bir yara izi oluşturduğunda acı dolu bir çığlıkla son bulur.

Bunu bilmeliyim, bunu kanıtlayacak kadar yüküm var. "Hepsinin seninle ilgilenmesine izin vereceğim. Şimdi acı çektiğini mi sanıyorsun?

Henüz hiçbir şey görmedin."

Kafeste biraz kıpırdanıyorum ve bu onun dikkatini çekiyor; bana dönüyor ve zümrüt yeşili gözlerini bana diyor.

Başını yana eğiyor ve yavaşça bana doğru yürüyor, ben ise ona hayretle bakıyorum, çünkü bu adam kim olursa olsun... beni ölümden kurtardı.

Kafesin önüne çömelir ve sorar, "Adın ne, ufaklık?" Sessiz kalırım. "Bütün çocuklar başka bir odadalar. Burada olduğunu bilseydim, gözlerini kapatmanı isterdim." Kafamı sallarım, çünkü ne yani? Keşke onu görseydim

Onlara tüm o kötü şeyleri yapmak. Onların acı çekmesi benim hakkım! "Dayan. Onlar yaklaşık on dakika içinde buraya gelecek ve sana yardım edecekler. Bütün bunlar—" Parmaklarını havada daireler çizerek salladı. "—bitti. Sonunda özgür olacaksın." Ayağa

. “Ah, bir de, eğer yapabilirsen? Lachlan’a Rush’ın selamını söyle.”
Geldiği kadar çabuk giderken, son iki yıldır bana işkence eden adam
nefes almakta zorlanıyor ve acı içinde inliyor.

* * *

Ve söz verdiği gibi, güçlü adamlar tam on dakika sonra içeri girerler.

Kötü adamları götürdüler, çocukları kurtardılar ve onları özel
arabalara bindirdiler. Beni kafesten çıkarmaya çalışırken yardım
edeceklerine söz verdiler ama ben reddettim.

Onlara güvenmiyorum ve bana zarar vereceklerini düşünüyorum.
Ancak bunun yerine, isteğimi kabul ediyorlar ve beni dışarı çıkarırken
kafeste tutuyorlar

. Eskiden bana vuran, yemeğimi kesen ya da müşteriler bana dokunurken
ya da beni dövdüklerinde beni sıkıca tutan tüm bu adamlar, kuşların ölü
bedenlerini gagaladığı çimlerin üzerinde yatıyor.

İlk kez kalbim o kadar güçlü bir mutlulukla doluyor ki, gülme
dürtüsüne zar zor direniyorum.

Tüm bu cesetleri izlemek ne kadar da güzel bir manzara.

Kafesi minibüse koyup beni uzaklara götürüyorlar ve şu anda
hayatta kaldığım için umurumda bile değil.

Teşekkürler Thor, minibüsün tavanına fısıldıyorum.

Bu sırada, kurtarmaya gelen Rush adındaki siyah saçlı adamı
düşünüyorum.

Onun gibi olmak nasıl bir şey acaba?

Tüm bu adamları öldürmek için gerekli tüm becerilere, güce ve kuvvete sahip
olmak?

Ve onları daha fazla acı çektirmek, işkenceyi uzatmak,
yalvarışlarını ve çığlıklarını uzatmak için bir yol var mı?

* * *

Beni lüks bir malikaneye götürüp güneş ışığı alan kocaman bir odaya bırakıyorlar, su ve yemek ikram ediyorlar.

Ben reddediyorum.

Benimle konuşuyorlar, yardım edebileceklerini söyleyerek beni sakinleştirmeye çalışıyorlar ve hemşireyi çağırıyorlar, bu da paniğimi daha da artırıyor, çünkü hayır!

Hemşireler ve doktorlar genellikle bana ağrı kesici vermek ya da beni hasta sapıklara hazırlamak için beni muayene ederlerdi.

Her yerim ağrıyor ve dudaklarımı biraz daha ısırıyorum, John'dan daha iyi görünseler bile soru sorma ya da yardım isteme dürtüsüne direniyorum.

Yaklaşık yedi kişiydiler ve konuşmalarından birkaç isim ya da takma ad yakaladım.

Arson, Callum, Madman, Micaden, Psychopath, Sociopath.

Ne tuhaf isimler, ama bir şekilde onlara yakışıyor. Onlara kıyasla, John'un adamları hiçbir şeyden haberi olmayan aptallar gibi görünüyor.

Ağır ayak seslerine eşlik eden derin sesler duyuyorum. Hepsi yaklaşık otuz dakika önce beni bırakıp bir şeyler yapmaya gitmişler. "Aileen sonsuza kadar küçük bir kız kalmayacak, Lachlan," diye mırıldanıyor herkesin

Arson, John'un takım elbiselerinin asla

Ondan yayılan gücü yutkunarak izliyorum; bana, hiçbir konuda onu yenemeyeceğimi tüm ihtişamıyla gösteriyor ve diğer tüm erkekler beni meraklandırırken... bu adam hayranlık ve korku gibi karışık duygular uyandırıyor.

Soğuk mavi gözleri bana odaklanır ve ben kirli tenimi örten yırtık giysilerimi çekerim; nedense onun önünde bu kadar zayıf ve kırık görünmekten nefret ediyorum. Sarı saçları ışık altında parıltıyor ve acımasız ifadesi beni dik oturmaya zorluyor.

Onun ilgisine layık olamamak bana neredeyse acı veriyor, çünkü tüm erkeklerin sırf nefes aldığım için benden nefret etmelerinin kaçınılmaz olduğunu biliyorum ve o da bir istisna olmayacaktır.

Demek bu, o güçlü Lachlan.

Herkesin korktuğu adam.

Bana doğru yaklaşıyor, ben de geriye kayıyorum, parmaklıklara çarpıyorum, gözlerimi kırıyorum ve hiçbir şey belli etmediğimi umuyorum.

Vücudum hâlâ titriyor, yorgunluktan ve açlıktan bana ayak uyduramıyor ama cesur görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ölümleri uzun, acı verici ve hiç bitmeyen olmalı," dediğinde donakaldım. Arson'un gri gözlerinde bir anlık tatmin parladı, yüzünde kötü bir ifade belirliyor ve bu, kafası karışık zihnimde daha fazla merak uyandırıyor.

Rush'ın yaptığı gibi onlara korkunç bir şey mi yapacak? İzleyebilir miyim?

"Keşke hiç doğmasalardı diyecekler."

Kafesin küçük olduğunu hep biliyordum. Lachlan'ın yanında, kalçalarına kadar uzanırken daha da küçülüyor.

Burnu seğiriyor ve yanaklarım kızarıyor. Muhtemelen idrar kokusunu alıyordur, çünkü John başka hiçbir yere tuvalete gitmeme izin vermedi ve ben de yirmi saatten fazla tutamıyordum.

Her şeye rağmen bu kafes hala benim güvenli alanım ve eğer beni buradan çıkarırsa... bana ne olacak?

"Merhaba," diyor bana, sesi derin ama hiç kimsenin bana hiç kullanmadığı bir şekilde derin ama nazik, ben gözlerimi kırıyorum, ellerimi daha da sıkıp sırtımı parmaklıklara dayıyorum, nefesim ağırlaşıyor.

Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı. Bu bir oyun olmalı.

"Belki konuşamıyordur?" Arson elini kafesin üstüne koyar. Yukarı bakarım ve dişlerimi hırpalanmış dudağıma daha da sertçe geçiririm. Konuşmamı sağlamak için kafesin her yerine kusana kadar Dylan'a yaptığı gibi sallayacak mı? "Onu kusurlu bulup öfkelerini onun üzerinde Onu kusurlu bulup öfkelerini onun üzerinde çıkardıklarının bir nedeni olmalı."

Oh. Beni diğer çocuklar gibi davranmamalarının bir nedeni olduğunu mu düşünüyorlar?

"Onu öldürecek kadar kusurlu değil. Onu hastaneye götürmeliyiz . Bu yaralar iltihaplanabilir. Ayrıca dirseğinin dışarı çıkması ve elinin kızarması hoşuma gitmiyor. Onu kırmış olmalılar." Lachlan bana yardım mı etmek istiyor? Bu çok tuhaf. Beni istediği her şeyi yapmaya zorlamak için koluma daha fazla zarar vereceğini sanmıştım. "Doktoru ara ve benimle hastanede buluşmasını söyle, böylece

. Ve onun evraklarını hazırla. Doktor yaşını belirledikten sonra, bir şeyler uydurmamız gerekecek.”

Doktor mu? John'un cerrahı gibi mi? Hayatta olmaz!

“Onu bir kafeste oraya nasıl götürmeyi planlıyorsun?”

“Çok kolay. Sizce tüm bunlar parkta piknik yapmak gibi miydi?”

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. Bu, onların da bir zamanlar benim gibi bir kafese kilitli oldukları ve Lachlan'ın onları da kurtardığı anlamına mı geliyordu?

Bunun üzerinde fazla durmaya vaktim yok, çünkü Lachlan kafesi açıyor, çömeliyor ve dizlerini yere bastırıyor. Beni yakalamak için beni yakalamak için uzattı.

Anında içimi bir tiksinti kaplar ve boğazımdan delici bir çığlık kopar.

Dokunma, dokunma, dokunma!

Bu Lachlan'ı durdurmadığı için tekrar çığlık atıp ellerini tekmeliyorum ama o bunun yerine ayak bileğimi yakalıyor ve ben kaçmaya çalışırken yerde debelenirken beni kendine doğru çekiyor.

Her dokunuşta tenim yanıyor. Bu, kırık kolumdan ya da birinin bana verebileceği herhangi bir dayaktan daha kötü.

Eskiden işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğim için yüzüne tükürdüm çünkü erkekler sinirlenip beni yere bırakır, sonra biraz daha döverlerdi, ama bana dokunmazlardı.

Lachlan ise tüm bunları görmezden geliyor ve bizi izleyen adamlarının yanından geçerken tekmelememe, çığlık atmama ve debelenmeme aldırmadan kapıya doğru ilerliyor.

"Sakin ol," diye emrediyor, ben de ona tekrar tükürüyorum. "Bu kavgayı kazanamayacaksın, küçük savaşı," diyor dışarı çıktığımızda ve o siyah arabaya doğru yürürken ben etrafımdaki temiz havayı soluyorum. "Korkaklar senin yaptıklarından sağ çıkamaz. Çığlık atmayı bırak ve cesur ol."

Ona bakıyorum ve tüm bunları anlamaya çalışırken dediğini yapıyorum.

Hastaneden sonra bana ne olacaktı ve anneme verdiğim sözü tutabilecek miydim?

O gün, Thor'a beni John'dan koruması için dua ettim ve o dualarımı dinledi.

Beklediğimden çok daha fazla şekilde.

Çünkü ailemi buldum.

Herkesin işe yaramaz bir pislik olarak gördüğü küçük, önemsiz birinden Lachlan ve Valencia Scott'ın oğlu Levante Lachlan Scott oldum. Onlar beni kollarını açarak kabul ettiler ve beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm kadar çok sevgiyle sardılar.

Kabuslarıma, zorlu karakterime ve hatta ne olursa olsun konuşmayı reddettiğim için neredeyse bir yıl süren sessizliğime bile katlandılar.

En iyi doktorları, psikologları ve öğretmenleri tuttular, gelişmem için ihtiyacım olan her şeyi bana verdiler.

Her şeyden öte, bana en büyük hediye de verdiler. Kız kardeşim.

Aileen, bu dünyadaki tüm iyiliği ve sağlığı temsil ettiği için karanlıkta ışığım ve gerçek ruh ikizim oldu.

Benden sonsuza dek çalınan bir parçaydı o, bu yüzden onu her zaman korumak ve kimsenin patlatamayacağı bu mükemmel balonun içinde tutmak istedim.

Ta ki bir zamanlar beni kurtaran adam onu kaçırıp ve onu karanlığa sürükleyerek, canavarın dikkatini üzerimize çekerek hayatını tehlikeye attı.

Bu yüzden onun yerine kız kardeşini kaçırmaya karar verdim, çünkü Lavender, Wright ailesinin masumiyetini temsil ediyordu. Ancak planım ters tepti.

O *benim* oldu ve kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Geçmişimdeki canavarlar da dahil.

Lavender

Kanepede oturmuş, yastığı sıkıca kavriyorum ve binlerce düşünce zihnimden akıp giderken saatin ibrelerinin acı verici bir yavaşlıkla hareket etmesini izliyorum. "Çok üzgünüm," diyorum karşımda oturan Phoenix'e. "Son otuz dakikadır sessiz kaldım."

"Seanslarımız senin zamanın, Lavender. Onları nasıl istersen öyle geçirebilirsin, hatta seansın tamamında sessiz kalarak bile."

"Doğru." Seanslarımız sırasında her zaman okunması zor bir ifade takındığı için, ki onun kalibresindeki bir profesyonel için bu şaşırtıcı değil, kanepeye yaslanıp derin bir nefes veriyorum. "Son zamanlarda birkaç seansımızı kaçırdığımı biliyorum."

Aslında çoğunu kaçırdım. Bu kadına sürekli randevularımı iptal ettim ama o beni kardeşlerime ispiyonlamadı. Phoenix'le görüşmeye devam edeceğime dair bana tekrar söz verdirdiler ve ben de kabul ettim.

"Son bir aydır... biriyle görüşüyorum."

Gerçi "biriyle görüşüyorum" ifadesinin Levi ile aramızdaki ilişkiye uygun olup olmadığından emin değilim.

"Karmaşık bir ilişki." Yanan yanaklarımı saklıyorum, bunu anlatmam gerekiyor çünkü bunu konuşacak kimsem yok.

İnternet arkadaşım Lev sayılmaz, o da pek yardımcı olmadı . Sadece cinselliğimi keşfetmemi ve sonuçlarını düşünmememi söyledi, sonra da cep telefonu bağlantısı olmayan bir yere gitmesi gerektiğini söyleyerek ortadan kayboldu

"Bunun nesi karmaşık?"

"Bunun nesi karmaşık?" "Her şeyi."

Tüm anlarımız gözümün önünden geçiyor ve ne kadar kendime başka yere bakmam için yalvarsam da bakamıyorum.

Aşağıya bakarak yastığı daha sıkı kavradım ve konuşmak için tüm cesaretimi topladım çünkü kafamdaki kafa karışıklığını ve yorgunluğu gidermem gerekiyordu. "Geçtiğimiz bir ay boyunca gizli bir ilişki yaşadık ve aslında... harikaydı." Gergin bir kahkaha kaçtı ağzımdan. "Her gün beni görmeye gelirdi, kimsenin bizi göremeyeceği muhteşem randevular ayarlardı ya da ilgi alanlarıma uyan antika eşyalar bulurdu."

Hala, İskandinav mitolojisinin ilk baskılarından birini bulup bana verdiğine ve ardından beni lavanta, orkide ve güllerle dolu, kelebeklerin uçuştığı bir botanik bahçesine götürerek etrafımızda büyülü bir atmosfer yarattığına inanamıyorum.

Randevularımız için her zaman orijinal fikirler bulurdu ve ondan ne bekleyeceğimi asla bilemezdim. Hatta beni Paris'e bir hafta sonu tatiline götürdü ve bana büyüdüğü şehri gösterdi, çünkü Valencia da eskiden orada bale öğretmişti. Daha önce Fransa'ya ya da Avrupa'ya hiç gitmemiştim, bu yüzden orayı keşfetmeyi çok sevdim.

Ne kadar "ilişkimiz sadece cinsel olsun" desem de, tüm buluşmalarımız benim

orgazm olmamla sona eriyordu. En derin arzularımı tatmin ederken vücudum hakkında yeni şeyler öğreniyordum.

O, ilgiye aç zihnimde var oluyor ve tüm fantezilerimi oradan çıkarıyor, sadece

sadece şehvetli ihtiyaçların kaldığı bir koza inşa ediyordu; sağduyumu susturup, benim için felaketle sonuçlanacak bu çılgınlıktan kaçmak için çılgılık atan kalbimi bastırarak bana hükmediyordu.

"Onu her an istiyorum gibi hissediyorum." Gözlerimi not defterine bir şeyler yazan Dr.

King'e baktım, o da not defterine bir şeyler yazıyordu. "Ve elimde değil. Hatta internette sekse takıntılı olunup olunamayacağını araştırdım bile."

Gülümsüyor. "Sen cinselliğini yeni keşfetmeye başlayan genç, sağlıklı bir kadınsın. Seks istemek normaldir, özellikle de "Sorun da tam olarak bu."

Bana başka bir soru soracağını bekliyorum ama başını sallıyor ve sonunda benim o kadar kaçmaya çalıştığım gerçeği söylüyor. "Artık seks yetmiyor."

Hiç gerçekten yeterli oldu mu ki?

Bazen kaçışın olmadığı bir uçuruma düştüğümü düşünüyorum ve düşünüyorum, bilinmeyene doğru daha derine düşünüyorum, orada tek sabit olan şey Levi.

Bana bizim için imkansız olan şeyleri arzulamamı sağlayan Levi.

"Onunla birlikte olmak istemek bencilce ve yanlış. Bildiğim kadarıyla,

tüm kadınlarına böyle davranıyordur." Levi bana başka birine baktığına dair hiçbir işaret vermedi ve başından beri çok netti: anlaşmamız sürdüğü sürece... sadece birbirimize aitiz. "O bir bir beyefendi."

Her şeyi göz önünde bulundurursak biraz takıntılı ve sahiplenici, ama yine de kadınlara saygı duyan bir beyefendi, ve belki de bu yüzden hepsi onu çekici buluyor ve ona hayran.

Ne onları ne de onu suçlayamam.

"Neden bencilce?"

İşte geliyor.

"Ondan daha büyüğüm." Yutkunup gözlerine baktım, bu haberi verdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. "O yirmi yaşında. Neredeyse yirmi bir. Sanırım." Yüzündeki ifade değişmiyor ve ben

aptal gibi hemen ekliyorum, “Wyatt ya da Ian değil.” Zaten onlar Levi’den daha küçük oldukları için bunun ne kadar aptalca geldiğinin farkındayım. “Özür dilerim, onları gündeme getirmemeliydim. Sadece oğullarından biri olmadığını bilmeni istedim.”

Gözleri eğlenceyle doluyor. “Eğer oğullarımdan biri olsaydı, bana bundan asla bahsetmezdin.” Yakalandığım için yanaklarım daha da kızarıyor

yakalandım. “Ayrıca, oğullarım kiminle birlikte olmak istediklerine kendileri karar verebilecek yetişkinler. Her halükarda bu beni ilgilendirmezdi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bu da iyi ebeveynliğin bir parçası. Ne zaman geri çekileceğini bilmek, böylece kendi seçimlerini yapıp hatalarını kendileri yaşayabilsinler diye.” Başını yana eğdi. “Sen ve bu gizemli genç adama geri dönelim. Sorun sadece yaşı mı?”

Başımı salladım. “Hayır. Çok zeki ve akıllı biri. Bir sürü ortak ilgi alanımız var. Biriyle konuşmanın beni bu kadar... anlanmış hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.” Bu da sorunun bir parçası, çünkü ona olan

. “Yakışıklı, zengin ve muhtemelen büyük başarılar elde edecek. O en iyinin en iyisini hak ediyor ve neden benden hoşlandığını bile bilmiyorum.” Yanağıma dokunuyorum. “O benim , ama ben görüyorum. Biz *Güzel ve Çirkin* gibiyiz, ama bu senaryoda Çirkin olan benim. Onunla birlikteyken, başka biriymişim gibi davranabiliyorum.

Ancak gerçeklik her zaman geri gelir ve bana kilometrelerce uzakta olduğumuzu gösterir,” diye bitiriyorum, pencereden dışarı bakıp iç çekerek. “Bizim için bir gelecek yok ve ben bu işe kalbimi kaptırdım. Bazen

hala ilk kalp kırıklığını yaşamak üzere olan bir gençmişim gibi geliyor, ama değilim.” Yaralı yanağımdan bir gözyaşı süzülüyor ve onu siliyorum.

“Hayatım benden çalındı ve boşa geçen yıllarımı geri almak ne kadar istesem de... yapamıyorum. Ve bu haksızlık.”

“Hayat nadiren adil olur.”

Önümdeki kutudan mendilleri alıp burnumu siliyorum. “Benden sıkılacak ve başka birini bulacak, o yüzden bu beni mahvetmeden önce şimdi bitirmeliyim. Bu yüzden bunu tamamen sadece cinsel bir ilişki olarak tutmak istedim, ama o bunu çok daha fazlasına dönüştürdü. Benim itirazlarıma rağmen beni tüm arkadaşlarıyla tanıştırdı bile.”

Hafta sonları beni her türlü çılgınlığın yaşandığı kulübe götürürdü ve orada erkekler

komik hikayeler anlatır ya da kadınlara karşı yaramazlık yaparlardı.

Tabii, Wyatt hariç herkes. Sahip olduğu tüm şöhrete rağmen, onu henüz kimseyi baştan çıkarırken ya da birine ilgi gösterirken görmedim. Muhtemelen Aurelia'nın hayatını mahvetmekle çok meşgul, çünkü kütüphanede onu bir şahin gibi izlemek zorundayım; o da düzenli olarak oraya gelip talepleri ve keskin sözleriyle Aurelia'yı çılgına çeviriyor.

İkisi de müzayede gecesi hakkında konuşmayı reddediyor, bu yüzden her yönüyle garip bir durum.

Sonuç olarak, arkadaşları bize karşı çok iyi ve Kane'i daha yakından tanıdığınızda çok komik biri olduğunu görüyorsunuz. Aramızdaki ilişkinin tuhaf olduğunu hissettirmediler.

Ve ağızlarını kapalı tutmakta çok iyiler.

Scarlett'i birkaç gezimize davet ettim, ama geçmişiyile yüzleşmek için memleketine dönmek zorunda olduğu için gelemedi.

"Görünüşe göre bir görevi var." "Evet, kalbimi kırma görevi."

"Neden ona güvenip, bu çekimi açıkça keşfetmiyorsun?"

Ona kim olduğunu söylemeden sonraki kısmı nasıl açıklayabilirim?

"Aynı çevrelerdeyiz. Kardeşlerim öğrenirse, felaket olur."

Ve kadınları sayesinde ilişkimiz yeni yeni düzelmeye başlamıştı. Miras ve tröst fonu ile ilgili tüm evrak işlerini hallettik ve sonunda ilk banka hesabımı açtım, hatta herkese hediyeler bile aldım.

Kendi kartımla bir şeyin parasını ödemek gerçek dışı bir his uyandırdı. İnsanların kazalardan sonra ihtiyaç duyabileceği

. Ayrıca, işlerini kolaylaştırmak için nihayet

üniversite diploması almak isteyenler için burslar oluşturdum.

Derecemi bitirip hayatımda hangi yöne gitmek istediğime karar verdikten sonra diğer şeyleri düşünürdüm.

Kardeşlerim de benimle buluşmak için daha fazla çaba gösteriyor.

Yeni bir aile geleneği başlattılar: her Perşembe günü sadece

. Başta garip ve tuhaf gelmişti ama yavaş yavaş daha iyi hale geldi. Hatta bana anne babamızla ilgili hikayeler anlattılar,

Orion'un kurtarmayı başardığı bazı fotoğrafları paylaştılar ve en azından onların gözünden annemi ve babamı tanımak çok güzeldi.

Kardeşlik ilişkimiz güzel bir şeye doğru geliyor ve bunu mahvetme düşüncesi beni öldürüyor.

“Kardeşlerin mutlu mu?”

“Evet. Elbette.”

“Sence mutluluğu hak ediyorlar mı?” “Evet!”

Berbat geçen çocukluğumuzdan sonra, kimse onlardan daha fazla hak etmiyor. Anne babamız onlarla gurur duyardı.

Benim için ise pek öyle değil sanırım, çünkü bir zamanlar korkak olmayı seçtiğim için hayatım tam bir karmaşa haline geldi.

Kardeşlerim beni kurtarmaya geldiği anda sesimi yükseltmeliydim. Belki Jade’i daha erken cezalandırırdık ve ben de bu kadar zaman kaybetmezdim.

Ama yine de, ben mantıklı düşünemeyecek kadar travmatize olmuşum ve Rush intikam ateşiyle kör olmuştu, yani sonuç muhtemelen yine aynı olurdu.

"O zaman neden kendin için aynı mutluluğu reddediyorsun?"

Hâlâ buna bakıp iç çekiyorum. “Çünkü benim mutluluğum onlarınkini etkileyebilir ve bunun sonsuza kadar süreceğine dair bir garanti yok.”

"Dünyada hiçbir ilişki sana garanti veremez." Not defterini ve kalemi kenara koyup öne doğru eğildi. "O genç ve eğitilmiş. Cinsel açıdan çok daha deneyimli, , değil mi?" Bu noktada, yanaklarım sonsuza kadar yanacak gibi. "Onu yaşı yüzünden kötü hissetmesi için baştan çıkarmadın. Ve o da ne istediğini biliyor gibi görünüyor."

“Şey, bu benim açımdan pek bir mazeret sayılmaz...”

“Emmaline ve Aileen’in ne istediklerini bilmediklerini mi düşünüyorsun?”

Konunun aniden değişmesine şaşırarak gözlerimi kırkıyorum.

“Hayır. Ne istediklerini biliyorlar.”

Kayınbiraderlerim çok nazik ve cömert, ama aynı zamanda inatçı ve kariyer odaklı, bu da kardeşlerimin mizaçları ve karakterleriyle çok uyumlu. Yaş farklarına rağmen, çok dengeli bir ilişkileri var ve ben hiçbir zaman birbirlerine uymadıklarını hissetmedim.

İşte o anda kafamda bir ampul yandı. “Ah.”

“Evet, ah.” Phoenix düşüncelerimi tahmin ederek gülümsüyor ve bazen ben de psikiyatrist ya da psikolog olabilmeyi diliyorum, çünkü insanları bu kadar iyi okuyabilme yeteneği benim de ulaşmak istediğim bir şey. Kol saatine bir göz atıyor. “Şimdilik bitirmemiz gerekiyor. Tüm bu ilerlemeden gerçekten çok memnunum, Lavender.”

Yastığı yerine koyup çantamı alıyorum. “Tüm yardımların için teşekkür ederim.”

"Bu seanslar benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Kaydettiğin tüm ilerleme için kendine teşekkür et." İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve o omzuma hafifçe vuruyor. "Ve bir şey daha. Kardeşlerin harika adamlar. Ama harika olmaları, hayatını onların istediği gibi yaşamak zorunda olduğun anlamına gelmez. Onlar kendilerini koruyabilecek kadar yetenekliler ve ilişkiniz kaosa yol açarsa... herkes kendi duygularıyla başa çıkabilecek kadar büyüdü."

“Tamam.”

Ona sarılıp ofisinden çıkıyorum, koridordan geçerek dışarıya çıkıyorum. Taze havayı ciğerlerime çekiyorum, etimin üzerinde hissettiğim sıcaklığı içime çekiyorum; etrafımda kornalar çalıyor ve insanlar hızla hareket ediyor.

Ne olursa olsun dünya dönmeye devam ediyor.

Ben neden edemiyorum?

Levi ile olan bu ilişkinin gelişmesine izin vermek o kadar kötü mü olur?

Tabii ki sonsuza kadar değil—onun gibi bir adam, hayatını benim gibi bir kadınla geçirmeyi seçmez—ama artık kirli bir sır olarak kalmasa?

Gölgelerde saklanmak istemiyorum, bu benim kendi seçimim olsa bile.

Gordon kapıyı benim için çoktan açmış, ona hafifçe gülümsüyorum ve arabaya biniyorum. Telefonum çantamda titriyor, ben de onu kapıyorum.

Beğendin mi, benim çiçeğim?

Safir bileziğe gözlerim fal taşı gibi açılıyor; taşlar o kadar berrak ki, içlerinde yansımalarını görebilirsin, büyük taşları çevreleyen küçük elmaslarla birlikte.

Ancak dikkatimi çeken şey bu değil.

Etrafına runik harflerle yazılmış "*Thor*" ismi, insanların kendilerini korumak ve belirli tanrılara bağlılıklarını göstermek için taktıkları özel tılsımları hatırlatıyor bana.

Nedeni ne olursa olsun, Levi bu tür şeylere karşı bir zaafı var gibi görünüyor.

Çok güzel. Nereden aldın?

Antika bir parça olduğunu düşünürdüm, ama o zamanlar kimse böyle takılar yapmazdı.

Isabella benim için tasarladı.

Bu kadar genç yaşına rağmen inanılmaz yetenekli.

Isabella umurumda değil.

Rastgele konulardan bahsettiğimizde bu kadar soğuk ve kaba davranması ilk başta bana garip gelmişti. Zamanla alıştım.

Levi'nin "*umursamıyorum*" demesi genellikle *o konu hakkında konuşmak istemediğim anlamına gelir, hepsi bu.*

Bu sana hediyem.

Gordon arabaya binerken nefesim kesilir ve bana bakarken dikiz aynasından kaşlarını çatar. "Her şey yolunda mı?" diye sorar ve ben başımı sallayınca biraz rahatlar. Muhtemelen talimatlarımı bekliyordur talimatlarımı bekliyor, ama ben konuşmaya o kadar dalmışım ki ona bir şey söyleyemiyorum.

Bunu kabul edemem!

Pahalı kitaplar ve çeşitli antikalar bir yana. Onları her zaman kendim satın almışım gibi gösterebilirim.

Bu mücevheri asla açıklayamayacağım ve onu kutumda saklamak yazık olur.

Bu senin için yapıldı ve sen takacaksın.

Yatakta baskın kişiliği son derece çekici olsa da, yatak dışında beni son derece rahatsız ediyor.

Öyle mi?

Evet. Ayrıca, bu bir aylık yıldönümümüzü kutlamak için benim hediyem. Yani reddetmek kabalık olur, sence de öyle değil mi?

Kalbim göğsümün içinde takla atıyor, vücudumun her hücresine sıcaklık yayılırken, onun sözleri midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Söz konusu adam, o felaket nişan partisi dışında bana hiç zarar vermediğine rağmen, çok korkuyorum ve kendimi koruyorum.

Bunu olduğu gibi kabul edip, bu adımı atmak o kadar da kötü mü olur?

Gizli bir ilişkimiz var, hatırladın mı?

Ve hatırlarsan, sen benim olduğunu anladığın sürece buna ne dersin de olabileceğini söylemiştim.

Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?

Sakin ol kalbim. Sanırım sonunda biraz ilerleme kaydediyoruz.

Kahkahalarım patlıyor ve telefonu göğsüme bastırarak, birdenbire iki sonuca varıyorum.

Levi benim ilk ilişkim olduğu için ilişkilerin nasıl olduğunu hiç bilmiyorum . Şu ana kadar oldukça ateşli, eğlenceli ve kendimin yeni yönlerini keşfetmemi sağlıyor.

Neden kendimi dünyadan saklayayım ki?

Elbette, herhangi bir dramayı önlemek için kardeşlerimin bunu Rush'ın düğününden sonra öğrenmesini tercih ederdim, ama düğüne sadece bir ay kaldı.

Phoenix haklı. Kimse bana garanti veremez ve belki de onları kovalamak beni mutsuz ediyor, çünkü gerçek anlamda yaşamıyorum. Bunun yerine, başıma bir felaket gelmesini bekliyorum.

Otuz yıllık bitmeyen korku ve ıstırap, ben daha fazlasını hak ediyorum.

Bunu, kendini kurtarmak için her şeyi feda eden ve mutlu ve cesur olmak için hayatta kalan genç halime borçluyum.

Genç Lavender, ben dayanabileyim diye acı çekmedi.

O, ben gelişebileyim diye acı çekti ve ben de geliyeceğim. "Nereye?"

"Levi'nin evine."

Gordon gülümser, motoru çalıştırır ve trafiğe katılır.

Seni seven çalışanlara sahip olmanın avantajı, sırlarının onlarla güvende olmasıdır ve şoförüm, kardeşlerime tek kelime etmemekle sadakatini kanıtladı.

Elbette, o ilk seferden beri Levi'nin malikanesine gitmedim, ailesine rastlamamak için şehirde buluşmayı tercih ettim. Şu anda orada olduğunu ve bir şey üzerinde çalıştığını biliyorum.

En azından öyle ima etti.

Onu hiç kendim aramadım. Tüm buluşmalarımızı o başlattı ve her şeyi o planladı.

Yani bu benim cesur bir hamle yapmam.

"Doğru şeyi yapıyorsun, Lavender." Gordon bir trafik ışığında durur ve omzunun üzerinden bana bakar. "Levi iyi bir seçim.

Genç olabilir, ama onda bulması zor bir bilgelik var."

O anda, onun onayının hoş olduğunu fark ettim, ama buna ihtiyacım yoktu ve kardeşlerimin ne düşündüğü de önemli değildi.

Levi, benden başka kimse için iyi bir seçim olmak zorunda değil.

Ve tüm bunlar benim için işe yarıyorsa, neden başkalarını umursayayım ki?

* * *

Gordon, bize kapıları açan güvenlik görevlisinin yanından geçer ve evin yanına park etmemiz bir dakikadan az sürer.

"Bu gece burada kalacağım." Levi evde olmasa bile onu bekleyeceğim. "Bunu bir akşam izin olarak düşün."

"Bir telefon kadar uzağım." Omzuna hafifçe vurup çantamı alıp arabadan iniyorum. "Lavender." Şoförüne bir kez daha dönüyorum. "Her şey görüldüğü gibi değildir."

Bu da ne demek oluyor? "Tamam. İyi akşamlar."

Kapıyı kapatıp girişe doğru koştum ve devasa çift kapı açılırken merdivenleri çıktım. Gavin beni karşıladı, beni görünce kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluşur.

"Bayan Wright. Ne sürpriz." Sesi o kadar cansız ki, bu konudaki gerçek duygularını tahmin etmek zor. "Levi geleceğinden bahsetmemişti."

"Ziyaretim habersiz."

"Anlıyorum."

Aramızda garip bir sessizlik uzanıyor, sadece uzaktaki bir yerden gelen yüksek sesli tahta saatin sesi bu sessizliği bozuyor. "O evde mi?"

Yine uzun bir duraklama ve gözlerinde hafif bir endişe parıldadığını görüyorum, sonunda cevap veriyor: "Hayır. Onu yukarıda bekleyebilirsiniz."

Eh, habersizce evine gelmek bir şey, ama o yokken odasına girmek bambaşka bir şey.

"Susadım ve acıktım. Onu oturma odasında bekleyebilirim." O yöne doğru bir adım atıyorum, ama o beni durdurunca kaşlarımı kaldırıyorum. "Gavin?"

"Misafir beklemiyorduk. Her şeyi hazırlamak için biraz daha zamana ihtiyacımız var. Neden yukarıda biraz dinlenmiyorsun, her şey hazır olduğunda seni çağırırım?"

Tamam.

Levi'nin personeli gerçekten tuhaf, çünkü kim bir misafiri hemen yatak odasına gönderir ki? Bana serinletici içecekler ikram edip oturma odasına götürmeleri gerekirdi, yani tüm bunlar?

Bu tuhaflığın ötesinde.

“Gavin, burada olmamın bir sakıncası mı var?” “Hayır, hanımefendi. Hemen herkesi çağırayım.”

“Burada değiller mi?”

“Şu anda ayrı bir evde.” Bu sessizliği açıklıyor ama yine de, ne oluyor? Evde olmaları gerekmez mi?

Belki de Levi'nin kendi kuralları vardır ve yabancıların kendi alanını paylaşmasından hoşlanmaz. “Bayan Wright. Umarım kararınızdan eminsinizdir.”

Çıkışa doğru yürüdü, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. “Hemen dönerim.” Bunun üzerine arkasından kapıyı kapattı ve beni bu evde tek başıma bıraktı; gökyüzünü gök gürültüsü sarsarken, kalenin içi karanlığa gömüldü.

Bunun üzerine içimi bir titreme kaplar ve mermer üzerinde topuklarımın sesini duyarak oturma odasına giderim, ancak zar zor duyulur bir müzik sesi duyduğumda hareketlerimi durdururum.

Sesi takip ederek bir duvara ulaştım ve o kadar gürültüyü nasıl çıkarabileceğini merak ederek dudağımı ısırdım.

Açık avucumu duvara koyduğumda, dokunuşumla hareket ettiğini hissedince nefesim kesildi ve o anda bunun gizli bir kapı olduğunu anladım.

Rush'ın bana girmeyi yasakladığı özel adamızda da aynı şeyin olduğunu hatırladığım için içimi bir korku kaplar.

Anında klor kokusu burnumu doldurur ve kapıyı biraz daha itince, bodruma inen ağır basamakları fark ederim ve hayatım bana daha iyisini öğretmiş olsa da... yine de merdivenlerden aşağı inmeye karar veriyorum; duvarlardaki sayısız küçük ampul yolumu aydınlatıyor

Beni felakete sürükleyeceğinden şüphelenmeme rağmen, büyüleyici alevin tuzağına düşmüş bir güve gibiyim, onu takip ediyorum.

Bodruma ulaştığımda, sesimi bastırmak için ağzımı kapatıyorum, çünkü gözlerimin önüne serilen manzara... korkunç.

Sağ köşede, sanki birini tuzağa düşürmeyi beklermişçesine üzerine çeşitli zincirler yayılmış tek bir devasa kafes var.

Bıçaklardan zehirlere, silahlara ve hatta matkaplara ve...

Sadece tarih kitaplarında gördüğüm işkence aletleri.

Sanki başka bir boyut gibi devasa olan bodrumda dolaştıkça, içimi daha fazla endişe ve panik kaplıyor

, zihnim kaçmam için çığlık atıyor, ama ben olduğum yere yapışmış durumdayım, gözlerim etrafımdaki tüm korkunç manzarayı yakalıyor.

İlerledikçe, oklarla ve kocaman bir X ile birbirine bağlanmış, üzerine küçük notlar ve fotoğraflar

Her fotoğrafın yanında ya yırtık et ya da başka bir vücut parçası var.

Midem bulanıyor.

"Aman Tanrım."

Levi bir katil. Hayır.

Suçlarını uzatmak için bu kadar çok alete sahip olması, yaptıklarından zevk alan bir seri katil olduğunu gösteriyor. Peki bu fotoğraflar ne? Ganimet mi?

Tahtanın altına baktığımda, üzerinde isimler yazılı bir bilgisayar ve flash bellekler görüyorum, bu da muhtemelen işlediği tüm zulümleri de filme aldığını gösteriyor.

"Aman Tanrım," diye tekrar ediyorum, sonunda sersemliğimden kurtulup arkamı dönüp kaçmaya hazırlanıyorum, ancak sağda dokuz dev ekran fark edince yine donup kalıyorum.

Ve her ekranda benim yüzüm var.

Yaklaşırken, "Olamaz," diye fısıldıyorum. Videolar arka arkaya oynuyor, hepsi de mahremiyetimi ihlal ediyor.

Dairemden, üniversiteden, aile yemeklerinden ve Dr. King ile seanslarımdan videolar.

Boğazımda biriken kusmuğu zar zor yutuyorum, öğürme isteğimi zorla bastırıyorum çünkü iyi bir adam olduğumu sandığım adam... tüm bu zaman boyunca beni takip eden takıntılı bir katil!

Yanında asılı başka bir pano var ve üzerinde tüm ailem var, Orion da dahil, sanki bir tür plan yapmış gibi benzer notlar ve oklar var.

Ve ben de bu planı uygulamak için kullanılan silahım.

Muhtemelen beni kendi sapkın planları için kullandığı için kalbimi saran acı paramparça oluyor, ama buna odaklanmayı reddediyorum.

Bunun yerine, başıma kötü bir şey gelmeden önce yardım aramaya ve bulmaya iten hayatta kalma moduna geçiyorum.

Kardeşlerim.

Kardeşlerime gidip onlara tüm bunları anlatmam gerek. Onlar ne yapmaları gerektiğini bilirler.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Onun içindeki bunu nasıl göremedim?

Onun gibileri kirleten delilik gözden kaçmaz, ama o beni aldattı. Şimdi herkesi tehlikeye attım.

İki adım bile atamadan bir kol belime dolanıyor, beni kaldırıp döndürüyor ve en

. Çığlığım mekanda yankılanıyor ve Levi ile yüz yüze geliyorum.

"Yakaladım seni, *moy cvetochek*."

"Bırak beni," diye tıslıyorum, kurtulmaya çalışıyorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama nafile, tam o sırada elini boğazıma doluyor, başparmağıyla atardamarıma bastırıyor. "Bırak... beni..."

"Şşşş, *moy cvetochek*. Gücünü gelecekler için sakla."

Beni tutuşu daha da sıkılaşıyor. Acı hissetmeyi bekliyorum ama bunun yerine vücudum ağırlaşıyor ve yavaş yavaş etrafımdaki dünya kararmaya başlıyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Aile her şeydir ve her şeyden önce gelir.

Bu, babamın bana çok küçük yaşlardan itibaren aşılacağı bir şeydi. Onunla hiç tartışmadım, çünkü sadakatin hüküm sürdüğü güçlü bir kardeşlik kurmuştu ve kimsenin ona ihanet etmeyeceğini biliyordum.

Ama bazı aileler sadece yıkım getirir.

Ve o yıkıma olan sadakatleri ruhları ezer, onları sonsuza dek yok eder.”

Levi

Levi, 16 yaşında

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı adam; onu duvara yapıştıran yakayı çekerken, burnundan damlayan kanı çatlamış dudaklarıyla yaladı. Çıplak ayakları cama yapışırken ayak bileklerini sıkı kelepçeler sarmıştı;

“Hayatımda

.”

“Öyle mi?” diye soruyorum, parıldayan bıçakların üzerinde parmaklarımı gezdirirken hiçbirini beğenmiyorum.

Tüm bu aletler pahalı olsalar bile sıkıcı.

Yine de, en kaliteli çelikten yapılmış en büyüğüne karar verip onu kaldırıyorum, avucumdaki ağırlığının tadını çıkarırken adam konuşmaya devam ediyor; sesi o kadar boğuk ki, dilini kesip ona yedirmek için zorlukla direniyorum.

“Yerel okulda öğretmenim. Bir eşim ve üç kızım var, toplumumun aktif bir üyesiyim ve hiç suç işlemedim.” Ağzından bir inilti kaçıyor ve arkamı dönüp onun biraz kıpırdadığını görüyorum, keskin cam

.” “Beni bırakırsan, savcıya senin lehine yalvarırım.”

Onun teklifine tek cevabım kahkaham oluyor.

"Bana yardım edersen, sana iyi bir anlaşma teklif etmesini sağlarım."

"Ya da elimde seninle ilgili ne olduğunu gördüğünde bana daha da iyi bir teklifte bulunacaktır." Bıçağın ucuna hafifçe vuruyorum. "Sırların var, Ken."

Nefesi hızlanır. "Kameranın, yatağın ve kelepçelerin olduğu bodrumda saklamayı sevdiğin sırlar." Öfke içimi kaplarken ona yaklaşıyorum; kanımdaki öfkeyi uyandırır ve bu öfke, geçtiği her şeyi ateşe verir. "Sence bölge savcısı bunu sever mi?"

"Onlara asla dokunmadım! Onlara hiçbir şey yapmadım."

Elim bıçağın üzerinde gerilir, ama yine de sesimi sakın tutar ve lanet boynunu kırmak istesem de gülümsememi bozmuyorum.

Sabır, sabır, sabır.

"Hayır. Sen onları kaçırdın ve sonra korkularından zevk aldın, onları tecavüzcülerine teslim etmeden önce çaresizlik içindeyken sayısız fotoğraflarını çektin."

Ken, gençliğinde bir tetikçiydi, ta ki sapık erkeklerin, kurbanlarını kaçırmak da dahil olmak üzere, kirli işlerini yapmaları için ne kadar para olursa olsun ödemeye hazır olduklarını keşfetmeden önce gençliğinde bir tetikçiydi.

Dark web'de faaliyet gösteriyordu ve bedelini ödemeye hazır oldukları sürece her türlü talebi kabul ediyordu.

Her yaştan. Her cinsiyetten. Kurbanları onun için önemli değildi ve gizli tuttuğu fotoğraf albümündeki koleksiyonuna katıldılar, böylece dünyaya karşı mükemmel bir aile babası rolünü oynarken, ganimetlerinden zevk alabilirdi.

İnsanlar, yanlarında ne tür bir kötülüğün yaşadığını ve dünyanın en mükemmel insanı gibi davrandığını bilselerdi, daha temkinli olmayı öğrenirlerdi.

"Bunu uzun zaman önce bıraktım," diye fısıldıyor, ben ona yaklaşırken duvara daha sertçe yaslanıyor ve boynundaki nabız çılgınca atıyor. "Karımla tanıştım, kızlarımız oldu ve o hayatı geride bıraktım."

Öfkem daha da artıyor ve onu tam kalbinden bıçaklayıp kan kaybından ölmesini izleme arzusuna direniyorum.

Sabır, sabır, sabır.

"Tanrı'yı buldum."

"Suçlarını örtbas etmek için Tanrı'yı kullanmaya çalışma. çünkü neredeyse yakalanıyordun. Son müşterin seni aldattığında." Bıçağı köprücük kemiğine dayadığımda gözlerini kırıştıırıp hareketsiz kalıyor. "Kendisine Robert diyordu."

Ailem beni evine alıp her şeyle şımarttıktan sonra, iki hedefle büyüdüm.

Beni hiç tanımadıkları halde sevdikleri için onları her zaman gururlandırmak ve aynı duyguları karşılık veremediğim gerçeği. Onlar için tamamen farklı bir kişilik yarattım, dünyaya gösterebileceğim ve yeterince akli başında olabileceğim bir kişilik.

İçimde yaşayan canavar onları koruyordu ve aileme zarar verecek herkesi öldürürdüm, ama aşk... Aşkın ne olduğunu hiç bilmiyorum. Onlar benim için her şey demek ve onları korumak için ölürüm, ama bu aşk mı?

Hiçbir fikrim yok.

İkinci hedefim, annemi tecavüz eden adamı bulmak ve yaptığı her şey için onu cezalandırmaktı. Kimsenin bilmemesi gereken küçük sırrım çünkü bu benim intikamımdı.

Onu ortadan kaldırmak ve küçük kız kardeşimi bulmak benim hakkım.

Bu, başlı başına bir saplantı ve takıntı haline geldi ve başarılı olmak için zeki, kurnaz ve ne yapmaya karar verirsem.

Sadece berrak bir zihin öğrenmemi sağlayabilirdi. Ancak, babama gidip bana öğretmesini istemek söz konusu bile olamazdı.

Geçmişimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davrandığım için bana inandılar ve karanlık işlerini benden saklamaya çalıştılar. Aileen hiçbir şey bilmiyor.

Ama ben biliyorum.

Bu yüzden, hak edenlere acı çektirme dürtüsü çok fazla hale geldiğinde, babama karşı gelmek anlamına gelse bile, bana yardım edeceğini bildiğim tek kişiye gittim.

Arson Amca.

Babamın en sadık dostu, en sevdiği silah olarak ateşi kullanır, kurbanlarını diri diri yakana kadar işkence eder ve bunun her saniyesinden zevk alır. Çoğu zaman, arkadaşları bile onu deli sayar ve

ondan uzak durmayı tercih ederler ve herkes onun zindanında oyunlarını izleyemez.

Yani, bir zamanlar kendi karısı bile onun esiriydi. Onu bir tarikattan kurtardı, takıntılı hale geldi ve gerisi malum. Callista teyzenin onu sevmesi iyi bir şey, yoksa babam onu öldürmek zorunda kalırdı.

Babam, kötü yanlarını en karanlık yollarla keşfeden bir yeraltı kardeşliği yönetiyor; bunu en çok hak edenlere işkence ediyor ve bunun için özür dilemiyor. Babam tüm amcalarımı hayatlarının farklı aşamalarında sokaklarda buldu, ama o zamana kadar hepsi çoktan karanlık yollara sapmıştı. O sadece onların arzularını doğru yöne yönlendirdi, böylece masum birini öldürmesinler diye.

Ancak, babam onlara, eğer bir gün kendilerini kaybedip bir kadına ya da çocuğa zarar verirlerse ya da herhangi birine fiziksel olarak zorla sahip olmaya çalışırlarsa

... onları öldüreceğini söyledi.

Garip bir şekilde, Arson Amca eğilimlerimi fark etti ve ona gittiğimde hiç şaşırmış gibi davranmadı.

Aslında, sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu.

Bu yola girmeden önce beni uyardığı tek şey, bunun sonsuza kadar süreceği ve eğer sırf eğlence olsun diye masum insanları öldürmeye başlarsam... hayatıma son vereceğiydi.

Onun için bu cömert bir teklifti, muhtemelen babamın hatırı için, böylece beni öldüren kişi o olmak zorunda kalmayacaktı.

Babam ve arkadaşları pek çok şey olabilir... ancak merhametli değiller.

İki yıl önce, bana silahların nasıl kullanıldığını silahların nasıl kullanıldığını açıklayarak öğretmeye başlayacağını umuyordum. Sürpriz bir şekilde, bunun yerine dayanıklılığımı geliştirmemi sağladı.

Her türlü hava koşulunda uzun turlar koşmak, bitmek bilmeyen kilometrelerce yüzmek, yürüyüşler ve nefes alamayana kadar dövüşmeyi öğrenmek. Futbol antrenmanlarımla birleşince, hayatım sporla doluydu, bu annemi endişelendirdi ama kafamı boşaltmama yardımcı oldu.

Bana iyi ateş etmeyi, farklı silah ve bıçak türlerini ayırt etmeyi ve birini en acı verici şekilde öldürmek için hangi işkence aletlerinin olduğunu öğretti.

İzlerimi nasıl örteceğimi, parmak izi bırakmamayı ve kendi zindanımı tasarlamaya başlamayı öğretti, çünkü birisini

Dediği gibi...yaptığı şey strateji
ve zeka gerektiren bir sanat formuydu ve eğer kan dökmeye meraklı bir
aptal gibi davranırsam, beni timsahlara yem yapacaktı.

Bir kez daha ona inandım.

Yani, arkadaşlarından birinin evcil hayvanı bir aslan. Arson Amca'ya
karşı çıkılmaz.

Sonunda, ilk avıma çıkmama izin verdi.

Eskiden kadınlara tecavüz eden ve elit kesime ait olduğu için her
seferinde paçayı kurtaran bir adam.

Onu öldürmek, Robert'ı öldürmeye bir adım daha yaklaşmamı
sağladığı için hayatımın en önemli anı oldu.

"Robert." Adam konuşur, beni düşüncelerimden koparır ve beni
şimdiki zamana geri getirir. Ken sertçe yutar ve bunu yaparken kanıyla
biraz boğulur, sonra yere tükürür. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye
bağırır, ben bıçağı derisini yırtıp etine batana kadar köprücük kemiğine
sertçe bastırdığımda. "Tamam, tamam. Bir şey hatırladım. Lütfen dur."

Şu anda Robert'la olan tek bağlantım o, çünkü hiçbir arama bana bir
isim vermedi. Arson Amca'dan bile yardım istedim, ama o da hiçbir şey
bulamadı.

"O bir pislikti. Kibirli, kendinden emin ve o kadar zengindi ki
herkesin onun düdüğüyle dans etmesini beklerdi." Benim damarlarımda
öfke yeniden yavaşça yükselirken, başını duvara yaslıyor. "On üç
yaşındaki bir kıza takıntılı hale geldi ve onu istedi." Annemden
bahsedilince

kanımı pompalayan organ, annemden bahsedilince garip bir şekilde
kasılır ve bu tuhaf duygunun öfkemi beslemesine izin veririm, böylece
öfkem büyüyüp bana güç versin. "İlk başta reddettim. İş çok riskliydi.
Kız sık sık kasabadaki kütüphaneye giderdi ve orası her zaman
kalabalıktı. Üstelik kız aptal ya da saf değildi, çok temkinliydi." Biraz
daha kan tükürür.

"O kadar takıntılıydı ki, üç katı para teklif etti. Kızı ona getirdim, ama kız
her adımda bana direndi." Duruma rağmen, gözleri heyecanla parlıyor ve
elim yumruk oluyor. "Bunu hiç hoş karşılamadı. Deli bir herifti. Ona
dokunduğum için kıskançlık krizine girdi ve ödemeyi reddetti. Bunun
yerine polislere haber verdi, ben de kaçmak zorunda kaldım." Bıçağı
karnına doğru sürüklediğimde

, ve hemen ekliyor, "Başka bir şey bilmiyorum. Bana tam adını hiç söylemedi, ama kızın resmi albümlerimden birinde var ."

Geri çekildiğimde rahat bir nefes alır, yüzünde mutluluk parıltar çünkü o aptal gerçekten onu bırakacağını sanıyor.

Suçlarından paçayı sıyracağına, insanlığını yitirmiş bir korkak kadar emin olan kimse yoktur.

"Şimdi beni bırakacaksın, değil mi?" Çatlamış dudaklarını yaladı. "İstediyini verdim. Sanki bu hiç

olmamış gibi çenemi kapalı tutacağım."

"Tabii ki çeneni kapalı tutacaksın."

Masadan penseyi alıp ona geri döndüğümde, bağlarından kurtulmaya çalışmaya başlıyor. Ağzını zorla açıp dilini kesiyorum.

"Görüyorsun ya, Ken. İşbirliğin benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Neden biliyor musun?" Kulağına eğiliyorum. "Çünkü o on üç kız mı? O benim annemdi." Nefesini keser ve onu birkaç kez bıçakladığımda bu nefes kesilme çığlığı dönüşür; onu tutan zincirleri çözüp yere düşmesine izin vermeden önce kanamasını izlemekten zevk alırım.

Hayatını sonsuza dek etkileyecek ama onu öldürmeyecek yaralar. Oh, hayır.

Fotoğraf albümlerindeki tüm bu kurbanlar?

Adalet hak ediyorlar ve ölüm, onun işlediği zulümler için çok çabuk bir ceza.

Onun acı çekmesini ve yakaladığı her bir ruh için hesap vermesini istiyorum.

O acı içinde kıvrılırken, albümü alıp annemin resmini arıyorum, onu görmek için can atıyorum ama aynı zamanda da korkuyorum çünkü o resim ona ne olduğunu hatırlatan rahatsız edici bir anı olacak.

Ama hiçbir şey bulamıyorum. Robert çekmiş olmalı, bu da kıskanç karakterine uyuyor. Annemin beni sevmesine bile tahammül edemiyordu.

İçimdeki öfke giderek artıyor, ve her gün bu dürtüleri kontrol etmek zorlaşıyor. Onu ya da küçük kız kardeşimi bulmaya hiç yaklaşmadım, ama bulacağım.

Bu, yapacağım son şey olsa bile.

İntikam arayışında çok önemli bir şeyi unutmuştum.

Robert gibi şımarık ve korkak adamlar, kendilerinden bir şey alanları affedemez ya da unutamaz.

Ve annem öldüğünde, tıpkı onun benim için olduğu gibi, ben de onun tek odak noktası oldum.

İkimiz de birbirimizi yakalamak istiyorduk.

Tek fark neydi?

Ben onu öldürmek istiyordum, o ise bana olabildiğince fazla acı çektirmek için en çok sevdiğim şeyi benden almak zorundaydı.

Onun çarpık mantığına göre, annemi ondan aldığım için bedel ödemem gerekiyordu.

Bunu anladığımda, tek yapmam gereken beklemektir.

Peki ya Lavender hayatıma girdiğinde?

Oyun başlamıştı.

Lavender

Acı.

Gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey bu, ama sonra karıncalanma hissi

tüm kafa derimi sarmış ve sıkıca sıkıştırıyormuş gibi hissettim.

Vücudumun her yeri ağrıyor ve ne zamandan beri yatağım bu kadar sert oldu?

Yüzümü buruşturup tıslayarak, ateşim mi var diye merak ederek alnıma dokunmak için elimi kaldırıyorum, ama ağır bir şey kolumu geri çekiyor. “Bu da ne böyle?” diye mırıldanıyorum, sonunda kendimi zorlayarak gözlerimi tekrar açıyorum ve yüzüme doğrudan parlayarak görüşümü biraz bulanıklaştıran tek ampule iç çekiyorum.

Yine ışıklar açık uyuyakalmış olmalıyım, bu da neden bu kadar berbat hissettiğimi açıklıyor.

Tüm gücümü toplayıp otururum ve Çevrem netleşince vücudumun her bir kemiğini dehşet kaplıyor, kafa karışıklığının yerini o kadar güçlü bir korku alıyor ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

Çünkü bir kafeste oturuyorum, ayak bileğime sarılmış kelepçenin ucunda uzun bir zincir var ve parmaklıklara uzanıyor. Zincir , kafeste hareket etmeme izin verecek kadar uzun, ama kaçamayacağım kadar kısa. Sağ bileğimde de benzer uzunlukta bir tane daha var.

Aman Tanrım.

En korkunç filmlerdeki gibi anılar kafamın içinde arka arkaya canlanmaya başlıyor; derin, boğuk ama aynı zamanda alaycı bir ses yükseliyor, etrafımızdaki havayı kaplıyor ve bana bunun bir kabus olmadığını kanıtlıyor.

Bu benim gerçekliğim.

"Sonunda uyandın, *moy cvetochek*."

Gözlerim, parmakları arasında bir çakmak çeviren ve beni incelerken ara sıra onu yakan Levi'nin gözleriyle çarpışıyor.

Bu ses, birkaç adım ötedeki lavabodan damlayan su sesiyle birleşince, kafamda farklı bir tür anı canlanıyor.

"Bana itaat etmeyi öğreneceksin." Jade başımı avuçlayıp lavaboya sürükler, çığlığım odada yankılanır çünkü zaten yanmış olan cildime acı verir. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

Onu itip oturma odasına koştum, yardım çağırmak için bir telefon ararken, her yerim o kadar acıyordu ki çığlık atma dürtüsüne zar zor direndim.

"Buraya gel. Neredeyse on sekiz yaşındasın. Akşam yemeği yemeliyiz, o zaman teklifimi kabul edebilirsin." Onun sanrılarını anlayamıyorum, ama buna şaşırmalı mıyım?

O, annemle babamı öldürdü ve hâlâ beni annem sanıyor. Annem onu hiç sevmeyi ve bu, onun ölüm fermanını imzalamasına yetti.

Böyle takıntılı erkekler... toplum için bir tehlike ve akli başında hiçbir kadın onların çarpık ağlarına düşmemeli, çünkü sonuç her zaman aynıdır.

Kaçınılmaz ölüm.

Bana saldırıyor ve ben yemek masasına doğru koşuyorum, aceleyle birkaç şeyi deviriyorum ve o anda birkaç mum

Yere düşen parçalar perdelerle saçıldı ve anında alev aldı. "Ne yaptın sen?" diye bağırarak bana doğru ilerledi, ben de

geri, geri, geri çekildim, ta ki ateş bana değene kadar, ve bu bir rahatlamaydı.

Belki de beni yok ederse, beni onun takıntısından kurtarır.

"Lavender." Levi'nin sesi beni geçmişten çekip korkunç şimdiki zamana getiriyor. O anda, zorlu nefes alışlarımın havayı doldurduğunu ve zincirleri sıkıca kavradığımı fark ediyorum. "Dur. Bana odaklan."

Duruma rağmen, sanki aramızdaki mesafeyi daha da artırmaya çalışır gibi dik oturup kendimi kafese yapıştırdığımda içimden boş bir kahkaha kaçır.

Ruhumun derinliklerine, Jade öldüğünde geride bıraktığımı sandığımı ve oradan güç alıyorum. Eğer bu takıntılı deliye karşı kazanabilecek biri varsa... o da on iki yıl önce beni korumak için ayağa kalkan Lavender'dır. "Başka birine odaklanmak zor. Madem ki ben senin tutsağınım." Elimi kaldırıp zinciri sallarken, damarlarımdan daha fazla öfke

damarlarımdan akarken zinciri sallıyorum ve bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Öfke, mutlak ihanet hissinden daha iyidir.

Şaşkınlığım ve sinirlenmeme rağmen, adam dilini şaklatıp o lanet çakmağı bir kez daha açtı. "Dramayı bırakalım, *moy cvetochek*. Sana yakışmıyor ve ben bunu yorucu buluyorum. Asla orijinal de değil."

"Sen beni takip eden bir seri katilsin." Buradan görünen tahtaları işaret ettim. "Kardeşlerimi de gözetliyordun. Rush yüzünden mi? Beni yakalayarak onu cezalandırmaya mı karar verdin?" Son cümlede sesimin titremesinden nefret ettim, çünkü nasıl bu kadar aptal olabilirdim ki?

Levi gibi adamlar, onlardan bir şey istemedikçe, yaralı, yaşlı bakirelerin peşine düşmezler. Ben klasik bir örneğim, onun gibi psikopatlar için savunmasız ve kolay bir avım.

Kendi arzularım gözlerimi kör ettiği için, hayat tecrübem bile bu işaretleri fark etmeye yetmedi.

Arka cebinden bir sigara çıkarır ve yakar, bir nefes çeker ve dumanı etrafımıza

. "Kardeşinin bizim hakkımızda öğrendiğinde çılgına döneceği düşüncesi çok eğlenceli. Bu konuda hiçbir şey yapamamasından kaynaklanan hayal kırıklığını ve öfkesini keyifle izleyeceğim. Oldukça şiirsel bir adalet, sence de öyle değil mi?"

"Bunu tadını çıkaracak kadar uzun yaşayacağını mı sanıyorsun?" O sigarasını içerken ve kafese yaklaşırken boğazımdaki ekşiliği yutkunuyorum ve o anda elinde altın bir anahtar olduğunu fark ediyorum. Anahtarı kilide sokuyor ve sırtımdan bir ürperti geçiyor, bu da

mide bulantımı daha da artırıyor. “Rush, Rafael ve Orion, bana ne yaptığını öğrendiklerinde seni öldürecekler.”

Gülüyor.

Lanet olasıca gülüyor!

“Rush kız kardeşimi kaçırdı ve babamı neredeyse öldürüyordu.

Buna rağmen hâlâ hayatta. Kız kardeşleriyle yaşadıkları ufak bir kavga yüzünden beni öldüreceklerini mi sanıyorsun?”

"Küçük bir kavga mı? Bizimki küçük bir kavga değil. Sen bir psikopatsın! Bir katilsin! Bir sapıksın!"

"Başka bir şey var mı? Hepsini dök içinden, *moy cvetochek*."

"Bana öyle de deme! Bir adım var, onu kullanabilirsin!"

Yaralı ve korkmuş tarafım, bu tür adamları kışkırtmanın asla iyi bir şey olmadığı için susmamı söylüyor. Şu anda tüm kozlar onun elinde, bu yüzden kaçmak istiyorsam daha uysal davranmalıyım.

Ama nedense yapamıyorum.

Hayatımda ilk kez sabrım tükeniyor, kendimi kontrol edemiyorum ve bu bir felaket!

Kafesi açıp içeri giriyor, yavaşça bana doğru ilerliyor, ben de kalkıyorum, hareket ederken kaslarımdaki rahatsızlığı görmezden gelip en uzak köşeye yürümeye çalışıyorum. “Bir mahkum için çok geveze bir mahkumsun.”

"Sanırım bunlarla pek karşılaşmıyorsun."

Sadece sus, Lavender!

Cesaretlendirme işe yaramıyor çünkü o konuşmaya devam ediyor, bu da korkumu daha da artırıyor. “Onlar işkenceden çılgılık atmakla meşguller, bana karşılık verecek halleri yok. İlginç bir değişiklik. Üstelik ben rehinci ya da tutsak almam.” Mavi gözleri soğuk kalmasına rağmen sırıtıyor. “Sen benim ilkimisin, *moy cvetochek*. Hoşuna gitti mi?”

“Oh, evet. Senin ilk kurbanın olmak kendimi çok özel hissettiriyor. Bana bu şerefi verdiğin için teşekkür ederim, Levi.” Biraz daha hareket ediyorum, zincirler peşimden sürükleniyor ve ayak bileğim ağrıyor. “Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?” Anılar kafamın içinde birbirine karışıyor ve kelimeler, onları durduramadan ya da gerçekten düşünmeden ağzımdan dökülüyor. “Sen de tecavüzcü müsün? Bu yüzden...”

Etrafımızdaki enerji aniden birkaç derece düşüyor ve o uzun bir adımla bana ulaşıyor, elini

boğazımı avuçlayıp beni gürültüyle sallanan kafes parmaklıklarına doğru ittiğinde ciğerlerimdeki hava dondu. Bir anlığına oksijenim kesildi, öfkesi o kadar güçlü bir şekilde yayılıyordu ki neredeyse dokunabilirdim. "Sana söyledim. Asla rızası olmayan bir şeyi almam." Parmakları boğazımı biraz daha sıktı, o konuşmaya devam ederken ben ellerini çekmeye çalıştım. "Bana ne sikim istersen diyebilirsin, ama bana asla, kızgın ve histerik olsan bile, tecavüzcü diyemeyeceksin. Anlaşıldı mı anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, şoktan başka bir şey yapamıyorum, ve beni tutan eli gevşiyor ve aılıktan bitkin kalplerime hava çekmeme izin veriyor. Başparmağı boğazımı yumuşak bir okşamayla ovuyor ve ona durmasını söyleyemeden birkaç adım geri çekiliyor, beni bir kez daha şaşırtıyor.

"Sana şu anda acı çektirdiğim için özür dilerim, *moy cvetochek*. Ama bazı şeylere tahammül edilemez."

Onun ruh hali değişimlerine şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum. Ama yine de, tecavüzcü olarak nitelendirilmenin kimsenin görmezden gelebileceği bir şey olmadığını düşünüyorum. Ne düşünmem gerekiyordu ki?

"Söylediklerim için özür dilemeyeceğim." Bunu duyunca kaşları kalkıyor ve sigarayı yere

, filizine basıp ayağını çeviriyor. "Er ya da geç kardeşlerim beni bulacak. Her hareketimi takip ediyorlar." Şimdiye kadar bu gerçeğe hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Telefonundan ve arabandan izleme cihazlarını uzun zaman önce çıkardım. Seni takip edebilecek tek kişi benim." Koluma hafifçe vurdu. "Çünkü onu tam da senin içine enjekte ettim."

"Ne?"

İşte o anda nişan partisinden hemen sonra gittiğim doktor randevusunu belirsiz bir şekilde hatırladım. Sağlık kontrolü için gitmiştim ve koluma bir şey enjekte etmişlerdi. O zamanlar baş ağrılarım olduğu için bunun bir tür ilaç olduğunu düşünmüştüm.

"Sen... Sen... Nasıl yaparsın? Benim iznim olmadan içime bir şey enjekte etmek?" Hâlâ ağrıyan boğazımı ovuşturarak tısladım. "Sen delisin." Ama bu sözler bile şu anda hissettiklerimi ifade etmek için yeterince anlamlı gelmiyor.

Hayatımdaki tüm bu erkeklerin derdi ne ki, beni kontrol etmek istiyorlar ve izni olmadan nefes almama bile izin vermiyorlar?

“Hayır, ben koruyucuyum. O akşam, sen benim oldun.” O, gözlerindeki ateşi izliyorum, o ise ön kolunu başımın üzerine koyarak beni parmaklıklar ile sert göğsü arasında sıkıştırıyor. “Ve bu, başına sonsuza kadar bir hedef tahtası koydu. Benim olanı koruduğum için özür dilemeyeceğim.”

“Neden başıma bir hedef işareti koydu ki?” Bu gerçeği anlamaya çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum. Hayatım nasıl olur da ?

Delici bir baş ağrısı beni vurdu ve iç geçirdim. “Cevap verme. Ne dersen de, yaptıklarını haklı çıkarmayacak. Sen hala bir katilsin “ve bir sapık.” Yutkundum, ona dik dik baktım ve aramızda biraz mesafe yaratmak için kendimi parmaklıklara daha sıkı dayama isteğine direndim. Nedense, ona korkumu göstermek istemiyordum. “Ve hâlâ kardeşlerimden ne istediğini ve onların neden yönetim kurulunda olduklarını bilmiyorum.”

Çok sınırlı psikoloji bilgime göre, psikopatlar hiçbir duygu hissetmezler ve her durumu kendi lehlerine çeviren, bukalemun gibi davranan mükemmel manipülatörlerdir.

Yine de, ailesine olan sevgisini taklit edemez, değil mi? Rafael umurunda olmayabilir, ama Aileen Rush'ı seviyor.

Ona zarar vermek kız kardeşine de zarar verir ve o bunu yapmaz, değil mi değil mi?

“Mükemmel bir ailen var ve bir canavara mı dönüştün? Sebebi neydi?” Bazı durumlarda kişinin bu tür eğilimlerle doğduğunu biliyorum. Ancak çoğu zaman sapkın arzular çocukluktaki deneyimlere dayalı olarak oluşur.

"Bu kadar canlı bir hayal gücüne sahip olmak senin lanetin olmalı, *moy cvetocek*," diye mırıldanır ve yaklaşır, tanıdık kokusu beni sarar ve etrafımızda bir sis perdesi oluşturur. Bana yaslanan sert kasları olmasaydı, sesinin derin ve düzgün kalmasından dolayı kontrol altındaki öfkesini asla fark edemezdim, çünkü sesi derin ve düzgündü. “Kardeşlerine zarar vermek isteseydim, diğer tahtada olurlardı.” Kaşlarımı çatıyorum ve tahtalara tekrar bakıyorum. Üzerinde çeşitli cesetlerin bulunduğu tahta devasa bir kan banyosu, ama kardeşlerimin olduğu tahtada... Resmim tam ortada ve tüm oklar bana doğru. “Bu tahtanın rengi mor ve tamamen seninle ilgili.”

"Tamamen benimle mi ilgili?"

"Evet. Yıllardır kanımı kaynatmaya devam eden takıntıma rakip olan ilk ve tek takıntım sensin."

Garip bir sıcaklık içimi kaplıyor, bu da kafamın ne kadar boka battığını gösteriyor çünkü, bu nasıl benden böyle bir tepki vermeme neden oluyor? "Sen bir katilsin ve hastasın. Bu tür takıntılar genellikle kadınlar için kötü biter."

"Yani kardeşlerin kadınları takip edip, şantaj yapıp, kaçırdığında bu aşk oluyor, ama ben yaptığımda... bu hastalıklı mı oluyor?"

"Kardeşlerim ve kuzenim katil değil. şüpheli yöntemleri var, ama bu, sırf sevmediğin için sağda solda insanları öldürmekten çok farklı."

Konuşmama gülerek arka cebinden bir uzaktan kumanda çıkarır ve düğmeye basar. "Şuna bir bak." Sağdaki televizyonlardan birine bakarım ve Rush ile Orion'un bazı adamlara işkence ettiğini görünce şok dalgaları beni sarar, gözlerim fal taşı gibi açılır. "Onları . İlginç bir teknikleri var, sence de öyle değil mi?" Kardeşim kurbanının karnına bıçağı saplamadan hemen önce bıçağı eline alırken, tek yapabildiğim ona bakmak. "Rush biraz dağınık. Her yere her yere kan bırakmayı seviyor." Bu noktada mide bulantısı geri geliyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, Orion'a hiç odaklanmamaya çalışıyorum. "Rafael kanuna inanır. ama sonuçta... istediğini elde etmek için kanunları kendi lehine çevirir. Hiç kimseyi öldürmediğini söyleyemem, ama bizim gibi biri olmadığını söyleyebilirim."

Baş ağrısı dayanılmaz hale gelir ve parmaklarımı şakaklarıma bastırırım; tanıdığım hayat bir anda paramparça olurken sesim titrer. "Sen... Nasıl yaparlar... Bu..."

Dilini şaklatıp çenemi kaldırdı, sanki tüm bu olanlar yüzünden kendimi kaybetmem kabul edilemezmiş gibi mavi gözlerinde öfke parladı. "Sen akıllı bir kızsın, Lavender. Kardeşin babamı avlayıp Aileen'i adasına getirdiğinde, onun bir aziz falan olduğunu mu düşündün?"

"Tabii ki hayır." Onun karanlık bir yerde olduğunu biliyordum, tabiri caizse, ama şüphelenmek başka, bunu izlemek bambaşka bir şey. Orion beni tamamen hazırlıksız yakaladı! "Kardeşim bir aziz değil, ama

o adamları öldürdü çünkü anne babamızın intikamını alıyordu. Ve onlar bunu hak etmişti. Onun hayatını cehenneme çevirdiler!” Geçmişle ilgili ufak tefek şeyler duymuştum ve her seferinde kalbim parçalanmıştı. “Yani bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Yine de, kardeşlerimin kendi nedenleri vardı. Sen mükemmel bir ailede, mükemmel ebeveynlerin ve bir kız kardeşin yanında, her isteğini yerine getirmek için tasarlanmış bir dünyada büyüdün! Bütün bunların sebebi neydi?”

Yüzünde bir ifade belirdi ve arkasına yaslanarak benden birkaç adım uzaklaştı. “Yargımızın muhatabı kim olduğuna göre görüşlerimizin değişmesi ilginç, değil mi?”

“Bana ikiyüzlü deme. Haklı olduğumu biliyorsun. Bütün bunları gördükten sonra alkış tutup *sevinç* çıgıllıkları atmamı mı bekliyorsun?” Ekranları işaret ettim

ekranları işaret ettim. “Mahremiyetime tecavüz ettin. Beni istediğin şeyi yapmam için manipüle ettin, peki ne için? Beni koruduğun yalanını sakla. Hayatımdaki tüm erkeklerden bunu duymaktan bıktım artık.”

Öfke geri dönüyor ve o, her kelimesini sahiplenme duygusuyla kaplayarak cevap verdiğinde iç çekiyorum: “Hayatındaki tek erkek benim, *moy cvetochek*.”

Onu görmezden gelerek devam ediyorum. “Beni burada tutabilirsin, ama bir ailem var ve beni arayacaklar.”

“Dediğim gibi, hayal gücün çok zengin, Lavender. Sen benim tutsağım değilsin.”

“Peki buna ne diyorsun?” Ayak bileğimi ve bileğimi kaldırıyorum. “Sen bir psikopatsın, Levi, ve sana dokunmana izin verdiğime inanamıyorum.”

“Eh, hatırlamak için vücudundaki izlerime her zaman bakabilirsin.” Keşke bakışlar öldürebilseydi de o da ölseydi. “Dinlemeye hazır olduğunda geri geleceğim.” Kafesin kapısını açık bırakarak dışarı çıkıyor. Zaten ona ulaşamıyorum ve o da bunu biliyor, yani çaresizliğimle alay ediyor. “Ah, ve ne kadar canavar olduğumu düşünürken... Kötü insanları öldürmenin bazen gerekli olduğunu söylememiş miydin? Çünkü bazı kurbanların alabileceği tek adalet bu.” diye tısladı. “Meğer, iş gerçekten o noktaya geldiğinde... sen de herkes gibisin. Korkuyorsun ve benim gibi insanları parmaklıklar arkasına tıkmak istiyorsun. Çünkü suç suçtur, Lavender. Sana bunu sana açıklamaya çalıştım, ama anlamamıştın.” Kollarını genişçe açıyor. “Artık anlıyorsun.”

Kalp atışlarım hızlanırken bileğim yanıma düşer ve nefes alamaz hale gelirim.

Lev ile konuşmam sırasında bir keresinde, amcasını öldüren bir Amcası ona yıllarca tecavüz etmişti ve kız sonunda on sekizinci doğum gününde kendini kaybetmişti. Onun hapishaneye gönderilmesine ve toplumun onu yargılamasına inanamadım; kaçabilirdi diye iddia ettiler.

Tanrı hayat verir ve alır. Bazı cinayetleri haklı gösterebiliriz, ama bu, cinayetin gri bir tarafı olmadığı gerçeğini değiştirmez.

Ve bu nedenle, cinayet için hiçbir gerekçe olamaz.

Lev de öyle demişti. "Hayır."

"Evet," diye cevaplar ve bana göz kırpar, sonra arkasını dönüp ben başımı tutarak, yanaklarımdan gözyaşları akarken çökmüş bir halde kalırken.

Çünkü sahip olduğumu sandığım en iyi arkadaşım?

Başından beri Levi'ydi. Beni takip etmek de onun planlarından biri miydi beni takip etmek için mi?

Ne yaptım ben?

Levi

Bodrum kapısını kapatırken, Lavender'ın ağladığını duyunca avucumu kapıya bastırdım, onun bu kadar üzgün olduğunu duyunca içim burkuldu.

Yine de başka seçeneğim yok.

O sonsuza kadar kendi kabuğunda yaşayamazdı ve benim her yanıma kabul etmesi gerekiyordu. İkimiz için de geri dönüş yoktu.

O benim, ben de onunum. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul ederse, hayatımız o kadar kolaylaşır.

Phoenix Teyze ile yaptığı ve içimdeki sahiplenici taraf, kadınımin sonunda beni seçtiğini bilmekle coştı.

Tüm bu aptalca gizlice dolaşmalar beni sinirlendirmeye başlamıştı. Kadınımin yıllarca karanlıkta kalmıştı, bu yüzden ışıktta dolaştırılmayı hak ediyordu. Herkesin onun bana sahip olduğunu ve o bana ait olduğunu bilmesini istedim.

"Bunu onaylamıyorum." Omzumun üzerinden, bir bardak su ve Lavender'ın en sevdiği kurabiyelerin bulunduğu bir tepsi tutuyordu. "Müstakbel karını bodruma koymazsın." Kaşları çatıldı. "Bu kızla evleneceksin, değil mi?"

Genelde, ailemden başka kimse bana bu tonda konuşmaya cesaret edemez, ama Gavin'in çok sadık olduğunu kanıtlamış olması ve yıllar boyunca bana yardım etmiş olması nedeniyle bu sözleri görmezden geldim.

Kızını, benim öldürdüğüm bir tecavüzcüye kaybetmişti ve adam intiharın eşiğinde olduğu için, ihtiyacım olmasa da onu bu malikanenin uşaklığına almaya karar verdim. Bu ona yaşamak ve bana yardım etmek için yeterli bir amaç verdi. "Bir gün."

"Aramızda anlaşılın diye söylüyorum, eve kız getirme ve onunla ilişki kurma."

"Peki, teşekkürler Gavin. Senin iznin olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Ona dönüp tepsiye hafifçe vuruyorum. "O bunu yemez. Muhtemelen yüzüne fırlatır ve bana nasıl yardım edebileceğini sorar."

"Yine de deneyeceğim. Çekil yolumdan, evlat." Omuzlarını geriye doğru sallayıp içeri girer, ben de birkaç saniye bekledikten sonra tepsinin yere çarptığını duyunca sırtıarak gülümserim

Tepsi yere çarptığını duyunca sırtıyorum ve beş saniye sonra, takım elbisesi sudan ıslanmış halde geri geliyor. "Tanrı biliyor ki birbirinize çok yakışıyorsunuz. Bunu bir an önce düzeltse iyi olur, Levi. Gordon onu sonsuza kadar beklemeyecek ve eğer yarın sabah ortada görünmezse, kardeşlerine haber verecek

. Boşuna bir aile savaşı başlatma." Çatışma zaten kaçınılmaz.

Telefonum çalar ve cebimden çıkarır çıkarmaz ekranda güvenlik görevlisinin numarasının yandığını görürüm. "Evet?"

"Selam patron. Gökyüzünde bir drone var. Vurmak istedik ama sen vurmamızı söylemiştin. Çok küçük ve radarın altında mülke doğru uçmaya çalışıyor mülke doğru uçmaya çalışıyor. Tahminimce kayıt yapıyor. Hâlâ önceki emrinizi mi uygulamalıyız, yoksa onu ortadan kaldırmamız mı gerekiyor?"

Kinci korkakların sorunu nedir?

Her zaman senden daha akıllı olduklarını sanırlar ve tüm takipçileri öldüğü için Robert'ı ya da ailesini hala bulamıyorum ama... beni gözetlediğini biliyorum.

Lavender'ın benim için ne kadar önemli olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyor ki, onu benden almaya çalışabilsin.

Bazen iyi bir av, avını kovalamakla ilgili değildir.

Onu, dayanamayacakları kadar cazip bir yemle kışkırtmak ve avcının yanına kendileri gelmelerini sağlamaktır.

Geçmişte, onu koruyabileceğimi bildiğim için böyle bir düşünce benim için kabul edilebilirdi... ama artık değil.

O benim.

O, bizim evimizde onu izleyip, silinmesi imkansız bir leke bırakamaz.

"Vur onu, ve karşımıza başka bir şey çıkarsa, onu da ortadan kaldır."

"Anlaşıldı, patron."

Robert'ı yakalamak için başka bir yol bulacağım.

Lavender benim için çok değerli ve kutsal, bu yüzden onun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Tüm gerçeği öğrendikten sonra benimle olmak istemese bile.

YİRMİNCİ BÖLÜM

*"Gölgelerimizden uzak durmalıyız. Çünkü orada
en derin arzularımızı saklıyoruz.
Ve bu arzuların bazıları?
Doğası gereği ölümcüldür ve fedakarlığımızı gerektirir.
Bizi kaçınılmaz olarak yok edecek bir
fedakarlık." Lavanta*

Lavanta

Biraz kırırdıyorum, bileklerime ve ayak bileğimi saran ağır zincirler derime batıyor, dudaklarımı ısıyorum, hayal kırıklığının iniltiyi bastırıyorum.

Şeytanın ininde zayıflık göstermek bir seçenek değil çünkü o bunu bir şekilde bana karşı kullanacaktır.

Bu hayalperest pislik muhtemelen burayı kameralarla donatmıştır. "Senden nefret ediyorum, Levi," diyorum, umarım beni duyar.

Bunu bilmeliydim. Ben de hayal dünyasında yaşıyorum ve bu yüzden başım bu belaya bulaştı.

Saatlerdir burada sıkışıp kaldım, Gavin ara sıra gelip gidiyor, bana yemek getiriyor ve battaniye teklif ediyor.

Her seferinde ona gitmesini söyledim, zamanı sayarak kardeşlerimin gelip bu durumu düzeltmesini umuyordum.

Aslında, Levi'nin burada neyi amaçladığını hiç bilmiyorum.

Beni kendisiyle kalmaya zorlayamaz ya da ağzımı kapalı tutmam için şantaj yapamaz, o halde bu zaman kaybı değil mi?

Burada mahsur kalmak birçok şeyi netleştirdi ve onun yorumlarına dayanarak, muhtemelen hak eden tüm bu insanları öldürdüğü sonucuna vardım. Belki de bu yüzden

tartışmalarımızı sevdi, çünkü eylemleri için bir gerekçe bulabiliyordu, bu yüzden kurbanlar için gerçekten üzölmüyorum.

O, rastgele insanları kaçırarak kanlı bir katil olmayabilir, ama bu yine de aramızdaki hiçbir şeyi değıştirmiyor.

Beni kullandı, bana yalan söyledi ve yakışıklı bir prens rolünü oynarken olmadığı biri gibi davrandı.

Ne komik.

Oysa aslında başından beri kötü adam oydu.

Hayatım bir kez daha mahvoldu.

Ağır ayak sesleri zihnimde yankılandığında donakaldım, etrafımdaki enerji hızla değışti ve yumruklarımı sıktım.

Tamamen siyah giyinmiş Levi merdivenlerden aşağı iner, soğuk gözlerine ulaşmayan bir gülümseme atar ve bu, büyüleyici yakışıklılığıyla tezat oluşturuyor; bu yakışıklılık, kadınların etrafında kendinden geçmesine neden oluyor.

Keşke gerçeğı bilselerdi...

Aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak için biraz geri çekiliyorum, ama bu faydasız çünkü bir saniye içinde sırtım kafesin parmaklıklarına çarpıyor ve bana içinde bulunduğum vahim durumu hatırlatıyor.

Çünkü ben bu canavarın zindanında bir tutsağım; mükemmel ve güzel bir maskenin arkasına saklanan, etrafındaki herkesi gerçek niyetleri konusunda kandıran ve masum ruhları kendi yarattığı bu cehenneme hapseden bir canavar.

Dramayı bırak, Lavender.

"*Moy cvetochek,*" diyor, sesi baştan çıkarıcı ama aynı zamanda tehditkar ve hipnotize edici. "Neden bu kadar titriyorsun?" Gavin'in bıraktığı, yakınlarda duran su şişesini alıp ona fırlatıyorum, kafesin parmaklıklarını sarsarak. "Ah, öfkemi özlemişim. Yolda kaybettiğini düşünmeye başlamıştım. Bu çok yazık olurdu, çünkü ilk başta beni sana çeken şey buydu." Dudaklarımı bükerek, tek kelime bile etmeyi reddediyorum ve ona bu kadar aradığı tatmini vermiyorum.

Altın anahtarı kafesin içine atıyor. "Sana bir teklifim var." Bir an geçiyor. "Zincirini aç." Sesi sakın olsa da, içindeki emri kaçırmıyorum ve şu anda bu adama karşı ne kadar derin bir nefret beslesem de... söz konusu olduğunda emirlere uymak

Kaçıranlara karşı tutumum, iki ağabeyimin de bana küçük yaşlardan itibaren aşılacağı bir şeydi.

“Bir şeyi unutma, Lavender. Esaret altındayken, sadece özgürlüğüne odaklan. Ne yapman gerekirse gereksin... bu senin suçun olmayacak. Aklında tek bir hedef olsun. Kaçmak. Çünkü karanlıkta merhamet yoktur.” Rush avucunu yanağıma koydu. *“Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap.”*

Anahtarı alıp kelepçeleri açıyorum ve onu dikkatle izlerken morarmış tenimi ovuyorum. Sonunda bu aptallığa bir son vermeye mi karar verdi?

“Aferin kızım,” diye övüyor beni, ben de bu sevgi dolu sözlerle sinirleniyorum, kelepçeleri ona fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Şimdi bana nasıl cüret eder de öyle der? “Hadi küçük bir oyun oynayalım, olur mu?”

“Seninle oyun oynamak istemiyorum.” “Bu, özgürlüğünü geri kazanmak anlamına gelse bile mi?”

Kafesin kapısını daha da açar, eldivenli eli parmaklığı sıkıca tutar ve kaslı vücuduna dikkat çeker; bu da bana, çok az bir baskıyla kemiklerimi ezebileceğini hatırlatır. “Kalk.”

Dediğini yapıyorum ve uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için bacaklarımdan geçen acıyla yüzümü buruşturuyorum. “Koş, *moy cvetochek*. Sana bir adım avantaj bile vereceğim.” Ben kaşlarımı çatarken o başını yana eğdi ve karnımın derinliklerinde bir korku uyandı çünkü böyle bir cömertlik iyiye işaret değildir. “Seni yakalamadan önce ben seni yakalamadan önce güvenlik görevlilerine ulaşırsan, özgürlüğüne kavuşursun. Bir daha asla sana gelmeyeceğim.” Hareketsiz kaldığım için, bakışlarımız çarpışırken havayı sadece zorlu nefes alışım dolduruyor. Etrafımızdaki enerji, ve kötülükle cızırdıyor; bu, omurgamdan dalgalar halinde titreme gönderiyor ve onun benim için ne planladığı şeyden kaçmak için bir köşeye saklanmaya itiyor.

Onun acımasızlığının neler yapabileceğini bizzat gördüm. Kafamdaki görüntüleri, sanki canlı bir korku filmi gibi oynayan o görüntüleri, bir daha asla silemeyeceğimi düşünüyorum.

Yine de bu, farklı bir tür beklenti ve korku; sanki çünkü o zaman, onun takıntılı ilgisini seven ve onun karanlığının gerçekte ne olduğunu keşfetmek isteyen tüm gizli iblislerimle yüzleşmek zorunda kalırdım.

Çünkü o zaman, onun takıntılı ilgisini seven ve karanlığının gerçekte ne

ne anlama geldiğini keşfetmek isteyen tüm gizli şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kalırdım ve bu felakete davetiye çıkarır.

Hayatımda sağlıklı şeylere ihtiyacım var, berbat olanlara değil.

"Lavender." Kapıyı sonuna kadar açıp merdivenleri işaret ederken sert sesi beni ürkütüyor. "Koş."

Canavarlar sana şans vermez. Seni kendi oyunlarını oynamaya zorlarlar çünkü ruhunun yavaşça kan kaybından ölmesinden zevk alırlar.

Çünkü senin acın, onların tek yakıt kaynağıdır.

Sessizliğimi bozmaya karar verip, çatlamış dudaklarımı yaladım ve Gavin'in bana getirdiği şeyi içmeyi reddettiğim için kuru boğazımdan soruyu çıkardım

"Peki ya başarısız olursam?"

Gözleri beni baştan aşağı tarıyor, içlerindeki sıcaklık tedirgin edici. "O zaman bana ait olacaksın. Bir şeyi unutma, Lavender. Bu senin son şansın. Eğer başarısız olursan... sonsuza kadar benim olacaksın. Ailen dahil kimse seni benden alamayacak. Geçmişteki tüm suçlarım, bu işin yanında ısınma turu gibi kalır." Sözleri o kadar ateşli ki, eteğimi sıkıca kavrayarak, o geri adım atarken kapıya yaklaşıyorum ve o, "Koş, *moy cvetochek*. On'a kadar sayacağım," diyor. Birbirimize bakıyoruz ve o, "Bir," diye fısıldıyor. Bunun üzerine, tüm vücudumu saran acıyı görmezden gelerek . İki adım atarak boş koridora ulaştım, çıplak ayaklarım mükemmel cilalı mermere sertçe vuruyor.

Çift kapıyı itip dışarıya uçarken uzaktan bir baykuş ötüyor, cildimi morartan sıcak betonu umursamıyorum.

Beni karşılayan devasa labirent bahçesini görünce dudaklarımdan bir hayret nidası kaçır; bahçe yatay olarak uzanır, büyüleyici bitki örtüsüne parlak bir şekilde vuran ay ışığıyla aydınlanır ve sana yeryüzünde bir cehennem vaat eder, çünkü içinde yaşayan yaratıklar lanetlenmiş ve acımasızdır, tek bir şeyi arzulamaktadırlar.

Tamamen teslim olmanı.

Eteğimi daha sıkı kavrayarak hızımı artırıyorum ve tek bir şeye odaklanıyorum.

Bu oyunu kazanmak, şu anda imkansız görünse bile.

İmkansız olana inanmalı ve tüm gücümü bir çıkış yolu bulmak için kullanmalıyım.

Çünkü bir avcı beni kovalıyor.

Ve avını yakalamak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

Bu benim tek şansım çünkü her şeye rağmen, bana verdiği sözü tutacağına inanıyorum.

Normal bir hayat sürmek ve geçmişimi tamamen geride bırakmak için son şansım. Gerçi bundan sonra manastıra girebilirim, çünkü erkek zevkim

belli ki berbat ve deli erkekleri çekiyor gibi görünüyorum.

Tüm gücümle bahçede koşuyorum, gök gürültüsü gökyüzünü sarsarken ve yağmur yağmaya başlarken, her şeyi karartırken, ışıklar gözlerimi kamaştırıyor.

Elbisem ve saçlarım anında sırlıslık oluyor ve kafa karıştırıcı labirentte yolumu bulmaya çalışırken ciğerlerim oksijen için yanıyor ve . Kenara atılıyorum, kendimi başka bir açıklığa sokuyorum ve çıkmaza ulaştığımda hayal kırıklığıyla homurdanıyorum.

"Düşün, Lavender, düşün."

Bir yere çıkan küçük bir sokak görüyorum ve hızla koşuyorum, labirentten çıkmayı başardığımda rahatlamaktan hıçkırarak ağlıyorum ve uzakta bir ışık fark ediyorum, bu güvenlik kulübesi olmalı.

Bütün vücudum ağrıyla zonklıyor, ayaklarım yanıyor ve nefes almam bile dayanılmaz hale gelse de, hızlanıyorum, bitiş çizgisine ulaşmaya hazırım ve...

"Hayır!" Güçlü kollar beni arkadan yakalayıp kaldırdığında çığlık atıyorum, onun kollarında debelenirken ayaklarım havada tekmeliyor. "Bırak beni!"

"Olmaz, *moy cvetochek*. Seni yakaladım, yani sen benimsin," diye kulağıma fısıldıyor, hemen ardından beni döndürüp omzuna atıyor. Malikaneye doğru yürüyor. "İyi mücadele ettin. Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Hatta labirenti bile geçmeyi başardın . Üstelik o, çocukluğumun geçtiği evdekinden daha kafa karıştırıcıydı."

Yumruklarımınla sırtına vuruyorum ama bu sözler üzerine donup kalıyorum, yüzümden ıslak saçlarımı çekip, nefesimi tutuyorum. "Beni bulan sen miydin?"

"Çok komiksin, Lavender. Hayatında benim bilgim ve iznim olmadan hiçbir şey olmaz. Sanırım bunu kanıtladık. Hardy'nin seni şahin gibi izlemesinin bir nedeni vardı."

Buna sinirlendim. "İzin mi? Hiçbir şey için senin iznine ihtiyacım yok , seni takıntılı psikopat!" Ve Hardy'den şüphelenmemin

. O bir uşak gibi bile görünmüyor! Kaçınmam gereken bir hain daha.
Ya da belki onu kovdurabilirim. Bana kindar de, ama onu da siktir et

“Şşş, bu kadar bağırarak boğazını incitecek, ve bu gece planlarım var.” Ne cüret!

"Eğer o olaydan sonra seninle tekrar yatacağımı düşünüyorsan..." "Düşünmüyorum. Biliyorum."

O kapılara ulaşır içeri girer girmez sırtına vuruşlarıma devam ediyorum; soğuk klima havası üzerime çökünce bir anda tüylerim diken diken oluyor ve içimden bir titreme geçiyor. "Beni yere indir."

"Biraz sabırlı ol, *moy cvetochek*."

"Bana öyle deme! Artık senin hiçbir şeyin değilim."

Beni görmezden geliyor, elbette öyle, ve evin ve ilk kez, aslında inceleyecek pek bir şey olmamasına rağmen, evi gerçekten incelemek zorunda kalıyorum.

Neredeyse ailesinin evinin bir kopyası gibi görünüyor; renk düzeninde altın ve bej tonları hakim, her yerde parıltıyan mermer ve pahalı antikalar da epey yayılmış.

Ama hepsi bu kadar, çünkü geniş koridor, oturma odası ve yemek odasında hiç mobilya yok.

Teras kapalı görünüyor, bu yüzden şimdilik ana kapılardan geçmek, ama muhtemelen burada da kameraları vardır. Yine de, fırsatını bulduğumda bunu kendi lehime kullanabilmek için her şeyi ezberlemeye çalışıyorum.

Muhtemelen on dokuzuncu yüzyıldan kalma, İskandinav mitolojisinden sahneler betimleyen çeşitli yağlı boya tabloların asılı olduğu birkaç duvarın önünden geçiyoruz

. Çeşitli tanrı ve tanrıçaları tanıyorum.

Odin, Thor, Freya, Sif, Frig, Njord, Alva, sadece birkaçını saymak gerekirse, hepsi ihtişamlı ve görkemli.

Gök gürültüsü gökyüzünü yırtarken ve onu o kadar muhteşem bir şekilde aydınlatırken, resimden bile güç yayılıyor; iki sihirli keçisi yanlarında dururken çekici *Mjölnir*'i tutan Thor'un önünde duruyorum.

Onun resmi, tahtında oturan Odin'in yanında yer alıyor; Odin'in her iki yanında kurtları var ve sanki sonuçları ağır olacağı için ona karşı gelmemeniz

çünkü sonuçları çok ağır olur.

Yine de gözleri o kadar çok bilgelik barındırıyor ki, size yaklaşmak istiyor ve resme bakmanın tüm iç çatışmalarınıza cevap verebileceğini merak ediyorsunuz.

Sessiz kalmak imkansız. "Çok güzeller."

"Katılıyorum. Hepsini burada toplamam biraz zaman aldı, ama sabrım karşılığını verdi."

"Bu yüzden mi hiç mobilyan yok? Tüm parayı resimleri almak için mi harcadın?"

Kıkırdar ve ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yürümeye başlar. "Hayır. Dekorasyona odaklanacak kadar burada vakit geçirmiyorum.

En iyisi de bu oldu."

"Neden?"

Neden bu konuşmaya devam ediyorsun ki?

Dürüst olmak gerekirse, şu anda çırpınmak ve bağırmak bana bir fayda sağlamaz ve bir çıkış yolu bulmak için sakın davranmalıyım. Belki biraz daha uysal olursam, gardını indirir ve kardeşlerimi aramak için telefonunu bulmayı başarırım.

"Artık evimizi istediğin gibi dekore edebilirsin. Gerçi Kelt oymaları olan belirli bir antika yemek masası

. Bence hoşuna gidecek." Ve bir anda öfke geri döndü.

"Burada seninle evcilik oynayacağımı düşünüyorsan, sandığımdan daha da hayalperestsin. Biz bir ilişki içinde değiliz! Sen benim takipçisin."

"Bunu söylerken sesin o kadar memnun çıkmasın."

"Bu beni memnun etmiyor!"

"Sen ne dersen o, *moy cvetochek*."

Birkaç kapının bulunduğu boş bir koridordan geçip devasa kahverengi kapılara ulaştığımızda, ayağıyla kapıları tekmeledi. Odada ortada duran kral boy bir yataktan başka hiçbir şey yoktu. Birkaç aynanın, kocaman bir küvetin, bir duş kabininin ve o kadar parlak ışıkların bulunduğu banyoya doğru yöneldi ki, oradan anında nefret ettim. "Ne

yapıyorsun?" Beni lavabonun yanındaki tezgaha koydu, sonra duşu açtı ve sıcak buhar odayı doldurana kadar suyun sıcaklığını ayarladı.

"Isın ve kaslarını gevşet, ama banyo yapmanı istemiyorum, yoksa aç karnına uykuya dalabilirsin. Ya benim bornozumu giyebilirsin ya da senin için hazırlanan kıyafetleri. Yatağın üzerindeler. otuz dakikan var, sonra aşağıya gelip benimle akşam yemeği yemeni istiyorum." "Başka bir isteğin var mı?"

Umarım ses tonumdan, emirleri hakkında ne düşündüğümü anlar.

"Çok şey var, ama sen bunları duymaya hazır değilsin. Sabrımı zorlama, *moy cvetochek*, zaten azaldı." Burnuma dokunuyor, ben de elini itiyorum; bu kadar hafif bir dokunuşta karnımın titremesinden nefret ediyorum.

Vücudumu kendisine bağımlı hale getirdi ve şimdi bu zayıflığımı kullanabilir, ama buna izin vermeyeceğim.

Hormonlarının peşinden giden bir aptal olmayacağım.

O uzaklaşıyor ve arkamdan kapıyı kapatıyor, ben ise seçeneklerimi . Cildimdeki ıslak kumaştan nefret ederek elbiseyi hızla çıkarıyorum ve sıcak suyu karşılayarak duşa giriyorum.

Karnım guruldadı ve aşağı inmenin en iyisi olacağını biliyordum. Levi bir psikopat olabilir. Ancak içkilerime ilaç katmayacak ya da beni zorla almayacaktır.

Bundan şüphem yok.

Yani, güç toplamak için yemek yemek ve bir telefon görüşmesi yapmak için onunla takılmak iyi bir plan.

Sadece söz konusu planın gecenin sonunda başıma bela açmamasını umuyorum.

Levi

Gavin son tabağı mutfak tezgahına koyar ve iç geçirir. "Umarım bu sefer yer. Bize ihtiyacın olursa ara. Yoksa gece dışarı çıkacağız."

"Aramayacağım."

"Peki o zaman, iyi şanslar."

Bahçeye açılan mutfak kapısından çıkıp evine doğru giderken, ben sandalyeme yaslanıp hazırladığı çeşitli yemeklere bakarak kıkırdıyorum.

Hepsi Lavender'ın en sevdiği yemekler, çünkü ona tüm tercihlerini ezberlettirdim.

Bir gün burası onun evi ve onun personeli olacak, o yüzden şimdiden alışsalar iyi olur.

Telefonum çalar ve ekranda Ian'ın adının yanıp söndüğünü görünce kaşlarımı çatırım.

Wyatt en iyi arkadaşım olmasına rağmen, aramızdaki derin bağ Ian'a hiç yansımadı; yani birbirimize karşı nazik davranıyorduk ama gereğinden fazla birlikte kalmıyorduk.

Wyatt olmadan konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Birbirimizi sevmediğimizden değil. Sadece hiçbir şekilde anlaşılmadık ve Boston Bratva'nın varisiyle olan arkadaşlığını da hiç anlamadım.

Yani bu aramanın başı belada. "Ne var?"

"Yardıma ihtiyacım var." O ayrıntıları anlatırken, viski bardağını sallayıp içindeki buzun erimesini izledim. Wyatt'a kıyasla, Ian kelimelerini metodik bir şekilde seçer ve asla fikrini belirtmek için acele etmez. Ayrıca çok daha az öfkeli biridir ve her şeyden çok kurnaz hesaplamaları tercih eder. "Daisy yakında okuldan mezun olacak. Onu bütün yaz boyunca uzaklara göndermenin bir yolunu bul."

Onun söyleyeceğini tahmin ettiğim onca şeyin arasında, bu lanet olası şey listemde hiç yoktu.

"Daisy, yani annenin eski kocasının kızı, on dört yaşında ve Wyatt'a deli gibi aşık olan Daisy Hale mi?" Zavallı kız ona her baktığında gözlerinde yıldızlar parlıyor, o ise onu vebadan kaçır gibi kaçınıyor vebadan kaçır gibi ondan uzak duruyor, onu görmezden gelerek bu hayranlığı geçeceğini umuyor. Onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. "Neden öyle bir şey yapayım ki?" O kız hayatımda toplamda üç kez gördüm ve ailelerimiz arkadaş değil.

Sebastian Hale, Dr. King ile olan geçmişi olmasaydı işine hayran kalacağım parlak bir avukat; bu geçmiş yüzünden ondan hoşlanmıyorum ve ikizler de ondan nefret ediyor.

"Bu yaz on beş yaşına girecek ve arkadaşı onları bir haftalık bir gemi seyahatine çıkarmayı önerdi. Orada

hayatını mahvetmeyi planlıyor.” Bunun üzerine içgüdülerim tehlike alarmına geçti çünkü ne demek istediğini hemen anladım. “Daisy pervasız ve saf, bu da tehlikeli bir kombinasyon. Ayrıca çok fazla güveniyor. Başını belaya sokacak ve ben bunu istemiyorum. Arkadaşlarını seviyor olabilir ama atları çok daha fazla seviyor.”

Doğru. O bir binici değil mi?

“Anlamıyorum Ian. Neden Wyatt’ı arayıp bu işi halletmesini istemiyorsun?” Peki o benden ne yapmamı bekliyor ki? Bir reşit olmayan çocuğu kaçırmamı mı?

“Çünkü Aurelia’yla biraz fazla meşgul görünüyor.” Sesinde öfke var ve hattın diğer ucunda bir şeyin kırıldığını duyuyorum. Bir kızın ikizlerin sarsılmaz bağını koparacağını kim bilebilirdi ki?

Bana sorarsan trajik bir durum. “Ayrıca, şu anda cehennem gibi bir yerdeyim ve onu kurtarmak için gereken parayı bulamayacağım. O yüzden ona

pahalı bir at al ve onu Teksas’ta bir yerde eğit. Bu arada ben de onun arkadaşıyla ilgileneceğim.”

Onun emredici sesine dudaklarım seğirdi. Bir insanın servetini elinden alabilirsin, ama doğuştan gelen kibirini asla.

Bir kral, krallığından sürgün edilmiş olsa bile her zaman kraldır.

“Neden bunu Bratva arkadaşından istemiyorsun?”

“Çünkü Bratva’ya herhangi bir kadın ismi vermek tehlikelidir. O, bir yük haline gelebilir.”

“Tamam. Halloldu say.” Aileen biniciliğe takıntılıdır ve Houston’da birkaç dönüm arazisi olan en yakın arkadaşları Eve ve Caroline’ı sık sık ziyaret eder. Babaları bir petrol imparatorluğuna sahiptir ve onların da çiftlikleri vardır. Yaz programından faydalanacak

Daisy’nin işkence görmüş ruhlara karşı bir zaafı olduğunu duydum. “Bu konuşmayı Wyatt’a da sakın söyleme.”

Daisy’nin ezilmiş ruhlara karşı bir zaafı olduğunu duydum. “Bu konuşmayı Wyatt’a da sakın söyleme.”

“Fazla zorlama, Ian. Bana zaten iki emir verdin. Üçüncüsünün olmamasına dikkat et, yoksa siktir git.”

Gülüyor ve bu kaygısız ses, bana her şeyin cehenneme dönmeden sadece bir yıl önce olduğu halini hatırlatıyor. “Daisy’i koru, Levi. Bir bakıma ona karşı kendimi sorumlu hissediyorum. Wyatt’a karşı bu takıntısı olması benim suçum.”

“Neden?”

“Onun, Wyatt’ın kendisini bir kar fırtınasından kurtardığını sanıyor, ama bunu yapan bendim. Neyse, önemi yok. Umarım Wyatt, onun kalbini geri dönüşü olmayan bir şekilde kırar, böylece o hayatına devam edebilir ve ben de artık ona göz kulak olmak zorunda kalmam.”

Kızdan bahsettiğinde, Emmaline'den bahsederken kullandığı tonu kullanıyor. Onu açıkça küçük kız kardeşi olarak görüyor ve ona karşı bir zaafı var. Tıpkı Wyatt gibi, aralarına koyduğu mesafeye rağmen. Ama bu bilgi, kızın aslında Ian'a aşık olduğu anlamına gelmiyor mu?

Dikkatli olmazsa, tüm bu olay yüzüne patlayacak ve aileleri arasındaki zaten karmaşık olan ilişkiyi daha da karmaşık hale getirecektir

“Sadece bunu benim için yap, Levi, sana borçlu kalacağım.” Cevap veremeden hat telefonu kapatıyorum ve tam o sırada mutfığa doğru yaklaşan yumuşak ayak sesleri duyuyorum ve Lavender ortaya çıkıyor.

Kadınım, uzun yazlık elbisesiyle adeta bir melek gibi, ama görünüşe göre bu elbiseyi kıvrımlarını benden saklamak için bilerek seçmiş.

Onun her bir santimini biliyorum ve ona hayranım; bu yüzden ne giyerse giysin, benim için çekici ve tüm dikkatimin odağıdır.

Uzun saçları omurgasından aşağıya dökülüyor, uçları hâlâ biraz ıslak, yani aceleyle fön çekmiş olmalı. Başını kaldırışından gurur duyuyorum, gözlerinde kararlılıkla birlikte meydan okuma parıldıyor

Benim cesur, cesur *cvetocek'im*.

Keşke bilsen ki, korumasına ihtiyaç duymayacağı tek kişi benim, çünkü senin ihtiyaçların her zaman benimkilerden önce gelir.

Onu bir kafeste tutmak istemiyorum. Aksine, ona nihayet kendisi olabilmesi için özgürlük vermek istiyorum ve bu gösteride sadece bana ait olan güzelliğini sergilemesini istiyorum.

"Muhteşem görünüyorsun."

"İltifatlarını umursayan birine sakla," diye karşılık veriyor, ancak karnı açlıktan guruldadığında bu söz zayıf kalıyor. "Sadık uşakın nerede?"

"Yatmaya gitti. Onun için geç oldu."

"Yani kadınları kaçırmaya bir şey demiyor mu?"

"Hayatımda hiç kadın kaçırmadım. Sen bana geldin, hatırladın mı?" Dudaklarını büzüyor. "Her neyse, kaçırma işleri kardeşinin işi, benim değil."

"Şunu keser misin? O kızla evleniyor. Sanki o bir canlıymış gibi konuşuyorsun."

"O, onu kaçırmak ve babama karşı bir piyon olarak kullanmak için onu takip eden bir katil." Karşımdaki sandalyeye derin bir iç çekerek çöküyor, su bardağını kapıp uzun bir yudum alıyor. "Aynı saçmalıkları tekrar tekrar söylemekten hoşlanmıyorum, ama o bir canavar değilse... o zaman ben de olmamalıyım, değil mi?"

"Durumlar farklı. O, *kızın* kim *olduğuna* bakmaksızın onu istedi. Sen ise *benim kim* olduğum için beni kullanmak istedin."

"Hayır. Gözlerim sana takıldığı anda seni istedim. benim oldun ve bunun Rush'ı çılgına çevireceğini biliyordum. Bence bu adaleti hak ediyorum, sence de öyle değil mi?"

"Oh, öyle mi?" Gözlerimi kaçırmadan, çatalını ve bıçağını eline alıp ızgara tavuğuna daldı. Yemeğini çiğnerken hala beni inceliyordu, yuttuktan sonra su bardağına uzandı. "Bu

Bizi hiçbir yere

götürmüyor."

"Katılıyorum."

"Beni bırak, o zaman mantıklı yetişkinler gibi ilişkimizi sonlandırabiliriz." Tabağına biraz kemik iliği ekliyor, sanki midesine olabildiğince çok yemek tıkıştırmaya çalışıyormuş gibi, kalan tavukla birlikte rekor sürede tabağını silip süpürüyor. "Bunu kimseye anlatmayacağım ve

hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatlarımıza dönebiliriz. Kulüpten ve arkadaşlarından da uzak duracağım. Hatta adaya geri taşınacağım." Başını sallıyor ve ağzını genişleten sahte bir gülümseme atıyor, ama burnu tiksinti ile seğiriyor. "Mükemmel bir çözüm."

"Sorunlarınla yüzleşmek yerine yine kaçmak, mantıklı bir yetişkin gibi davranmak değil, *moy cvetochek*. Korkak gibi konuşuyorsun. Ve dürüst olacağım... onlara pek saygım yok."

Açık avuçlarını adaya vurur, üzerindeki tabakları sarsar ve ayağa kalkar, derin nefesler alır ve gözlerini kapatır, sonra tekrar açıyor. Bir an geçiyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Duygularımı ortaya çıkarmaya çalışıyorsun."

"Çünkü onlara sahip olmaya hakkın var. Bu, hayatta olmanın bir parçası. Şaşırtıcı, değil mi?"

Ben viskimi yudumlarken birkaç saniye beni izler, sonra sonunda sorar:
"Sen bir seri katil misin?"

"Evet."

"O kadar insanı öldürmek hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Pişman mısın?"

"Hayır."

Parmakları tezgahın üzerinde kıvrılıyor ve homurdanıyor. Daha ayrıntılı cevaplar istiyorsa, daha iyi sorular sormalı.

"Masum insanları öldürüyor musun?" Ah, yaklaşıyoruz.

"Hayır. Sadece bunu hak edenleri."

"Peki sana göre kimler bunu hak ediyor?"

"Tecavüzcüler, pedofiller, istismarcılar, insan tacirleri. Seç birini."

Geri yaslanır ve bu sözler üzerine dudaklarından bir nefes kaçar, yüzü daha da kızarır. "Yani sen bir tür intikamcı mısın? Yasa dışı olsa bile ihtiyacı olanlara yardım mı ediyorsun?"

"Öyle olduğumu söylersem beni kabul etmen daha kolay olur mu?"
Ayağa kalkıyorum, viski şişesini alıyorum ve teras kapısını açıp içeriye soğuk havanın girmesine izin verirken bardağıma biraz daha viski dolduruyorum.

içimde yanan cehenneme bir rahatlama getiriyor, çünkü bunu daha önce kimseyle konuşmadım. "Yaptığım şeyin asil, romantik ya da kahramanca bir yanı yok

. Sebep ne olursa olsun, insanları öldürüyorum. Onlara işkence etmekten zevk alıyorum. Acı çektiklerinde... bunu şiirsel adalet olarak görüyorum.

Ceza

her zaman suça uygun olmalı ve bazen en büyük ceza, birini hayatta bırakmaktır. Yine de. Benimle

masum insanları öldürenler arasında hiçbir fark yok." Ona baktım, o da yutkundu.

"Hepimiz kana susamış canavarlarız ve hiçbir gerekçe bu gerçeği değiştirmez. Sebep ne olursa olsun cinayet cinayettir."

Uzun bir yudum alıp arkamı mutfak tezgahına dayadığımda boğazımdaki yanma hissini memnuniyetle karşılıyorum.

“Bu yüzden karanlık yanlarının ve travmatik deneyimlerinin, beslenmek isteyen sadist bir kötü alışkanlığa dönüşmesine asla izin vermeyen insanlara saygı duyuyorum

. Bir kez tadına baktığında bağımlısı olursun ve asla geri dönemezsin. Bunun yerine, onlar güçlendiler ve geçmişlerinden kurtularak hayatlarına devam ettiler. İşte bu gerçekten kahramanca bir şey ve sanırım istismarcılarına atabilecekleri en büyük ‘siktir’ bu. Artık onların hiçbir gücü kalmadığı bir hayat sürmek.”

“Yaptıklarını haklı çıkarmıyorum. Ama dürüst olacağım, tüm bu iğrenç yaratıkları öldürdüğünü bilmek, tüm bunlarla başa çıkmama . Sadece bunun arkasındaki nedeni anlamıyorum.” Kaşları çatıldı. “Ailen ve akrabaların mükemmel, Levi. Bu tür bir çıkışa ihtiyaç duyacak ne tür bir karanlık var sende?”

Ah, benim kafası karışık cetocek'im.

Bunu hiç gündeme getirmedi ve ben de kardeşlerinin ona anlattığını düşündüğüm için kendim hiç bahsetmedim.

Görünüşe göre, kökenlerim konusunda onu karanlıkta bırakmışlar.

Terasa çıkıyorum, çıplak ayaklarım ıslak mermere çarpıyor ve soğuğu memnuniyetle karşılıyorum, çünkü soğuk beni şimdiki zamana bağlıyor

kafamda geçmişim canlanıyor, hala acıtan ama acıtmaması gereken canlı görüntüler çiziyor olsa da.

Biz hayatta kalanlar, geçmişimiz için ağlama ayrıcalığına sahip değiliz çünkü her zaman ondan kaçmak zorundayız. Aksi takdirde, o bizi yutar.

“Annem on üç yaşındayken, onu bodrumunda tutsak eden ve sekiz yıl boyunca tecavüz eden

sapık bir adam tarafından kaçırıldı ve onu bodrumunda tutarak sekiz yıl boyunca tecavüz etti.” Onun çığlığı gecede yankılanıyor ve ben içimi tek , viskinin sesimdeki acıyı silip süpürmesini umarak. “Gördüğün gibi, sana önemli bir konuda yalan söyledim. Biyolojik babam bir tecavüzcü.” Yağmur devam ediyor, ağaçlar rüzgarda sallanıyor, sayısız ışık ise etrafımızdaki karanlığı aydınlatıyor.

Bu, şu anda içimde olanlara ne kadar da uygun bir benzetme.

Lavender, karanlık varlığımdaki tek parlak ışık ve onu bırakmak kaosun kazanmasına izin vermek olur.

O benim kurtuluşum için tek şansım ve onu asla bırakmayacağım, ama hayatımda ilk kez merak ediyorum... bu, Robert'in anneme yaptığından ne kadar farklı ki?

Cinayet cinayettir demiştim.

Bu, nedeni ne olursa olsun takıntı takıntıdır anlamına gelmez mi?
Şu anda altın kaplı bir kafeste hapsolmuş olabilir, ama bu, kaçmak istediği bir kafes ve geçmişimle ilgili her şeyi öğrendiğinde yıkılacak.

Yıkılacak.

Eğer bana sorarsa, gerçekten izin vermemi isterse ve bana karşı beslemiş olabileceği her türlü duyguyu öldürdüğümü anladıktan sonra... onu bırakabilir miyim?

Lavender

Levi'nin az önce söylediklerini sindirmeye çalışıyorum ve ayağa kalkarken yağmuru izlerken sırtı bana dönük, donakaldığını fark ettim.

Bir adım daha atarsa baştan aşağı sıırıslık olacak, ama belki de umursamıyordur.

"Valencia... biri Valencia'ya mı zarar verdi?" O nazik kadın için kalbim sızlıyor. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Lachlan'ın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmeyi bir an için reddediyorum.

Dur.

Hesap tutmuyor çünkü Valencia, Aileen'i doğurduğunda yirmi dört ya da yirmi beş yaşındaydı.

Sonra aklıma geldi.

"Sen evlatlıksın."

Sarı saçları ve mavi gözleriyle babasının tıpatıp aynısı ve ben bir an bile aile

bağından bir an bile şüphe etmedim. Kimse biyolojik olarak akraba olmadıklarını ima etmedi.

Çocukluk fotoğraflarının olmaması ya da yaşıyla ilgili kafa karıştırıcı cevapları benim için bir ipucu olmalıydı.

"Evet. Beni yedi ya da sekiz yaşındayken buldular. Kimse gerçek yaşımı tam olarak bilmiyor."

"Yani ailen evlatlık olduğun gerçeğini saklıyor mu?"

"Bu bir sır değil. Biz çok mahrem bir aileyiz. Ailedeki herkes biliyor, Kings ailesi de dahil. Herkese duyurmam ama

gizlemiyorum da.”

Evet, zaten kimse onlar hakkında pek bir şey bilmiyor.

Şimdiye kadar aileden sayılmadığım için içimdeki öfkeyi yutuyorum, ama yine de kimse bana bir açıklama borçlu değil.

Omzumu kapı pervazına dayayarak, “Biyolojik annen şu anda nerede?” diye sorduğumda, bardağını daha sıkı kavradığını görüyorum.

Yıllar boyunca Lachlan ve arkadaşları hakkında bazı şeyler duydum.

Onlar, sadist insanlar yüzünden cehenneme düşen sadist insanlar yüzünden cehenneme düşen benim gibi insanlara yardım ettikleri bir tür kardeşlik örgütü. Sanırım Levi'nin annesi, kurtardıkları hayatta kalanlardan biri.

Bu pisliklere acımadığım için, ama şimdi merak ediyorum, acaba onlar da daha büyük bir iyilik uğruna arzularını yönlendirecek bir çıkış yolu bulan katiller ve cinayetçiler mi? Onlar da adada Jade'in deliliğiyle başa çıkmaya yardım etmişti

Bir kez daha, umurumda değil.

O ve bu adamlara sonsuza kadar minnettarım.

Görünüşe göre, bir katille barışmak,

Levi'nin beni takip ettiğini kabul etmek, ya da daha doğrusu, bunun beni özel hissettirdiği için hoşuma gittiğini kabul etmek.

Kafam çok karışık ve bu yüzden belki de bir ilişki yaşamamalıyım diye düşünüyorum.

"O lanet bodrumda, küçük kız kardeşimi doğururken gözlerimin önünde öldü."

Hâlâ buna bakıyorum, onun bunu yaşamak zorunda kaldığını hayal etmek bile kalbimi acıyla sıkıştırıyor. "Çok üzgünüm, Levi."

Bana dönmüyor, sanki şu anda bana bakmak ona rahatsızlık veriyormuş gibi. Bunun yerine, ruhumu paramparça eden korkunç geçmişi anlatmaya devam ediyor.

Acıları karşılaştırmamak gerekir. Bu bir yarışma değil, ama benim çocukluğum ne kadar berbat olsa da... onunki çok daha kötüydü.

"Geçmişimi ilk kez birine anlatıyorum. Wyatt bile tüm detayları bilmiyor." Korkuluğa doğru yürüyor, hafifleyen yağmurun üzerine düşmesine izin veriyor ve dönerek geriye yaslanıyor, gözlerimiz buluşuyor. "Artık her şeyi biliyorsun . Neden yaptıklarımı yaptığımı. Asla özür dilemeyeceğim ve asla

durmam, çünkü bir katil olmam, daha az çocuğun annesinin kafeste ölmesini izlemek zorunda kalması ve tecavüzcülerin sapkın hayatlarına devam etmeleri anlamına geliyorsa, o zaman bu . " Bir an geçer. "Onun kanının damarlarımda aktığı gerçeğini telafi etmenin tek yolu bu." İşaret parmağıyla ön koluna dokunur. "Gençken kendimi keserdim, kanımın başkalarınınkinden farklı mıdır diye merak ederdim, çünkü onun zehriyle kirlenmişti." Dudaklarından mizah içermeyen bir kıkırdama sızar ve bu, ona duyduğum acıyı daha da yoğunlaştırır. "Farklı değil, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sen annenin oğlusun. Seni büyüten ve besleyen onun bedeniydi, seni yetiştiren ve cehenneme . Ve vahşi doğada hayatta kalabilmen, onun zekası sayesinde." Hayatın ona oynadığı oyunlara rağmen olmalı. "Ve Robert ne yapmış olursa olsun, bu senin suçun değil, sen ona hiç benzemiyorsun."

"Yine de onun en büyük acısının kaynağı bendim, çünkü ben olmasaydım kendini öldürürdü sanırım. Ve dürüst olacağım. O pislikle annemin acı çekmesindenense hiç doğmamayı tercih ederdim."

Sesinde o kadar çok kendinden nefret var ki. İçimdeki her şey ona yaklaşp onu yatıştırmak istiyor, ama cesaret edemiyorum.

En azından şimdilik.

"Onu bulmak istiyorsun ve bana saldıracağını mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi ilişkimizi gizli tutmayı kabul ettin?" Şimdi geriye dönüp bakınca, ilişkimizi gizli tutmak istememi anlaması, kendisi de buna ihtiyaç duymadıkça mantıklı gelmiyor.

"Robert, birbirlerini sevdiklerine inanacak kadar hayalperestti ve yoluna çıkan tek engel bendim. Bu yüzden intikam almak isteyeceğini biliyordum ve beni bulduğunda... sadece beni öldürmekle yetinmeyecek. Benim de onun gibi acı çekmemi isteyecek ve bunun için sana ihtiyacı var."

Gökyüzünde gürleyen gök gürültüsü beni ürkütünce irkildim ve fısıldayarak, "Anlamıyorum. Senin onun oğlu olduğunu nereden bilecek?" dedim.

Boynundaki, dövmesinin kapladığı yıldız şeklindeki küçük yara izine dokunur. Şimdi düşününce, bu, tüm sosyal medya paylaşımlarında görünür olan tek şeydi. "Beni bir kez dövdüğünde

Beni bir keresinde dövdüğünde vermişti. Onu tanıyacağını biliyordum, yani bu sadece an meselesiydi.”

"Ve sence seni buldu mu?"

"Sanmıyorum. Biliyorum."

"Yani şimdi beni mi avlıyor?"

Levi bana ilgi gösterdi ve belki de Robert bunu yanlış anladı, bu yüzden annesinin tecavüzcüsünü yakalamak için beni takip etmeye devam etmekten başka seçeneği yoktu?

Kendimden dışarı çıkıyorum, avucumu açıp üzerine düşen yağmur damlalarını izledim, bu bilginin neden damarlarımda yayılan ateşi yatıştırmadığını merak ettim. Sadece ihaneti daha da şiddetlendiriyor.

Levi yanlış bir şey yapmadı. Evet, bana karşı dürüst değildi, ama tüm cinsel ilişkilerimizde ben de isteyerek yer aldım. Peki

Ya benimle sonsuza kadar birlikte olmayı planlamamışsa ve sadece beni kullanmak istemişse?

Ben de onu kullanmayı planlamamış mıydım, sadece ona aşık olacak kadar aptal mıydım?

Bunun aşk olup olmadığından emin değilim. Hiç yaşamadım, ama duygular söz konusu ve suçlu olan sadece benim.

Kimse bana sonsuza kadar süreceğini vaat etmedi.

"Bu yüzden bana takip cihazı taktın ve etrafıma tüm bu kameraları yerleştirdin. Beni takip etmiyorsun, o beni sahte bahanelerle kaçırmaya çalıştığında onu kaçırmayacağından emin oluyorsun."

Elindeki bardak parçalanıyor ve parçaları yere düşürdüğünde nefesim kesiliyor. Açık yarasından kan damlarken, parçalar çıplak ayaklarını kıl payı ısıtıyor ve etrafında kırmızı bir göl oluşturuyor. Öfke, her kelimesine karışırken cevap veriyor: "*Moy cvetochek*, şunu kafana sok , seni elde etme arzusunu tetikleyen şey benim takıntımdır.

Tersi değil." Bu sözler beni içten içe ısıttı ve bir kez daha, acaba hiç normal olabilecek miyim diye merak ettim. "Seni bu kadar yakından izlememin tek nedeni

seni bu kadar yakından izlememin tek nedeni, seni korumak istemem ve ne yaptığını ve nerede olduğunu bilmeden nefes alamamam.

benim olmanın, her hareketini takip etmem ve benim olana kimsenin zarar vermediğinden emin olmamı gerektirdiğinden korkuyorum. Tıpkı sana hakaret etmeye cüret eden o lanet herif gibi

."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ona ne yaptın?"

“Ona bir ders verdim ve birkaç kemiğini kırdım. Şu anda hapiste yatıyor. Onun için endişelenme.” Bu bir emir gibi geliyor ve histerik kahkahamı zar zor tutuyorum.

Aman Tanrım!

Bakışlarım kanayan eline düşer ve hızla yanına koşar, elini tutup kaldırırm. Kesik derin değil ve dikiş gerektirmeyecek. “Üzerine bir şey sürmemiz lazım.”

“İyileşir.” Nefesi yanağıma geliyor ve ne kadar yakın olduğumuzu fark edince kalbim hızlanıyor. Yutkunuyorum, biraz geri çekiliyorum ama elini hala tutuyorum. Aramızda bir elektrik akımı geçiyor. “Çok daha kötüsünü de yaşadım.”

Evet. Vücuduna sayısız kez dokundum ve öptüm, ve şimdi bunu tekrar yapmak için içimde derin bir istek var.

Tüm yara izlerine özel ilgi göstermek, sadece onlara bakarak acısını dindirmek, ona ne kadar önemsiz olduklarını ve damarlarında kimin kanının aktığını göstermek.

Ama bunu yapamam, değil mi?

Ben onun esiriyim ve nedenleri ne olursa olsun ya da bedenim bana aksini yalvarsa da, beni esir alan kişiyle yatmayı reddediyorum.

Bir zamanlar, kanatlarımı kırpmaya çalışan bir erkekle asla yetinmeyeceğime kendime söz vermişim ve bu sözümü tutmaya niyetliyim.

Boğazımı temizleyip, uzaktan baykuşların ötüşü etrafımızda oldukça ürkütücü bir enerji yaratırken, “Onu yakalamanıza yardım edeceğim. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, ben de onu size getireyim.” dedim. Alt dudağımı ısırdım. “Birini öldürmek istemenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorum. Bütün bu belgeselleri sevmeme rağmen bunu asla yapamazdım. Sanırım tüm bu sapıkların öldüğünü bilmekten tatmin oldum, böylece bizim gibi insanlar adalet bulabildi, anlıyor musun? Onları öldürmenin ne anlama geldiğini aslında hiç düşünmemiştim.” Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Yağmurda yine sırlıslık oluyor. “Ancak, intikam istemeyi ve kız kardeşini bulmayı anlıyorum.” Böyle bir deliyle büyümek Jade, bu küçük kızın o tecavüzcü tarafından yetiştirilmek zorunda kalacağını düşünmek beni dehşete düşürüyor. Umarım ona hiçbir şekilde zarar vermemiştir. “Sana yardım edeceğim ve bunu kimseye söylemeyeceğim. Sırrın bende güvende.”

O adamın o insanları öldürmüş olması umurumda değil ve çevremdeki herkesin, kardeşim dahil, bunu zaten yaptığından şüpheleniyorum, yani sanki

farklı bir aile seçmem. Aslında, seçmek de istemem.

Ama masum insanları öldürdüklerini öğrenirsem... hepsini bizzat polise ihbar ederim.

Elini elime doladı, ellerimi kanla kapladı ve beni kendine çekti, göğüslerimiz birbirine değiyordu, diğer eliyle saçlarımı okşadı, başımı geriye doğru eğdi ve bana yaklaştı. "Hayır. Benim olduğumun hangi kısmını anlamadın?"

olabileceğini düşündüğüm hiçbir şey artık mümkün değil. Onun sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sadece sana dokunacağı düşüncesi bile deli ediyor, etrafımdaki her şeyi ateşe vermek istiyorum." Başparmağı çeneme bastırıyor. "Sen benim varlığım için vazgeçilmezsin, Lavender, ve bu hem senin hem de benim için aynı anda hem bir lanet hem de kurtuluş."

Beni itip bahçeye doğru yürüyor, yağmuru hiç umursamadan. Elbisemin eteğini kaldırıp onu takip ediyorum, "Nereye gidiyorsun sen?" diye tıslayarak.

"Sığınağıma."

"Konuşmamızın ortasında mı?"

"Bana kalırsa bu konuşma bitti."

"Bu ne demek oluyor?" O kadar hızlı yürüyor ki nefes almakta zorlanıyorum ve birkaç adım sonra, bekaretimi kaybettiğim yerin yakınlarına varıyoruz.

Nedense, o ilk seferden sonra bir daha buraya hiç gelmemiştik ve gece burası tamamen farklı ve büyümlü bir yer haline gelmişti.

Ay ışığı etrafındaki her şeyi aydınlatıyor ve cam duvarlar, gökyüzüne yöneltmiş devasa bir teleskopla yatağı dikkatin merkezine yerleştiriyor. O kadar karanlık ki, orada hiçbir yıldız parlamıyor.

İçeri girdiğimiz anda içimi bir sıcaklık kaplıyor ve sessizlik çöküyor, o "Sanırım Robert ile ortak bir yanımız var.

delilik derecesinde neyi ve kimi istediğimize takıntılıyız. Seni ne kadar çok istersem, o da sana o kadar çok zarar vermek ister, çünkü bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. O biliyor ki, sen benim olduğun sürece, sen benim en büyük zayıflığım ve bu bakımdan yaşam nedenimsin. Seni bu riske sokmayacağım." Boş bir kahkaha atıyor, bir havlu alıp omuzlarıma atıyor, sonra kendisi için de bir tane alıp

. “Onun gibi olmayacağım. Takıntımın bir kadını kafese hapsetmesine ve sonunda benden nefret etmesine izin vermeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. “Sen...”

"Benim için mazeret uydurma. Gitmekte özgürsün. Gordon'u arayıp seni alıp eve götürmesini söyleyeceğim."

O kadar şaşkınım ki, onun sözlerini tekrarlamaktan başka bir şey söyleyemiyorum. “Beni eve götür.”

“Evet. Lütfen bir şeyi anla, Lavender. Bunu yapmak doğama aykırı, ama sana söz veriyorum, seni rahatsız etmeyeceğim ve bensiz istediğin hayatı özgürce yaşayabileceksin.”

Ne yalan ama.

Yine de beni gözetleyecek ve her hareketimi takip edecek, yani bana vereceği şey, benim istediğim bir şey olduğu için özgürlük yanılsaması olacak ve o da annesini inciten bir pislik gibi hissetmek zorunda kalmayacak.

Her ne kadar ikisinin hiçbir ortak yanı olmasa da.

Yatağın başucundaki komodine gider ve üzerinde bir sabit telefon olduğunu fark ederim. Ahizeyi kaldırır, numarayı tuşlar ve iki saniye sonra konuşmaya başlar. “Gavin, ara...”

O emrini veremedi, ona doğru koşup ahizeyi ahizeyi yerine koyup, içimden bir kahkaha patlaması çıkarken aramayı sonlandırıyorum.

Çünkü damarlarımdan akan ve içimdeki her şeyi aydınlatan mutluluk içimdeki her şeyi aydınlatan mutluluk, yıllardır kafamdaki kafa karışıklığı içinde beni esir tutan tüm görünmez zincirleri kırarak, risk almamı ya da imkansız olana inanmamı engelleyen koruyucu bir koza yaratmıştı.

Levi bana bir seçim şansı verdi, bu kendi doğasına aykırı olsa bile. Bana bir seçim şansı verdi ve bu sayede kendini benim tek seçimim haline getirdi.

Ondan özgürlük istemiyorum, ama kendi hayatımı seçme özgürlüğü istiyorum ve o bana tam da bunu verdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

*“Doğru aile, bu dünyanın sunabileceği tüm kötülüklerden seni koruyacak güçlü bir kaledir.
Ailem bana her şeyi verdi.
Hayatta kalmak zorunda olan aç bir çocuktan, herkesin sevdiği ve değer verdiği bir prens oldum.
Ancak...
Ben kötülük ve acı içinde doğdum.
Ve bu yüzden, büyüdüğümde bir kötü adam olmaktan başka bir şey olamazdım.” Levi*

Lavender

“Ne yapıyorsun?” diye dişlerini sıkarak sorar, telefonun üzerinde elimi altından kaydırır ve gökyüzünü sarsan gök gürültüsü eşliğinde benden uzaklaşır.

Dışarıdaki tam karanlık, bir yalnızlık yanılsaması yaratıyor, sanki bu dünyada geriye sadece biz kalmışız gibi ve bir kez olsun, bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Çünkü belki de bu karanlıkta, diğerinin bunu istismar edeceğinden korkmadan tüm kötü alışkanlıklarımızı, sırlarımızı ve kırılganlıklarımızı ortaya çıkarabiliriz.

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum," diyorum ve sadece bakışlarıyla beni yutacak güce sahip gözleri şaşkınlıkla doluyor. Derinliği, herkesin uzak durmanı söylediği ama o kadar güzel ki uzak duramadığın bir fırtına sırasındaki çalkantılı okyanusa benziyor. “Kalmak istiyorum.”

"Kalmak istiyorsun," diye tekrarlıyor, kollarını kavuştururken sesi soğuk ve neredeyse alaycı bir hal alıyor, ama bu beni korkutmuyor. Çünkü

alaycılığın altında, inanamama izleri duyuyorum. "Daha önce benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordun."

Çenemi kaldırıp cevap veriyorum ve bir başka gök gürültüsü patladığında onun duruşunu taklit ediyorum. "Fikrimi değiştirdim."

Kötü niyetli bir gülümseme dudaklarını kıvrır. Gözlerine ulaşmaz ve yüzü kararmıştır. "Öyle mi? Peki planın ne, hayatım? Kardeşlerini arayıp beni fena halde dövmelelerini sağlayana kadar, güzelliğinle dikkatimi dağıtmak mı istiyorsun?" Başını

, ses tonunda küçümseme var. "Onurunu feda etmeden de halledilebilir."

"Ben senin *sevgilin* değilim. Bana öyle deme," diye tatlı bir sesle cevap veriyorum ve o, beni havluyla kurularken izliyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve kaşları çatılıyor, yanağındaki kas seğiriyor.

Bu inatçı adamın beni kovmak için bana pislik gibi davranmayı seçmiş olması canımı sıkıyor olsa da, tüm bunların sadece hayatındaki bir başka hayal kırıklığından kendini korumak için oynadığı bir oyun olduğunu anlıyorum.

Tıpkı yıllardır yaralanmış ve istismara uğramış, kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi, kimse ona yaklaşıp onu yok etmeden önce saldırmayı tercih ediyor.

"O zaman benim için ne ifade ediyorsun?"

Ne kadar basit bir soru ve yine de cevaplamaı ne kadar zor, çünkü son bir aydır birbirimizden ayrılmasak da, onun ilişkimize bir isim koymasına asla izin vermedim ya da beni "sana ait" olarak adlandırmasına hiç razı olmadım.

Aslında, kalp kırıklığından kendimi korumak için yaptığım tek şey, o tam da aradığım kişi olmasına rağmen, bana sahip çıkma iddiasını reddetmekti gerekiyordu.

Ailemdeki erkekler çok farklı olduğu için, dürüst ve namuslu bir adamı asla seçemezdim.

Koruma, sahiplenme, takıntılar ve mutlak bağlılık hepsinde bir arada var, öyleyse neden Levi'den başka bir şey bekledim ki?

Beni ona çeken şey bilinçaltımda buydu; o masallarda yaşayan yakışıklı bir prens değil, hayır.

O, cehennemden sağ kurtulan yakışıklı bir kötü adam ve bu deneyim, onun da benim işkence görmüş ruhumu arzulamasına neden oluyor, çünkü onunki de aynen öyle.

En başından beri ona engel üstüne engel çıkardım ve o hepsini yıkmayı başardı, ama ben hâlâ bunu ciddi bir şey olarak görmeyi reddediyordum.

Çünkü bunun ciddi olduğunu kabul edersem, Levi'nin beni incitme gücü olurdu ve ben bir daha incinmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

Düşündüğümünden daha güçlüyüm ve bu güç, ondan cesaret alıp, şimdi yoluma engel olan onun iblisleriyle yüzleşmemi sağlıyor.

“Senin kız arkadaşınım diyebilirim, ama bu bana biraz tuhaf geliyor. Bu terim bizim dinamiklerimize uymuyor.” Havluyu sandalyeye atıp saçlarımı omzumun üzerinden atarken, klimadan gelen hafif rüzgar elbisemi geriye doğru dalgalandırıyor. “Yani ben senin kadını ve bana sadece *'benim'* ya da *'moy cvetochek'* diyebilirsin. 'Sevgilim' benim zevkime göre çok genel bir terim, benden başka herkese böyle sesleniyorsun.”

Bu onu şaşırtmamalı, çünkü ikimiz de övgü ve ilgiden beslendiğimi keşfettik, bu yüzden özel hissetmek de bu denklemin bir parçası.

Masada bir kase çilek olduğunu fark ediyorum ve yanına gidip bir tane kapıp tatlı tadına hayranlıkla inliyorum, bakışları hemen düşünceli bir hal alıyor. “Lezzetli.”

“Lavender.”

“Evet, Levi?”

“Çık dışarı ve eve git. Bitti.”

Sert ses tonuna rağmen, bu sözleri söylediği için kendisi de rahatsız olmuş gibi Gülümsememi saklayarak bir çilek daha alıp yiyorum. “Neden bunu yapayım ki? Bu sadece sana gereksiz

karmaşıklığa yol açar.” Kaşlarını daha da çatmasından, şu anda benim yüzümde şu anda benimle ilgili kafası çok karışık olduğunu anlıyorum. “Yine de beni uzaktan takip etmek zorunda kalacaksın, o zaman neden aramıza bu mesafeyi koyuyorsun?

,” elimi vücudumun üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum, “yakından ve o pisliği dert etmeden.”

Kafamda bir fikir o kadar hızlı beliriyor ki içimi bir sıcaklık kaplıyor , kendimi durduramadan yüksek sesle söylüyorum. “Sence takıntılı eğilimlerini ön sevişme olarak kullanabilir miyiz? Sen seni düşünerek orgazm olduğumu izleyebilirsin. Tıpkı bana öğrettiğin gibi.” İç geçirdim. “Gerçi bunu tadını çıkarmak için seni çok özlerim sanırım.” Elimi salladım. “Hayır, bunu unut, ayrıca bence tüm bu durumu hala rahatsız edici bulmalıyım

tüm bu durumu rahatsız edici bulmam gerektiğini düşünüyorum. Yani yatak odamda ya da Dr. Phoenix ile seanslarım sırasında artık kamera yok.”

İlişkimizde normal hiçbir şey olmadığını biliyorum ve başka bir kadına böyle bir adamdan kaçmasını söyledim, ama ben kaçmak istemiyorum.

Levi bana asla zarar vermez ve bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra... o fiziksel olarak yanımda olmasa bile aslında asla yalnız olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyor.

Muhtemelen bunu Dr. King ile bir sonraki seansımda konuşmalıyım. Sonuçta o da alışılmadık ilişkiler konusunda bir iki şey biliyor.

Kocasını eskiden en büyük düşmanıydı ve bir zamanlar hayatını mahvetmişti hayatını mahvetmişti.

Levi bana doğru yürümeye başlıyor, ben de yolun yarısında ona doğru ilerliyorum, bir çileği daha parlatıyorum, çilek suyu çenemden damlarken onun bakışı anında oraya odaklanıyor. “Demek acıma böyle bir şey.” Buna gözlerimi kırpiyorum ve o avuçlarıyla yanaklarımı kavrayıp dilini çenemin üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. “Artık hayat hikayemi biliyorsun ve bu seni o kadar

, empati ve nezaketin buna dayanamadı. Beni kurtaracak ve bu dünyada iyilik olduğunu gösterecek kişinin sen olman gerektiğini düşünüyorsun.”

Çenemi yukarı doğru kaldırıyor, her kelimesi kendini nefretle kaplı ve eskiden olduğu küçük çocuk için hala kanayan kalbimin her yerine görünmez bıçaklar saplıyor.

“Bana acıma, Lavender. Geçmişim, şimdiki davranışlarımın hiçbirini mazur gösteremez. Onlar için bir gerekçe bulmaya çalışma ya da her hareketini takip eden

Her hareketini takip eden kötü alışkanlıklarım yüzünden benimle kalmak zorunda olduğuna kendini ikna etmeye çalışma. Bende akli başında hiçbir şey yok ve ben herkesin sana karşı uyardığı türden bir adamım.”

Elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. “Bunu hissediyor musun? Sadece damarlarımda kan pompalamak için atıyor. Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ve muhtemelen asla bilemeyeceğim. Prenslar ve prenseslerle ilgili tüm bu masal hikâyeleri mi? Onları unutabilirsin.

Sana karşı hissettiklerimde sihirli hiçbir şey yok. Şiddetli ve takıntılılar ve izin verirsen, seni bunlarla boğabilirim. Asla kanatlarını kırpmayacağım ve bu dünyayı keşfetmene izin vereceğim, ama sadece

yanında olduğum sürece. Deliliğimden kaçış olmaz ve senin her bir parçasını ele geçirene kadar durmayacağım.”

Bir saniye birbirimize bakıyoruz ve o, sesi hala sert olsa da yumuşarken, başparmağıyla yanağımdan süzülen tek gözyaşını siliyor. “Canavar, doğru türden bir sevgiyle . Sonsuza kadar lanetli kalacak.” Alnıma bir öpücük kondurup uzaklaşır. “Şimdi git.”

Boğazımdaki düğümü yutkunarak, kaçmak isteyen gözyaşlarımı çünkü şu anda benden beklediğı şeyin bu olmadığını anlıyorum.

Levi gözyaşlarımı istemiyor, çünkü ona göre gözyaşları mutsuzluk ve fedakarlıkları ifade ediyor. Muhtemelen hayatının ilk altı yılını annesinin acı çekişini izleyerek geçirmiş ve başka bir bunu yaşatma düşüncesi onu isyan ettiriyor.

"Ben prenses değılim." Kemer tokasını tutarak hareketlerini durdururum ve avucumu tekrar göğsüne koyarım. sürekli vuruşlara rağmen, ince gömleğın üzerinden yaralı tenini hissediyorum ve loş ışıklarla karışan ay ışığı etrafımızdaki atmosferi değıştiriyor, ortama sıcaklık ve gerilim katıyor.

Bu yakışıklı ve karmaşık adam bana sayısız savaştan sağ kurtulan bir savaşçıyı hatırlatıyor. Ancak bu savaşlar, onun hasarlı olduğına ve

Bugün olduğı adam olmak için bir zamanlar olduğı çocuğı yok etti, ama ruhu hâlâ ağlıyor, nihayet hak ettiğı yeri bulunduğunu hissedebilmek için koşulsuz kabul görmeyi umutsuzca diliyor, böylece nihayet hak ettiğı yeri bulmuş gibi hissedebilecek.

Scott ailesi ona her şeyi verdi, ancak o, kendisiyle ilgili tüm gerçeğı öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrayacaklarına inanıyor.

Onların onu ne olursa olsun seveceğini biliyorum ama yine de, onları incitmek istemediğı için kabuslarını onlarla paylaşamayacak.

Sorun değıl.

Bundan böyle, tıpkı onun benim için olduğı gibi, ben de onun sığınağı olacağım.

"Ben prenses değilim," diye tekrar ediyorum. "Bence prenses olmak için hayata karşı belli bir saflık ve masumiyetin olması gerekir."

"Benim için sen bir prensesin."

Onun cevabı, sorunumuzun kaynağı.

Deneyimsizliğim ve geçmişim, onu zihnimi bozduğuna ikna etti. "Biz Rush ve Aileen'e hiç benzemiyoruz." Geri çekiliyor, böyle bir anda kardeşlerimizi

böyle bir anda kardeşlerimizi gündeme getirmemden hoşlanmıyor. "İkimiz de acı çektik ve bugün bile bizi inciten yaralarımız var, ama belki de

"Yaralı paralarımızı birleştirebilir ve bizim için anlamlı olacak şekilde bir araya getirebilir." Elimi ensesine kaydırıp ona daha da yakınlaşıyorum.

"Seninle ilgili hiçbir hayale kapılmıyorum ve

değişmeyeceğini anlıyorum. Ama bir gün aklını kaçırırsan ve masum birini öldürürsen ya da sevdiğim ya da

bana tehlike arz edersen... seni polise ihbar eder ve terk ederim." Yanağını avuçlayarak, parmak uçlarımda yükselip ona son teslimiyetimi gösterdim, bundan geri dönüş olmayacağını bilerek. "Ben seninim, Levi."

Levi

Sıcak dudakları dudaklarıma değdi, bu temasa vücudum sarsıldı çünkü Lavender hiçbir zaman kendiliğinden yakınlık kurmazdı. Masum kızım her zaman ilk adımı benim atmamı beklerdi.

Ellerim yumruk oluyor ve ona sarılıp bir daha asla bırakmama dürtüsüne direniyorum, çünkü bu onu sonsuza kadar benim cehennemimde hapsedmek anlamına gelir ve bu yakın zamana kadar benim hedefim olsa da...

Ya ileride pişman olursa?

Banyoda ağlayan, bebeğini kucağına alıp dışarıda öfkeyle kükreyen canavardan kaçmaya çalışan bir kadın istemiyorum.

Bu görüntüler tüm düşüncelerimi durdurur ve güçlü bir öfke beni sararken, içimdeki çok tanıdık kaos yeniden parıldar.

Çünkü ben asla, asla, kendim dahil hiç kimsenin *ocuğuma* zarar vermesine izin vermem.

Ve bu da bana, Robert gibi olamayacağımı gösteriyor. Masum insanlara ya da bana emanet edilenlere karşı acımasız olamam.

Hemen kolumu beline doluyorum, şaşkın bir nefes aramızda sallanıyor ve onu göğsüme bastırıyorum, böylece elleriyle gömleğimin yakalarını kavrarken ben de parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bir gün... pişman olacaksın," diye fısıldıyorum ağzının üzerine, kollarından kurtulmak istesem de onu reddedemiyorum.

Onunla ilgili hiçbir şeyi reddedemem, o ruhuma kazınmış, bu yüzden onu reddetmek kendime zarar vermek gibi olur.

Lavanta benim bir parçam, parlak ve masum bir parçam, ve son nefesimi verene kadar ona değer vereceğim.

"Pişman olmayacağım."

"Bundan emin ol, Lavender. Bir daha asla bu kadar cömert olmayacağım."

Ona gitmesini teklif etmek bile doğama aykırıydı, o yüzden bunu bir daha yapmak mı?

O kadar güçlü değilim.

Cevap verirken gözlerinde kararlılık ve hayranlık parlıyor, sesi neşeli, bu da her zamanki duygusuz ses tonuyla tam bir tezat oluşturuyor.

Benim muhteşem kadını, ilk kez duygularını saklamıyor.

İtirafım ve bu geceki pek de parlak olmayan davranışımın sonra kaçmak yerine, bana doğru koşuyor ve bana duyduğu güven her şey demek.

Benim gibi berbat bir insanın ona layık olduğunu düşünen, çarpıcı ve cesur kadını.

"Eminim." Gömleğimi çeker. "Şimdi öp beni, seni inatçı adam."

Arzu içimi kaplıyor, vücudum taş gibi sertleşiyor ve sesim fısıltıya dönüşüyor: "Senin isteğin benim emrimdir, *moy cvetochek*."

Dudaklarımız buluşuyor, dilini utangaçça uzatıp dudaklarımın kenarlarını yalıyor, sonra dilini içeri kaydırıp başını geriye eğiyor, sıcak ve yavaş bir öpücüğe daldığımızda açığı derinleştiriyor.

Her tutkulu ve bağımlılık yaratan dokunuş, öpüşürken inlememize neden olan yanan duyguların cehennemini pekiştiriyor ve parmakları gömleğimi daha sert çekerek bizi imkansız derecede yakınlaştırıyor.

İçimdeki canavar sakinleşiyor, çünkü ilk kez korkunç dış görünüşünün ötesine bakıp içime bakan ilk kişi.

Geleceğimi her zaman intikamımla ölçerdim.

Yıllardır beni ayakta tutan ve her türlü plan yapmaya zorlayan şey buydu.

Ancak gelecek artık *onunla* ilgili değil, Lavender benim varlığım için vazgeçilmez olduğu için *onunla* ilgili.

Benim kadını. Benim zayıflığım. Benim.

Göğsüme hafifçe dokunuyor, ben de ateşli öpüşmemiz devam ederken bir adım geri çekiliyorum; şehvet beni tüketiyor ve onu doğrudan sertleşen ereksiyonuma yönlendiriyor, sadece tek bir şeyin onu sürdürebileceği bir rahatsızlık yaratıyor.

O.

Ellerim kalçalarına indiğinde, inilti sesini boğazımda tutuyorum, onu kalın aletime doğru bastırırken, dışarıdaki yağmur şiddetini arttırırken tüyleri diken diken oluyor.

Bana tekrar itiyor ve ben bir kez daha geri çekiliyorum; elleri aramıza sızıyor ve beni avuçluyor, ben ağzımı ondan çekince bir tıslama duyuluyor. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Sanırım derslerimize devam etmeliyiz," diyor nefes nefese, ve ellerim kalçalarına gömülürken avucuna karşı daha da sertleşiyorum, çünkü derslerimiz mi?

Onlar, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

İlk seferimizden sonra, Lavender benden en karanlık fantezilerine serbestçe izin vermemi istedi ve biz de onun sapkın zihnini keşfettik, bazılarını ben kendim hiç yapmamıştım ve bu da her şeyi daha da iyi hale getirdi. Benden zevk alırken farklı şekillerde zevkini keşfetmesini izlemek?

Evet, bu asla alışamayacağım bir manzara.

Samimiyet... Gerçek samimiyet, bunu sadece onunla öğrendim. Seksin sadece hızlı, duygusuz bir ilişki olmadığı, her nefesin, okşamanın, inlemenin ve dokunuşun önemli olduğu bir yer.

"Aklında ne var?" diye soruyorum, o da kemerimi çözüp ve pantolonumun düğmelerini açarken soruyorum. "Senin yozlaşmış ve kötü zihnini sevdiğimi biliyorsun."

Onun melodik kahkahası çok ihtiyaç duyduğumuz hafifliği getiriyor, bizi büyüüne kaplıyor ve her şeyi ve herkesi silip süpürüyor. "Daha önce hiç yapmadığımız bir şey."

Düşünüyormuş gibi yapıp iç geçiriyorum. "Senin o kitabında kaçırdığımız bir şey var mı?" O parmağını karnıma batırdığında kıkırdar ve fermuarı indirip elini penisimin etrafına doladığında inlerim. Sıkı, ıslak sıcaklığıyla kıyaslanamayacak kadar yumuşak tutuşunda nabız gibi atıyor. "Yatağa çık, *moy cvetochek*. Başka zaman da oynayabiliriz."

Bu geceden sonra kadınımı sahiplenmek ve ikimize de birbirimize ait olduğumuzu hatırlatmak istiyorum.

Kadınım beni dinlemiyor, bunun yerine öne eğiliyor ve John'un acı çığlıklarından zevk alarak bıçağı derime sapladığında oluşan, köprücük kemiğimdeki yara izine bir öpücük konduruyor.

Cinsel ilişkilerimiz sırasında ona tam kontrolü vermiştim, yani tamamen ona odaklandığımız için onun rızası olmadan hiçbir şey olmazdı.

Vücudum, onu tatmin etmek için vardı ve ben de öyle olmasını istiyordum, çünkü onun tüm yara izlerimle vakit geçirmesi fikri beni tedirgin ediyordu.

Onun dokunuşuna her zaman hoş geldin derdim ve onu asla reddetmezdim, ama en çirkin yerlerime karşı gösterdiği şefkat ruhumda bir şeyleri parçalıyor ve eski yaraları açmakla tehdit ediyordu.

Bırakmadan önce bir kez daha penisimi okşadı ve elleri tekrar gömleğime döndü, onu da iliklemeğe başladı. "Lavanta."

"Erkeğimi memnun etmek. İşte yapmak istediğim şey bu." "Nefes alman bile beni memnun ediyor, *benim çiçeğim*."

Beni geri itti ve o anda beni yatağa doğru yönlendirdiğini anladım. "İltifatla her şeyi elde edersin." Gömleğimi açıp çıkardı, sıcak avuç içleri üzerimde dolaşırken gömleği yere kaydırды; hem acı veriyor hem de iyileştiriyordu.

Bir süre sonra bana yanağındaki yara izine dokunmama izin verdi, benim gözümdeki güzelliği hakkındaki tüm şüphelerini yitirdi, ama benim yara izlerim... Onların dikkatini hep başka yöne çekdim.

Şimdi ise, arkasından yumuşak öpücükler bırakıp parmaklarıyla izlerini takip ederken, tüm dikkatini yara izlerime vermiş gibi görünüyor ve göğsümde

göğsümde bir nem hissediyorum ve onun ağladığını anlıyorum. “Çok üzgünüm.” Dudaklarını, cildimi o kadar çok yakan kızgın demirden kalma, hala bazen hayali ağırlar veren, kalbimin yanındaki yara izine doğru kaydırıyor . "Çok korkmuş ve umutsuz olmalısın." Elleri, bıçak izlerinin bulunduğu karnıma iniyor. Bir gün John kanamamı izlemekten zevk almıştı ve kırık kolum ona göre yeterli bir

Bu görüntüleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Şu anda aramızda yerleri yok çünkü geçmişim korkunç olabilir... ama hayatta kaldım ve asla unutamayacak olsan da, bunu aşmak mümkün.

Geri yaslanmadan önce birkaç öpücük daha konduruyor, hala onları okşuyor. “Bana acı veriyorlar çünkü ne kadar acı verici olduklarını biliyorum, ama aynı zamanda beni gururlandırıyorlar da. Hayatta kaldığın ve dayandığın için teşekkür ederim, Levi. Aksi takdirde şu anda benimle birlikte olmazdın.”

Öpücükleri, sözleri, dokunuşları, hâlâ zihnimi zehirleyen tüm kötü anılardan bir kalkan görevi görüyor ve onların yerini

Yabancı hisler ve duygular içime doluyor, var olmayan ruhumun tamamını istiyorlar çünkü Lavender gibi bir kadın benim her şeyimi hak ediyor.

Keşke ona verebileceğim daha fazlası olsaydı.

“Seni asla bırakmayacağım. Bunu anlıyorsun, değil mi?” sertçe soruyorum, bir yandan da onun akli başına gelip buradan defolup gitmesini bekliyorum.

Zümrüt gözlerinde yaramazlık dans ediyor ve göğsüme itiyor, baldırlarım yatağın kenarına çarpana kadar geriye sendeliyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. “Şiddet mi uyguluyorsun?”

"Pek sayılmaz." Arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını indiriyor, kumaş ayaklarına kadar kayıyor ve o da elbiseden çıkıp çıplak ayaklarını yere basıyor. Dantelli külotundan başka hiçbir şey giymeden duruyor, büyüleyici vücudu her kıvrımı ve çukurunu içime çekiyor, ellerim ise kalçalarını kavrayıp o kilometrelerce uzun bacaklarının beni sarmasına izin vermek için kaşınıyor, ben de ona sertçe giriyorum.

Sabır, sabır, sabır.

Kadınım serbestlik istiyor ve serbestlik de alacak.

Dolgun göğüslerini avuçlar, koyu kahverengi meme uçları sertleşir, başparmaklarıyla üzerlerinde gezdirir ve inler.

Bakışlarında arzu parıldıyor, uzun saçları dalgalar halinde omurgasından aşağıya dökülüyor ve başka bir erkeğin bu manzaradan zevk alması düşüncesi, etrafındaki her şeyi yakıp kül eden bir volkanın patlaması gibi öfkeyi uyandırıyor. "Sen benimsin," diyorum ona, kızarmış teninde tüylerin diken diken olduğunu izlerken, karnı çöküyor ve göğüslerini daha sıkı sıkıştırıp okşuyor. "Söyle."

"Evet, ben seninim."

Sonunda bunu yüksek sesle itiraf edince, damarlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir tatmin dalgası yayılır ve bu, sahiplenici ve kıskanç yanıma yatıştırır; içimdeki en iyi yanıma, onu yeniden tamamen kendime ait kılmak ister.

Parmağımı kıvrıp, pantolonumu çıkarırken homurdanıyorum ve tamamen çıplak kaldığımda o inliyor. "Erkeğine gel, Lavender. Eminim amın sırlıslıklamdır, benim tarafımdan yalanlamak için can atıyordur." Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Hayır mı? Benim sikimin, o sıkı sıcaklığını her santimini gerdiğimi hissedene kadar seni sertçe sikmesini mi tercih edersin?"

"Beni çok azdırıyorsun." İhtiyacı olan sesi, onu yakalayıp yatağa atmamı neredeyse sağlıyor, ama direniyorum, bana doğru yavaşça yürüyüşünü izliyor ve ellerini boynuma doluyor. "Bu bir bağımlılık gibi."

"Eh, bunun çaresi bende, *moy cvetochek*."

Alt dudağımı kanayana kadar ısıyor ve tadı damağımıza değdiğinde ikimiz de tıslıyoruz, o da hızlıca yalayarak acıyı dindiriyor. Onun ağzını bir öpücükle yakalayamadan, bana o kadar sert bir şekilde itiyor ki, yatağa düşüyorum. "Dikkat et, bebeğim. Bu şiddetli tarafını sevmeye başlıyorum." Dirseklerimin üzerine kalkıp, o yatağa çıkarken tam ortasına kayıyorum; eli külotunun içine sızıyor, inlemesi sikimi titretiyor. "Acıyor mu, bebeğim?" Başını sallıyor. "O zaman parmaklarını kullan. Kendini buna hazırla." Sırt üstü uzanıp sikimi avuçluyorum, okşadım ve arzu gözlerini karartırken. Bir kıkırdama kaçıyor ağızımdan. "Binmeden önce tadına bakmak ister misin, bebeğim?"

Bir ay önce bana ilk kez oral seks yaptıktan sonra, bu eyleme oldukça sık kapıldı ve ben her zaman onun arzularını yerine getirdim.

Ne isterse onu alır ve ben de bundan zevk alırım.

Çünkü onu elde ettiğim sürece ne yaptığımızın bir önemi yok.

Ayrıca, hangi erkek sevdiği kadının oral seks teklifini geri çevirir ki?

"Bu bir öğrenme deneyimi olmalı, Levi." Yatağa sürünerek kalçalarımın üzerine oturana kadar sürünür, elleri göğsüme düşer ve ipeksi sarı bukleleri cildimi gıdıklar. "Sen kötü bir öğrencisin."

"Ama ben mükemmel bir öğretmenim," diye homurdanıyorum. O geriye kayarken, beni sertçe öperken kalçası sikime sürtünüyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve hakimiyet için mücadele ediyor; ben bu savaşı hemen kazanıyorum.

O karnımın üzerinde hafifçe sallanırken tırnakları göğüs kaslarıma batıyor, üzerimde ıslak izler bırakırken, kokusu ve inlemeleri beni istediğimi almaya teşvik ediyor.

Ellerim uyluklarına konuyor ama o geri çekiliyor, ağzını boynumdan kaydırıyor, yara izlerime daha fazla ilgi gösteriyor, alev gibi sıcaklık damarlarımı dolduruyor, her dokunuşta beni yakıyor.

"Çok yakışıklısın." Dişlerini karın kaslarımda üzerinde gezdiriyor, ısıyor ve sonra kalçalarımın V şekline doğru izi yalıyor. "Senin benim olduğuna

Senin benim olduğuna inanamıyorum." Tırnakları kalçalarıma o kadar derin batıyor ki, sahipliğini kanıtlamak için morluklar bırakacak mı diye merak ediyorum. Biraz daha bastırırsa derimi kesecek.

Onun tüm izlerini gururla taşıyacağım. "Sen benimsin. Sadece benimsin."

Gülümsememe engel oluyorum çünkü şu anda o da benim kadar sahiplenici ve takıntılı konuşuyor. Bu da bizim mükemmel bir çift olduğumuzu kanıtlıyor. "Benim için başka kimse yok, Lavender."

Başka bir kadına ilgi duymam fikri gerçekten gülünç. Gözlerim ona takıldığından beri tek düşündüğüm şey o.

Aşağıya doğru kayıyor, sıkı sıcaklığı sertleşmiş penisime değişiyor ve nefesini boğazında tutuyor, ucu klitorisine değişiyor. Yine de daha geriye kayıyor ve dizlerimin üzerine yerleşiyor. Parmaklarını boyum boyunca gezdiriyor, saçları onu neredeyse görüşümden gizliyor, bu yüzden parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum. Üzerimde sıcak nefesini hissediyorum

diliyle altındaki damarı izlemeden ve başını emmeden önce, uzunluğumun etrafında inleyerek, titreşim kalçalarımı sarsıyor. "Lavender."

Bu gece bu tür bir uyarılma için çok gerginim ama kadını oynamak istiyorsa, bu beni öldürse bile oynayacak.

Beni yanan ağzının derinliklerine çektiğinde başını biraz geriye eğiyorum, ağzını penisimin etrafında daha da geniş açıyor ve daha da kayarken, eli beni sarıp hareketleriyle senkronize olarak hareket edince inledim.

Her yalama ve kayma beni uçurumun eşiğine biraz daha yaklaştırıyor ve ona sarılmam daha da güçleniyor. Hareketlerimi derinleştiriyorum ve ağzına biraz daha ön sıvı akınca inliyor, ama sonra hızla geri çekilip nefes alıyor. Ucu öpüyor, emiyor, sonra dilini dili dışarı çıkarıp üzerimde gezdiriyor ve sonra beni bir kez daha sıcaklığıyla sarıyor.

Uyluklarımın üzerinde açılmış avucunu kasıyor ve ne istediğini anlıyorum, bu yüzden başını biraz daha eğip çenesine bastırıyorum, böylece beni daha geniş bir şekilde ağzına alabilsin ve ben daha derine girmeye başlarken burnundan nefes alabilsin.

Yavaşça, boğazının derinliklerine girmemi sağlayan ritmi buluyoruz. O testislerimle oynamaya başladığında inliyorum, beni sertçe emmeye devam ederken inliyorum.

Vücudum arzuyla yanıyor, dokunuşları ve ağzı dayanamayacak kadar baştan çıkarıcı, ama yine de beni deliye çevirmekten zevk aldığı için onun dediklerini yapıyorum. Ağzını geri çekmeden önce biraz daha inliyor, sikim yüksek bir sesle dışarı kayıyor ve o oturup, tükürüğü ve benim ön sıvımla ıslanmış, bizi birbirine karıştıran sikimi okşuyor.

Yüzünde benim arzumu görüyorum, göğsü inip kalkıyor ve "Levi" diye inliyor.

"Bitti, bebeğim."

Kahkahası bir çığlığa dönüşüyor, ben kalçalarını tutup onu sırt üstü çevirdiğimde bu çığlık hızla iniltiye dönüşüyor, külotunu yırtıp atıyorum ve bacaklarını ayırırken kokusunu içime çekiyorum, yüzümü ıslaklığına sürtüyorum.

Bana oral seks yapmak onu bu kadar azdırdı mı?

Altımda kıvranıyor, elleriyle çarşafı sıkıca kavlıyor ve ayaklarını yatağa kısıyor. Açık ağzımı üzerine koyduğumda, altından üstüne doğru yalayıp, dilimi klitorisinin etrafında gezdirip emmeye başladığımda. "Evet, lütfen." Kalçalarını kaldırıyor, ama

ön kolumu karnına koyduğumda hayal kırıklığıyla inliyor, ben onu yalarken ve dudaklarımı kıvrımları üzerinde gezdirirken onu sıkıca yerinde tutuyorum, lezzetli etini ısıyorum ve kendime uzun bir inilti kazandırıyorum.

Çıkardığı sesler, amının ne kadar ıslandığı, bana değen kızarmış teni... tüm bunlar beni tüketen arzuyu ve açlığı beni tüketiyor, onu benim yarattığım zevkle yakmam için beni teşvik ediyor, böylece onun için daha iyi biri olduğunu asla düşünmesin.

O benim.

Başka bir erkeğin *benim cvetochek'imi* istemesi düşüncesi bile beni cinayete sürükler. Onun güzelliği ve muhteşem kalbi sadece bana aittir ve gelecekte bu gerçeği sorgulamaya karar verenlere Tanrı yardım etsin.

"Hareket etmeme izin ver," diye yalvarıyor ve ben de ayağını omzuma koymasına yardım ediyorum

omzuma koymasına yardım ediyorum, dilimi sertleştirip içine girerken, uylukları başımı sıkıca kavıyor ve nefes nefese kalıyor, kalçalarını ağızma yaklaştırıyor. "Daha fazla."

Ona doğru gülümsüyorum, geri çekilip dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum, ıslaklığı çenemi kaplıyor ve onu yutmaya hazırım.

Onun benim için o kadar kendinden geçmesini istiyorum ki, başka hiçbir şeyi ya da kimseyi düşünmesin, benim onun tek dayanağı ve odak noktası olduğum bir noktaya gelsin.

Onun endişe dolu zihnini bile sahipleniyorum.

Omuzlarımla bacaklarını daha da açıyorum, ona tekrar giriyorum, amcığı beni içine çekiyor, çıkardığı boğuk ses bana yaklaştığını haber veriyor ve ben bunu çok arzuluyorum.

Yüzüme boşalmasına izin vermek ve sadece benim verebileceğim zevkte kendini kaybetmesini izlemek, sonra da tatlı işkenceme

. "Oh, evet." O benim kollarımda kıvrılıyor, amcığı beni sıkıyor, ama o hıçkırırken ben çekiliyorum. "Hayır, hayır, hayır. Buraya gel." Elleri kasıklarına kayıyor ve avucunu her yerine sürüyor, parmakları kıvrımlarının üzerinde kayarken kendini gözlerimin önüne seriyor, klitorisi öpülmek için yalvarıyor. "Boşalmam lazım, Levi."

"Öyle mi, *benim çiçeğim*?" Onun merkezine bir öpücük konduruyorum. "Boşalana kadar dilimin üzerinde zıplamak ister misin?"

Gözlerimiz buluşuyor ve o başını sallarken yanağına bir sıcaklık yayılıyor. "Evet, evet, lütfen."

O ağlarken, ben otururum, kaya gibi sertleşmiş ereksiyonumu kavrar ve tabanından ucuna doğru okşarım. "Yoksa o güzel kafadaki hiçbir düşünce kalmayana kadar seni sert ve

derin bir şekilde sikhemi mi tercih edersin?"

"Oh Tanrım," diye fısıldıyor, arşaflları o kadar sıkı kavıyor ki, arşafllar buruşuyor. Sonra hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Sık beni, Levi."

Ellerim kalçalarının iki yanına konarken öne eğilip göbeğini öperim ve dudaklarımız birbirine birkaç santim kalana kadar ağzımı yukarı doğru kaydırırım, sonra da açılmış bacaklarının arasına yerleşirim.

O bir güzellik, *moy cvetochek*, altında uzanıyor, sanki karanlığında parlayan bir ışık gibi, ve bu beni içten dışa ısıtıyor, şiddet talep eden sürekli öfkeli doğamı yatıştırıyor.

Onun huzurunda canavar, arzu ve şehvetle parlayan gözleriyle bakışında kabul görmeyi arzuluyor. Ağzı kırmızı ve şişmiş. Alt dudağını ısıtıyor ve sırtını kavisliyor, açılmış avuçlarını göğsüme koyup boynuma doğru kaydırıyor. "Beni senin yap, Levi."

Ağzlarımız birleşiyor, dillerimiz birleşen tatlarımızla buluşuyor, tam da ben sertçe içine girerken, amcığı etrafımda geriliyor ve beni sıkı bir kavrayışla sarıyor.

Sıcaklık beni sarar ve ben onun uyluklarını kavrar, onları daha da açarken parmaklarım onu deler, geri çekilip tekrar içine girerim, onu yatakta yukarı doğru iterek, ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Bunun yerine bacaklarını bana doladı, beni çok sıkı tuttu, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş ve aramızdaki mesafeden nefret ediyormuş gibi, her içime girdiğimde parmakları saçlarımı çekiyordu.

Bir saniye ayrılıyor ve ben ona daha sert girerken o başını yastığa bastırıyor, bu da onu inlemeye sevk ediyor. "Daha sert, lütfen," diye yalvarıyor, beni tekrar aşağı çekiyor ve ben ağzına gülümsüyorum ve sonra kendimizi bir başka tutkulu öpücüğe kaptırıyoruz, ama hızımı artırmak yerine ritmim yavaşlıyor, her vuruş bir öncekinden daha derin

, amcığı ise etrafımda giderek daha sıkı sıkıya sarılıyor.

Saçımı çeker ve ayaklarını kıcıma bastırır; o da kalçalarını benim hareketlerime uyumlu bir ritimle sallamaya başlar, her vuruşumda bana karşılık verir.

Bu sırada dışarıda Doğa Ana öfkeleniyor, gök gürültüsü ve yağmur çatıda gürültüyle vuruyor, bizi tüm

meraklı gözlerden saklayarak, beynime sonsuza kadar kazınacak bu anda bizi yalnız bırakıyor.

Çünkü Lavender gerçekten benim oldu ve kendi özgür iradesiyle beni seçti. Bu, hayatımın geri kalanında değer vereceğim bir hediye.

Elleri omuzlarıma kayıyor, bana doğru eğilirken tırnakları derimi çiziyor ve tanıdık hisler omurgamdan aşağı kayıyor, ama ben bunun yerine kadınıma ve onun zevkine odaklanıyorum.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp yatağa bastırıyorum ve ona daha sert ve daha hızlı girmeye başlıyorum, o ağzını benden çekip çığlık atana kadar inlemelerini tekrar tekrar yutuyorum, amcığı sikimin etrafında kasılmaya başlıyor.

"Levi," diyor, gözlerime bakarak beni sıkıca kucaklıyor, terden sırlıklam bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş, ben hala taş gibi sertim, ona girerken, o boynuma nefesini üflerken testislerim ona yaklaşıyor. "Bırak kendini. İçime boşal."

Kokularımız birbirine karışıyor ve tarif edilemez bir şekilde kalbimde hissettiğim o acı, sonunda beni doruğa ulaştırıyor ve ben kendimi bırakıyorum.

İçine boşalıyorum, içimdeki canavar nihayet onu tamamen ele geçirdiğine sevinçle kükrerken, zevk tüm vücuduma yayılıyor, şehvetli sıcaklık beni tamamen sarar ve daha önce hiç hissetmediğim bir titremeyi içime yayar.

Lavanta benim.

Karanlık ve her

şeyiyle.

Ve şu anda, kendisine yapılan haksızlıklara karşı adalet elde etmek için ruhunu feda etmek zorunda kaldığı için ruhu olmadığını düşünen bir adam ağlıyor.

Çünkü eğer bir ruhum olmasaydı... onun gibi biri beni ister miydi?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

*“İllüzyonlara ne olur?
En acı verici şekilde paramparça olurlar.”
Levi*

Lavanta

“Lavender!” diye haykıran bir kadın bana sıkıca sarılır. “Senin “Gülümsemeye çalışıyorum, onun kim olabileceğini hatırlamaya çabalıyorum. “Üzgünüm.” Biraz geri çekiliyor, kahverengi gözleri heyecanla parlıyor, dirseğimi tutuyor ve beni bu geniş mekanın her yerine yayılmış sayısız masaya doğru sürüklemeye başlıyor. “Seni göreceğimi hiç beklemiyordum.”

“Son anda karar verdim,” diye mırıldanıyorum, lise mezuniyetimizin onuncu yıl dönümü partisi için gelen o lanet daveti açıp kabul etmeme neyin neden olduğunu merak ederek.

Okuldaki tadilat çalışmaları nedeniyle iki yıl ertelenmek zorunda kalmışlardı, bu yüzden ilahi bir müdahale sayesinde, hepsiyle birlikte kutlamak için buradayım onlarla kutlamak için buradayım.

Okul, Jade ve onun hastalıklı zihninden uzak, huzur bulabildiğim ve bana neşe veren etkinliklere katılabildiğim O sapık, ders dışı etkinliklere izin vermediği için, huzur bulabildiğim ve bana neşe veren etkinliklere katılabildiğim tek yerd

Lüks spor salonuna adımımı atar atmaz, burası en zenginlerin kurduğu özel bir okul olduğu için, kendimi çok... garip hissettim ve kararımdan şüphe ettim.

“Çok sevindim! O yangından sonra sana ne olduğunu hep merak ediyordum Seni hastanede ziyaret etmek istedim ama amcan izin vermedi.” Hoşnutsuzlukla burnunu kıvrıyor. “Amcan tam bir pislikti, alınma.”

Dudaklarım seğırdi çünkü sınıfımızda sadece bir kişi bu kadar açık sözlüydü ve sonuç olarak başı çok belaya girmişti.

Cheerleading takımının kaptanı ve okulun en popüler kızı, aynı zamanda aramızdaki en nazik kişiydi.

Başka bir deyişle, her yönüyle mükemmeldi.

Valerie.

“Alınmadım. Neyse ki o öldü.”

Gözlerini kırpıp gülüyor. “Aman Tanrım. Bu yüzden seni hep sevmişimdir.” En büyük masalardan birine ulaşıyoruz ve eskiden İngiliz edebiyatı dersime katılan on beş kişiyi görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Eskiden çok yakındık. Öğretmenimizin sonsuz ödevler ve kompozisyonlar verdiği bu dersi ikimizin de sevmemesi, bizi başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar birbirimize bağlamıştı.

Herkes biraz yaşlanmış. Bazıları çok değişmiş, bazıları hiç değişmemiş, ama hepsi bana gülümsüyor ve el sallıyor. "Lavender burada!"

Bu anı saçımı düzeltmek için seçiyorum, saç tellerimi kulağımın arkasına takıp, yara izli yanağımı onların bakışlarına açıyorum.

Artık çoğu gün, biri onlara bakmadıkça yara izlerimin olduğunu bile unutuyorum. Bu hatırlatma, Levi'nin onları öpüp tüm kötü anıları silip, beni onun tarafından istenen ve arzulanan, kabusların olmadığı bir yerde bırakmasına kadar sürüyor.

Yakışıklı

ve koruyucu erkeğimi düşününce içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Tüm farklılıklarımızı kabul ettikten sonra, hafta sonunu onunla geçirdim , orada bana bir kez daha Robert'ı yakalamak için hiçbir şekilde yem olmayacağımı, ancak nereye gidersek gidelim tehlikenin peşimizi bırakmayacağını söyledi.

Bu yüzden koruma içgüdüğü on katına çıktı.

Bu yüzden beni gözetlemesine karşı çıkmıyorum ve her an nerede olduğumu ona bildirmeliyim. Bazıları böyle bir kontrolü yorucu bulabilir. Ben hayatım boyunca böyle bir koruma aradım ve biliyorum ki herkes muhtemelen çocukluğumdan kaynaklanan bazı sorunlarım olduğunu söyleyecektir... Umurumda değil.

Ayrıca, kardeşlerim beni aptal biri olarak yetiştirmede.

Tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirmemize rağmen, kardeşlerime bizden bahsetmeyi reddettiğim için hâlâ yasak bir ilişki içindeyiz.

Levi beni zorlamak istemediği için bu konuda sabırlı davrandı, ama artık sabrının sınırına geldiğini hissedebiliyorum.

"Merhaba. Uzun zaman oldu, Lavender." Derin erkek sesi beni düşüncelerimden koparıyor, gözlerim nazik gri gözlerle buluşuyor ve donup kalıyorum.

Üç parçalı takım elbise giymiş, yakışıklı, siyah saçlı adam bana gülümsüyor ve ayağa kalkarak, masanın başındaki yanındaki boş sandalyeyi benim için çekiyor.

Ronan.

Lise futbol takımımızın kaptanı olduğu için, galibiyetle sonuçlanan bir maçın ardından ilk öpücüğümü paylaştığım ilk gerçek aşkı. "Merhaba." Ona doğru ilerliyorum ve bir saniye süren kısa bir kucaklaşmadan önce garip bir şekilde duruyorum. Levi olmadığı sürece, hala dokunulmaktan pek hoşlanmıyorum. "Nasılsın?" diye soruyorum ve sandalyeye oturuyorum. O da aynısını yapıyor ve Valerie sağındaki koltuğa oturuyor. Yani ikisinin arasında

Ronan su bardağını kaldırıp bir yudum alırken bana göz kırpmıyor. "Her zamanki gibi iyim."

"Profesyonel oldun mu?"

Bu, onun en büyük hayallerinden biriydi, çünkü bu, onu istismarcı babasından kurtulmak için tek fırsattı.

"Hayır. Omzumdan sakatlandım, bu da hayallerime son verdi." Sesinde bir eğlence var ve bu beni kaşlarımı çatmaya itiyor. Hayallerini kaybetmesi yüzünden biraz daha üzgün olmasını bekliyordum. Ama yine de. Ronan'ın etrafında her zaman, gittiği her yere gerginlik yaratan bir hakimiyet ve gerginlik havası vardı. O zamanlar ona

. Korunmaya ihtiyacım vardı ve o bunu sağlayabilecek gibi görünüyordu.

"Bir iş imparatorluğuna sahip olmanın çok daha tatmin edici olduğunu fark ettim." "Şu anda kamuoyuna açık olan, milyarlarca dolarlık son birleşmen için tebrikler

. Karşı tarafın avukatlarından biriydim." Maria.

O hep avukat olmak istemişti ve yüzü morarana kadar öğretmenleriyle tartıştı.

"Pazartesi sabahı programımızda bunu duyurduğumda beni gururlandırdın programında bunu duyurduğumda beni gururlandırdın," diyor başka biri ve beş sınıf arkadaşım daha

kariyer yollarını paylaşıyor.

Avukatlar, yapımcılar, cerrahlar.

Özel okulumuz, insanın hayal edebileceği türden bir eğitim ve bağlantılar sağladı ve ailelerinin geçmişleri onlara daha da yardımcı oldu. Dolayısıyla kendi alanlarındaki başarıları, bu kaçınılmaz bir şey.

Sırada Alicia konuşuyor. "Hepiniz için çok mutluyum. Benim kariyerim biraz farklı ama aynı zamanda tam anlamıyla bir kariyer ve çok yorucu." Telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor; ekranda birbirinin aynısı üç kızın fotoğrafı belirir. "Liseden hemen sonra üçüzlerim oldu, bu yüzden annelik benim tam zamanlı işim."

"Rick nerede?"

Lise aşkıyla evlendi. Rick okulun başkanlığı yapıyordu ve herkes ona hayrandı, ancak onun gözü sadece Alicia'daydı. Birbirlerinin ilk sevgilileriydiler. En son duyduğumda, senatör olmak üzereydi.

"Çocuklarla evdeyim. Anecik biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyor." Herkes buna gülüyor ve birkaç sınıf arkadaşım daha kendi ailelerinin fotoğraflarını gösterince kalbim sıkışıyor; ta ki herkesin gözleri bana çevrilene kadar.

Maria sorar: "Peki ya sen, Lavender? Sen ne yapıyorsun?"

İşte bu yüzden mezunlar toplantısına gelmek istememiştim. İnsanlar sana bunca yıldır neler yaptığını sorduğunda, toplumun standartlarına göre paylaşacak değerli bir şeyin olmaması utanç verici ve üzücü bir durum.

Harika bir kariyerim ya da muhteşem bir ailem olduğu söylenemez.

Ancak Dr. King son seansımızda bana, ne kadar istesem de geçmişimi değiştiremeyeceğimi hatırlattı.

Sürekli pişmanlık duymak ve hayatıma devam etmeyi reddetmek, bu süreçte sadece bana zarar veriyor, çünkü şu anda olanlara değil, olabilecek olanlara takılıp kalıyorum.

"Evli değilim ve çocuğum yok." Maria bardağını bana doğru kaldırdı, ben de suyum aldım ve kadeh tokuşturduk. "Kariyerim ya da akademik başarılarım da yok." Yüzlerindeki şaşkınlık neredeyse komikti. "Bu yıl üniversiteye kaydoldum ve bir diploma almayı umuyorum. Belki bir gün peyzaj tasarımı da öğrenirim." Levi beni Giselle ile tanıştırdı; o, hazır olduğumda bana her şeyi öğretmeye hazır

. Sadece bunu profesyonel düzeyde yapmak istediğimden emin değilim.
. Mirasımı, cinsel istismar mağdurları için sığınma evleri ve eğitim merkezleri açmak için kullanmaya çok daha ilgiliyim.
Onların yeni bir hayat kurmalarına yardımcı olacak küçük bir basamak. “Ne yapmak istediğimden emin değilim.”

Sessizce bana bakıyorlar ve işte o anda kaderimi kaderimi tam olarak kabulleniyorum ve uzun zamandır kaçındığım şeyi . Ve bu duyguda, sanki beni gerçek anlamda yaşamaktan alıkoyan, üzerime konmuş tüm görünmez zincirlerden kurtarıyormuş gibi, belli bir rahatlama var.

“Ben bir hayatta kalanım ve bu gurur duyulacak bir şey. Amcam beni mahvetmek istedi, ama bunu yapma şansı bulamadı. On bir yılını aldı, ama sonunda ondan kurtuldum.” Suyumu içiyorum, boğazımdaki serinletici hissi keyifle karşılıyorum. “Havayı bozduysam özür dilerim.”

Aslında üzülmiyorum. Elbette, bu buluşma muhtemelen , ama onların tüm başarıları arasında kendimi değerli hissetmem gerekiyor.

Hayatım, benim yaşımdaki başkalarının bulunduğu yerde olmadığım için bir başarısızlık değil ve bu, hayatımın hiçbir değeri ya da güzelliği olmadığı anlamına gelmez.

“Demek Jade öldü?” Ronan şokun yarattığı sessizliği bozdu ve ben de o kadehini kaldırırken ona baktım. “O zaman cehennemde çürüsün.”

Ronan ile olan ilişkimin, kendi kendime dayattığım hapis hayatına yol açan talihsiz olaylar zincirini başlatan şey olması ironik değil mi ve şimdi burada birlikte oturup o sapığa sonsuz ıstırap dilememiz?

Erkek arkadaşım olmasına tahammül edemiyordu.

Ayrıca Ronan'ı babasına ispiyonlayıp onun hastaneye kaldırılmasına neden olduğunu hatırlıyorum. Oğlunun dikkatinin dağılmadan sadece futbola odaklanması gerektiğini düşünüyordu.

Aman Tanrım.

Omuz yaralanmasına neden olan bu muydu?

"Neden bizim grubumuz hiç normal olamıyor? Şunlara bak!" Alicia , durmadan gülen başka bir masayı işaret ederek içini çekiyor. “Bu yüzden hepimiz baloyu da kaçırdık.”

"Balo gecesini mi kaçırdınız?"

Kız başını sallıyor. “Evet. Yangını duyduktan sonra, sensiz kutlama yapmak doğru gelmedi. Ronan’ın hastanede yatması ve Valerie’nin kırık bacağını da ekleyince, sanki lanetlenmiş gibiydik, o yüzden gitmedik. Hepiniz acı çekerken kutlayacak pek bir şey yoktu.” Bir an sessizlik olur. “O zamanlar beş aylık hamile olduğumu da öğrendim ve annem tarafından evden atıldığımı da o zaman öğrendim.” Masa örtüsünü sıkıca kavrar, gözlerinde hüznün gözlerinde parlıyor, ama bunu hemen bir gülümsemeyle gizliyor. “Hâlâ hayatımı boşuna heba ettiğimi düşünüyor ve çocuklarımı görmek istemiyor.” Sesi kısık bir fısıltıya dönüşüyor, elleri hafifçe titriyor ve kalbim onun için parçalanıyor.

Eskiden aynı ponpon kız takımındaydık, bu yüzden annesi hiçbir gösterimize gelmediğinde bunun onu ne kadar incittiğini biliyorum gösterilerimize gelmemesi onu ne kadar incittiğini biliyorum.

Bizi destekleyen kimsesi olmayan tek bizdik.

“Buraya biraz daha içki lütfen.” Maria geçen garsona el sallıyor ve diyor ki, “Şampanya, viski, votka. Ne varsa getir ve atıştırmalıklarla birlikte getirmeye devam et.” Garson gözlerini kırıp başını sallıyor, bara doğru koşar ve Maria parmaklarıyla masaya vurur. “Eğer tamamen dürüst olacaksak, işimden nefret ediyorum. Avukat olmamın tek nedeni, erkek olarak doğmadığım için asla memnun olamayan babamı memnun etmektir ve bu yüzden onun için işe yaramazım.”

“Masamız şimdi bir terapi seansına mı dönüşecek? Çünkü ben buraya rahatlamak için geldim ve kimsenin , alınmayın,” diyor Bridget, iç çekerek parmaklarının arasında sigarasını çeviriyor. “Ben duygusal bir ilişki yaşıyorum.” Alicia ona hayretle bakıp ağzını açtığında omuz silkiyor

Alicia nefesini tutarak ona şaşkın şaşkın bakınca omuz silkiyor.

“Ne? Burada travmalarımızı paylaşıyoruz sanıyordum!”

“Kocanı aldatmak sana nasıl bir travma oluyor?”

“Bu görücü usulü bir evlilik, unuttun mu? Ailelerimiz servetlerini birleştirmek istedi. Birbirimizden nefret ediyoruz. Ayrıca, o yıllardır beni aldatıyor, yani ben kötü bir insan değilim.”

“Ben hiç ilişki yaşamadım,” dedi Thomas masanın ucundan, kalın gözlüklerini burnunda düzelterek, ve herkes buna şaşırınca kızardı. “Ama bakir değilim.”

“Açıklama için teşekkürler dostum, yoksa merak edecektik,” diye mırıldanır Evan ve yanındaki

İkisinin de eskiden Bridget'e aşık olduğunu ve Bridget'in kimseyi seçmeden ikisiyle de çıkmaya devam ettiğini düşünürsek, hâlâ arkadaş olmaları şaşırtıcı.

seçmeden çıkmaya devam etmişti.

"Seks sıkıcı. Sanki bir angarya gibi."

"Birden fazla kişiyle yattın mı?" diye sordu Bridget ve Maria ona dirsek attı, bu da onu öfkeliendirdi. "Ne? Bu gerçek. Doğru veriler ve araştırma olmadan bir sonuca varamam."

"Tabii ki araştırma yaptım! Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, ilişki meraklısı?" Bridget, onun tutkulu ses tonuna gözlerini deviriyor, bu da

bu beni gülümsetiyor. Thomas lisedeyken tamamen bilime meraklıydı, bu yüzden ünlü bir jeolog olmasına şaşırmıyorum. "Hepsi aynı geliyor."

"Tamam, bu iş çıkırından çıkıyor." Valerie boğazını temizler ve ellerini çırpır. "Bu bir mezunlar buluşması, travma paylaşma toplantısı değil. Buraya eğlenmeye geldik."

"Ne için bir buluşma? Lisedeyken hepiniz bana pislik gibi davrandınız. O yüzden hepinizin hak ettiğinizi bulduğunu duymak benim için keyifli," diye hatırlatır Thomas bize ve masadakilerin çoğu yüzünü buruşturur; çünkü ona inek derler ve sık sık ödevlerini çalarlarmış.

"Ayrıca, bu masada tüm ponpon kızların ve futbolcuların olduğunu fark ettiniz mi? Bunun nedeni, diğer herkesin ya başka biriyle oturdu ya da gelmeyi reddetti."

"O kadar mı kötüydük?" diye merak ediyor Alvin, garson geri dönerken içeceklerle dolu ağır bir tepsiyle geri döner, tepsiyi atıştırmalıklarla birlikte hızla masaya koyar ve sonra ayrılır. "Sana hiç zorbalık yapmadık."

Bu doğru. Ronan buna izin vermezdi.

"Hayır. Ama siz, hiç kimseyi başka kimseyi aranızda almayan sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubuydunuz, bu da İngilizce dersinin dinamiklerini etkiledi. Ve babam, sizinle arkadaş olamadığım için bana ezik dedi." Thomas bir votka shot'ı kapar ve tek yudumda içer, yüzünü buruşturur ve bir çileğe uzanır. "Hepinizden nefret ediyordum."

"Kusura bakmayın," diyor Evan ve herkes başını sallıyor. "En gurur duyduğumuz anlarımız değildi." Sandalyesine yaslanıyor. "Buna ekleyecek başka bir şeyim yok."

. Ailemin dünyasını geride bıraktım, kendi tamirhanemi açtığım küçük bir kasabaya taşındım ve hayatımın aşkıyla evlendim." Sesi yumuşar ve kalbim bir takla atar çünkü bana

bana Levi'yi çok hatırlatıyor. "İki çocuğumuz var ve karımı çok seviyorum . Sıradan bir hayat sürüyoruz ve buradaki bu kadın avcısı..." Fındıkları ağzına atarak kıkırdayan Alvin'in omzuna hafifçe vurur. "Onlara pahalı hediyeler getiren vaftiz babalarıdır."

"Ben sadece onların bedava bakıcısıyım. Bu adam karısına deli oluyor." Evan şaşkın bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

"Belli bir programımız var ve durursak çok sevinirim..."

Maria, Valerie'yi keser. "Hadi ama kızım. Bu kadar mükemmel olamazsın. Sınıfın geri kalanıyla paylaş." Çenesini elinin üstüne dayadı. "Ünlü bir mankenisin, ama bir zamanlar veteriner olmak istemiştin. O hayale ne oldu?"

"Babam annemi öldürdü, sonra intihar etti. Ve bundan hemen önce, tüm servetini metresine devretti, kız kardeşimle beni hayatta kalma mücadelesi vermeye terk etti." Bir şampanya kadehini kapar ve bir dikişte içti. "Planlarımı hemen değiştirdim."

Bunun ardından masada sağır edici bir sessizlik çöker ve ben dehşet ve şok içinde boğazımı yutarım. Ailesi birbirine çok aşık görünüyordu.

Sanırım kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini asla tam olarak bilemeyiz. Thomas bir kaşık alır ve şampanya kadehine vurur, herkesin dikkatini üzerine çekiyor ve konuşmaya başlıyor. "Yetişkin hayatının bazen berbat olabileceği konusunda hemfikir olalım, ama en azından artık ergen değiliz, ki o çok daha berbat."

"Aynen öyle!" diye bağırır çoğunluk, ben de aynısını yaparım, tam da ev sahibi sahneye çıkıp mikrofona adeta bağırmaya başlarken.

"Kimler küçük bir buluşmaya hazır?"

"Oh, bu da çok klişe olacak," diye mırıldanır Maria, yaban mersini çiğneyerek, ve kadehini Bridget'inkiyle tokuşturur. "Bu gece sarhoş olacağım."

Alvin inler. "Önceki buluşmanın tekrarı istemiyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

"Evan ve Maria tutuklandı, sonra Maria sarhoşluktan baygın haldeyken karakolda kendi savunmasını yapmaya karar verdi. Çok eğlenceliydi."

Gülüyorum. "Cidden mi?" Sınıfımın bu kadar komik olduğunu bilmiyordum.

Canlı bir film gibi, çeşitli dersler, spor etkinlikleri, randevular ve hatta alışveriş çılgınlıklarımız sırasında yaşadığımız sayısız anı, birbiri ardına kafamda canlanmaya başlar.

Valeria'nın evinde, hoşlandığı çocuk için ağlarken yaptığımız bilim projeleri, Maria'nın bizi münazara dersine katılmaya zorlaması, Bridget'in bize göz kulak olmamız için bizi kör randevusuna sürüklemesi, ama adamın Thomas çıkması ve bunun sonucunda on yıllık husumetleri.

Ve Ronan.

Ne kadar nazikti. Ne kadar kibardı. Ve genç kalbimi çarptıran birkaç öpücükten başka, benden daha fazlasını asla istemedi.

Yalnızlığım sırasında, eskiden bir hayatım olduğunu unutmuştum ve Jade her zaman başımda dolaşıp tüm mutlu anlarıma gölge düşürse de anlarıma gölge düşürse de, o anlar yine de vardı.

Boşlukta yaşamıyordum.

Bir zamanlar bu insanlar benim arkadaşlarımdı, o zamanlar sahip olduğum tek ailemdi ve sorunlarımı dinleyenlerdi. Hâlâ aile durumumu onlarla paylaşmıyordum.

Kimse yokken onlar oradaydı ve ben buraya gelmekten çok korkuyordum çünkü kendimi onlara kıyasla yetersiz hissediyordum.

En travmatik deneyimimi paylaştığımda, donup kalmadılar ya da görmezden gelmediler. Bunun yerine, kendi acılarını itiraf ettiler, böylece kırılganlıklarımınla yalnız kalmayacaktım.

Şu ana kadar bana verdikleri birkaç ipucu dışında, yetişkin olarak kim olduklarını hiç bilmiyorum, ama gençliklerinde?

Harika insanlardı ve ben bu buluşmayı sorgulayarak onlara hiç saygı göstermedim.

"Umarım buraya geldiğine pişman olmazsın," diyor Valeria kulağıma ve elimi okşuyor. "Savunmamız olarak, sarhoş olduğumuzda birbirimize göz kulak oluruz."

Bu gece, onları dinlemek bana bir şeyi kanıtladı.

Yetişkinlerin hayatları pişmanlıklarla doludur.

Pişmanlıklar kaçınılmazdır. Aralarındaki tek fark nedir? Bazıları ile yaşayabiliriz, bazıları ise bizi parça parça yok eder.

Bana olanlarla yaşayabilirim, geçmişimi kabul edip hayatıma devam edebilirim.

Ancak Levi'yi kaybetmenin pişmanlığıyla ve onun gibi Göğsümden bir yük kalkıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Göğsümden bir yük kalkıyor ve zihnim nihayet sakinleşirken , zihnim nihayet sakinleşirken içime sıcaklık ve mutluluk doluyor.

“Pişman olmayacağım. Burada olduğum için mutluyum.” Birden fazla açıdan.

Levi

Aile evime giriyorum ve uşaklardan biri bana gülümseyerek selam veriyor. “Bay Scott, eve dönmüşsünüz. Uzun zamandır sizi görmemiştım.”

"Bu işi bir süredir yapıyoruz, Theodore. Bana Levi de."

Yaşlı adam burnunu kırıştırdı, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti ve sanki en büyük suçlamayı yapmışım gibi bana ters ters baktı. Bu adamla birlikte büyüdüm ama kurallara olan sevgisi yüzünden, sanki yaşlıların her isteğini yerine getirmelerini bekleyen, şımarık bir veletmişim gibi davranıyor. “Asla yapmam.” Yaklaşıp sesini alçaltıyor.

"Aramızda kalsın genç adam, ailen yokluğuna çok üzüldü." Elimdeki gül kovaasına hafifçe vurdu.

"Bu iyi bir fikir."

Gülmeme zor zor engel oluyorum çünkü ailem bize hiç kızmazdı. Aslında, böyle bir kelimenin onların

Üzülmek için hayal kırıklığına uğramış olman gerekir ve bu da ailemin bizimle ilgili olarak kullanacağını hayal edemediğim başka bir kelime.

Belki de çok küçük yaşlardan itibaren bize bazı şeyler aşılansarak büyüdüğümüz için, hangi sınırların asla aşılmaması gerektiğini her zaman biliyorduk.

Babam, kendi çocuğu olsanız bile karşı gelmek isteyeceğiniz türden bir adam değildir.

Ancak her şeyden öte, bizi sevgiyle yetiştirdiler. O sevgiyi anlamak benim için zordu ama beni

ve sadist arzularımı tatmin ettiği sürece, öfkesini herkese yöneltmeye hazır, kana susamış bir iblis haline gelmekten kurtardı. "Endişelenme. Benim yöntemlerim var."

Topuk sesleri yankılanır, ardından biri arkamdan bana çarpar ve Aileen'in tanıdık kokusu beni sarar; kollarını belime dolayarak yanağını omzuma dayar. "En sevdikleri olduğunu ima etmeye çalışıyor," diye mırıldanır ve Theodor'un tuttuğu tepsiden bir kurabiye çalar. Bu akşamki aile yemeğinden önce öğleden sonra çay saati olmalı.

"İma mı? Bu bir gerç  k," diye alay ediyorum, çünkü ikimiz de ebeveynlerimizin favorisi olmadığını biliyoruz, ve o beni sert  e çimdikleyince kıkırdamaya başıyorum. "Kıskanma. Bu bir günahtır."

"Sanırım benim aziz olma gemisi çoktan yola çıktı. Ve kıskanmıyorum!"

"Theodore, lütfen aynayı getir. Biri kıskan  lıktan yeşile dönüyor."

Aramızda en rekabetçi olan Aileen'di, bu yüzden onu kızdırmak benim için bir alışkanlık haline gelmişti.

Bu, onun ve dahi beyninin de gevşemesine yardımcı oluyordu.

"Birisi derken kendini mi kastediyorsun? Ben ilk doğanım, unuttun mu? Bu da bana sana karşı belli bir ayrıcalık sağlıyor, küçük kardeş."

"Ben senden büyüğüm, prenses."

"Yine de unvanımı değiştirmez," diye kendini beğenmiş bir tavırla yanıtlar ve bir kurabiye daha kapar; onu da rekor sürede silip süpürür. O kurabiyelere resmen bağımlıdır.

Hala profesyonel olarak baleyle uğraştığı ve hayallerine son veren sakatlığını yaşımadan önce, kimseye belli etmemek için provalara gizlice kurabiye sokar ve ona verirdim.

Kız kardeşim için her şeyi yaparım. Tek yapması gereken istemek.

"Theodore, ayna nerede?" Arkamdan bana tekme atıyor ve ben gülüyorum. "Çabuk. Çikolatayı getir. Bu, yeşil canavarı geri püskürtecek."

Uşak bize gözlerini devirdi ve sert bir sesle şö le dedi: "Siz ikiniz kendinize gelin ve aptalca davranmak yerine aptalca davranmak yerine kendinize gelin ve anne babanızı düzgün bir şekilde selamlayın. Ben onlara çay getireceğim. Şu anda oturma odasındalar." Bunun zerine koşarak gider ve bizi koridorda yalnız bırakır ve Aileen önüme geçebilmek için yer değiştirir.

Gözlerine uyan mavi bir elbise giymiş ve ben dramatik bir şekilde iç çekiyorum. “Canavarın nerede, güzelim?”

Onunla dalga geçmek çok kolay ve o pislik her taraftan ona dokunup sahiplenmesine rağmen hâlâ kızarıyor.

Bu hatırlatma ruh halimi bozdu.

Rush ile ilişkilerim karmaşık. O zamanlar kız kardeşim onu sevdiği için onlara yardım etmişim. Hâlâ o adama kin besliyordum ve ilk başta Lavender’ı benim olarak sahiplenmek bana tatmin verecek, ona zarar vermemi sağlayacaktı.

Böylece kız kardeşini bir psikopata kaptırıp bu konuda hiçbir şey yapamamanın nasıl bir his olduğunu anlardı.

Ama sanırım bu durum şu anda aramızı eşitliyor.

Bir kız kardeş karşılığında bir kız kardeş, gerçi benim kadınımla asla benim dışımda biriyle birlikte olamaz.

Lavender’ı düşündüğümde, içimi sahiplenme duygusu kaplıyor ve onun yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarırken kameralardan onu izlemek için telefonuma bakma dürtüsüne direniyorum.

Onu mutlu edecekse mantıklı davranabilirim, ama sadece benim şartlarımla.

O benim en değerli varlığım ve ne pahasına olursa olsun korunmalı.

“Ona hep öyle mi hitap etmek zorundasın? Nişanlımın bir adı var.” Karnıma parmağını batırıyor. “Onu affetmem için ısrar eden sen olmasaydın, ondan hoşlanmadığını falan düşünürdüm.”

“Güven bana, prenses. Dünyadaki hiçbir erkek kardeş, ne kadar iyi olursa olsun, kız kardeşinin erkeğini gerçekten sevmez.”

Çünkü o erkeğin ona zarar verme ihtimali her zaman vardır ve bu düşünce kabul edilemez.

Kardeşler, gerçek kardeşler, özünde koruyuculardır ve bu nedenle her zaman tetikte olmalıyız.

Kız kardeşlerimiz hayallerindeki erkeklerle evlense bile.

“Rush’a o kadar benziyorsun ki, buna bile alınamıyorum. O, Lavender’ın bir sevgilisi olduğunu biliyor. Ona, kızın biraz yaşamasına ve sırlarını saklamasına izin vermesini söyledim. O bunu hak ediyor.”

Ah, benim naif Aileen’im.

Rush ve Rafael, kadınımı gözetlemek ve kiminle çıktığını öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

ve kiminle çıktığını öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ama ben tüm girişimlerini atlatmayı başardım ve onlara sayısız yanıltıcı ipucu verdim.

Ve tüm o düğün olayı sayesinde, bu kadar çok zaman geçirmemiz hiç de garip gelmedi, Wyatt da yardımcı oldu.

Kings'lerle ilgili bir şey var mı?

Seni bir dost ya da aile üyesi olarak gördükleri sürece en sadık müttefiklerindirler.

Ve düşmanıysan, en kötü kabusun olurlar.

"Anlaşmazlıklarınızı çözdüğünüz için çok mutluyum. Bir süre ikinizin anlaşamayacağından endişelenmişim. Keşke bize daha fazla güvenseydi, ama zamanla bunu başaracağımızı düşünüyorum. Sonuçta biz bir aileyiz." El çantasını masanın üzerine koyar ve saçındaki tokaları düzeltir.

"Emmaline ve ben, hepsinin travma yaşadığını ve hala aşkla nasıl başa çıkacaklarını bilmediklerini kendimize sürekli hatırlatmak zorundayız. Bu yüzden dikkatli davranmalıyız."

Moy cvetochek hayatı boyunca sevgiyle çevriliydi. Sadece bunu keşfetme şansı bulamadı ve şimdi onun bu sevginin içinde gelişmesini sağlamak benim görevim.

"O sandığından daha güçlü."

"Her neyse, küçük adımlar falan. Bu arada, Rush daha sonra Rafael, Emmaline ve Wyatt ile bize katılacak. Ailelerimiz onları da davet etti. Zachary amca ve Phoenix teyze bu hafta sonu seyahatte."

Nedense, tüm çiftlerin orada olması beni rahatsız ediyor. Lavender hâlâ ilişkimizi gizli tutmamızı tercih ediyor.

Hayatı konusunda bir miktar kontrol sahibi olduğu yanılsamasına göz yumuluyorum, ama kadınımı toplum içinde sahiplenememek beni sinirlendirmeye başlıyor. Benim bileziğimi takması yetmiyor.

Herkesin benim güzel kadınımın bana ait olduğunu bilmesi gerekiyor.

"Rush, onsuz gitmene izin mi verdi?" Ceketini elinden alıp oturma odasına giderken merdiven korkuluğuna atıyorum.

"Şok edici."

Çenesini kaldırıp tıslar gibi, "Anlamadım? İzin mi? Kararları kendim veririm."

"Elbette," diye onaylıyorum ve o gülümsüyor, ama ben "onun gözetiminde" diye ekleyince omzuma bir tokat atıyor.

"Bunu geri al, Levi Scott!"

"Geri alacağım, sen de sana karşı olan saplantılı takıntısından hoşlanmıyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin." Burnuna hafifçe dokunuyorum. "Yüzün kızarıyorsun."

"Hayır, kızarmıyorum!"

"İnkâr etmek sana yakışmıyor, prenses."

"Senin aşık olmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Rush'tan da beter olacaksın." Hâlâ "aşk" kelimesine takılıyorum.

Onunla çevrili büyümüş olsam da... onu daha derin bir düzeyde gerçekten anlamıyorum.

Sahiplenme duygum, takıntım, bir şeyi sahiplenme ve koruma ihtiyacım aşk olarak kabul edilir mi? Yoksa daha çok, hayran olduğum nesneyi sahiplenme konusundaki sağlıklı bir arzu mu?

Her psikolog, işlediğim suçlar yüzünden bana psikopat der ya da başka bir etiket yapıştırırdı.

Ancak babam ve Rush pek de farklı değiller ve kelime dağarcıklarında "aşk" kelimesini kullanıyorlar. Ve ben kadını için her şeyi yaparım... ama bu aşk mı?

Aramızda bu kelimeyi hiç kullanmadık ve içimde garip bir ihtiyaç uyanıyor, ona inanmasam bile

Hiçbir anlamı yok; sadece eylemler önemli.

O zaman neden şimdi onları duymak bu kadar önemli?

"Muhtemelen. Aksi halde, ben bir Scott olmazdım, değil mi?"

Yüzü yumuşadı, mavi gözleri Aileen'e özgü bir sıcaklıkla doldu.

O hastane odasında bakışlarımız kesiştiği anda beni o sıcaklıkla sarmaladı ve o yanımdayken içimdeki her şey sakinleşti. "Bu çok tatlı, Levi." Bana sıkıca sarılır ve ben de onu kollarımda sallıyorum

kollarımda sallıyorum; bu da genellikle onu ve annemi mutlu etmek için yaptığım bir şey. Sarılmak ve kucaklaşmak genellikle benim tarzım değildir. Bunlar, benim mesafeli tavrımın izin vermeyeceği özel bir bağ gerektirir.

Aslında çok komik, çünkü kollarım Lavender'ı en çok sevdiğim yer.

O, benim için her kuralın istisnasıdır; karanlığında tuğla tuğla çatlaklar yaratır ve doğası gereği göz kamaştırıcı ve yoğun olan ışığın içeri girmesine izin verir

içeri girmesine izin veriyor.

“Yakında evleneceğimi biliyorum ve başka şeylerle meşgulüm, ama seni seviyorum, küçük kardeşim. Umarım bunu asla unutmazsın.”

Arkamı yaslayıp avuçlarımla yanaklarını okşayarak soruyorum: “Bu da nereden çıktı?”

“Bilmiyorum. Sanırım son zamanlarda tüm bu düğün işleri yüzünden aşırı duygusalım.” Kaşlarımı kaldırdım. “Wright ailesi içten içe o kadar kırılmış ki, bu da bizim ailemizde büyüdüğüm için gerçekten minnettar hissettirdi. Hepsinin için kalbim acıyor.”

“Kalpler iyileşebilir.”

Rush, Rafael ve Lavender artık yalnız değiller.

“Doğru.” Parmak uçlarına yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Bizi gerçekten çağırmadan gidelim.”

İkimiz de sessizce gülüyoruz ve böyle anlarda, son on dört yıldır zihnimde yaşayan küçük kız kardeşim aklıma geliyor.

Ne yaparsam yapayım, Robert’ı ve kız kardeşimi bir türlü bulamadım.

Arayabilmem için mülkün yerini bile doğru düzgün hatırlayamıyordum ve bu beni mahvediyordu.

Bir canavarla, sapık bir canavarla büyümüş bir kız kardeşim olduğunu düşünmek...

Bu yüzden Aileen ile olan bağım da her zaman bir suçluluk duygusu var.

Ama onu bulacağım, bu yaptığım son şey olsa bile. Bana zarar verme ihtiyacına karşı koyamayacak çünkü onun gibi pislikler

.

Zayıf bir nokta ararlar ve oraya saldırırlar, asla kimseyle yüzleşemezler.

Robert ve küçük kız kardeşim hakkındaki düşünceleri zorla kafamdan uzaklaştırıyorum, kendimi şimdiki ana odaklayıp yüz ifademi kontrol altına alıyorum, kanımı kaynatan gerçek duyguları aileme asla göstermek istemiyorum

.

Onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içime sinmiyor.

Babam muhtemelen anlardı, ama annem... o, bir seri katil oğlu olmaktan daha fazlasını hak ediyor. Tüm

ve farklı bir şey yapabilir miydi diye merak ederdi, oysa cevap çok basit.

Bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü biyolojik annem öldüğünde intikam kanıma işlemiştir.

Oturma odasına giriyoruz ve onları hemen görüyoruz, kanepede oturuyorlar. Annem bir dergiyi karıştırıyor, bacaklarını babamın bacaklarının üzerine atmış, babam ise onun saçlarıyla oynuyor, ona her zaman bakışlarımızı kaçırmamıza neden olan o yoğun bakışlarla bakıyor.

Neredeyse fazla samimi geliyordu, ama şimdi merak ediyorum, ben de Lavender'a böyle mi bakıyorum, ve eğer öyleyse... o zaman neden kimse ona olan takıntımı fark etmedi?

"Bebeklerim geldi!" diye bağıyor annem, kanepeden zıplayarak dergiyi bir kenara koyarken babam da tembelce onu takip ediyor. Kollarını genişçe açıp ikimizi de kucaklıyor, kokusu üzerime yayılıyor ve içimde kopan fırtınayı yatıştırıyor.

Annemin kucaklamaları sıcaklık, kabullenme ve sevgiyle doludur ve ruhumun parçalanmış parçalarına ışık tutan bu güneş ışığına her zaman bağımlı oldum.

"Merhaba anne," diyoruz ikimiz de aynı anda.

"Harika görünüyorsun," diyorum, sırtarak. "Ve öğrencinin yarışmayı kazanmasını tebrik ederim."

"Teşekkür ederim canım. Bunun için çok çalıştı." Yanaklarımızı avuçlayarak ses tonu sertleşir. "Sizi bir aydan fazla süredir bu bir aydan fazladır sizi bu evde görmedim. İkiniz de haftalık aile yemeklerini kaçırdınız."

Annem hiçbir zaman özgürlüğümüzü kısıtlamadı ya da bizi kontrol etmeye çalışmadı. Ancak, her zaman uymamız gereken belirli kuralları vardı.

Haftalık akşam yemekleri gibi, böylece hepimiz birbirimizin haberlerini alabilirdik, ve haftada en az iki kez arayıp ikimizin de hayatta ve iyi olduğumuzu göstermek gibi.

Sanırım babam, annemin "kontrol etmeme" tavrına uymuş gibi davranarak, hareketlerimizi takip ettiğini ona söylememeye karar vermişti.

Bu malikanede kimse onun haberi olmadan nefes bile alamaz ve yaptıklarımı gizli tutabilmemin tek nedeni, Arson sayesinde gizli bir şekilde yapabildim.

"Düğün ve yaklaşan sınavlarla meşguldüm. Ayrıca, bazı tadilatlar yapmak için Rush'ın adasına gitmemiz gerekiyordu. Aradım." Aileen dirseğiyle bana hafifçe vurdu. "Yine de onun hiçbir mazereti yok."

Dilimle tıkırdattım. "Kardeş sadakati buraya kadarmış."

"Baskı altındayız. Herkes kendi başının çaresine bakıyor."

Annem kollarını kavuşturup bana umutla baktı. "Bir daha akşam yemeklerini kaçırmayacağım." Onları kaçırmamın asıl nedeni Aileen'in de katılacağını düşünmüştüm.

Aileme yalan söylemek ve ilişkimizi saklamak bir şey, ama bunu onların gözünün önünde yapmak bambaşka bir şey.

Onlara çok saygı duyuyorum, böyle bir şey yapamam.

Bu yüzden bu geceden sonra, bir sonraki akşam yemeğinden önce Lavender'ı resmen sahipleneceğim ve ondan bir daha mazeret dinlersem ne olayım.

"Öyle yap. Merhaba prenses. Bir kez olsun nişanlın olmadan seni gördüğüme sevindim." Babam Aileen'i kollarına alır ve yanağına bir öpücük kondurur. "Hoş bir değişiklik."

O inleyip gözlerini devirirken ben de babamla gülümsüyorum. "Sen Levi'den daha kötüsün baba. Rush hep nazik davrandı."

"O etrafta olmadığına nezaketini daha çok takdir ediyorum. Onun yokluğu, varlığını katlanılabilir kılıyor."

Annem bize başını sallıyor. "Onları dinlemeyin." Kanepeden bir dergi alıyor. "Çok güzel düşün

. Diğerleri gelmeden önce

gelmeden önce terasta bir bakalım." Bizi işaret eder. "Sizi kızdırmaktan başka bir şey yapmayan bu ikisinden uzak durun."

"Harika bir fikir. En azından bu ailede birisi sevgilimi seviyor." Theodore bize katılırken annem onun koluna girer. "Lütfen bana nane çayı ve biraz daha kurabiye getirir misin?" "Tabii ki."

"Teşekkür ederim."

Uzaklaşırlar ve sıra bana gelir; babam beni sıkıca kucaklar, onun varlığıyla anında etrafımı saran bir tür sağlamlık ve istikrar hissedirim.

Babam, etrafımı saran demirden bir çit görevi gören sarsılmaz bir duvardır; her zaman beni gözetir ve korur.

Ancak tuğlalar nefretle örülmemiştir. Sevgiyle örülmüştü ve bu yüzden hiç ağır gelmiyorlardı.

Geriye yaslanırken omzuma bir şaplak atıyor. "Nasılsın oğlum?"

"Her zamanki gibi harika."

"Bunu duymak güzel, çünkü konuşmamız gerekiyor."

Ciddi ses tonu yüzünden kaşlarımı çattım ve o kanepeye doğru işaret edince, ben otururken o bara gidip kendine biraz viski doldururken ben de kanepeye oturuyorum.

Kahretsin. Bu ciddi bir konuşma olacak.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

İçkisini küçük bir yudum alır ve şömineye yaslanır, yüzünden ne düşündüğü okunmaz. "Lavender Wright."

Ses tonu ve bakışları bana her şeyi anlatıyor. "Biliyorsun."

"Elbette. Sen benim oğlumsun. Bu ailede benim haberim olmadan bir şeylerin döndüğünü mü sanıyorsun?"

Buna akıllıca bir cevap vermemek için dilimi ısırdım. "O benim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra sert ifadesi geri döndü. "Öyle olabilir, ama o bir Wright. O bir aile üyesi ve ben onu özellikle koruyorum."

Nedense, Lavender üzerinde bu hak iddiasında bulunması beni rahatsız ediyor, ki bu delilik, çünkü ona karşı o kadar sahiplenici bir aptal olamam ki

o kadar sahiplenici olamam ki, babamın ona olan sevgisi bile bana rahatsız edici geliyor.

Yine de.

"Teşekkür ederim, baba."

Kıkırdayarak bir yudum daha alır. "Hayır, minnettar değilsin. O tamamen senin, Levi, o istediği sürece. Bazı sınırları aşarsan ve onu mutsuz edersen, bunu bitirmesine yardım eden ilk kişi ben olurum."

Satır aralarını iyi okuyabiliyorum.

Babam beni seviyor ve benim için ölür, ama ya onun ahlak kurallarına aykırı davranırsam? O zaman her şey biter ve beni kendi elleriyle öldürür.

Lachlan Scott kimse için kuralları esnetmez, kendi oğlu için bile, ve ben onu bu yüzden takdir ediyorum.

"O benim," diye tekrar ediyorum, ruhumdaki bu kaosu açıklamayı reddederek; zaten açıklanamaz bir şey. Her geçen gün daha da güçleniyor. "Ve o da istiyor. Anlaşmazlıklarımızı çözdük."

Gözlerinde bir şey parladı, ama o kadar hızlı geçti ki, onu inceleyecek vaktim olmadı. Babam, beni kafamı karıştırabilen dünyadaki tek kişidir ve bu, aramızdaki bağı daha da güçlendirir.

O, zihnimi zorlayacak yollar bulur.

Babam benim için her zaman bir kahramandı, beni umutsuz bir uçurumdan kurtaran kişi. Onun karanlığı benimkinden çok daha büyüktü ve bu sayede bugün olduğum kişi olabildim.

Onun sessiz rehberliği olmasaydı, travmalarımın neye yol açacağını kim bilebilirdi? Hasar görmüş bir ruh, toplum için en iğrenç şekillerde ortaya çıkabilecek bir tehlikedir.

Çarpık kötü alışkanlıklarımı dışa vurabileceğim bir yol bulduğum için şanslıyım.

Babam tam anlamıyla bir erkek adamdır ve benim gözümde kimse, onu yerleştirdiğim o yüksek kaideye asla layık olamaz.

"Sadece çocuk yapmadan önce o kızla evlendiğinden emin ol."

Ayağa kalkıyorum, omuzlarımı geriye atıp ona sırtıyım, içimdeki kargaşaya rağmen sesim sakın. "Bana o konuşmayı yapmayacaksın, değil mi? Bunun için biraz geç kaldın, baba. Saygısızlık etmek istemem."

Onun ağzından çıkması çok komik, çünkü evlendiklerinde Aileen çoktan doğmuştu, yani kendi tavsiyesine uymamıştı.

Beni birkaç saniye inceledi. "Bana kendimi çok hatırlatıyorsun. Hayatta bazı şeyler, ne yaparsan yap kaçınılmazdır. Bu, varlığımızın trajedisi ve güzelliğidir; kontrol etme arzumuzun ne kadar önemsiz olduğunu gösterir. Olması gereken neyse, o olacaktır."

Şömineden kalkıp bardağını kaldırdıktan sonra bana yaklaştı, çenemi kavrayıp kaldırdı.

Babamın her zaman, onun huzurunda doğru davranmamı emreden ve isyankar doğamı bastıran bir yoğunluğu vardı.

"İki aile çocuklarını farklı şekilde yetiştirebilir, ama sonuçta hepsi aynı olabilir. Görüyorsun ya, evladım, bazı özellikler hem nefret hem de sevgiyle gelişir, çünkü iyi bir ortam ve fırsatlar, bu kırılmışsa hiçbir şeyi değiştirmez." Çenemi bıraktı ve göğsüme hafifçe vurdu. "Ruhumuzun belirli bir kısmı bir kez çirkinleşirse, onları iyileştirmenin bir yolu yoktur ve bu kabullenmesi zor bir şeydir."

Onunla her zaman derin ve anlamlı sohbetler yapardık. Ancak, bu kalitede hiç olmamıştı, sanki kötü yanlarımı saklamak boşuna bir fikirmiş gibi, çünkü o zaten onları biliyordu.

"Baba—"

Yanağımı okşadı ve bana bakarken, sanki içimde hâlâ var olan, zarar gördüğünü görmemek için kaçmak isteyen küçük çocuğu tam olarak görebiliyordu.

Ailemin bana verdiği her şeye rağmen, ona haksızlık edenlerin kanına susamış.

İstatistiksel olarak konuşursak, tüm bu ayrıcalıklara sahip olduğum için yaptıklarımı yapmamam gerekir.

“Bu ailede yerini asla sorgulama, Levi. Sen bizim oğlumuzsun. Bunu daima hatırla. Ve eğer Lavender istediğın kişi ise ve bu kadın için savaşı girmeye hazırsan, onu ailemizin bir parçası olarak kabul ederiz. Ancak bir kadını karanlıkta parlak ışığın haline getirmeden önce, tüm iblislerini yok etmelisin. Aksi takdirde, o kadın onlardan asla gerçekten güvende olamaz.”

Siktir.

Biliyor mu? “Baba—”

“Söylediklerimi iyi düşün. Bana hiç tavsiye istemeye gelmedin, ama yine de sana tavsiyede bulunuyorum. Ayrıca, benim yardımımı gerektiren bir sorun olursa, bana söyle. Ben her zaman buradayım.” Beni kucaklarına çekiyor

, sırtımı okşarken ben bu kucaklamada kaskatı kesiliyorum, kafamda binlerce kaotik düşünce parıldıyor, ama yine de şüphelerimi doğrulayacak ya da yalanlayacak soruyu sormaya kendimi zorlayamıyorum.

Gerçeğe hazır değilim.

Aileen teraştan başını uzatıyor. “Annem bize çay içmeye gelmek ister misin diye soruyor.”

“Tabii ki,” diye cevapladı babam. “Harika.”

“Teşekkürler baba. Biliyorum,” diyorum, onu sıkıca kucaklayıp geri çekilip mizahla duygularımı bastırmaya çalışıyorum. “Sizlerin amcalarla *‘prenses çay partileri’* diye adlandırdığınız o yarışmayı hatırlıyor musun? Onu yatıştırmak için tutu bile giymiştin.”

“Unutması zor. Annen o gün çekilen fotoğrafı çerçeveletip odamıza gururla asmıştı.” Sesinde sıcaklık belirirken, daha önceki sözlerinden çok farklı bir şekilde, terasa doğru yürümeye başlıyoruz. “Ve şimdi prensesim evleniyor.”

“O çok mutlu.”

“Evet. Sadece Rush içindeki şeytanları yatıştırdığı için.” Dışarı çıkarken buna yorum yapmaya vaktim bile olmuyor. Dışarıda annem ve Aileen masada oturuyor. Çay sevmediğimiz için Theodore fincanlarımıza kahve dolduruyor. “Ee, prenses. Damat gelip her şeyi unutmadan önce bana düğününle ilgili her şeyi anlat.”

Annem gülüyor, ben de bu akşamın tadını çıkarıyorum, ailemden yayılan tanıdık sükuneti içime çekiyorum ve biyolojik olarak Robert’ın oğlu olduğumu kendime hatırlatıyorum.

Bu gerçek beni her zaman en berbat şekilde etkilemişti.

Ama kalbimde ve ruhumda? Gerçekten önemli olan her şeyde?

Ben onlarınım ve onların olduğum için babamın dediğini yapacağım ve geleceğimi tehlikeye atmayacağım.

Bunu bir zamanlar olduğum küçük çocuğa borçluyum. Aileme ve arkadaşlarıma. Ama en önemlisi...

Bunu *moy cvetochek*’e borçluyum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“İyi ya da kötü, her şeyin bir sonu vardır. Her mutluluk geçicidir ve çabuk geçer.

Çünkü zaman acımasızdır.

Er ya da geç, bir kayıp yaşayacağız. Peki, bu tür kayıpların ardından yaptığımız seçimler? Onlar hayatımızın gidişatını belirler.” Levi

Lavanta

“Bunu gerçekten yapmana gerek yoktu,” diyorum Ronan’a, Scotts’ların malikanesinin kapılarına vardığımızda ve muhafızlar bizi selamlarken, içlerinden biri bize doğru koşarken. “Yabancılar izin vermiyorlar. Çok özel biri olmalısın.”

İçimden inliyorum çünkü bu topuklu ayakkabılarla malikaneye kadar yürümek hiç istemiyorum, çünkü ayakkabılar çok

rahatsızlık veren bu topuklu ayakkabılarla malikaneye kadar yürümek istemiyorum.

Ronan

bana, varış noktama ulaştığımdan emin olmadan gitmeme izin veremeyeceğini söyleyerek beni arabayla götürmeyi teklif ettiğinde Gordon’u aramam gerektiğini biliyordum.

Üç kadeh şampanya içtim, ki bu çok da fazla değil, ve başım biraz dönüyor ve sebepsiz yere çok mutluyum, ama sarhoş olduğum söylenemez.

Camı indirdi ve ben de bana başını sallayan görevliye gülümsedim.

“Hanımefendi, sizi gördüğüme sevindim.” Ronan’a bir göz attı ve ıslık çaldı.

“Açın! Sizi tekrar gördüğüme sevindim, efendim.”

Demir kapılar açılırken o geri çekilir ve Ronan kapılardan geçerek hızla eve doğru ilerler. “Scott ailesini tanıyor musunuz?”

“Mülklerine girmeme izin verecek kadar tanıyorum.”

Belirsiz cevabı tüylerimi diken diken ediyor çünkü bu tek bir anlama gelebilir ve sırtımı koltuğa daha sıkı dayıyorum, gerçekten de katilleri çeken bir şeyim mi var diye merak ediyorum.

Kardeşim de
onlardan biri.

Sevgilim de öyle.

Ve şimdi bir nevi eski sevgilim de öyle!

"Ben katil değilim." Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum ve o sağa dönüp eve ulaşırken ona bakıyorum. "Babam eskiden katildi. Yirmiden fazla insanı öldürdü ve Lachlan bana yardım ettiğinde listesindeki bir sonraki kurban bendim. Gerisi malum."

Eskiden olsa daha fazla soru sorardım. Ama şimdi?

Ne kadar az bilersen o kadar iyi olduğunu keşfettim. Ayrıca, Lachlan ona yeşil kart verdiyse, bu onun güvenilir olduğu anlamına gelir, hepsi bu.

Çantamı sıkıca tutarak kapıyı açtım. "Beni bıraktığın için teşekkürler Ronan. Hepinizle güzel bir akşam geçirdim."

İtiraflardan sonra, herkes sanki yarın yokmuş gibi yiyip içti, lise günlerini yad etti. Hatta birkaç yavaş dans şarkısı bile çaldık. Hepsini reddettim ve sonrasında, herkesin programı uyuşacağı zaman gelecek ay bir ara buluşmaya karar verdik, ki bu hiç olmayabilir de.

Yine de kızlar numaramı aldı ve arkadaşlığımızı yeniden kurmak benim için sorun olmaz.

"Balo gecesinden birkaç hafta önce çıkmaya başlamıştık." Şimdi geçmişimizi mi konuşmak istiyor? Ne kadar garip. Yemek sırasında bir kez bile

, bu yüzden ben de bu konuyu hiçbirimizin tekrar gündeme getirmek istemediğini düşündüm. "Tatlı ve masumdun. Yani... sadece istismarcı bir ortamda büyüyen iki çocuğun ortamda büyüyen iki çocuğun kuracağı türden bir bağ vardı. Birbirimizin güvenli limanıydık ve sen okuldayken okul katlanılabilir bir yerdin."

"Ronan—"

"İlişkimizi amcandan sakladın. Onun bundan ve bir şeyler yapacağını biliyordun. Mezuniyete kadar gizlice çıkmak istedin çünkü burslu olarak birkaç üniversiteye kabul edilmiştin. Ve on sekiz yaşına girdiğinde ondan kaçabilirdin."

Onun sözleriyle göğsümdeki baskı yoğunlaşıyor, boğazımı saran görünmez ipler sıkılaşıyor çünkü Lavender'ın eskiden olduğu kızıdan bahsetmeye dayanamıyorum.

Çalınan bir gelecek, ondan ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş, yine de acı verir

“Her dakikasından nefret ediyordum. Seni hiçbir yere götüremiyordum, bu yüzden çok tartışıyorduk ve okul, konuşabileceğimiz ya da birbirimizi görebileceğimiz tek yerdi.”

“Her yerde gözleri vardı,” diye fısıldıyorum, bu anılar yüzünden boğazıma safra yükselirken kalbim hızla atıyor. Keşke Jade'i yeniden öldürebilsek. “Korkuyordum.”

“Sana baloya çıkma teklif ettim ve artık bunu saklayamazdın. O zamanlar bile dünyanın istismarcı ve kırılıyordu, ama katlanılabildi. Bir ilişki yaşadığın için seni cezalandırdığında, orası kendi yarattığın bir hapishaneye dönüştü.”

Kapıyı biraz daha açıyorum, nefes nefese kalırken cildime dokunan rüzgarı içime çekiyorum. “Psikolojik değerlendirmeye ihtiyacım yok, Ronan. Bunun için bir psikiyatristim var.”

Ve ne halt ediyor bu adam? Lise yıllarında kısa bir süre çıkmış olmamız ona ne hak veriyor ki... Peki, bu tam olarak ne?

“Bu psikolojik değerlendirme değil. Levi ile olan ilişkinizi kardeşlerinize itiraf etmenin neden bu kadar zor olduğunu size göstermeye çalışıyorum.”

“Bunu nereden biliyorsun ki? Ne... Tamam.” Derin bir nefes veriyorum, bu gerçeküstü duruma inanamıyorum. “Ronan, bu seni ilgilendirmez. Alınma ama sen bir yabancısın ve hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini bildiğini sanan sayısız erkeği dinlemekten bıktım yaşamam gerektiğini sanan sayısız erkeği dinlemekten bıktım.”

“Gerçeği söylediğinde dünyanın paramparça olacak. Ama bu . Kardeşlerin Jade değil, Levi de ben değilim. Seni alenen sahiplen bir Scott'ın, başına bir şey gelmesine olmasına izin vereceğini mi düşünüyorsun?”

Arabadan indim, zaten her şeyi itiraf etmeye karar verdiğim için sinirden homurdanıyordum, ama sözleri eski yaraları deşti.

Çünkü bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama bu da travmamın bir parçası, değil mi?

Lisede birine aşık olmuştum, bunun için cezalandırılmışım ve şimdi de aşığım.

Görünüşe göre bu, hayatıma sadece felaket getiriyor.

Hareketlerimi durduruyorum, nefesim boğazımda takılıyor ve zorla yutkunuyorum.

Aman Tanrım.

Aşığım. Ciddi bir aşk. "Hayatım boyunca neredeydin?" türünden bir aşk.

"Lavender." Arkanı dönüyorum. "Aşk ya en büyük ödülümüzdür ya da en büyük pişmanlığımızdır. Ve ne yazık ki, her ikisinin de sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalan tek kişiler biziz."

"Beni o baloya davet ettiğin için uzun süre senden nefret ettim," diyorum ve her şeye rağmen, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Belki de bu, gizli bir lütuftu. Her şeyde bol şans, Ronan."

Kapıyı kapatıp, Theodore'un beni karşıladığı girişe doğru koşuyorum. "Bayan Wright. Herkes oturma odasında tatlı yiyor. Akşam yemeğini kaçırdınız. Eğer isterseniz..."

"Aç değilim, teşekkürler."

Doğruca oturma odasına gidiyorum. Orada kardeşlerimi ve eşlerini, Levi'nin ailesiyle sessizce sohbet ederken ve pasta yerken görüyorum. Masa farklı çeşitlerle dolu, muhtemelen düğün pastası için en iyisini seçmek üzere deniyorlar.

Levi'yi Wyatt'la birlikte duvara yaslanmış, ailelerini düşünceli bir şekilde izlerken görünce kalbim hızlanıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, sanki tüm dünya durmuş, bizi içinde yalnız bırakmış gibi hissediyorum ve ona gidip sıkıca sarılmak, böylece ruhumdaki tüm kaosu ortadan kaldırsın.

Levi ne yapacağını bilirdi.

Ama bunu yapamam, değil mi? Çünkü bu bir aile yemeği ve ben ilişkimizi kirli bir sır olarak nitelendirdim.

Kahvesini masaya koydu, duvardan ayrıldı ve bana doğru yürüdü. "Lavender. İyi misin?" Kafamı salladım ve bana çenesini kaldıran Wyatt'a dalgın dalgın el salladım. "Ne oldu?"

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzülür. "Üzgünüm," diye fısıldarım.

O bana hayal bile edemeyeceğim şekilde içini açtı, ama ben kendi içimdeki tüm şeytanlarla yüzleşecek cesareti bile gösteremedim.

Ronan haklı. Dünyam her halükarda çökecek, ama bu her şeyin sonu olmayacak.

Ya bu süreçte onun duygularını incitirsem?

Endişe ve öfke, yüzünde bir anlığına beliriyor. Yanaklarımı avuçlayıp, başparmağıyla gözyaşımı siliyor. "Ne oldu, *moy cve-tohek*? Kim seni incitti?"

"Ben. Ben seni incittim. Özür dilerim."

Mavi gözleri erirken ağzı bir gülümsemeye büründü. Keşke bana sonsuza kadar böyle baksaydı, böylece tüm içimde bir soğukluk. "Hiçbir şey canımı yakmaz, *benim çiçeğim*." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Ağlama. Gözyaşlarını gördüğümde gözyaşlarını gördüğümde cinayet işlerim."

Boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. "Her şeyin seni cinayet işleme eğilimine soktuğunu sanıyordum."

"Doğru. Ama kadını ağladığında, öfkem bambaşka bir boyuta ulaşıyor."

Bir çığlık, ardından yere çarpan cam sesi, , kendi yarattığım baloncuğumu patlatıyor ve başımı sesin geldiği yöne çeviriyorum, Aileen ve Emmaline'in bize hızla göz kırptığını görüyorum.

Kardeşlerim onların arkasında dururken, onlardan yayılan gerginlik havayı o kadar kirletiyor ki, öfkelerine neredeyse dokunabiliyorum.

Sürpriz bir şekilde, Lachlan ve Valencia sakın ve etkilenmemiş bir şekilde pastalarını yemeye devam ediyorlar.

"Sen ve Lavender mi?" diye sordu Aileen, parmağını . "Aman Tanrım. Bunu bilmeliydim. Onun söz konusu olduğunda çok tuhaf davranıyordun." Kızlar heyecanla çığlık atıp bana koşuyorlar, beni Levi'nin kollarından koparıp bana sarılıyorlar. "Bu çok heyecan verici."

"Neden bize daha önce söylemediniz?"

Söylediklerini neredeyse hiç dinlemiyorum, çünkü tüm dikkatim sessiz kalan kardeşlerimde, bu yüzden kendimi kadınlardan kurtarıyorum. Boğazımı temizliyorum ve on sekiz yaşındayken yapamadığım bir şeyi yapmak için cesaretimi topluyorum.

Bir hayat sürme ve istediğim kişiyi sevme hakkımı talep ediyorum.

"Levi ve ben birlikteyiz. Bu ciddi bir ilişki ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Kardeşlerim uzun uzun birbirlerine bakıyorlar, muhtemelen yine can sıkıcı ikizler tarzında iletişim kuruyorlar ve Rush, "Bu ne zamandır sürüyor?" diye sorduğunda kalbim bir anda duruyor.

"Neredeyse iki aydır."

"İki aydır," diye tekrarlıyor Rafael. "Ve bunca zaman içinde, bize bu haberi vermenin daha iyi bir yolunu bulamadın mı?"

Utanç içimi kaplıyor, ama ona güç vermeyi reddediyorum. "İkinizin de bana ilişkilerinizi

bana haber verdiğinizizi hatırlamıyorum. Sadece bana

haber vermiştiniz." "O farklı."

"Çünkü ben deli bir insanım?"

"Sana hiç oyle demedik, o yüzden kes şunu. Bu hem sana hem de bize saygısızlık." Rafael'in sert sesi beni yerime oturtuyor, çünkü haklı.

"Lütfen bizi Levi ile baş başa bırakır mısın? Onunla özel olarak konuşmak istiyoruz."

Öfke içimi kaplıyor. "Dalga geçiyorsunuz herhalde. Bu benim hayatım ve siz bunu onunla mı tartışmak istiyorsunuz?"

"Evet," diye aynı anda cevap verdiler ve Rush devam etti, "Bu senin hayatın, ama onunla konuşma hakkımız var." Neden tek istedikleri, benimle birlikte olduğu için onu dvmekmiş gibi geliyor?

Kardeşlerim öfkelerini asla benden çıkarmazlar, ama Levi için her şey mubahtır.

Tartışmak için ağzımı açtığımda Levi dirseğimi tutar ve çenemi kavrayarak başımı kendisine doğru çevirir. "Bırak da onlarla ben konuşayım. Bu çoktan yapılmalıydı." İşaret parmağını dudaklarıma bastırır. "Doğru olan bu."

"Bu beni bir tür ganimet mi yapıyor?"

"En iyisi, *moy cvetochek*." Burnuma bir öpücük konduruyor. "Dışarıda beni bekle. İşimiz biter bitmez seni eve götüreceğim ve bana o yeniden bir araya gelme gecesini anlatabilirsin." Bir pck daha ve beni nazikçe kapiya doğru itiyor, kadınlar da hemen arkamdan gelerek bana katılıyor.

Farkına varmadan kendimi koridorda buluyorum ve ben hâlâ öfkeli ve Levi'ye de kızginken, oturma odasının kapısı hepimizin arkasında kapanıyor.

"Lavender." Valencia'nın sesiyle donakaldım ve omuzlarımı tuttuğunda vanilya kokusu etrafımı sardı. "Her şey yoluna girecek."

Yanaklarım kızarır, çünkü bu kadın, ailemizin ona yaşattığı kargaşaya rağmen hepimize karşı nazik davranmıştır ve biz ona sürekli sorunlar yaratmaya devam ediyoruz. Korkularımdan biri başını kaldırır ve ben onu dizginleyemeden soru ağzımdan dökülür. “Kızgın mısın? Levi ve bana mı?” Gergin bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. “Muhtemelen onun için başka birini dilemiştin.”

"Ne saçmalık. Ben onun seçtiği kişiyle mutlu olmasını dilerdim. Ve o seni seçtiğine göre, bu senin doğru kişi olduğun anlamına gelir." Çenemi kaldırıp bana göz kırpmıyor. "Scott erkeklerini sevmek tam bir serüven, o yüzden kulübe hoş geldin."

"Sanki evlenecekmişiz gibi değil ki," diye aceleyle söylüyorum, çünkü bu takıntının ne kadar süreceği belli olmaz...

Valencia kıkırdar, kızlar bile kıkırdar. "Ailemizdeki erkekler ailemizdeki erkekler fikirlerini değiştirmezler, canım. Onu istediğin sürece ona bağlı kalırsın." Sırtımı okşadı ve sözleri gözlerimi yaşarttı. Her şey bu kadar kolay olabilir miydi? Daha fazla drama olması gerekmez miydi? "Şimdi yukarı çıkıp öğrencilerimden birine bakmam gerekiyor, ama bu hafta içinde seni ararım, böylece dışarı çıkıp birlikte vakit geçirelim, sakıncası yoksa?"

"Tabii ki yok."

Gülümser ve kızlar bana hayretle bakarken ikinci kata çıkar. "Sormak istediğim o kadar çok şey var ki," der Emmaline.

"Cinsel içerikli olmadıkları sürece sorabilirsin." Aileen titriyor. "Bu kadın kardeşimle çıkıyor."

Tanrıya şükür, çünkü ben de kardeşlerim ve onlar hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Scarlett'e seks hakkında soru sormamın

nedenlerinden biri de buydu.

Avukatımdan bahsetmişken.

"Scarlett nerede?" Ailesi olmadığı için, Scottlar ve Kingler genellikle onu da akşam yemeklerine davet ederlerdi. "Bana şimdiye kadar eve döneceğini söylemişti."

"Hâlâ memleketinde."

"Bu bir günlük bir gezi değil miydi? Neredeyse üç hafta oldu."

"Evet, ve yakında telefonuna cevap vermezse, Rafael ve ben oraya gidip ona bakacağız. O, okulun o zorba çocuğundan endişe ediyor. . Anlaşılan o lanet kasabanın yeni belediye başkanıymış."

Bu ilginç olacak.

"Erkeklere biraz mahremiyet tanıyalım diye odama gidelim," diyor Aileen ve ben onu birkaç saniye inceliyorum.

"Onlar hakkında hiç endişeli görünmüyorsun."

Omuz silkiyor. "Yapmaları gereken bir şey ve bu konuda stres yapmak zaten hiçbir işe yaramaz. Birbirlerini öldürmeyeceklerini biliyorum ve bu bana yetiyor."

Belki de onun iyimserliğinden ders almalıyım.

Başım ağrımaya başlıyor ve yorgunluk beni sarıyor, zihnim ve bedenim tüm bu olanlardan yorgun düşmüş durumda. "Sanırım eve gideceğim. Uyumak istiyorum."

"Emin misin? Levi'nin odasına gidebilirsin."

"Hayır, teşekkürler." İkisine de yanağından öpüyorum ve zorla bir gülümseme takınıyorum. "Zaten burada kalıp onları dinlemem mümkün değil, bu yüzden genel olarak benim için daha iyi."

Daha önce Gordon'a burada beni beklemesi için mesaj atmıştım, bu yüzden ona hızlıca bir aramayı cevapsız bırakıp, el sallayarak dışarı çıkıyorum; o da zaten

beni bekliyor. "Hadi eve gidelim. Çatı katına." O da başını sallıyor.

O arabaya atlayıp sürmeye başladığında, başımı pencereye yaslayıp, tavana vuran hafif yağmurun sesiyle uykuya dalıyorum.

Ancak araba aniden sağa, sonra sola dönüp neredeyse yolda kaymaya başlayınca nefesim kesildi ve "Ne oluyor?" diye bağırdım.

"Emin değilim." Ancak, sanki biri arabaya taş atıyormuş gibi bir şeyin arabaya çarptığını duyuyorum ve sonra anlıyorum.

Biri bize ateş ediyor!

Araba tekrar sağa savrulurken ve Gordon frene basarken bu konu üzerinde fazla durmaya vaktim yok, ama bu da işe yaramıyor; devasa bir ağaca doğru hızla ilerliyoruz.

"Tanrım."

Çarpışmadan önce duyduğum son şey bu, kafam bir şeye çarpıyor ve etrafım kararmaya başlıyor.

Levi

Babam kanepeden kalkıp metal bastonunu eline alıyor. Sesi odada yankılanıyor, sanki kralın kendisi emir veriyormuş gibi. "Herkese hatırlatmak isterim ki burası benim evim ve bu evin içinde karıma saygılı davranacaksınız. Bunun dışında hiçbir şeye müsamaha göstermeyeceğim." Kapıya doğru geçerken bastonuyla omzuma hafifçe vurur. "Ne karar verirsiniz, sizi destekleyeceğim." Omzunun üzerinden bakarak Wright kardeşlere seslenir. "Biriniz kızımı kaçırdı, diğeri ise arkadaşımın kızını evlenmek için şantaj yaptı. O yüzden ilişkimizin gidişatını belirleyecek bir sonraki adımlarınızı iyi düşünün." O da odadan çıkmadan önce bize sert bir bakış attı.

"Babamın tüm bunları kaçırmaması çok yazık. Çok hoşuna giderdi," diyor Wyatt ve masadan bir su şişesi alıp kapakını açar. "Bilginize, ben de Levi'nin tarafındayım. İkinizin de onu ya da bu ilişkiyi sorgulayacak durumda değilsiniz." Bir yudum alır. "Tanrı biliyor ki, kız kardeşlerimize yaptıklarınızı yaparken ikinizin de bizim ne hissettiğimizi umursamadığınızı."

"Mesele bu mu? İntikam mı?" diye sorar Rush ve öfke her bir kemiğine işler.

"Lavender'la olan ilişkimin intikamla hiçbir ilgisi yok." Yine de dürüst olmayı tercih ediyorum. "Yalan söylemeyeceğim, bunu ne kadar nefret edeceğini bilmek bana tatmin vermedi değil, böylece sen de nasıl bir his olduğunu anlarsın."

Yanağındaki kas seğirir ve yüzü ve gözleri okunamaz kalırken kollarını kavuşturup beni düşünceli bir şekilde izler.

Bu durumda kendini bu kadar tutabildiğine hayran kalıyorum. Lavender beni öptüğü anda bana saldırmasını bekliyordum.

Bu, Aileen'i ne kadar sevdiğini kanıtlıyor çünkü onu üzmemek istemezdi ve onun adına ne kadar mutlu olsam da, kan dökerek sahip olduğum şeye tam anlamıyla sahip olmak isteyen içimdeki canavarı kızdırıyor.

Rafael takım elbisesinin ceketini çıkarır, sandalyeye atar ve kollarını sıvamaya başlar. Wyatt ısıklık çalar. "Demek sonuçta yumruk yumruğa kavga olacak? Lachlan amcanın bize saygılı olmamızı söylediğini duyan tek kişi ben miydim?"

"Biz öfkemizin esiri olup pervasızca davranan gençler değiliz. Korkarım bu senin ayrıcalığın," diye yanıtlar Rafael, ve bara gidip kendine bir viski doldurur, ardından içine birkaç buz küpü atar. "Kız kardeşimize karşı niyetin nedir?" İçkisini çalkalar. "Daha önce hiç bir ilişki yaşamadı, bu yüzden bu tür konularda deneyimsiz. Kalbi kırılğan."

"Onda kırılğan olan hiçbir şey yok."

Daha önce de söylediğim gibi, çiçeğim en zorlu koşullarda koşullarda açtı ve güzelliğiyle hepimizi süslemeye devam ediyor, ve kimsenin onun gücünü elinden almasına izin vermeyeceğim.

İlişkiler konusunda deneyimsiz olabilir, ama bu onu ne istediğini bilmeyen naif bir aptal yapmaz.

"Haklısın." Rafael bardağının üstüne hafifçe vurdu. "Sorum hâlâ cevapsız kaldı."

"Bu seni ilgilendirmez."

Etrafımızdaki havayı belirli bir gerginlik sarar. İlk kez, Rafael'in bakışlarında kaynayan bir öfke fark ederim, bu da bana bu konudaki gerçek duygularını görmemi sağlar.

İkisi arasında Rush daha az kontrol sahibidir, ama Rafael de Lavender söz konusu olduğunda hiç kontrol sahibi değil gibi görünüyor. "Kız kardeşime karşı niyetlerin beni ilgilendirmez mi?"

"Bu soru baştan sona saçma." "Neden öyle?"

"O yetişkin bir kadın. Ona karşı niyetlerim sadece onun bilmesi gereken bir şey."

"Siz, onun kardeşleri olarak..." Başını, benim gibi bir avcı olduğu için muhtemelen avını değerlendirmeye çalışan, hareketsiz duran Rush'a doğru salladı. "...hayır, babası gibi figürler ve ebeveynlerimiz onu bize emanet ettiğinden beri sahip olduğu tek aile ...bütün bunların nereye varacağını bilmeye layık değil miyiz? İki ailemiz arasındaki bağı yok etme gücüne sahip bir şey?"

Omzumu duvara dayayarak merakla soruyorum, "Yani aileleri ve olası bir kan davasını mı önemsiyorsun, yoksa kız kardeşinin duyguları mı?"

Saatın tik takları arasında içkisini yudumlarken, Wyatt'ın gözleri sanki yoğun bir maç izliyormuş gibi aramızda gidip geliyor. Hatta fındıkları alıp ağzına atıyor, kanepede oturup bacaklarını masanın üzerine uzatırken yüzünde eğlence beliriyor.

Ancak onun sakinliğini, rakibini değerlendirmek ve en zayıf anında saldırmak için bir stratejiden başka bir şeyle karıştırma.

Rafael yerine Rush cevap verdi, sesi sert ve ağırdı. "Kız kardeşini tüm kalbimle seviyorum." Bakışlarımız çarpıştı ve sözleri içimde bir kaos yarattı, çünkü ne olursa olsun, o hala ailemden ve bir zamanlar beni kurtaran bir adamdı.

Onu bir ölüm meleği olarak adlandırırdım.

"Ama sakın hata yapma, Levi. Kız kardeşime zarar verersen, seni öldürmekten çekinmem."

"Ben de öyle, Rush." Sanki bir tür tuzak bekliyormuş gibi gözlerini kısar. "Lavender benim. Bu, son nefesimi verene kadar onu koruyacağım, son nefesimi verene kadar onu koruyacağım, ona değer vereceğim ve ona takıntılı olacağım. Eğer ona bir tehdit haline gelirim, beni öldürmek için iznim var."

Açıklamamın ardından uzun bir sessizlik olur, iki kardeş de bana dik dik bakarken uzun bir sessizlik oldu ve Rafael sırıttı. "Bütün bunları söyleyebilirsin, ama niyetin hakkında hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Kadınım evlenme teklif ettiğimde anlarsın."

"Ama izin istemeyecek misin?"

"Elbette istemeyeceğim. Bu, evliliğimde söz hakkınız olduğu anlamına gelir, ama yok."

Eğer evet derse yarın onunla evlenebilirim, ama

Lavender tüm bu deneyimleri kaçırdı, bu yüzden sonra da muhteşem bir düğün yapacağız, böylece sevgilim tam da olduğu gibi lanet olası bir prenses gibi hissedecek.

Isabella'dan ona bir nişan yüzüğü tasarlamasını

Elbette safirden.

"Bana içtenlikle söyleyebilir misin, senin ilişkinin ailene yaptıklarımla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilir misin?"

Kayınbiraderim bu kadar dürüst olmak istediğine göre...

"Doğrusu, yaptıklarını ve yapmayı planladıklarını düşündüğümde...

içimden bir ses seni öldürmemi söylüyor. Sonra kendime, kız kardeşimin seni sevdiğini ve senin de kendi nedenlerin olduğunu hatırlatıyorum.” Boğazımdan mizahsız bir kıkırdama çıkıyor. “Lavender’la sana acı çektirme fikrini çok sevmiştim. Şu anki ilişkimizin bununla hiçbir ilgisi yok.”

Gözlerinde bir tür eğlence parladı. “Yine de bu fikir sana keyif veriyor, değil mi?”

Sırıttıyorum. “Oh, evet.”

“Kız kardeşimiz, hayatını istediği gibi yaşama hakkı için savaşıyor yetişkin bir kadın. Eğer sen onun istediği kişiysen, bu konuda söz hakkımız yok.”

Rafael’e bakıyorum ve o bana kadehini kaldırıyor. “Daha yaşlı ve olgun birini tercih ederdim. Ama içimden bir ses, doğum belgendeki rakamlara rağmen tüm bu özelliklere sahip olduğunu söylüyor.”

“Yaş farkını inkar edemezsin.” diyor Wyatt; Rush da ona bir elma fırlatıyor. Elma burnuna çarpmadan onu yakalıyor. “Bu bir gerçek. Wright kardeşlerin gençlere karşı bir ilgisi var gibi görünüyor.” Ben onu yan tarafına sertçe ittiğimde homurdanıyor. “Ne oluyor?”

“Benim kadınımdan benden başka kimseye ilgi duymaz.”

“Ve biz de kadınlarımızdan başkasına ilgi duymuyoruz,” diye ekliyor Rafael, bir bardak daha doldurup Rush’a uzatıyor. “Wright’lar çok sadıktır.”

“Sahiplenici miyiz?”

Madem Wyatt bu konuyu açtı...

“Bilmiyorum, sen söyle. Duyduğuma göre nefret ettiğin kişi geçen gün biriyle çıkmış.”

Rahat tavırları bir anda değişir, yerini acımasızlık alır ve sesinde belli bir soğukluk belirir. “İlginç,” der.

Görüyorsunuz, arkadaşımın sorunu ne biliyor musunuz?

O, Aurelia ile ilgili her şeye sahip çıkıyor ve bazen kızın en büyük günahının lan’la önce tanışmak olup olmadığını merak ediyorum.

Ve Wyatt onu bu yüzden affedemiyor.

“O, Aurelia’nın bir biyoloji projesindeki ortağı. İyi bir çocuk.” Şişeyi daha sıkı kavrar. Biraz daha bastırırsa camı kıracak, ama ben yine de ısrar ediyorum. “Mükemmel bir beyefendi olduğu için kadınlar tarafından çok sevilen

mükemmel bir beyefendi olduğu için kadınlar tarafından seviliyor.”

“Vay canına, aziz gibi biriymiş.”

"O ne olursa olsun umurumda değil." Rush bakışmamızı keser ve başlarımızı ona çeviririz. "Kadınımı tanıyorsam, muhtemelen dışarıda, bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeyle

Rafael devam ediyor. "Bir anlaşmamız olduğu sürece, Levi, biz karışmayacağız."

Rafael devam eder. "Anlaştığımız sürece, Levi, biz karışmayacağız."

Bunu sanki kendi seçimleriymiş gibi ifade etmelerini seviyorum ve bu gece ilk kez itiraz etmemeye karar veriyorum.

Bu adamlara saygı duyuyorum, o yüzden kimin aletinin daha büyük olduğu konusunda rekabete girmemize gerek yok.

"Anlaştık. Eğer Lavender mutsuzsa, bana ne isterseniz onu yapın."

Yine uzun bir sessizlik, ve kayınbiraderim sonunda elini bana uzatıyor. Elini sıkarken gülümsememi zor tutuyorum; sıkı tutuşu gelecek için bir uyarı niteliğinde ama şimdilik damarlarında kopmak üzere olan fırtınayı yatıştırıyor.

Onlar onu seviyorlar. Artık bu onların görevi olmasa bile, onu korudukları için onları suçlayamam.

Bu tamamen benim görevim.

"Hepsi bu mu?" Wyatt dilini şaklatır. "İtiraf etmeliyim ki tüm bunlar çok hayal kırıklığı yaratıcı. Bu ikisi, yasak aşklarını gizli tutmak için New York'un her yerinde gizlice dolaşıyorlardı, hepimizi bu işe bulaştırdılar ve tepki bu mu? Tamamen kabullenme mi?" Diye iç geçiriyor. "Hayal kırıklığı, bunu tarif etmeye yetmez bile."

Rafael içkisini bitirir. "Ne bekliyordun?"

"Bir kavga. Arada sırada birkaç yumruk, kan dökülmesi ve arka planda eşleriniz çığlık atarken, ikinizin de Levi'nin küçük kız kardeşinizden uzak durması gerektiği konusunda dramatik bağırışlar."

Bütün bunları ciddi bir yüz ifadesiyle ve monoton bir ses tonuyla söylediği için, ciddi olup olmadığını anlamak zor.

İki kardeş de ona birkaç saniye bakıyor ve sonunda Rafael cevap verdi, ama önce Wyatt'a en büyük yan bakışını attı. "Tekrar söylüyorum, biz genç değiliz. Lavender kendi özgür iradesiyle onunla birlikte. Neden Levi'ye yumruk atalım ki?"

"Onunla ilgili konularda olgun ve mantıklı olmanız gerekmiyor olmanız gerekmiyor."

"Öyle mi? Emmaline ile evlendiğimde bana yumruk attığın kısmı kaçırmış olmalıyım."

"O farklıydı." "Nasıl yani?"

"Seni onun eski nişanlısından daha çok seviyorduk."

Bu komik, çünkü Anthony her yönüyle harika bir adam.

"Kırılmam mı gerek, yoksa gurur mu duymam?"

"İkisi de."

"Onun senin arkadaşın olduğundan emin misin?" Rush parmakları arasında çakmağını çeviriyor, sanki onu anlamaya çalışır gibi gözlerini Wyatt'a dikmiş.

"En iyisi. Sadece bunun beklentilerimi karşılamadığını belirtiyorum." Wyatt şişesini kaldırıp ellerini çırpı. "Peki, bana ihtiyaç yoksa ben gidiyorum. Bu akşam sizlerin dahil olmadığı planlarım var."

Rafael kaşlarını kaldırdı. "Aurelia'nın randevusunu mahvetmek de bu planlardan biri mi?"

"Herkesin inandığının aksine, benim de küçük intikam görevim dışında bir hayatım var."

"Keşke herkes senin kadar yan görevlerine önem verseydi, o zaman odaklanmaları önemli ölçüde artardı."

Cebimde telefonum titriyor, hemen çıkarıp ekranda yanıp sönen Gordon'un adını görüyorum. "Alo?"

"Levi," diye boğuk bir sesle konuşur, sesi zar zor duyulur. "Bir kaza oldu. Biri Lavender'ı kaçırdı." Öksürür. "Her yer alevler içinde. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

Telefonu sıkıca kavrayıp, içimi saran korku, öfke ve hiddetle aramayı sonlandırdım; bu duygular, içimde kalıcı olarak yaşayan canavarı uyandırdı uyandırdı.

Çünkü kadını benden çalındı ve onu *ondan* korumayı başaramadım.

O, Lavender'ı aldı.

"Ne oldu, Levi?" diye sordu Wyatt ve o anda Wright kardeşlerin de bana baktığını fark ettim.

"Lavender onda."

Tıpkı bir zamanlar annemi elinde tuttuğu gibi, ama bu sefer tarihin tekrerrür etmesine izin vermeyeceğim.

Ben onun karanlığında doğdum, ama
sevgilim? O, o karanlıkta ölmeyecek.
Buna izin vermeyeceğim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“İntikam arayışına çıkarken dikkatli olmak gerekir. Çünkü bazen en başta nefret ettiğimiz şeye dönüşürüz.

Ancak...

İstediğinizi elde etmek için bazı fedakarlıklar yapmanız gerekir.

Ve intikamdan daha değerli olan tek şeyi bulduğunuzda, bu fedakarlıklar imkansız hale gelir.”

Levi

Lavender

Yüzüme soğuk bir şey sıçradı ve başımı yana çevirdim, ama keskin bir acı tüm kafa derimi sardı ve çığlık attım.

Alnıma dokunmak için ellerimi kaldırdım ama sanki birbirine yapışmış gibiydiler ve o anda altımdaki soğuk beton ya da zemin beynime işledi.

Başka bir soğuk sıçrama daha bana çarptı, ardından buz gibi su baştan ayağa ıslattı beni ve acıya rağmen gözlerimi açtım ve önümdeki manzaraya şok içinde nefesimi tuttum.

Görünüşe göre küçük, karanlık bir bodrumdayım; paslı bir yatak, küçük bir masa ve su damla damla damlayan, ve sinirlerimi bozuyor.

Tavanda bir ampul titreyerek yanıyor ve bu iğrenç yeri aydınlatıyor; gözlerimi yaşartan çürük kokuya karşı öksürüyorum.

Aralık duran küçük kapıya bakılırsa bir de banyo var, ama genel olarak bodrum umutsuzluk ve ölüm kokuyor.

Ayakkabılarımın kaybolduğunu fark ediyorum, derimde birkaç kesik var, bileklerim bir iple birbirine bağlanmış durumda ve baş ağrım giderek şiddetleniyor.

İşte o anda kaza anısı geri geliyor. Bir şeye çarpmış olmalıyım.
Bu yine kabuslarımdan biri mi?

Her şeyin kaybolup güvenli bir yerde uyanacağımı umarak on
sayıyorum, ama biri konuşunca donup kalıyorum. “Sonunda uyandın.”

İkinci bir deri gibi üzerine oturan, mükemmel dikilmiş bir takım elbise
giyen adama bakıyorum; koyu renk saçları düzgünce kesilmiş,
kahverengi gözleri tiksintiyle bana bakıyor. Uzun boylu ve zayıf. Çoğu
kadın onu yakışıklı bulurdu herhalde. Ancak, bakışlarında parıldayan
acımasızlık, korkunç doğasını ele veriyor. “Çok çirkinsin.” Cebinden bir
mendil çıkarıp bana fırlatıyor. “Alnındaki morluk
kanıyor. Sil onu. Kusurlar midemi bulandırıyor.”

Bu adamın kim olduğu konusunda hâlâ kafam karışık, ama onun
oyununa girecek kadar da temkinliyim, çünkü onun bölgesindeyim ve bu
nedenle zaman kazanmam gerekiyor. Mendili alıp yaraya bastırıyorum
ve

. Etrafımdaki koku yüzünden

kusmamak neredeyse imkansız. Yine de, bana öfkeyle bakan adamı inceliyorum.

Bu bodrumla o kadar zıt bir tezat oluşturuyor ki, çünkü açıkça zengin
bir ailede büyümüş ve şımartılmış, sadece bu yorumu bile

. Neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ederek kafamı yoruyorum,
zihnimde çeşitli medya kuruluşlarını gözden geçiriyorum ama aklıma
. “Anlamıyorum.” Burnu tiksinti ile seğiriyor. “Yaşlı ve çirkinsin. Sende ne
buluyor ki?” Sinirlenerek homurdanıyor ve
işte o zaman avuç içlerinde ve bileklerinde, sanki kendini düzenli olarak
kesiyormuş gibi birkaç küçük bıçak izi fark ettim. “Ama yine de, o küçük
pislik bana her zaman onu çok

."

Karşımda duran adamın Levi'nin biyolojik annesine tecavüz eden kişi
olduğunu fark edince dehşete kapıldım.

Sonunda beni buldu.

“Robert?” Kurumuş boğazımdan bir ses çıkarır ve biraz geriye
kayarım, arkamdaki duvara çarpar ve acı tüm vücuduma yayılırken
yüzümü buruştururum. Kaza beni gerçekten fena sarsmış olmalı.

Sadist kahkahası havada yankılanıyor. “Gerçek adım Jonathan.”

O anda başka bir gerçek daha kafama dank etti.

Bu yüzden bana bu kadar tanıdık gelmişti.

Neredeyse on yıl önce ebeveynleri bir uçak kazasında öldükten sonra milyar dolarlık bir şirketin varisi olmuştu.

Piyasadaki en gözde bekârlardan biri olarak kabul ediliyor, ancak kötü şöhreti ve çalışanlarına karşı acımasızlığı hakkındaki söylentiler nedeniyle kimse onunla evlenmek istemiyor.

Onu tanımamın tek nedeni, yaklaşık bir ay önce Scarlett'i temsilcisi olarak işe almaya çalışması ve sekreterine bağdırdıktan sonra Scarlett'in ona defolup gitmesini söylemesidir. Her şeyi gördüm, bu yüzden orada nasıl neredeyse şiddet uygulayacak hale geldiğini ve kendini zar zor kontrol ettiğini hatırlıyorum

“İşte bu yüzden o küçük pislik bunca yıldır beni bulamadı. Yanlış yerlerde arıyordu ve hiçbir yere çıkmayan ipuçlarını bulmasını izlemek çok eğlenceliydi.” Kahkahayı patlatır. “Öldüğünü sanmıştım ölmüş sanmıştım, ama sonra ilk kez kamuoyuna çıktı ve anladım. Annesinin tıpatıp aynısıydı, sadece erkek versiyonu. Bir de o lanet yara izi.” Sesinde o kadar iğrenç bir sevgi var ki. Bu sapık adam bir çocuğu kaçırap tecavüz etmişken, boğazımdaki kusmuğu yutuyorum. “Kimseyi ondan daha fazla nefret edemem.”

“Çünkü annesi onu sevdi ve senden nefret etti.” Yüzünde öfke parladı ve iki adımda bana ulaştı, yüzüme yüzüme o kadar sert bir tokat attı ki yanağım yandı, ama iniltiyi içime attım. Ona acımın verdiği hazzı tattırmayacağım, çünkü ona göre benim acım Levi'nin acısı ve o Levi'yi ömür boyu yetecek kadar incitmişti.

"Kapa çeneni, seni aptal orospu. Benim *Nastenka'm* beni seviyordu." Saçımı yakaladı ve o kadar sertçe çekti ki, saçımı koparmaması bir mucize. "O sadece kafası karışık. Kaderimizi kabullenemedi."

“O *senin Nastenka'n* değildi. O senin kurbanın ve esirindi.”

Sözlerimin ardından bir tokat daha gelir ve ağzım kanla doldu çünkü ağlamamı bastırmak için alt dudağımı ısırdım. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Biz birlikte olmak için yaratılmıştık.” Beni bıraktı ve uzaklaştı, o anda takım elbisesinin ceketinden bir takım elbisesinin ceketinden bir gül tomurcuğu çıkardığını fark ettim. “O, provalarında

. Okulunun penceresinden onu gördüm, sarı bukleleri ve mavi gözleriyle o kadar zarif dans ediyordu ki, bana anlayamadığım bir düzeyde sesleniyordu.” Omuz silkiyor ve

bir o yana bir bu yana yürürken tomurcuğu ovuşturdu. Kusma reflekslerimi kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu.

O da tıpkı çarpık gerçekliğini bir aşk hikayesi sanan Jade gibi.

“Dans öğretmenini randevuya çıkarmak için uğradığımda bana gülümser ve el sallardı. Ondan nefret ederdim. Çok yaşlıydı. Benim *Nastenka*’m

on üç yaşındaydı. Yirmi yaşındaki bana göre mükemmel bir yaştı.” Aman Tanrım.

Manyak, manyak adam.

"O bir çocuktuk, seni sapık."

Beni görmezden geliyor ve konuşmaya devam ediyor. “Daha önce ihtiyaçlarımı karşılayan başka kızlar da oldu, ama ilgim geçiciydi. Üstelik ağlayıp ölürlerd, beni hayal kırıklığına uğratırlardı. Karakterlerinde hiçbir derinlik yoktu.”

Ellerim dizlerimin üzerinde kıvrılıyor ve bu adam Anastasia’dan önce de kızlara tecavüz edip öldürdüğünü itiraf ederken boğazıma tırmanmak üzere olan asidi bastırmak için yine on sayıyorum, gerçi buna şaşırmamam gerekirdi.

Onun gibi canavarların her zaman birçok kurbanı vardır ve o en tehlikeli türden biridir.

Çünkü o, tüm dünyanın zenginliklerini elinde bulunduran ve kimse onun kapalı kapılar ardında bu kadar iğrenç şeyler yaptığını düşünmez.

İşte bu yüzden bu kadar uzun süre paçayı kurtarmayı başardı.

“Benim *Nastenka*’m farklıydı. O,

. O benim için mükemmel bir eşti ve bana şımartabileceğim mükemmel bir kız çocuğu verecekti.”

Hala bunu dinliyorum, onun geçmişi hakkında daha fazla ayrıntı vereceğini umuyorum, böylece bu kabus bittiğinde Levi biyolojik ailesini bulabilir.

Ne olursa olsun, Levi gelene kadar hayatta kalmam gerekiyor. Beni bulacağını biliyorum.

“Onu meraklı gözlerden uzak, kendi topraklarıma getirdiğimde mutlu değildi. Onu ailemle tanıştıramadım çünkü

Onlar bunu onaylamazlardı. Bir torun söz konusu olduğunda fikirlerini değiştireceklerini biliyordum. Hep bir kız çocuğu istemişlerdi ama bunun yerine beni doğurdular.”

“Bir çocuğun kaçırıldığından dolayı mutlu olmasını mı bekliyordun?”

Onun fantezisini kasten mahvediyorum çünkü onu kendi kızımıymış gibi davranması kanımı kaynatıyor.

“Beni dinlemiyordu ve birkaç kez kaçmaya çalıştı. Artık dayanamıyordum. Dersini alması için onu kilitlemek zorundaydım.” Elindeki gül goncasını ezip parçaladı. “Zor ve inatçıydı ve bundan nefret ediyordum.” Kendini kaptırmış gibi görünüyor, bu yüzden etrafıma bakıyorum. Ayrıca ayak parmaklarımı oynatarak bacaklarımı hareket ettirebiliyor muyum diye kontrol ediyorum. “Ve her seferinde sinir krizi geçirip babasının onu bulması için yalvarıyordu.”

Baba mı? Levi bir amcadan bahsetmişti sanıyordum?

“Söyleyemezdi. Muhtemelen sen bunu engelledin.”

Eğer aileleri onun iddia ettiği kadar güçlüyse, aramayı durdurmaları için kızın ölümünü sahte göstermesi ya da benzeri bir şey yapması gerekirdi. Ayrıca, durumun gerçekten öyle olup olmadığını ya da bunun sadece Anastasia'nın travmayla başa çıkmak için uydurduğu bir fantezi olup olmadığını

Birinin onu kurtaracağına inanmaya ihtiyacı vardı ve bunu çok iyi anlıyorum.

“Elbette. *Nastenka* zaten ondan memnun değildi. Onun için uyması gereken bir sürü kural koymuştu.” O homurdanıyor. “İki yıl sonra hamile kaldı ve bu sefer hamile kaldı. Bir daha kasıtlı olarak düşük yapmamasını “Levi.”

“Evet. Erkek olduğunu gördüğüm anda ondan kurtulmak istedim, ama o bana yalvardı. Ondan önce... benden hiçbir şey için yalvarmamıştı

ve her konuda benimle kavga ederdi. Ama onu...

, ben ise ondan nefret ettim. O sızlanıp durduğunda ve o da ona koştuğunda onu hayatta tutmak bir angarya gibiydi.”

Evet, karısının Levi'yi sevmesine tahammül edemiyordu.

Ancak, psikotik doğası bunu, çocuğu aracılığıyla karısının ruhunu nihayet kontrol etmek için bir fırsat olarak gördü, bu yüzden yıllarca buna göz yumdu.

Levi onu hayatta tuttu.

“Ondan sonra, o aptal çocuğu hayatta olduğu sürece annesi benim dediğim her şeyi yaptı. Yine de beni seviyordu.”

"Bu dünyada kimse seni sevmedi, ailen dahil."

Daha önce yaptığı tüm belirsiz yorumlara bakılırsa, bu sadece bir tahmin. . Ama bu tahmin isabetli çıktı, çünkü gözleri bir kez daha öfkeyle doldu ve bana doğru bir adım attı, ama durdu. “Sabrımın sınırlarını zorluyorsun, Lavender. Ben bunu yapmazdım.”

"Yoksa ne? Anastasia'yı öldürdüğün gibi beni de mi öldüreceksin?"

Sanırım başından beri planı Levi'ye zarar vermektir, bu yüzden neden tüm bu bilgileri benimle paylaşmak istediğini anlamıyorum.

Sağımda kırık cam gibi küçük, keskin bir nesne fark ediyorum ve o volta atmaya başlayınca biraz kayıyorum, ona uzanıp elimi etrafına doluyorum.

Yüzü kıpkırmızı bir halde bana bağıırken onu dizlerimin arasına sakladım. “Onu ben öldürmedim! Kızım hamileydi ve bazı komplikasyonlar yaşandı. Doktor zamanında gelemedi.” Bir gözyaşını sildi. Bu sapık, hayatının aşkını kaybettiğini mi sanıyor gerçekten? Suçlarının bedelini ödemek için sonsuza kadar cehennemde yanması bile yetmez. “O öldü çünkü onu yıllarca burada, . Onun ölümü senin eylemlerinin sonucuydu.”

“Kapa çeneni!” diye bağıırır, saçlarını çeker ve ben camı sıkıp ipi yırtmaya başlarken nefes alışını hızlanır. “O piçin suçu! Onun ölümünden o sorumlu. Onun çok sevdiği o lanet Lev.” Ses tonunda farklı bir nefret belirir ve bu benim öfkemi körükler.

“O masum bir çocuktuk! Annesini tecavüz edip öldüren sensin.”

Bir an için, sanki bambaşka bir Lev'den bahsediyormuş gibi bakışlarında bir karışıklık gördüğümü sanıyorum, ama o başını sallıyor. “Önemli değil. Onu asla bulamadı. Ve o piç kaçtı, ormanda ölmedi.” Masaya gidip gül goncasını oradaki küçük vazoya koyuyor. “Yıllarca onu öldürmeye çalıştım, sonra hatta onu sattım, ama işe yaramadı. Acı çekerek ölmesini ummuştum, ama bunun yerine, lanet olası Lachlan Scott onu evlat edinmek zorunda kaldı.” Bardağı daha sert bir şekilde ileri geri sallıyorum, bu cehennemden kaçıp yukarı çıkmak için ne kadar hızlı koşmam gerektiğini hesaplıyorum.

Levi gelecek.

Sadece beklemem gerekiyor.

“O çocuk bana kendini gösterecek kadar aptaldı ve ondan sonra oyun başladı.”

“Ya da belki de tuzağı yutacak kadar aptaldın.” Bileklerimdeki bağlar gevşediğinde rahatlamış bir iniltiyi zorla bastırdım.

“Ya avcı avsa? Levi’nin oyununu oynayanın sen olduğunu, tersinin geçerli olmadığını hiç düşündün mü?”

Ve oldukça rahatsız edici bir sonuca rağmen, ne kadar da parlak bir stratejiydi.

Jonathan’ın etkisiyle Levi onu kendi başına bulamadı ve onu yeterince iyi tanıyordu ki, onun için önemli olan bir şeyin ya da birinin peşine düşeceğini tahmin edebilmişti.

Jonathan gibi adamlar Lachlan’a karşı gelmeye cesaret edemezdi, bu yüzden ailesine asla dokunmadı.

Ancak, Levi’nin zihninde, Jonathan ona aitti, bu da onu ve sevdiği herkesi avlanabilir hale getiriyordu. Bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünüyordu.

“Oğlan yeterince akıllı değil. Onlara benziyor, ama onlara hiç benzemiyor. Onlar kurnaz stratejistlerden oluşan bir aile. Bu onlara pek yardımcı olmadı gerçi.” Gülüyor ve şimdi kafası karışan ben oldum.

Anastasia’nın ailesinden mi bahsediyor? "Seni öldürmeyeceğim. En azından bu gece değil." Dilini şaklatır. "Hayır. Seni tutacağım ve işkence edeceğim,

ona videolar göndereceğim, böylece tek başına acı çekecek ve sana ulaşamadığı için yavaş yavaş deliye dönecek

çünkü sana ulaşamıyor.” Yumruğuyla göğsüne vuruyor. “Sonunda bana yaptıklarının bedelini ödeyecek.”

O anda, Levi’nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anlıyorum. Seri katil olduğunu bilseydi, ona ait olanı korumak için bir şeyler yapmasını beklerdi ama bu adam sadece hayal dünyasında yaşıyor.

İş imparatorluklarının çökmek üzere olmasına şaşmamalı. “Sana ne mi yaptı? Sen onun annesini öldürdün.”

"Bunu söylemeyi kes!" diye bağırıyor. "Onu seviyordum! Ondan sonra başka birine dokunmadım." Yüzü buruşuyor. "Yapamazdım."

Zihnimin derinliklerinde bir şey beni rahatsız ediyor ve rahatsız edici bir sonuca varıyorum. “Baban senin hakkındaki gerçeği öğrendi ve seni sıkı bir kontrol altında tuttu. Bu yüzden evlendin.”

Gözlerinde tiksinti parlıyor. “Beni o yaşlı cadıyla evlendirdi ve mirasımı başımın üstünde tuttu; güvenlik görevlileri her hareketimi takip ediyordu. Hepsinden nefret ediyordum. Bir varis istiyordu ama ona karşı hiçbir şey hissedemiyordum.” Sadist gülümsemesi geri dönüyor. “Bu yüzden ikisi de uçak kazasında öldüğünde nihayet tekrar nefes alabildim. O kaltağı hemen boşadım ve onu hiçbir şey olmadan bıraktım. Kimse Anastasia gibi ruhuma hitap edemez. Aramızda bir bağ var. Ben çok sadık biriyim.”

Jade’den daha aşağılık biriyle asla karşılaşmayacağımı sanıyordum, ama yanılmışım.

“Hayır, değilsin. En azından o senden uzakta huzur buldu. Anastasia senin değildi. O kaçırılmış bir çocuktü ve sen onu yıllarca istismar ettin, sonunda da senin elinde öldü.”

Gerçeğı ne kadar çok söylersem, nefes alış o kadar hızlanıyor. Yüzü kızarıyor ve kaçabilmem için bir şey yapmasını bekliyorum. “Hayır! O benimle. Gitmedi. Bunu söylemeyi kes!”

Bu, karnımın derinliklerini korku doldururken tüm duyularımı durduruyor. Onun yatağına gidip battaniyeyi kaldırmasını izliyorum ve ağızımdaki ekşi tat geri geliyor, o, onu kendine sıkıca sarıp, fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyor. “Söyle ona, *Nastenka*. Ona gerçeğı söyle.” Yanağını iskelete dayıyor ve kafatasını okşuyor. “Onu asla gömem. O buraya, benimle birlikte cennetimize ait. Onu o kadar çok seviyorum.”

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, iliklerime kadar dehşete kapılmış bir halde, ve asidi zar zor yutuyorum. Şu anda kendimi kaybedemem. Odaklanmam lazım.

“Öldükten sonra bile ona işkence ediyorsun.”

“Hayır! O benim. Onu benden asla alamazlar. Solucanların onu yemesine izin veremezdim.” Ona öpücük kondurur, ben ise yüzümü başka yöne çeviririm; içim parçalanır. “Küçük kızımızı kaybettim ve sanırım bu benim cezam.”

Olamaz.

"O çok güzeldi, bizim prensesimiz. Bana annesini hatırlatan, çok tatlı bir kızdı. Onu arazimde huzur içinde saklayabilirdim ve akşamları *Nastenka'mla* birlikte olabilirdim."

Hiçbir şey, Jade ile olan hayatım bile, beni bu tür bir karşılaşmaya hazırlayamazdı.

Bu iğrenç iblis nasıl Levi'nin biyolojik babası olabilirdi?

Oğlu ona hiç benzemiyor ve asla benzemeyecek.

Yine de sevgilimin hatırı için ona soruyorum, çünkü Levi'nin bilmek isteyeceğini düşünüyorum: "Onu nasıl kaybettin?"

"Bir şey yediğinde hastalanırdı. Ne pişirsem kendini kötü hisseder, midesi bulanırdı. Doktoru çağırdım ve tüm testleri yaptırdım, ama hafif bir kansızlık dışında bir sorunu yoktu. Başka seçeneğim yoktu. Onu hastaneye götürdüm." Derin bir nefes alır ve Anastasia'nın yanağını okşar. "İç kanaması vardı ve onu acilen ameliyathaneye götürdüler, ama ameliyat işe yaramadı. Kızım öldü. Ona veda bile edemedim." Gözyaşını siler ve Anastasia'nın kafasına öpücük kondurur. "O piç hayatta kalırken ikisini de kaybettim. Bu affedilemez bir günah."

Levi'nin tek günahı annesi tarafından sevimli ve bu, Jonathan'ın ona asla affedemeyeceği bir şeydi.

Tüm cesaretimi toplayarak bu gerçeği uzaklara itiyorum, çünkü çünkü buna odaklanmak şu anda beni mahvederdi ve bunun yerine Jonathan'ın dikkati hâlâ Anastasia'da iken çıplak ayaklarımla yere bastım.

"En büyük hatam onu hayatta tutmaktı."

Odaklan, Lavender, odaklan.

Bu düşünceyle, koşmaya başlıyorum ve , o arkamda "Buraya gel, sürtük!" diye bağırırken merdivenlere doğru koşuyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıp, camdan bir evin geniş koridoruna varıyorum ve ay ışığının parlak bir şekilde parladığı dışarıya fırlıyorum. Uzakta ulumalar duyuyorum, kanımı dondururken, ormana uzanan sonsuz araziler beni karşılıyor.

Beni hemen fark eden ve peşimden koşmaya başlayan muhafızları da fark ettim; hissettiğim tam bir umutsuzlukla içimi bir yıkım kapladı.

Neredesin, Levi?

Elbisemin eteğini sıkıca kavrayıp ormana doğru koşuyorum, ayaklarım çimlerde yanarken rüzgar saçlarımı geriye doğru savuruyor, efor yüzünden ciğerlerim havayla doluyor ve hala Jonathan'ın arkamda bağırışını duyabiliyorum.

Levi yıllar önce böyle mi hissetmişti?

"Vurun şuna, sizi aptallar!" diye bağıyor Jonathan ve bir silah sesi emrini takip ediyor, ben de ondan kaçmak için yana atıyorum ve kafalarını karıştırmak için zikzaklar çizerek koşuyorum.

Vücudumun her köşesinden gelen acı verici hisleri ve etrafıma kusmak istememe neden olan baş dönmesini görmezden gelerek, sonunda ormanın içine giriyorum, sayısız ağaçların arasında saklanmayı umuyorum.

Ancak ilerlerken tökezliyorum ve baldırımda ve ayak bileğimde aniden bir acı hissediyorum. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve parmaklarım toprağa gömülüyor, dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş sızıyor çünkü ayağa kalkmak neredeyse kalkmak neredeyse imkansız.

Arkamda ağır ayak sesleri duyuluyor ve dört adam ormandan çıkıp bana silahlarını doğrultmadan önce erkek sesleri duyuyorum. İçlerinden biri kulağındaki kulaklığa konuşuyor. "Patronuna onu bulduğumuzu söyle." Bir an geçiyor. "Onu getirmemizi ve nazik davranmamamızı söyledi."

Ben acıyı görmezden gelmeye çalışarak geriye kayarken, adamlar kıkırdıyor ve kırık bir ayak bileğiyle koşmak zorunda kalsam bile ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Patronu kızdırdın, bu da bizi deliye çevireceği anlamına geliyor. Cezalandırılman gerekiyor." İçlerinden biri elindeki metal zinciri ileri geri salladıktan sonra yumruğuna doladı. "Yüzüne bir iki yara izi eklesek de sorun etmez herhalde."

Bana doğru bir adım atıyor ve ben avuç içlerimi yere dayayıp kendimi kaldırıyorum, ama Levi'nin bana hediye ettiği Thor bileziğinin olduğu bileğime zincirle vurduğunda çığlığımı zorlukla tutuyorum.

Gök gürültüsü gökyüzünde yankılanır, ses o kadar yüksektir ki etrafımdaki her şeyi neredeyse susturur, etrafımızdaki atmosfer kararmaya başlar.

O anda arkamda zar zor duyulur bir hareket duydum ve adamlar hareketsiz kalıp boğazlarını yuttular, ben de omzumun üzerinden baktım. Gölgelelerden çıkan gri kurdu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kocaman ve açıkçası çok yaşlı görünüyor. Vahşi doğada bu kadar uzun yaşarlar mı ki?

Ama gözleri... Gözleri o kadar çok bilgelik barındırıyor ki, bu şaşırtıcı.

Yaklaşıyor ve o, sanki beni kokluyormuş gibi boynuma burnunu sürtünce, kalbim tamamen farklı bir

nedenle hızlanır; sanki kokumu alıyormuş gibi boynuma burnunu sürtünce, acaba bu benim kaderim mi diye merak ederim.

Bir kurt tarafından yenmek.

Sanırım bu adamlar tarafından öldürülmekten iyidir.

"Vurun şu lanet şeyi," diye bağılıyor içlerinden biri. "O orospuyu canlı yakalamamız lazım."

Kurt başını geriye atar ve gecenin karanlığına ulur; gök gürültüsü ve şimşeklerle birleşince bu ses beni neredeyse korkutur.

Sonra pençesiyle omzuma dokunur ve önümde durur, sanki beni adamlardan korumak istercesine eğilir; adamların hepsi silahlarını çeker, ama kurt hırladığında elleri titrer. "Vurun işte!" zincirli olan yine bağırrır, ama kurt üzerine atlayıp boğazına saldırınca bu bir çığlığa dönüşür ve adamdan kan fışkırır.

Diğer üç adam geri çekilmeye başlıyor, ama o onların üzerine de atlıyor, birinin elini ısırp koparıyor ve ayak bileğim ağrımıyor olsaydı, kendimi bir tür boktan rüyada sanırdım, çünkü burada ne haltlar dönüyor?

Bu adamlar için üzölmüyor olsam da tüm o kanlı manzaradan yüzümü çeviriyorum ve bir kez daha ayağa kalkmaya çalışıyorum çünkü Jonathan

nerede olduğumu biliyor. Hareket etmeliyim.

Adrenalin patlaması işe yarıyor olmalı ki sonunda kalkmayı başardım ve koşmaya devam ettim; kırık ayak bileğimi görmezden gelip etrafa bakındım ve ormanın derinliklerine doğru gitmeye karar verdim.

Hayatta kalmak, önemli olan tek şey bu.

Hayatta kalmam ve canavarların ölmesi anlamına geldiği sürece her türlü acıya katlanabilirim.

"Hayır!" diye bağılıyor adamlardan biri ve ben sadece nefesime odaklanıyorum, ormanda olabildiğince hızlı ilerliyorum ve rüzgar şiddetini artırıp çiseleyen yağmur başladığında inliyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe silah sesleri ve kurt ulumaları peşimden geliyor ve tam bir karanlık beni sarmış gibi görünüyor; buradan kaçış yokmuş gibi görüldüğü için çaresizliğim ve yorgunluğum artıyor.

"Vazgeçemezsin," diye fısıldıyorum kendime ve ve koca bir kol belimi sarıp beni kaldırdığında çığlık atıyorum. "Bırak beni." Tanıdık kokular ciğerlerime dolana kadar sert göğsüne vuruyorum ve dudaklarımdan bir hıçkırık sızıyor. "Levi." Hayatım pahasına ona sarılıyorum, ona sarıldığımda gücüm bir anda beni terk ediyor.

Beni buldu. Bulacağını biliyordum.

"Buradayım, Lavender," diyor ve geriye yaslanarak yanaklarımı avuçluyor. "Buradayım."

"O... Robert... O Jonathan."

Vücudu soğudu ve başını salladı. "Biliyorum. Ben hallederim, Lavender. Yaralandın mı?"

"Evet. Levi, adamları var ve..." Beni sertçe öptü, tüm itirazlarımı bastırıyor ama çabucak sonlandırıyor. "Çok tehlikeli."

"Her şey yoluna girecek. Endişelenme." Geri çekilir ve omzunun üzerinden seslenir, "Onu hastaneye götürün. Hemen."

"Hayır, Levi! Tek başına gitme." Daha fazla uluma havayı doldururken o ormanın içinde kaybolurken bağıyorum. Peşinden koşmaya çalışıyorum, ama biri beni arkadan yakalayınca donup kalıyorum. "Bırak beni." Bu deliye Levi'yi kaptıracağım düşüncesiyle korku beni tamamen sarmışken, güçlü tutuşun içinden kurtulmaya çalışıyorum. "Bırak beni!"

"Bunu kendi başına yapmalı, Lavender." Wyatt'ın sesini tanıyorum, tam o anda sanki bir şey kafamın içinde patlamış gibi ani ve keskin bir acı patlamış gibi keskin bir acı duyduğumda Wyatt'ın sesini tanıyorum ve etrafımdaki dünya yavaşça dönmeye başlıyor, ta ki her şey kararmaya başlayana kadar.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Nefes aldığın sürece, moy lvenochek, sen kazanırsın."
Anastasia

Levi

Yıllar boyunca, benim için bir hapishaneye dönüşen bu lanet ormanı hatırlamak için elimden geleni yaptım.

Onu bulmanın, sonunda onu bulmak anlamına geleceğini biliyordum.

Ne kadar zorlasam da başaramadım ve bu yüzden kendimden nefret ettim.

Ta ki Lavender'ın içine yerleştirdiğim izci beni buraya, evimden tam üç saat uzaklıktaki bu lanet yere getirene kadar. Onun bunca yıldır bana bu kadar yakın olması fikri beni bambaşka bir delilik sarmalına sürükledi.

Kadınım el attı. Kadınım zarar verdi.

Kadınımı korkuttu.

Bunların hiçbirisi olmamalıydı.

Onun kendi kanıyla boğulmasını istiyorum ve bunun için, zihnimi kirleten ve onu bulduğumda boynunu kırmam için beni kışkırtan öfkeyi kontrol etmeliyim.

Sonunda ormandan çıkıyorum, tek katlı cam ev gözlerimin önüne açılıyor, parlak bir şekilde yanarken etrafında yirmi kadar adam etrafında koşuşturuyor, sinekler gibi oklarla vurulurken kendilerini kurtarmaya çalışıyor. Uzakta birkaç patlama daha duyuluyor.

Von ve Kane burada olmalı. Onların tarzı, kurbanlarına azami acı çektirmektir.

Bu eğlenceyi kaçırmazlardı. Wyatt onları aramış olmalı
, çünkü o telefon görüşmesinden beri her şey bulanık.

Arkadaşımla arabaya atlayıp olay yerine doğru yola çıktığımda zar zor bir şeyler söyleyebildim.

Rush ve Rafael'in kulağıma bağırıp bizi takip ettiklerini hayal meyal hatırlıyorum sanırım, ama emin değilim.

Hedefimi bulduğumda tüm düşüncelerim durdu; tecavüzcünün göğsüne bir şeyi sıkıca bastırarak kapılara doğru koştuğunu fark ettiğimde tüm düşüncelerim durdu, muhtemelen oradan kaçmak için.

Yayılan yangını umursamadan peşinden koştum — ormanı korudukları sürece bu lanet yer yerle bir olsun.

Cebimden bıçağı çıkarıp baldırına nişan alarak ona fırlattım. Çığlık attı, arkasını döndü ve silahını bana doğrulttu. "Seni küçük pislik." Kollarında tuttuğu şeyi kucaklar ve o anda ne olduğunu fark ederim. Ağzım aniden ekşir. "Az kalsın anneni düşürüyordum."

Onu gömmemiş. Onu saklamış.

Öldükten sonra bile ona eziyet etti.

Sırıtarak silahın ucunu kadının yanağına dayadı. "Yaklaşmaya kalkarsan, evlat, onu öldürürüm." Aklını o kadar kaybetmişti ki ki onun çoktan öldüğünü anlamıyor. "Sen Şimdiye kadar ölmüş olmalıydın. Elimden gelen her şeyi yaptım. Sana daha fazla işkence etmeleri için onlara ekstra para ödediğimi biliyor musun? John kendini çok zeki sanıyordu, ama ben onun elinde olduğunu biliyordum."

Annemize hala dokunması beni öfkeyle doldurmasına rağmen, ellerimi arkamda birleştirip tüm duygularımı bastırdım, zihnimi boşaltıp sadece görevime odaklandım.

Tehlikeyi bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmak için.

Elim, pantolonumun cebinde asılı duran bıçağı kavradı . "Bunu hak ettin." Yere tükürdü. "Onları benden aldığın için acı çekmeliydin. Prensesimi kaybettim! Kızımı." Onu da kurtaramadığım için görünmez bir ok kalbimi deldi. "Beş yaşında hastalıktan öldü!"

Kulağa ne kadar iğrenç gelse de, onunla birlikte büyümediği için mutluyum, çünkü onun gibi canavarlar?

Kendi ailelerine zarar verirler ve eğer kızımız annemize benzeseydi... Tanrı bilir ona ne yapardı ya da bunu ikinci bir şans olarak görüp hangi sapkın fanteziyi oynamaya karar verirdi. Bazen onun bir kız çocuğu istemesinin tek nedeninin bu olduğunu düşünüyorum.

Annemin daha mükemmel bir versiyonuna sahip olmak için.

“Annem bunca yıl beni korudu. Sanırım, bunca zamandır ona ve çocuklarına zarar verdiğin için sonunda seni cezalandırmamı isterdi.”

O kükredi: “Ona asla zarar vermedim. Onu sevdim! O benimdi! Biz, prensesimizle birlikte yaşlanmaya yazgılı ruh ikizleriydik, ama seni tuttuk. Onu mahvettin! Senin yüzünden zorlu ve inatçıydı.” Silahın emniyetini açar, göz bebekleri büyürken ter, yağmurla birlikte yanaklarından aşağı süzülür. “Acımı anlayacaksın. Senin Lavender’ın mı? Ölü sayılır. Adamlarım onu buldu.” Ona doğru bir adım atarım, iskeleti daha sıkı kavradığını izlerim ve o bağırır, “Geri çekil!”

“Gidecek hiçbir yer yok, Jonathan. Oyun bitti.”

Çocukluğumun şeytaniyle nasıl yüzleşeceğimi ve ona ne yapacağımı sayısız kez hayal ettim, ve şimdi o an geldi

... içimi boşluk kaplıyor. Bunu uzatmak istemiyorum.

Artık kimse onun elinde acı çekmesin diye bunu bitirmek istiyorum.

Annem neredeyse yirmi beş yıldır acı çekiyor. Ondan kurtulmayı hak ediyor.

“Benim aşkıma kaybettiğim gibi sen de onu kaybettiğinde her şey bitecek. O zaman benim çektiğim acıyı anlayacaksın!”

“Lavender güvende. Annemle ortak bir özelliği var. İkisi de ne olursa olsun hayatta kalan savaşçılar.” Bir adım öne çıkıp elindeki silahı izlerken, bıçağımın tam hedefi vuracağından emin olmak için mesafeyi hesaplıyorum

bıçağımın tam hedefi vuracağından emin olmak için mesafeyi hesaplıyorum. “Neden öldüğünü biliyor musun? Benim

. Yüzünde öfke belirir. “Annem pes etmedi. Sana son intikamını aldı çünkü öncesinde ya da ölümünden sonra ona ne yaparsan yap... o asla senin değildi. Ve ruhunu lekelememen için kızını da yanında götürdü.”

"Hayır! O beni sevdi! Beni! Onu sen öldürdün!"

“Beni, asla senin gibi bir pislik olmamayı öğretecek kadar büyüttü çünkü kimse senin gibi bir adamı asla sevmez.

Cehennemde çürümek hak ettiğin ceza, ama o bile yetmez.”

Silahını ateşledi, ama ben yana kaçtım ve bıçağımı eline fırlattım; silah yere düşerken acı içinde çığlık attı. Üzerine atıldım, annemi hızla ondan alıp uzaklaştırdım

dizlerine tekme atıyorum.

O yere düşer ve anılar zihnimde birbiri ardına canlanır.

“Dur!” Annem yalvarır; o ise onu saçından sürükler ve sonra yüzüne vurur. “Onun önünde yapma!”

Saçını avuçlayıp kolumu geriye çekerek yüzüne sert bir yumruk indirdim. Havada bir çatırtı sesi yankılandı.

Annem ağzındaki kanla boğulurken, o kemerini çıkarıp bana doğru koşar, beni banyoya itip kapıyı kilitlemeden önce zorla bir gülümseme takınıyor. “Kulaklarını tıkayın, moy lvenochek.” Ama ben bunu yapmıyorum ve o annemi kemerle dövmeye başladığında annemin acı içinde inlemesini duyuyorum.

Kendi kemerimi çıkarıp boğazına doladım ve o benim tutuşumda debelenirken onu annemden daha uzağa sürükledim, tam bir korkak.

Asla gerçek bir gücü olmayan bir adam; daha güçlü bir güçle karşılaştığında ise çöker.

"Tüm gücün, kendi gölgesinden bile korkan bir adamı gizlemek için bir maske," diyorum, nefes almaya çalışırken tutuşumu gevşetip sonra kemerle sırtına darbe üstüne darbe indirmeye başlıyorum. "Sen annemi öldüren bir pisliksin!"

Benden kaçmaya çalışıyor ama kemeri bir kenara atıp ona sertçe vurmaya başlamadan önce sırtına bir tekme atıyorum, tüm bu sırada annemin çığlıklarını duyup, kanlı yüzünü gözümün önünde görüyorum.

Sonunda, gökyüzünü sarsan bir başka gök gürültüsü duyulduğunda geri çekiliyorum ve yağmur o kadar şiddetli hale geliyor ki hepimizi sıırıslıklam ediyor.

O sırt üstü yatarken, ağır ağır nefes alırken ve gözleri nefretle dolmuş bir şekilde bana bakarken silahını alıp ona doğrulttum.

Tek bir kurşunla her şeye son vereceğim.

Annem, bir krallığı kurtaran cesur şövalye hakkındaki hikayeyi bitiriyor. “Bir gün anne, bizi kurtaracağım,” diyorum ona ve yüzünü avuçlarımla kavrayıp, başparmağımla çenesindeki morlukları ovuyorum. “Kılıcım

kılıcımla canavarı öldüreceğim." Onu nereden bulacağımı bilmiyorum, ama bana anlattığı tüm bu sihirli hikayelerde her zaman bir tür sihirli çözüm vardır. "Artık sana zarar vermeyecek."

Gülümsüyor, sonra patlamış dudağına yüzünü buruşturuyor ve beni sıkıca kucaklayıp başımın üstüne öpüyor. "Net moy lvenochek." Beni kollarında beni sallıyor. "Bunu yapmayacaksın. Eğer onu öldürürsen... o kazanır. Onun pisliği sonsuza kadar sana yapışır. O senin ruhunu alamaz." Sözlerini anlamıyorum. "Moy lvenochek kazanacak çünkü onu öldürmek senin işin değil. Benim işim." Bir öpücük daha. "Ben ebeveynim. Ebeveynler çocuklarını korur."

Annem elinden geldiğince beni korudu, ama o artık burada değil.

Onu korumak benim görevim.

Saniyeler akıp giderken silahı ona doğrultuyorum, ama yine de annemin sesi kalbimdeki öfke ve nefreti gölgede bırakıyor. O yerden sırtıyor

yerden sırtıyor ve kahkahalara boğuluyor. "Bunu yapamazsın. Sen zayıfsın."

Onun aptalca sözüne cevap veremeden, arkamda bir varlık hissediyorum ve bir el benim elimin üstüne, silahın üzerine konuyor. Benim için bir babanın olması gerektiği her şey haline gelen adama bakıyorum. Amcalarımın da çok uzakta olmadığını tahmin ediyorum. "Buradayım, Levi," diyor bana ve silahı yavaşça benden alıyor. "Buradayım."

İçimde iki arzu çatışıyor: biri anneme verdiğim sözü tutmak, diğeri ise hak ettiği intikamı almak.

"Lavender'ın sana ihtiyacı var."

Karanlığımda yanımda duran ve bu lanet olası pisliğin beni incitmek için onu kaçırmaya çalışacağını bilmesine rağmen isteyerek benimle kalan güzel, cesur kadını.

Onu düşündüğümde beni takip eden sıcaklık, takıntı ve ihtiyaç nihayet anlam kazanıyor.

Onu seviyorum. O benim ve ona olan sevgim, herhangi bir intikamın verebileceğinden çok daha büyük. Bu, teraziyi doğru yöne çeviriyor, çünkü sadece bu bana huzur verebilir.

Hayat, şimdiki zamanda yaşanmak içindir. Aksi takdirde, geçmişimizin gölgeleri bizi öldürür ve annem, oğlunun hayatını boşa harcaması için bu kadar acı çekmedi.

En büyük intikamım, kadını sevmek ve onun tarafından sevilme olacak.

"Onun acı çekmesini istiyorum."

"Acı çekecek de. Oğluma zarar verdi."

Ve babam için bu, bana verdiği bir yemin gibi.

Ona ne olacağını bilmek istemiyorum. Aslında, bundan sonra onunla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum.

Çünkü onun hakkında konuşursak, hayatımızda bir önemi ve varlığı olur, ama ona bunu veremeyiz.

Boğazım düğümlenmiş halde başımı sallıyorum ve Jonathan'a bir , anneme doğru yürür, ceketimi çıkarır ve onu annemin üzerine atarım, sonra annemi kucağıma alıp girişe doğru ilerlerim.

Jonathan ise "Hayır! Anastasia benim! Onu nereye götürüyorsun? Buraya gel, piç kurusu!" diye bağıyor.

Arkamı dönmüyorum, sözlerini duymazdan geliyorum, ona hiçbir tatmin vermiyorum.

Bunun yerine, sonunda ikimizi de onun işkencesinden kurtarıyorum. Sonsuza dek.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

“İşkence, yıllar boyunca öğrendiğim, on yıllardır ustalaştığım ve uygun gördüğüm herkesle farklı varyasyonlarda keşfettiğim bir sanat formudur. Uygun bulduğum herkesle farklı varyasyonlarda keşfettiğim bir sanat formudur. Çoğu insan benim bir canavar ya da psikopat olduğumu söyleyecektir. Ancak hayatta hiçbir şey o kadar basit değildir, çünkü kötülük ve iyilik, bakanın gözündedir.”
Lachlan

Lachlan

Zindanıma girdiğimde klasik müzik yankılanıyor. Zindanım, kurbanlarıma en fazla acıyı verecek şekilde özenle tasarlanmış; cehenneme gitmeden önce burada büyük acılar çekecekler.

Bu duvarlar o kadar çok çaresizlik çığlığı duydu ki, sanki onlardan kokuyorlar.

Hatta kurtarılmak için yalvaranların ısırik ve tırmalama izlerini bile taşıyor ve bu bende sadece kahkaha uyandırıyor, çünkü bundan sonra kim onlara saygı duyabilir ki?

Elbette, yıllar içinde o kadar güçlü bir kardeşlik kurdum ki son zamanlarda işkenceye pek katılmıyorum, ama kurt her zaman bir kurt.

Aşık olup bir aile kurmuş olsa bile, avcılık içgüdüleri hiçbir yere gitmez. Özellikle de yavrusu Jonathan gibi birinin elinde acı çekiyorsa.

Bir inilti müziği keser ve ben adama bakarım; elleri ve ayakları birbirine yapışmış, çıplak halde duvara çivilenmiştir. Çeşitli yaralarından damlayan kan, ter ve gözyaşlarıyla karışıyor,

gözleri o kadar çok acıyla dolmuş ki, şişmemeleri bir mucize.

Gerçek acının ne demek olduğunu hiç bilmiyor, ama öğrenecek. Çocuğum. Benim küçük oğlum — bizim küçük savaşçımız.

Ruhundaki çatlakları benden saklayabileceğini sandı, geçmişini unuttuğuna inanmam için beni kandırdı, ama ben onun ıstırabını fark ettim çünkü ben de benzer bir ıstırap yaşamıştım.

Karanlık arzularının bir çıkış noktasına ihtiyacı olacağını biliyordum, ama bana asla gelmezdi. Bu yüzden Arson'dan ona rehberlik etmesini ve öğretmesini istedim, her dersi ben denetliyor olsam da.

Zindanını inşa etmesini izledim ve o pisliği ararken katıldığı her şeyi biliyordum.

Bazen çocuklarımızın en büyük yanılgısı, ebeveynlerinin onları tanımadığı veya anlamadığıdır, ama çocuğunuzu seviyorsanız, onu tam olarak anlarsınız.

Ancak tecavüzcü hakkında konuşmak istemedi ve elimde hiçbir bilgi olmadan kendi soruşturmamı yürütmek zordu.

Ayrıca, bu Levi'nin hakkıydı.

Jonathan yine inler ve sonra ellerini çekmeye çalışırken çığlık atar, ama eller kıpırdamaz. "Öldür beni," diye yalvarır, çatlamış dudaklarını yalayıp yüzünü buruşturarak yalvarır. "Ölümü hak ettim."

Metal bastonumu bir yandan diğer yana sallayarak ona yaklaşıyorum ve soruyorum, "Bunun neresi eğlenceli olacak ki, Jonathan? Kurbanların yıllarca acı çekti, sen ise çabuk bir ölüm mü istiyorsun?"

Bir zamanlar, onları yakaladığımda hepsini öldürmeyi tercih ederdim çünkü benim için onları hayatta bırakmak başlı başına bir hakaretti.

Yıllar geçtikçe daha hoşgörülü oldum, tabii ki dünyadaki uzun süreli kalıpları, cehennemin bile kurtuluş gibi görüldüğü sonsuz bir ıstırap anlamına geldiği sürece.

Kurbanları hiçbir zaman affedilmedi. Neden affedilsinler ki?

"Oğluna çok acı çektirdim. Bir keresinde, yirmi dört saat boyunca aç bırakılıp dövülmesi için para ödediğimi biliyor musun?" Gülüyor. "Onlar onu defalarca tekmelediğinde, çocuk yere kusuyordu."

Jonathan gibi adamların sorunu nedir?

Korkunç kötü alışkanlıklarını kontrol edemiyorlar, bu yüzden bizim onlardan çok farklı olduğumuz halde herkesin kendileri gibi olduğunu düşünüyorlar.

Öfkemiz kontrol altındadır ve ilahi bir müdahale olan sanatsal işkenceyle kendini gösterir.

Bastonun metal ucunu boynuna dayadım, sonra düğmeye bastım. Uç keskin bir bıçağa dönüştü ve çığlığı müziği neredeyse bastırırken köprücük kemiğini deldi. Kan karnına damlayana kadar bıçağı sürükledim ve gülümsedim. "Her gün düşünülemez acılar çekeceksin, sadece tekrar iyileştirilip ertesi gün her şeyin baştan başlaması için. Seni öldürmeyeceğiz, ama sefil hayatının geri kalanında bunu dileyeceksin."

O, inkar edercesine başını sallar ve ben parmaklarımı şıkatırım; böylece karşısındaki duvar, en güvendiğim adamlarımı ve arkadaşlarımı görebilsin. "Onların kim olduğunu biliyor musun?" Bastonu çenesine ulaşana kadar yukarı doğru sürüklerim, keskin ucunu bastırırım ve o nefes almayı keser, gözleri gözleri yaşlarla dolarken iri iri açılır. Ne acınası bir manzara. "Onlar oğlumun amcaları. Ve her biri sırayla sana yeteneklerini gösterecek . Kemerini bağla, Jonathan. Cezan başlamak üzere." Bir adım geri çekilip silah masama gidiyorum, parmaklarımı bıçakların üzerinde gezdirip yerine matkabı seçiyorum.

Ah, ne kadar eğlenceli olacak.

"Hayır," diye yalvarır ve yine kollarını ve bacaklarını çeker, bu sadece derisini yırtınca inler. "Öldür beni. Bunu istemiyorum."

"Kimse sana sormadı. Fark etmediysen tabii." Kollarımı genişçe açıyorum. "Burası benim alanım. Ödeme zamanı, Jonathan." Bir an geçiyor ve ben sırtıyorum, matkabı çalıştırdığımda ağzımı kıvırıyorum ve *trrrr* sesi odayı doldurur. "Ah, Jonathan, başlamadan önce bir şey daha var. Bunu Anastasia'nın sana son bir *siktir çekişi* olarak kabul et."

Kaşları çatılır, ama ona gizlenmiş olan gerçeği söylediğimde boğazından işkence çekmiş gibi bir çığlık patlar.

Ve bununla birlikte, ona acı çektirmeyi sürdürdüm, tabii ki bu onun günahlarını telafi etmeyecekti.

Ne de olsa hayat

acımasızdır. Neyse ki biz de

öyleyiz.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Aşk, en büyük ödülümüz ve en büyük pişmanlığımızdır.

En azından insanlar öyle diyor.

Ama ilk kez.

Tüm ödülleri toplamak ve pişmanlıkları düşünmemek istiyorum.

Hayatım boyunca yetecek kadar pişmanlık yaşadım.”

Lavanta

Lavanta

Sinir bozucu bip sesi uykumu bozuyor ve yan tarafa dönmek isteyerek inliyorum, ama ağır bir şey bacağıma baskı yapıyor ve kaslarımı kıpırdatmamı engelliyor. "Ne oluyor?" diye mırıldanıyorum, boğazım o kadar kuru ki öksürüyorum ve sonunda gözlerimi açıyorum, ama yatağımın başında duran kardeşlerimi görünce şoktan nefesim kesiliyor. İkisi de yanımda duruyor ve eğer bilmesem, onları hayal gördüğümü falan sanırdım.

"Neler oluyor?" Elimi kaldırıp zonklayan başıma dokunmak istiyorum, ama elime bir serum takılı ve o anda hastanede olduğumu anlıyorum.

Kocaman pencereden içeri süzülen güneş ışığı, kar gibi beyaz odayı aydınlatıyor. Odada en son teknoloji ekipmanlar, televizyon, masa ve hatta bir kanepe bile var.

"Şşş, boğazına dikkat et," diyor Rush, masadan buz parçaları alıp ağzıma getiriyor. Onları çiğniyorum, anında rahatlama sağlayan soğuk sıvıyı memnuniyetle karşılıyorum. "O kadar çok bağırdın ki, boğazın çok ağrıyor olmalı."

Geçen gecenin olayları zihnimde canlanıyor ve fısıldıyorum,

"Levi?"

Rafael cevap veriyor: "O iyi. Senin yanından hiç ayrılmadı. Duş alıp üstünü değiştirebilsin diye onu dışarı çıkarmak zorunda kaldık.

her an geri gelebilir." Buna iç çekiyorum ve sonra biraz oturmaya çalışıyorum,

sağ bacağım tamamen uyuşmuş gibi hissettiğimde inliyorum; vücudumdaki her kas, sanki bir maratona katılmışım gibi çok ağrıyor.

Bir bakıma, muhtemelen katılmıştım.

"Dikkat et." Rush arkamdaki yastığı düzeltmeme yardım ediyor ve ikisi de yanlarıma otururken sırtımı yastığa yaslıyorum. "Ayak bileğin iki yerinden kırılmış, bu yüzden düzeltmek için ameliyat olman gerekti."

Muhtemelen hastanede olduğum gerçeği beni daha çok korkutmalıydı, ama o kabustan sonra... bu durum beni hiç sarsmıyor ya da

içimde panik yaratmıyor bile.

Rush ekliyor, "Cerrahın dediğine göre, yaklaşık iki ay alçı takman gerekecek, ama bunun dışında ciddi bir yaralanman yok. Ayaklarındaki kesiklere müdahale ettiler ve kafanda hafif bir şişlik var, ama ciddi bir şey değil."

"O beni kovalarken düştüm." Battaniyemi sıkıca kavradılar ve ben hemen onları sakinleştirdim. "Ben iyiyim. Bana hiçbir şey yapmadı."

"Eğer Levi'nin hakkı olmasaydı, o piçi kendim öldürürdüm." Rush'ın ses tonu, onu işkence de edeceğini ima ediyor ve... iyi.

Jonathan gibi insanlar bunu hak ediyor, ve bu beni böyle ahlaksızlıkları destekleyen bir günahkar yapıyorsa, öyle olsun.

"Bizi endişelendirdin, prenses." Rush yanağıma dokunur, parmaklarını üzerinde gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor. "Seni seviyoruz. Sen ailemiz için çok önemlisin."

Boğazım başka bir nedenden dolayı düğümleniyor ve Rafael diğer tarafımdaki yara izli yanağıma avuçluyor. "Artık saklanmana gerek yok. Doğduğun gün annem seni bize gösterdiği andan itibaren seni sevdik. Parmaklarını bizimkilere doladığın anda bize anında güvenen parmaklarını parmaklarımıza doladığın anda bize güvenen güzel bir minik. O gün seni koruyacağımıza söz verdik."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Beni ağlatacaksınız." Bana doğru eğiliyorlar ve bana nazikçe sarılıyorlar, bana bağlı tüm kablolar ve serumlara dikkat ederek

ve kucaklamalarında, huzuru korumak için duygularını asla göstermeyen ya da onlardan bahsetmeyen bu mükemmel kardeş olma baskısı yok oluyor.

Düşündüğümü söylersem ve istediğim gibi yaşarsam dünya parçalanmayacak ya da bir hapishaneye dönüşmeyecek.

Onlar geriye yaslandıklarında gözyaşlarının arasından gülüyorum ve Rafael burnuma hafifçe vurup sesini sertleştiriyor. "Bu, Levi'yi "kanca."

"Senin için ölmeye hazır olduğu için puan topladı, ama yine de senden dürüst bir kadın yapmasını bekliyoruz."

"Sanırım biraz daha günah içinde yaşamayı tercih ederim," dedim ciddi bir ifadeyle, onlar da kıkırdadılar. "Onu seviyorum."

"Biliyoruz. Basın bunu duyduğunda, çeşitli medya kuruluşlarının bize her türlü hakaretleri yağdırmasını bekleyebilirsin."

Rush gözlerini devirdi. "Rafael, her zamanki gibi avukat." "İnan bana, manşetler acımasız olur."

"Özellikle benim için," diyorum, garip bir şekilde umurumda değil. "Umarım düşünden önce bacağım iyileşir."

"İyileşecek. Endişelenme."

Bakışlarında o kadar çok sevgi var ki, eskiden bunu geçmişte bana karşı olan görevleri ya da yükümlülükleri olarak yorumlardım.

Ama gerçek şu ki...

Çok küçük yaşta anne babamızı kaybettik ve birbirimizin tek ailesi olarak kaldık.

Hepimiz ayrıldık ve her birimiz kendi kabusumuzda yaşadık, ama hâlâ buradayız.

Hayatta. Mutlu. Aşık.

Yaralıyız da, ama şunu düşünmek istiyorum: anne babamız, şu anda nerede olurlarsa olsunlar... bizimle gurur duyuyorlar ve çocuklarının çocuklarının mutluluğu bulduğunu ve Jade'in kazanamadığını bilerek huzur içinde yatıyorlar.

O sonsuza dek yok oldu.

"Sizi ikinizi de seviyorum. Benim ağabeylerim olduğunuz için teşekkür ederim." Diye iç geçirdim. "King ya da

Scott kardeşlerinki gibi bir bağ kurmamızın zaman alacağını biliyorum, ama... oraya varacağız."

Bakışları yumuşadı. "Zaten oradayız, Lavender. Her şey daha da iyiye gidecek," dedi Rafael ve ikisi de beni yanağımdan öptü, kapı açılıp Levi içeri girince ayağa kalkarlar. "Gidip bir kahve içelim ve kızlara uyandığını haber verelim. Bütün bu zaman boyunca buradaydılar."

Levi'ye bakarken söylediklerini zar zor duyuyorum, mavi gözleri bana ateşin alevlerini hatırlatıyor, her yerime görünmez izler bırakıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Merhaba," diye fısıldıyorum, tam da

kardeşlerim ayrılırken fısıldıyorum, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. “Seni özledim.”

Ceketini yere atar ve beş kısa adımda bana ulaşır, yatağa oturur ve elini boğazıma dolayarak tutuşu nazik ama sıkı. “Seni seviyorum.” Derin bir öpücükle ağzımı kaplıyor, dilini benimkiyle dolandırırken beni yeniden tamamen sahipleniyor. Dokunuşumuzla omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor ve gömleğini sıkıca kavıyorum

gömleğini sıkıca tutarım, tüm o tellerin onu sıkıca sarılmamı engellemesinden nefret ederim. Aramızdaki boşluk bir suçmuş gibi gelir, özellikle de o adamın anıları zihnimde hâlâ çok taze olduğu için.

Levi dudaklarını benden çekip alnını alnıma dayar, başparmağı nabzımın üzerinde gezerken dudaklarıma fısıldar, “Hayatım boyunca, kimseyi sevemeyeceğimi düşündüm çünkü böyle bir aşk ve takıntı beni savunmasız yapıyordu. Ve savunmasızlık her zaman istismar edilir. Tekrar zayıf olmak... Buna izin veremezdim.” Kalbim

, ses tonunda hâlâ yankılanan acı yüzünden sıkışıyor ve onu suçlayamıyorum. Biyolojik annesiyle eskiden yaşadığı yeri görmek herkesi derinden etkiler ve Scott ailesi onu evlat edinmeseydi başına neler gelebileceğini düşünmek bile beni yıkardı

. “*Moy cveotchek*, en büyük kararlılık bile senin güzelliğin karşısında güçsüzdü. Zihnime meydan okuyorsun ve içimde sürekli kargaşa . Aşkım saf değil. Aslında, bence bu bir lanet olabilir çünkü seni asla bırakmayacağım.

Sen benimsin ve benim kalacaksın çünkü benim bu karanlığım olmadan ışık olmaz. Ve senin ışığın, bu dünyada beni akıl sağlığımı koruyan tek şey.”

Boğuk bir nefes veriyorum ve gömleğini daha sıkı kavıyorum, bu anın tadını çıkarırken, çektiğim onca acının beni bunu

Tam bir mutluluğa mı götürdü? “Ben de seni seviyorum.”

Bir zamanlar, iki yalnız ve korkmuş çocuk, birçok insanın unuttuğu güçlü bir tanrıya dua etmişti.

Ve o onları dinledi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Anne.

Tek bir kelime, ama ne kadar derin bir anlamı var.

Bazıları için mutluluk, kabul ve sevgiyle ilişkilendirilir.

Bazıları için ise acı, ıstırap, yalnızlıktır.

Ancak duygularımız ne olursa olsun... onları kaybettiğimizde, hepsinin yasını aynı şekilde tutarız.

Ve bu, zamanla iyileşmeyen türden bir yara.

Bunun yerine, onunla yaşamayı öğreniriz.” Levi

Levi

Kapının yanına park ediyorum, derin bir nefes verip koltuğuma yaslanarak ve uzağa bakarken, yumuşak bir el direksiyondaki elime dokunur. “İyi misin?” diye sorar Lavender, tatlı kokusu

kalbimde uyanmakta olan cehennemi yatıştırıyor ve parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekiyorum. “Seninle gelebilirim.”

Dudaklarımı alnına bastırarak fısıldıyorum, “Ben iyiyim.

Endişelenme.” Yanağını avuçlarımla kavrayıp başparmağımla tenini okşuyorum ve bacağındaki o aptal alçıya bakmaktan nefret ediyorum. Sevgilime zarar verdiğini hatırlatan her şeyden tiksiniyorum. “Burada kal. Uzun sürmez.” Ona

kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, güneşin parlak ışıkları üzerime düşerken hafif esintinin beni sarmasına izin veriyorum.

Kapıya doğru yürüdüm ve mezarlığa girdim. Çiçeklerle kaplı sayısız mezar taşı beni karşıladı; güzel ama iç karartıcı bir manzara oluşturuyordu. Kaybın ve kederin havayı doldurduğu hissediliyordu; etrafıma gölgeler düşüyordu.

Daha uzak bir köşeye, annemin mezar taşının bulunduğu devasa meşe ağacına doğru ilerliyorum; mezar taşı orkide ve zambaklarla kaplı.

Bunlar eskiden annemin en sevdiği çiçeklerdi.

Mezar taşının önünde küçük bir bank var.

Babam onu layıkıyla gömeceğine söz vermişti ve sözünü tuttu; ona hak ettiği mezarı verdi ve benim her zaman ziyaret edebileceğim bir yer sağladı.

Arson Amca

onu benden adeta kopardı ve bana Lavender'a gitmemi, gerisini onların halledeceğini söyledi.

Onlar için, ne yaparsam yapayım, ben her zaman korumaya yemin ettikleri bir çocuk olacağım.

"*Zdrastvui, Mama,*" diye selam veriyorum ona, yaklaşıp mezar taşındaki tozu silerek. "*Ya prishel.*" Ona geldiğimi söylüyorum ve hareketsiz duruyorum, her yönden üzerime çığ gibi yağan duygular arasında, hiçbirine odaklanamadan, dinlenemeden, bu sözlerin anlamını düşünürken. İçimdeki bu tam anlamıyla kaos ilk kez kontrol edilemez hale geliyor ve nefes almakta zorlanıyorum. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Seni özledim, anne. Her gün seni çok özledim." Yutkunup bankın üzerine oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp mezarına bakıyorum.

Sadece bir
isim.

Anastasia.

"O cehennemden kaçtım *anne*. İkimiz için hayatta kaldım ve seninle gurur duyacağın bir adam olmak için elimden geleni yaptım. Seni kurtaracak bir adam. Bu isme ve senin fedakarlığına layık olmak için elimden gelen her şeyi yaptım." Bir rüzgâr esintisi daha, en yumuşak dokunuşlar gibi tenimi okşuyor ve göğsümdeki baskıyı artırıyor. Bu neden bu kadar zor?

Hayatta korkunç şeylere göğüs gerdim, ama annemin mezarı karşısında kendimi bir kez daha onun ölümünü izleyen altı yaşındaki çocuğa dönüşüyorum.

Sanki ruhu gerçekten buradaymış ve beni dinleyebiliyormuş gibi.

"Beni seven bir ailem, bana hayran olan bir kadını ve bu hayatın sunabileceği her şey elimizin altında. Çünkü sen beni ondan korudun ve birlikte geçirdiğimiz kısa sürede önemli olan her şeyi bana öğrettin." Yumruklarımı sıkıyorum ve hızla çarpan kalbimi kontrol etmek için derin nefesler alıyorum. "Kardeşin Lev'i bulamadım. Onun bir serap olduğunu düşünüyorum, ikimizi de kurtarmaya geleceğine inanmak istediğin biri."

Güçlü bir mafya adamı kız kardeşini kaybetmiş olsaydı, onu tanırdım, ama o isimde kimse yoktu.

Dün bu konuyu Phoenix Teyze ile konuştum ve o, bazen insanlar dayanılmaz durumlara düştüklerinde, ruhun akıl sağlığını korumaya çalışarak başka bir gerçeklik yarattığını açıkladı.

Bu yanılsama, korkunç koşullarla başa çıkmalarına yardımcı olur ve onları ayakta tutar; bence Lev de buydu.

Annem bir kurtarıcı bekliyordu, en azından biraz umut olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı, ama bunun yerine başkaları için böyle bir kurtarıcı olacak bir adam doğurdu.

Keşke annemi kurtarabilseydim.

Kalbim daha da sıkışıyor. Elimi kalbimin üzerine koyup fısıldıyorum: "*Spasibo, anne.*" Annem, her ne olursa olsun, bildiği hayattan koparıldı ve sonunda cehenneme düştü.

Beni sevmek ya da kabul etmek zorunda değildi, ama yaptı.

Annem bana en iyi şansını vermek için elinden geleni yaptı ve benim asla onun gibi olmamam için kalbimi sevgi, merak ve bilgiyle doldurdu.

Damarlarımda onun kanı akıyor olabilir, ama hayatımı her zaman onun gibi adamları ortadan kaldırmaya adayacağım ve bu beni dünyanın gözünde bir canavar yaparsa, öyle olsun.

"*Ya lublyu tebya,*" diye fısıldıyorum ve hayatımda hiç olmaması gereken tüm eski yaraları açmaya çalışan duyguları bastırmaya çalışıyorum "Adaletin yerini bulduğunu göreceğ kadar uzun yaşamadığın için üzgünüm ama adalet senin adına sağlandı. Artık huzur içinde yatabilirsin."

İşte o anda başka bir varlık hissediyorum ve beni yetiştiren annemin yanımda oturduğunu görünce donup kalıyorum; her zaman kabul ve güvenlikle ilişkilendirdiğim kokusu beni sarmalıyor.

Beni hemen kollarını açarak ailesine kabul eden bir kadın. Kabuslarımı, sessizliğimi ve histerik davranışlarıma katlanan bir kadın.

Bana asla istenmediğimi hissettirmeyen, sadece derinden sevildiğimi hissettiren bir kadın. Annem olan bir kadın.

"Anne," diyorum, belki de bunu yanlış anlayabileceği konusunda içimi tuhaf bir suçluluk duygusu kaplıyor. Ona ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama onu daha az sevdiğimi düşünmesini istemiyorum. Babamdan

Baba'dan ona bu konuda hiçbir şey söylememesini istememin nedenlerinden biri de buydu. Ama bilmeliydim. Onların birbirlerinden sakladıkları sır yok. "Ben—"

"Buraya, onu bulabilmemiz için yeterince uzun süre hayatta kalmasını sağlayan bu kadar güçlü bir oğlan yetiştirdiği için annene teşekkür etmeye geldim sanıyordum." Yutkunuyorum. İçimdeki baskı artıyor ve lanet olsun, kaçınılmaz bir tsunami gibi üzerime gelen tüm bu duyguları bastırmak çok zor. "Kim

Onun kalbini sevgi ve şefkatle dolduran kişi. Güçlü bir kadın, ve o gücü oğluna vermiş." Taşa bakıyor. "Teşekkür ederim, Anastasia. Umarım oğlunun derinden sevildiğini biliyordur, ve sen olmasaydın o burada olmazdı." Bana tekrar bakıyor ve

, bakışlarındaki yumuşaklık tüm duvarlarımı yıkıyor ve gözlerim uzun zamandır ilk kez yaşlarla doluyor. "Ne olursa olsun, Levi.

Sen annenin ve bizim oğlumuzsun. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Asla başka bir oğul istemezdim ve bu ayrıcalığı annenle paylaşmak benim için bir onur."

O anda, babamın ona her şeyi anlattığını anladım ve o benim en karanlık yanlarımı bile kabul ediyordu. Etmeyeceğinden korkuyordum.

Bir anne daha kaybetmeyi düşünemiyordum.

Kollarımı ona doluyorum. "Seni seviyorum anne."

Beni daha sıkı sarar, parmaklarını saçlarımdan arasına geçirir ve çocukluğumda yaptığı gibi fısıldar: "Bırak kendini, Levi. Bırak kendini."

Ve kendime daha önce hiç yapmadığım bir şeye izin veriyorum.

İçimdeki altı yaşındaki çocuğun, onu büyüten annesinin kollarında, annesi için sonunda ağlamasına izin veriyorum.

Ne kadar trajik olsa da, bunda bir güzellik de var.

Çünkü bazılarının tek bir annesi bile yokken, beni seven iki annem olduğu için çok şanslıyım.

Bu yüzden onların huzurunda yas tutmaya ve içimdeki kırık parçaları iyileştirmeye izin veriyorum.

Bir an için, annemin sesini kulağımda duyduğumu sanıyorum, fısıldıyor: "*Bud schastliv, moy lvenochek.*"

Mutlu ol, benim küçük aslanım.

Ve ben de öyle yapacağım.

Lev

Tepede durmuş, Anastasia'nın mezarının yanında Levi ve Valencia'yı izlerken telefonum çaldı.

Telefonu kulağıma götürüyorum. "O benim torunum mu?" diye soruyor Pakhan hemen, sesi sert ve emredici.

Jonathan bize Levi ve Anastasia'nın fotoğraflarını gönderdiğinden beri onu arıyor. Mektuplarında mafya prensesini kaçırdığını ve onu asla bulamayacağımızı söyleyerek böbürleniyordu.

Pakhan sayısız örgütü ve düşmanı yok etti, tek kızını bulmak için dünyayı aradı ama yine de onu bulamadı. Jonathan da hiç ortaya çıkmadığı için, onu kimin kaçırdığını anlayamadık.

O pisliği düşünmek bile telefonu daha sıkı tutmama neden oluyor ve keşke onu yakalayıp öldürebilseydim.

Ama bu benim hakkım değil. Bu Levi'nin hakkı ve o bir karar verdi, ben de buna saygı duymak zorundayım.

"Hayır."

Pakhan öksürür, herkesten saklamaya çalıştığı hastalığının çok hızlı ilerlediğini bana bildirir. "O zaman torunum nerede?"

"Yıllardır söylüyorum sana. Çocuk öldü." Yalanlar ağızımdan kolayca dökülüyor, sesim monoton ve soğuk, böylece en ufak bir tereddüt bile duymayacak.

Çünkü gerçek, dünyamızı ateşe verecekti.

Boston Bratva güçlü, zengin ve acımasızdır. Lachlan'a karşı çıkacak kadar güçlü olsak da, bu savaşı asla kazanamayız ve sonunda birbirimizi zayıflatmaktan başka bir şey yapamayız.

O, kimsenin oğlunu elinden almasına asla izin vermez.

Ben de kimsenin Bratva'nın geleceğini tehlikeye atmasına izin vermem. Ölmek üzere olan Pakhan dahil.

Bu yüzden Lachlan'la aramızda sessiz bir anlaşma var. Birbirimizden uzak durduğumuz sürece, birbirimizin sırlarını saklayacağız.

O, oğlundan belirli bir sırrı saklamaya pek istekli olmasa da, neden birkaç yıl daha beklememiz gerektiğini ona açıkladım.

Sabır, bu dünyada sahip olunabilecek en büyük silahtır.

"Vaktim yok."

Evet. Her geçen gün daha da zayıflıyor, bu yüzden akbabalar onun zayıflığını fark edip liderlik için ona meydan okumaya kalkışmadan önce bayrağı devretmek zorunda. Ve kurallara göre, bu erkek varisi olmalı, ama onun hiç varisi yok.

Yıllar boyunca çabalamamış değil.

Yeterince dikkatli olmazsak, üvey kardeşi ipleri ele geçirecek ve o zaman işimiz biter.

"Sana başka bir cevabım yok, Pakhan. *Tvoy vnuk mertv.*"
Torununun öldüğünü bir kez daha tekrar ediyorum ve bir anlığına nefes almayı kesiyor.

O, tanıdığım en acımasız ve en soğuk adamlardan biri, ama kendi kanından olan birinin acı çekmesi ve ölmesi fikri ona acı veriyor.

Pakhan'ın tek bir iyi özelliği varsa, o da kendisine emanet edilenleri korumaktır. Aksi takdirde, onu çoktan öldürmüştü olurdu.

Çünkü o Bratva'nın başı olabilir, ama ben boynum ve baş, boyunun istediği yere gider.

O sadece bir vitrin, asıl güç ise bende.

"O zaman başka seçenek yok. Seni varisim ilan edeceğim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Onun da anladığından emin ol."

Ben arabama doğru yürürken o telefonu kapatır; Oleg arabayı ve Levi'ye bakarak mırıldanıyor, "O harika bir Pakhan olurdu."

"Evet. Ama hepimizi öldürürdü."

Oleg gülüyor. "Doğru."

Arabaya bindiğimde dizüstü bilgisayarımı açtım, şifremle giriş yaptım ve canlı videoya bastım. En mavi gözlere sahip, siyah balerin kıyafeti ve kot pantolon giymiş sarışın bir kız gördüm. Balerin öğretmeni onun yanında

Geniş bahçenin ortasında çıplak ayakla duruyor, saçlarını hızla at kuyruğu yapıyor; bu hareket bana annesini çok hatırlatıyor.

Anastasia baleye bayılırdı ve ben, hayatında sahip olmasına izin verilen tek arkadaşıydım.

Çünkü ondan üç yaş küçüktüm.

Lev adını veren oydu. Kaybını

Bu kaybı asla kabullenemedi ve kafasında, ebeveynleri ölürken ağabeyinin hayatta olduğu yeni bir gerçeklik yarattı.

Ondan başka kimse bana bu isimle seslenmezdi ve bu yüzden Levi beni asla bulamadı.

O bir hayaletin peşindeydi.

"Bayan Zencova, lütfen. Haftaya gösterimiz için prova yapmamız gerekiyor."

Öğretmenini dinlemek yerine, elinde bir tepsi tutan uşakın yanına gider ve tepside bir silah alır, bu da öğretmeni irkiltiyor. "Bayan Zencova!"

"İrina, ikimiz de biliyoruz ki balede berbatım ve gösterinin bir parçası olmamın tek nedeni *Dedushka'nın* ısrarı. Bu saçmalığı nefret ediyorum."

Silahını uzaktaki hedefe doğrultup ateş eder, hemen tam isabet eder ve uşak alkışlar.

"Siktir," diye mırıldanır öğretmen ve uşaktan şarabı alır, tek yudumda bitirir.

Kız daha sonra bir tüfek alır ve onu kontrol eder, sonra başka bir hedefe geçip tekrar ateş eder; hedef yere düştüğünde ağzında bir gülümseme belirir.

"Bayan Zencova, lütfen beni düşünün," diye yalvarır Irina. "Bratva ile başımın belaya girmesini istemem."

"Sen büyükbabamın son metresi değil misin? O, seks partnerlerini öldürmez." Bir silah daha alır ve hızlıca mermi yükler ve bir sonraki hedefe ateş eder. Ne yazık ki, iskalar ve öfkeyle nefesini verir.

"Bayan Zencova!"

Zoya tepside cep telefonunu alır ve bir saniye sonra benim telefonum çalar. "Evet?"

"Şu anda beni izlediğinden emin olduğum için, ondan kurtulabilir misin? O sinir bozucu sızlanmaları hedeflerimi ıskalamama neden oluyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Bir zamanlar, tamamen tesadüfen, kızı Jonathan'dan kurtarmış ve o pisliğe onun öldüğüne inandırmıştım.

Annesine benziyor olabilir, ama karakteri... onu açıkça ağabeyinden almış.

Melek maskesi takan kılık değiştirmiş bir şeytan, işte o

.

“Düzenlenebilir.”

“Harika.”

“Bu, derslerimize son vereceğini unutmadığın sürece.”

Ona dövüşmeyi ve her türlü silahı kullanmayı öğrettim. Pakhan'ı, öğrenip umarım iyi bir üniversiteye girebilmesi için onu yurtdışındaki en iyi özel okula göndermesi konusunda ikna ettim.

Buna karşılık, o mükemmel imajını koruyor, baleye devam ediyor ve beladan uzak duruyor, bilgisini . Sınıf arkadaşları da dahil, çünkü çoğu bizim dünyamıza ait.

Pakhan, onun bir gün birisi için ideal bir eş olacağına ve Bratva için harika ittifaklar kuracağına ikna olmuş durumda, çünkü ona göre kadınların görevi bu. Evlenip çocuk doğurarak Bratva'nın refahını sağlamak.

Onu en yüksek teklifi verene evlendirmek gibi bir niyetim yok.

“Peki. O aptal şovu yapacağım. Bunun bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ben gitmem gerekmeden önce Boston'a dönecek misin?”

“Evet.”

“Harika. O zaman görüşürüz.”

Telefonu kapatıp dizüstü bilgisayarı kapattığımda, dikiz aynasından Oleg'in bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerinde, muhtemelen benimkine benzeyen benzer bir öfke parladı. “Bir çözüm bulacağım.”

Zoya, bizim bu dünyamızda bir kurban olmayacak.

Peki ya en kötüsü olur da beni zorlarsa? Her zaman abisini arayabilirim.

Eminim kız kardeşinin hayatta ve sağlıklı olduğunu öğrenince çok sevinecektir. Ama şimdilik?

Onu korumak benim görevim ve son nefesime kadar bunu yapacağım. Bunu Anastasia'ya borçluyum.

Kızı, ben dahil hiçbir erkeğin elinde acı çekmeyecek.

Bu sözümü tutmaya niyetliyim.

EPILOG

"Bir zamanlar, kendi yarattığı fildişi kaleden prensesi kaçırmaya karar veren bir kötü adam vardı.

Prenses güzel, inatçı ve karşı konulmazdı. Ve kötü adam onun için dünyayı yakmaya hazırdı.

Çünkü bu prenses, karanlık ruhundaki tek ışıktı.

Yani o olmadan, o da artık var olamazdı.

Bazıları için bu bir lanet, bazıları içinse kader.

Benim için mi?

Bu bir kader ve katlanmak zorunda kaldığım tüm acılar için bir ödül."

Levi

Yedi yıl sonra

New York, New York

Levi

Arabadan inerken bahçemizde yankılanan sinirli bir ses duyunca dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor. "Hareketsiz durmalısın, Gavin."

"Oturuyorum."

"Elini sallıyorsun! Bu, kamerayı titretir." "Hava sıcak.

Yaşlılara merhamet et."

"Geçen gün sana yaşlı demek kabalık olur dememiş miydin?"

"Doğru. O yüzden *yaşlı* yerine *yaşlılar* kelimesini kullandım." "Aynı şey değil mi?"

"Hayır."

Bu yaz gününde güneş tepemizde parıldıyor, çevremizdeki doğa rengarenk çiçeklerle dolup taşıyor, etrafımızı saran gür ağaçlar ise bahçemizde kışın kaybolan bir tür sihir yaratıyor.

Çay, çikolatalı kurabiye ve çileklerle dolu ağır bir tepsi taşıyan çay, çikolatalı kurabiye ve çilekle dolu ağır bir tepsi taşıyan hizmetçiye başımı sallayarak, kavga eden ikilinin birbirlerine beşlik çaktığı geniş köşeye doğru ilerliyorum. "Hazır mısın, Gavin?"

"Evet. Elinden geleni yap, ufaklık."

Yine de, homurdanmasına rağmen, kamerayı kaldırıyor ve biraz öne eğiliyor, böylece ten rengi taytını, mor leotardını ve uyumlu bale terliklerini giymiş, yerinde dönen ve pirouette yapan Cilt rengi taytını, mor leotardını ve uyumlu bale ayakkabılarını giymiş, yerinde dönüp yaşına göre oldukça karmaşık bir pirouette sergileyen

Kamerasına doğru dans ediyor ve başını sallıyor. "Müzik yanlış." Tanıdık klasik melodi çalıyor, kuşların cıvıltılarıyla karışıyor, hafif rüzgar üzerimizden esiyor ve kızımın koyu renk saçlarını geriye doğru dalgalandırıyor. "Mükemmel!" diye haykırıyor ve parmak uçlarına yükseliyor, birkaç kez dönüyor, ardından bacağını geriye kaldırıp hareketsiz kalıyor ve tüm vücudunu gerginleştiriyor. "Gördün mü? Mükemmel bir dönüş oldu!" Alkışlıyor ve zıplıyor. "Bir kez bile dengemi kaybetmedim!"

"Aferin kızıma." Gavin, bir mendille alnını silmeden hemen önce kamerayı kaldırır. Hizmetçi tepsiyi getirip masaya koyduğunda "Tanrıya şükür," diye mırıldanır. "Biraz, hayatım." Soğuk su şişesini alır ve kapağını açar, beş yaşındaki kız gözlerini devirirken içmeye başlar. "Zaten neden bu kadar çok videoya ihtiyacın var ki? Son bir saattir durmadan çekim yapıyoruz." Tabaktan bir kurabiye kapar ve çiğneyerek rekor sürede bitirir. "Yakında bir yarışman mı var?"

"Evet! Büyükanнем hep 'pratik mükemmelliği getirir' der, o yüzden nerede hata yaptığımı görmek istiyorum. Yoksa Patricia kazanır," diye mırıldanır, ardından bir çilek kapar ve ısırır. "O çok iyi ve benim gibi zayıf bir sol bacağı yok. Bu benim en büyük zayıflığım. Büyükanнем ve Emmaline teyzem öyle söyledi."

Ama onlar öyle dememişti.

Onlara göre, yetenek, dayanıklılık, inatçılık ve sanatsal doğanın birleşimi sayesinde balede büyük bir yetenek sergilediğinin ilk işaretlerini gösteriyordu. Bu yüzden kızım baleden hoşlandığını söyleyip onu bir okula kaydettirmemizi istediğinde, annem onu hemen kanatları altına aldı.

Birkaç nedenden dolayı bu karardan pek memnun değildim.

Birincisi, kızımın ruhunu kırabilecek birinin olduğu katı ve disiplinli bir hayat sürmesini istemedim, çünkü her spor dalı sıkı antrenman gerektirir ve hayat boyunca zaferlerden çok başarısızlıklar yaşarsınız

İkincisi ve en önemlisi, kızımın büyük anne ve babasıyla olan ilişkisini etkilemesini istemedim, çünkü onları çok seviyor. Sürekli onlarla telefonda konuşuyor, tüm hafta sonlarını onların evinde geçiriyor, onu Avrupa gezilerine götürüyorlar ve babam hatta onunla sinemaya bile gidiyor. Daha önce hiç yapmadığı bir şey. Kimse onları rahatsız etmesin diye o gün sinemanın tüm biletlerini satın alıyor.

Ailedeki kadınlar, onun istediği şeyi yapmasına izin vermem için beni ikna ettiler ve eğer bırakmaya karar verirse duracaklarını söylediler, ama ben çocuğumu tanıyorum.

İstediği her şeyi elde edene kadar bırakmayacaktır.

Korkarım bu karakter özelliğini her iki aileden de miras almış.

"Patricia kim?" diye soruyor Gavin, kendisi de bir kurabiye alırken, kızım iç çekiyor.

"O çok yetenekli bir kız. Okuldaki en iyilerden biri. Arkadaş olamayız." Gavin'in dudakları seğiriyor. İki rekabetçi beş yaşındaki çocuğun fikri ona komik gelmiş olmalı, ama bu baleden bahsediyoruz. Orada işler *o kadar* ciddidir.

"İkimiz de gelecekte prima balerin olamayız."

Kafasındaki tokayı düzeltir ve o anda beni fark eder beni fark ediyor, zümrüt yeşili gözleri anında parlıyor ve "Baba!" diye bağırıyor.

Bana öyle seslendiğinde kalbim sıkışır ve "baba" kelimesinin onun için ne kadar büyük bir mutlulukla ilişkili olduğunu bilirim.

Karanlıkta yaşamak nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecek. Çömeli kollarımı genişçe açıyorum ve o bana doğru koşuyor, on beş kısa adımda bana ulaşıp kucağıma atlıyor.

Onu kollarımla sıkıca sarıp ayağa kalkıyorum, bu onu kıkırdatıyor. "Eve geldin!" Yanaklarımı okşuyor. "Gördün mü? Gördün mü? Mükemmel bir dönüş yaptım!"

"Elbette gördüm, *prencesim*."

"Ben en iyinin en iyisiyim, değil mi baba?"

"En iyinin en iyisi, başarısız olsan bile." Burnuna hafifçe dokunuyorum. "Biraz ara vermelisin. Bütün gün pratik yaptın." Ayak bileğine dokunuyorum ve o biraz yüzünü buruşturuyor. "Ayaklarını incitme."

"Bale fedakarlık gerektirir." Küçük göğsünü şişirir. "En azından öyle diyorlar." İcini çeker. "Çok acıtan su topları var."

"Eğer baleden vazgeçmek istersen, bana söyle, tamam mı?" Her seferinde ona bunu hatırlatıyorum, çocuğumun her zaman onun yanında olduğunu bilmesini sağlıyorum. Hayatta neyle karşılaşırса karşılaşsın, her zaman

ailesine güvenebileceğini bilecek. "Ve kendini fazla zorlama."

Bana sarılır, yanağını yanağıma dayar. "Ben de seni seviyorum, baba." Nedense, kızım satır aralarını iyi okumayı biliyor.

Bizi sarsan olaylardan bir yıl sonra güzel kadınım ile evlendim ve o, en karanlık yanlarımı kabul ettiği ve onunla birlikte kim olduğumu asla saklamak zorunda kalmadığım bu mutlu balonun içinde yaşadık.

O, karanlığı evimize sokmamamı istedi çünkü onunla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ve ben de ona, ailemizi ya da ilişkimizi hiçbir şeyin etkilememesi için onu güvende tutacağıma dair söz verdim.

Hayat bir mutluluktu, ya da en azından Lavender kulübüme gelmeden önce öyle düşünüyordum

, korkmuş ve aklını kaçırmış bir halde, elinde pozitif bir hamilelik testi ile gelmeden önce hayat bir mutluluktu, ya da ben öyle sanıyordum. Anne olmaktan çok korkuyordu ama aynı zamanda bunu çok istiyordu ve çocuklar konusunda, daha doğrusu iyi bir baba olabileceğim konusunda kendi çekincelerim olmasına rağmen, tüm endişelerini ortadan kaldırmayı kendime görev edindim.

Dahlia'yı ilk kez kucağıma verdiklerinde ve o güzel gözleriyle bana baktığında hissettiğim o tam anlamıyla umutsuzluğu hâlâ hatırlıyorum. Benim gibi birinden bu kadar saf ve değerli bir şeyin çıkabileceğine inanamıyordum.

Tıpkı annesi gibi, o da kalbimi hemen fethetti.

Geri yaslandı. "Bu akşam Rush amca ve Aileen teyzenin adasına gidiyoruz, değil mi?"

"Doğru. Kuzeninin doğum gününü kutlayacağız."

Kızları Grace, Dahlia ve Rafael'in

. Yani adada birlikte oynamaya hazır bir sürü çocuk var.

Ailelerimiz sık sık onların ileride baş belası olacağını söylerler, ama ben bundan daha fazla gurur duyamazdım. Aksi halde bizim çocuklarımız olmazlardı ve kızım istediği kadar ortalığı birbirine katsın.

Ailemizin itibarını korumamız gerekiyor.

"Wyatt amca da orada olacak mı? Eğer öyleyse, satranç tahtamı getireceğim."

Büyük bir sürprizle, kızım tüm amcaları arasından en sevdiği olarak Wyatt'ı seçti ve sonuç olarak, amcası ona en tuhaf hediyeleri alıyor ve her türlü sporu öğretiyor.

Aynı zamanda onun vaftiz babası ve bu unvanı gururla taşıyor; ona ek bir güven fonu vaat etti bile.

Bu olmayacak.

Çocuğumun ihtiyaçlarını ben karşılayacağım, o kadar.

Bu yüzden sürekli birlikte çeşitli etkinliklere katılıyorlar, snowboard ve kayak yapmaktan şimdi de satranç oynamaya kadar. Bu çok komik çünkü babam, Aileen ve ben ondan çok daha iyi oynuyoruz.

Wyatt hâlâ çocuğumun tıpkı kendisine benzediğini söyleyip şaka yapıyor ve bunun için düzenli olarak karnına yumruk yiyor, çünkü siktir et.

Çocuğum benimdir ve kimse, en yakın arkadaşım dahil, ailem üzerinde hak iddia edemez.

"Orada olacak, *prezses*."

"Peki Aurelia Teyze?"

"Sanmıyorum."

Aslında, Lavender, Aileen ve Emmaline'in onunla arkadaşlık kurmaya çalışmaya devam etmelerine şaşıyorum. Houston'a taşındığında hiçbirimizle ilgilenmediğini çok net bir şekilde belirtmişti. Dahlia, vaftiz annesi olduğu için onun tek istisnası.

Dahlia, vaftiz annesi olduğu için tek istisna. Hâlâ karımın bu konudaki kararını sorguluyorum, ama çocuğumu mutlu etmesine rağmen, düzenlediğimiz aile etkinliklerine hiç gelmiyor.

Wyatt'ın yaptıklarından sonra hiçbirimiz onu suçlayamazdık. O gün gerçekten kendini aştı.

Zachary amcanın "nefret" kelimesini bambaşka bir boyuta taşıdığını sanıyordum. Meğer Wyatt bu kelimeye yepyeni bir anlam katmış.

"Kendi programı olan süper ünlü bir şef olduğu için mi?
Şu anda çok meşgul."

Üniversitedeyken yemek pişirme videoları paylaşmaya başladı ve bu o kadar popüler oldu ki, biyoloji bölümünü bitirirken marka anlaşmaları ve TV programları almaya başladı.

Sonuç olarak, harika bir kariyeri var ve bugüne kadar Wyatt'ın tüm başarılarında parlamasına izin vermiş olması beni şaşırtıyor. Bu da bana, onun buna o kadar da bağlı olmadığını düşündürüyor, yoksa Wyatt bunu mahvetmenin bir yolunu bulurdu.

Ian'ın kendi yeraltı kardeşliğini kurması ve yılda bir kez tüm ailesiyle buluşmak için ortaya çıkması, Wyatt'ın öfkesine sadece daha da yakıt ekliyor. Daisy'nin de Aurelia'nın en iyi arkadaşı olarak Ian, Wyatt ve Aurelia'nın karmaşasına bir şekilde dahil olduğunu söylemeye gerek bile yok

Doğrusu, tüm bunların sonucu ne olacak emin değilim. "Evet. Gelecek ay Houston'a gidiyoruz, yani onu ."
Bana gülümsüyor, sonra bacaklarını sallıyor, ben de onu yere indiriyorum ve tam o sırada telefonum çalıyor.

Dahlia, ben arka cebimden telefonu çıkarırken ve ekranda Wyatt'ın adının yanıp söndüğünü görürken, balerin ayakkabılarını düzeltmek için çömelir. "Ne?"

Dilini şaklatıyor, eğlenceli ses tonu Dahlia'nın kurdelelerle boğuşmasını izlerken gözlerimi devirmeme neden oluyor. "En iyi arkadaşını böyle mi karşılıyorsun?"

"En iyi arkadaşım, ailemle birlikteyken beni aramaması gerektiğini bilir." Avdan yeni dönmüş. Bu bilgiyi kendime saklıyorum çünkü beş yaşındaki çocuklar her şeyi duymaya meyillidir.

"Peki, beni affet Levi, ama az önce cinayetle suçlandım. Ve davama atanan savcı benden nefret ediyor, bu da işleri benim için zorlaştırıyor."

Lanet olsun.

Eğer düşündüğüm kişi ise, başı büyük belada. O adamın hepimize karşı sağlıksız bir takıntısı var ve elinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen en az birimizi hapse atmaya yemin etti.

"Neredesin? Hemen Rafael ve Scarlett'i arayayım." "Zaten aradım. Sence beni kim çıkardı?"

"Peki ne olacak..."

"Suçla ilgili tek bir tanıkları var ve onu ifade vermeye zorlamak istiyorlar." Bir an sessizlik. "O Aurelia."

Eğer bu, kadının onun elinde çektiği onca acının karşılığı olarak ilahi adalet değilse, neyin adalet olduğunu bilmiyorum.

"Wyatt, yasaya göre ifade vermek zorunda. Ne kadarını biliyor?"

"Her şeyi gördü, yani her şeyi." "Konuşmaya çalışacağım..."

"Gerek yok. Tanıklık etmeyecek."

"Yasal olarak bunu yapmakla yükümlü." "Artık değil."

Aniden farkına vardım. "Hayır."

"Oh evet. Onunla evlendim. Bunu daha önce nasıl düşünemedim? Bir kadının hayatını boktan bir evlilikten daha fazla mahveden bir şey yoktur. Ve bu, lan'ı ondan uzak tutacaktır. O daha iyisini hak ediyor." Bu yorumu görmezden geliyorum

çünkü lan'ın ilgisi başka yerde. Wyatt ise nefretinden gözü kör olmuş, bunu göremiyor. "Her neyse, en iyi arkadaşının artık evli bir adam olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Partiye gelmeyeceğim partiye gelmeyeceğim, lütfen benim adıma Rush ve Aileen'den özür dile. Ve Dahlia'ya vaftiz ebeveynlerinin yanında onu görmeye geleceğini söyle."

Ben bu haberi nasıl yorumlayacağımı bile bilemeden, nutkum tutulmuş halde dururken o telefonu kapattı.

Ama kesin olan bir şey var.

Bu evlilik, ya da her ne haltsa, hepimize bela getirecek ve Wyatt, Aurelia söz konusu olduğunda elinde kalan azıcık kontrol ve mantığını da yitirecek.

Dahlia kurdelelerini bağlamayı bitirir ve zafer işareti yaparak yumruklarını havaya kaldırır. "Bitti!" Bunu bir süredir öğreniyordu, ben de onu alkışlarım.

"Eşyalarını topladın mı?"

"Hayır. Çok fazla elbise var, baba!"

İki kızım da alışverişi ve elbiseleri seviyor, bu yüzden dolapları çok dolu ve Dahlia'nın tek bir valize sığdırması neredeyse imkansız.

Bununla dengelemek için annesiyle birlikte hayır kurumlarına ve barınaklara gidiyoruz, böylece şımarık bir çocuk olarak büyümesin diye.

"Sadece beş taneye ihtiyacın var." Kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor, sonra ellerini çırpıyor ve "Anne!" diye bağırıyor.

Vücudunu tam da olması gerektiği gibi saran ve ellerimin dokunmak için sabırsızlandığım narin ve ısırılmak isteyecek kıvrımlarını ortaya çıkaran uzun bir yazlık elbise giymiş muhteşem karımın bize doğru yürüdüğünü görünce, damarlarımdan derin bir sahiplenme duygusu ve memnuniyet akıyor.

Uzun saçları sırtına dökülüyor ve Dahlia ona ulaşip karnını öpüp nazikçe okşadığında gülümsüyor. "Küçük kardeşim nasıl, anne?"

Evet, yine hamile ve bu gerçeği ne kadar da seviyorum, çünkü bu, onun bana ait olduğunu ve onu bu kadar ıslıl ıslıl ve güzel yapanın ben olduğumu herkese göstermenin başka bir yolu.

Sahiplenme duygum ve kıskançlığım yıllar içinde daha da arttı ve beni karısına tamamen takıntılı bir adama dönüştürdü, ama neyse ki o bunu umursamıyor.

Lavender parmaklarını kızımızın saçlarında gezdirip ona göz kırpmıyor. "Çok güzel." Nefesini tutuyor ve sonra gülüyor. "Tekmeliyor, yani sana merhaba diyor, bebeğim."

Dahlia gülümser ve elini sivri ayaklara bastırır. "Merhaba, bebeğim." Lavender'a bir öpücük gönderir. "Eşyalarımı toplayacağım. Babam sadece beş elbise alabileceğimi söyledi, anne!" Bu öneriye neredeyse şok olmuş gibi görünür. "Sonra da biraz daha pratik yapacağım."

"Öğle yemeğinden hemen sonra, bebeğim."

"Tamam." Lavender onu birkaç saniye kucaklarken, kız bir öpücük daha gönderip bacağına sıkıca sarılır; ardından Dahlia, Gavin de hemen arkasından koşarken eve doğru dans eder gibi uzaklaşır.

Stoik bir ifadeye sahip ve pek konuşmayan yaşlı adam, onu deli gibi seviyor ve Dahlia doğduğundan beri bir şekilde yeni bir güç bulmuş.

Hayatı çok daha ilginç hale gelmek üzere çünkü Dahlia bize bir köpek yavrusu için yalvarıyor ve ben onun istediği hiçbir şeyi reddedemem.

Ve ben de başka türlü olmasını istemezdim.

Onlar uzaklaşınca karıma sesleniyorum. "Gerçekten muhteşemsin, *moy cvetochek*."

"İltifatlarla her şeyi elde edersin, kocacığım." Kollarımı açıyorum ve o da doğrudan kollarımın arasına girip boynuma sarılıyor

ben de onu sıkıca sarıp, içimdeki kaosu her zaman yatıştırmayı başaran kokusuna iç çekiyorum. "Eve geldin."

Alnımı alnına dayıyorum. "Evet." "Kötü müydü?"

Dışarıdan bakıldığında, babamın imparatorluğunu devraldım ve hukuk fakültesini bitirirken onu daha da büyüttüm. Kendi alanında parlak bir iş adamı

Ama ben aynı zamanda bir katilim, çünkü dünyayı dolaşan ve hiçbir sonuçla karşılaşmadan hayatları mahvedebileceklerini sanan dünyada dolaşan ve hiçbir sonuçla karşılaşmadan hayatları mahvedebileceklerini sanan tüm bu canavarları düşünmeden huzur bulamıyorum.

Lavender'ın bu konuda asla soru sormayacağını düşünmüştüm ve o da ayrıntıları istemiyor, ama ne zaman bu "av seferlerinden" (onun deyimiyle) dönsem, bana nasıl olduğumu sormayı ihmal etmiyor.

Ve bu da onun benim kurtuluşum olmasının bir başka nedeni.

"Evet. Artık kimse onların elinde acı çekmesin diye hepsini yakaladık." Derin bir nefes verip biraz geriye yaslandı, gözlerimiz buluştu. "Güvendeyim."

Gözlerinde endişeyi silip süpüren bir yaramazlık parladı ve şöyle dedi: "Bana bir konuda yardım etmeni umuyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu elbisenin arkasında minik düğmeler var." Bana daha sıkı sarılır ve oğlumuzun karnında hareket ettiğini hissedirim.

Benden bu kadar saf bir şeyin çıkabilmesi hâlâ beni şaşırtıyor ve her ne kadar onları bir şekilde mahvetmekten korkuyor olsam da, "Bunu çıkarmama yardım edebilir misin?"

"Bunu çıkarmama yardım eder misin?" Çenemi ısırtıyor, parmaklarını saçlarıma arasına geçiriyor ve durumuna dikkat ederek onu nazikçe gelin gibi kucağıma aldığında gülüyor. "Ah, Bay Scott. İnsanlar ne der?"

Burnumu burnuna sürtüyorum ve dudaklarını derin bir öpücükle yakalıyorum, ağzını yeniden ele geçiriyorum ve ondan bir inilti koparıyorum. "Karımı tamamen ve geri dönülmez bir şekilde sevdiğimi."

Gözleri yumuşadı. "Ben de seni seviyorum. Tam bir takipçi olsan da." Odamıza doğru yürürken birlikte gülüyoruz, orada

karımı soymak gibi bir şerefe nail olacağım.

Karanlığın ötesini gören ve bize eskiden çok acımasız davranan bu kaotik dünyada mutluluğu inşa etmemizi sağlayan iyiliği bulan bir kadın.

Belki de bu yüzden, bu dünyada bize bahşedilen o küçük cennet parçasını her zaman sevgiyle anacağız.

Çünkü bizim bu özel masalımızda ve efsanemizde? Kötü adamlar mutlu sonla biter.

Ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Son

Sırada: Sana Bir Aşk/Nefret Sonatı. (Wyatt ve Aurelia)

Ön Sipariş.

Bir zamanlar bir kötü adam bir prensesi yoldan çıkardı.

Wright ailesini merak ediyorsanız...

Sayfayı çevirip "Güzel ve Kötü Adam"dan bir alıntı okuyun.

GÜZEL VE KÖTÜ ADAM ALINTI

Rush

Melekler cennetten inip yeryüzünü görkemli varlıklarıyla onurlandırsalar, insan formları *ona* benzerdi.

Çünkü onunla ilgili her şey bana müzelerde sergilenmesi gereken sanat eserlerini hatırlatıyor; herkesin hayranlıkla izleyebileceği, ancak kimse onun muhteşem güzelliğini lekelememesi için asla dokunamayacağı eserler.

Parkın içinde dalları yere değecek kadar alçakta sallanan büyük meşe ağacının arkasında, birkaç metre uzaktaki bankta otururken, bu yaratığın her hareketini dikkatle izliyorum; o, dansına o kadar dalmış ki, etrafındaki kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmiyor.

Çıplak ayakları sessizce çimleri okşarken, o kadar zarif bir şekilde çeşitli bale pirouetleri yapıyor ki, insan sonsuza kadar büyülenebilir.

Ağzıma bir sigara koyup çakmağı açtım, dikkatimi kısa bir süre alevin parlamasına verdim; bu alev, kafamın içindeki sesleri uyandırdı kulaklarıma acı verici bir acı hakkında çığlık atarak, birbirini ardına iğrenç anıları geri getiriyor.

Her biri, kendisine yapılan haksızlık için intikam ve kandan başka bir şey istemeyen, içimde yaşayan canavarı kışkırtıyor.

Kız çimlerin üzerine düşüyor, şaşkınlıkla çığlık atıyor ve dikkatimi tekrar kendisine çekiyor, her saniye adımı haykıran karanlıktan beni koparıyor

ve kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalkıyor, pozisyonunu alıyor ve antrenmanına devam ediyor.

Hafif bir esinti onu sarar, eteğini uzun bacaklarına yapıştırır; üzerimizde kara bulutlar toplanır ve gök gürültüsü gökyüzünü sarsar. Şimşek çakar, etrafımızdaki kuşlar ise yaklaşan fırtınadan kaçacak bir yer bulmak istercesine uçup gider.

Doğanın bu güç gösterisinden hiç etkilenmiyor. Aksine, yana doğru sallanırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor; bulutların arasından süzülen güneş ışığı altında güzelliğini sergiliyor ve belinin alt kısmına dökülen koyu, dalgalı saçlarını parlatıyor.

Havaya yüksekçe zıplıyor, bir bacağı arkasında bükülmüş, diğeri ise uzanmış durumda; sırtını kavislerken çekici göğüsleri öne doğru çıkıntı yapıyor ve sonra ayaklarının üzerine iniyor, birkaç kez dönerek, kollarını yukarı kaldırıp bitirme pozunda durur. Sonunda, kalın, uzun kirpikleriyle çerçevelemiş gözlerini açar.

Gözleri mavi, tıpkı fırtınalı bir okyanus gibi; derinlikleri o kadar büyüleyici ki, yeterli beceriye sahip olsaydı, tüm sırlarını saklı tutarken istediği şeyi yapması için herkesi hipnotize edebilirdi.

Ufka bakan ve güzelliğiyle bir balıkçıyı aldatmak için onu bekleyen bir siren.

Canlı gözleri, cildiyle büyük bir tezat oluşturuyor; bir şey onu üzüp korkuttuğunda nabzının vahşi atışını kolayca gösteren cildi, düşmanının duygularına kolayca ulaşmasını sağlıyor.

Çünkü kimse ona, çekici bedenine pençelerini geçirmek için can atan iğrenç canavarlardan nasıl saklanacağını öğretmemişti. Bunun yerine, ailesinin yarattığı bir hayalin içinde yaşıyor; dünyayı, sevginin her şeyi iyileştirebileceği olağanüstü ve güvenli bir yer olarak görüyor.

Naif. Çok genç. Savunmasız.

Aklı başında her erkeğin direnmesi gereken bir cazibe; aksi takdirde, bu güzellik onu sonsuza dek yutacak.

Neyse ki, bende aklı başında hiçbir şey yok.

Aileen Scott.

Onun adını dilimde tatmak bile o kadar yanlıştır ve yasak geliyor; ancak aynı zamanda, on yıldan fazla süredir biriken beklentiden damarlarımda dolaşan bir zevk uyandırıyor.

Satrancın tahtasındaki piyonum, yok etmeyi o kadar çok arzuladığım kralı bana getirecek.

Çünkü, onun en büyük düşmanı ve kendisinden iki kat yaşlı bir adam olan benim, karanlık kalenin prensesine dokunduğumu bilmesi, onu öldürecek en büyük şey olacaktır.

O benim olacak.

Ne de olsa, çocuklar her zaman babalarının günahlarının bedelini öder, ya da öyle derler.

Ve babası o kadar çok günah işledi ki, kızı onun bedelini ödeyerek sonsuza kadar lanetli kalemde hapsolabilir.

"Güzel ve Kötü Adam" için buraya tıklayın.

TEŞEKKÜR

Öncelikle, yazmama izin verip bu hayali gerçekleştirmemi sağlayan Tanrı'ya ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz benim için çok önemli ve bazen, özellikle de teslim tarihlerine yetişmeye çalışırken size zaman ayıramadığımda, bu durumun sizi çılgına çevirdiğini biliyorum. Ama sizi seviyorum ve benim için yaptığınız her şeye minnettarım.

Bu kitap... Onu yazmayı çok sevdim ve umarım okumaktan keyif almışsınızdır. Kitabımı düzenleyen Jenny Sims ve Rumi Khan'a teşekkür ederim.

Muhteşem kapağı için Hang Le ve Wander Aguiar'a teşekkür ederim. The Author Agency'ye teşekkür ederim.

Okuyucu grubuma teşekkür ederim, harikasınız!

The Forbidden Villain'i duyurup yorumlar bırakan tüm blog yazarlarına teşekkür ederim.

Ve son olarak, Levi ve Lavender arasındaki bu aşk yolculuğuna şans veren tüm okuyuculara teşekkür ederim. Her birinize teşekkür ederim.

V. F. MASON'DAN DİĞER ESERLER

Karanlık Romantizm

Sosyopatın Takıntısı

Sosyopatın İntikamı

Psikopatın Avı

Lachlan'ın Çırağı

Micaden'in Deliliği

Callum'un

Cehennemi Deli

Adamın Yöntemi

Deli Adamın

Tedavisi Arson'un

Esiri

Günahkarların Kefaret Ödediği Ülke

Santiago'nun Fethi

Lucian'ın Hükümdarlığı

Profesör ve Takıntısı Remi'nin Savaşı

Güzel ve Kötü Adam Kötü

Adamın Kalbi

Günahkarların Aşık Olduğu Ülke

Kalp Kırıklığının

Kralı Octavius'un

Yemini Florian'ın

Gelini

İstenmeyen Damat

Mafya

Romantizmi

Pakhan'ın Gülü

Pakhan'ın Kurtuluşu

Sovyetnik'in Öfkesi

Tuğgeneral'in

Oyunu

Kaznachei'nin Acısı

Ücretsiz Kitaplar

Kırık Prenses

İLETİŞİM

V.F. Mason ile bağlantıda kalın!

[Yazar V.F. Mason'ın Yoğun ve Çarpık Köşesi'ne katılın](#)

[V.F. Mason'ın Haber Bültenine kaydolun](#)

[V.F. Mason'ın Facebook Sayfasını](#)

[Beğenin V.F. Mason'ı](#)

[Instagram'da Takip Edin V.F.](#)

[Mason'ı Bookbub'da Takip Edin](#)
